

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**‘Five-star gold! Inspiring, uplifting
and raw in its intensity.’**

RT BOOK REVIEWS

MORE THAN WORDS

A LOVE STORY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MIA SHERIDAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MIA SHERIDAN TARAFINDAN DA

Archer'in Sesi En

Çok da Sen

Telif Hakkı

Piatkus tarafından

yayınlanmıştır ISBN:

978-0-349-41917-6

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2018 Mia Sheridan

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

[Ayrıca Mia Sheridan
tarafından Telif Hakkı
İthaf](#)

[Önsöz](#)

[**Birinci Bölüm**](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm](#)

[**İkinci Bölüm**](#)

[Beşinci **Bölüm**](#)

[Altıncı **Bölüm**](#)

[Yedinci **Bölüm**](#)

[Sekizinci **Bölüm**](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci](#)

[Bölüm On **İkinci**](#)

[Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü](#)

[Bölüm On Beşinci](#)

[Bölüm On Altıncı](#)

[Bölüm On](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci](#)

[Bölüm On](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Yirminci](#)

Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü](#)

[Bölüm](#)

[**Üçüncü Bölüm**](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

*Bu kitap, tüyleri görmeme
yardımcı olduğu için Judy'ye
ithaf edilmiştir.*

PROLOGUE

JESSICA-ELEVEN YAŞINDA

"Gece karanlıktı ve ..." Kuru yaz çimenleri ayaklarımın altında hafifçe çıtırdatarak ileriye doğru kararsız bir adım attım. *Fırtınalı mıydı?* Hayır, sisli bile değildi. Gözlerimi kısarak tepemdeki soluk ay parçasına baktım. Henüz tam olarak karanlık bile değildi, akşam gökyüzü daha yeni alacakaranlık mavisine bürünmeye başlamıştı. Uzaklarda bir yerde bir köpek havladı ve sonra tekrar sessizleşti, ayak seslerim sanki bu garip, tehlikeli topraklarda yaşayan tek insan benmişim gibi etrafımda yankılanıyordu. "Yalnızlık," diye karar verdim sonunda, kelimeyi fısıldayarak. Cesaretimi toplayarak omuzlarımı dikleştirdim. "Gece... *loş* ve yalnızdı ama yine de prenses yolculuğuna devam etti, prensin çok uzakta olmadığına ve onu kurtaracağına tüm kalbiyle inanıyordu. Tek yapması gereken umuda tutunmaktı."

Yürümeye devam ettim, nabzım hızlanırken nefesim kesiliyordu. Daha önce evden bu kadar uzağa hiç yürümemiştim ve hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. *Neredeydim ben?* Gökyüzü griye dönerken, ileride ışıklar aniden yanıp söndü ve sanki bir işaret, bir rehbermiş gibi onlara doğru ilerledim. "Yıldızlar gökyüzünde parılıyordu ve prenses en parlak olanları takip etti, onu güvenliğe ve"- midem hırladı, akşam havasındaki cırcır böceğinin yumuşak yükselip alçalmasından daha yüksek sesle- "yemeğe" götüreceklerinden emindi.

Şimdi sokak lambaları olduğunu görebildiğim parlayan ışıklarla aramda bir yokuş vardı ve yavaşça yukarı çıkmaya başladım. Bir elimle kitabımı tutuyor, diğer elimle de en dik kısımlarda dengemi sağlamaya çalışıyordum. "Prensес yolculuğundan yorulmuştu ama yine de gücünü topladı ve yükseklerden nerede olduğunu görebileceğini bilerek uçurumlara tırmandı. Belki de güvenilir atının üzerinde dörtnala kendisine doğru gelen prensi fark edebilirdi."

Işıklar çok yakındı ve yokuşun tepesine ulaşp çalıların arasından çıktığımda bir dizi tren rayının önünde duruyordum. Sert bir nefes verdim, önce bir tarafa sonra diğer tarafa baktım ve aşağıdaki araziye incelemek için arkamı döndüm. Önümdeki yamaçtan aşağı baktığımda, geniş bir tarlaya sırtını dayamış golf sahasının kenarını seçebiliyordum. Artık yönümü bulduğum için rahat bir nefes aldım. Evim golf sahasının diğer tarafındaki bir mahalledeydi. Kendi evime nasıl bu kadar kaptırmıştım kendimi?

Ne kadar yürüdüğümü fark etmediğim fantezisi mi?

Artık hangi yöne gideceğimi bildiğime göre eve gitmeliyim.

Bir an durup evimin olduğu yöne baktım, annemin gözyaşlarının yankılarını, babamın sinirli sesini ve küçük kardeşimin geceyi arkadaşı Kyle'ın evinde geçirmek için yan tarafa gittiğini söyleyen kapının çarpma sesini duydum. *Orada olmak istemiyordum. Zaten gittiğimi fark etmeleri saatler sürerdi. Tabii fark ederlerse.*

Raylara doğru geri döndüm. Kısa bir mesafe ötede sessiz ve hareketsiz duran tek bir yük vagonu vardı ve merakla ona baktım, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım, göğsümde garip bir kıpırtı vardı. "Prenses ilerideki mağaraları gördü," diye mırıldandım, "ve açıklayamadığı bir nedenden dolayı onlara doğru çekildi." *Kader.*

Çakılların arasından yavaşça yürüdüm, ilk ray setinin üzerinden geçtim ve yük vagonuna doğru ilerledim. Aşağıdaki tarladan gelen cırcır böceklerinin sesi giderek azaldı ve gece sanki tüm dünya nefesini tutmuş gibi aniden daha sessiz ve durgun göründü. Kalbim bir şeylerin beklentisiyle yeniden daha hızlı atmaya başladı. Yük vagonunun yan tarafına dokundum, metal parmak uçlarımin altında serin ve pürüzsüzdü, elimi üzerinde gezdirerek açık kapının geniş karanlığına doğru ilerledim. Fısıltım çıplak bir nefes gibiydi. "Mağaralar karanlıktı ama yine de prenses cesurdu. Burada bir süre duracak ve prensin ona yetişmesini bekleyecekti. Prens artık çok yakındaymış. Bunu hissedebiliyordu."

Açık kapının kenarında duraklayarak başımı yavaşça içeri eğdim, nefesim kesildi ve gözlerim büyüdü. Uzak duvara yaslanmış bir çocuk oturuyordu, uzun bacakları önünde uzanmış ve ayak bileklerinden çaprazlanmıştı, gözleri kapalıydı. Kalbim göğsümde dört nala atıyordu. *Kim bu çocuk?* Sokak lambalarından biri, çocuğun dudağının kanlı ve gözünün şiş olduğunu görmeme yetecek kadar gölgeli iç mekâna ışık saçıyordu. Gözlerimi diktim, çocuğun koyu renk saçlarının alnına nasıl düştüğünü fark ettim, sanki saçlarını geriye çekemeyecek kadar bitkin gibiydi. Yüzü yara bere içindeydi, gözleri kapalıydı ve yanaklarında gözyaşı izleri olabileceğini düşündüm ama yine de hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı çocuktü. O bir prensti. Kırık bir prens. Zihnim döndü. *Prenses prensi beklediğini sanıyordu ama yine de... yine de her şeyi tersine çevirmişti. Prens savaştan sağ kurtulmuş ve saklanmak için yakındaki karanlık mağaraya sürünerek gelmiş, orada prenses tarafından kurtarılmayı bekliyordu.*

Çocuk gözyaşlarıyla parlayan gözlerini açtı. Beni görünce hafifçe irkildi, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Ama sonra gözyaşlarını kırptırdı, kaşları çatıldı ve dik otururken elleri gevşedi.

Kendimi yük vagonuna çektim ve önünde durdum, onu bulmanın beklenmedikliğiyle dizlerimin bağı çözüldü. "Seni kurtarmak için buradayım," dedim aceleyle.

Kelimeleri ağızımdan kaçırdığımı fark ettiğimde yanaklarımin kızardığını hissettim.

Yüksek sesle. Ne çaldığımı bilmiyordu ve birden ne kadar tuhaf ve garip göründüğümü fark ettim. Kendi uydurma dünyama fazlasıyla dalmıştım. Yine de... belli ki kurtarılmaya ihtiyacı *vardı*. Belki sahte bir prenses tarafından değil ama yine de *biri* tarafından.

Çocuğun kara kaşları kalkarken bakışları vücudumda gezindi ve sonra tekrar yüzüme geldi. İç çekerek sonlanan küçük bir kahkaha attı. "Öyle mi? O zaman sıçtım," diye mırıldandı.

Pekâlâ. Ellerimi kalçalarımaya koydum, bir an önce hissettiğim sempati kızgınlığa dönüştü. Belki tuhaf ve beceriksizdim ama bana gülünmesini hak etmiyordum. "Göründüğümünden daha güçlüyüm," diye ilan ettim kendimi tam boyuma çekerek. Sınıfımdaki en uzun beşinci kızdım.

Çocuk sırtıttı ve bir elini saçlarının arasından geçirerek alnından uzaklaştırdı. "Eminim. Burada ne işin var senin? Küçük kızların geceleri tren raylarında tek başına dolaşmaması gerektiğini bilmiyor musun?"

İçeride biraz daha ilerledim ve duvarlara püskürtülmüş grafitilere baktım. En yakınımdaki duvarda birkaç yazı vardı ve onları okumak için eğildim. "Bunları okumasan daha iyi olur," dedi çocuk. Sorgulayarak ona döndüm. "Muhtemelen çocuklar için değildir." Bir kaşını kaldırdı. *Muhtemelen mi?* Sanki kendisi okumamış gibi. Doğru.

Boğazımı temizledim, yine de tavsiyesine uymaya karar verdim. Şimdilik. Bunların ayıp sözler olduğunu düşündüm. Başka bir zaman gelir ve yalnız kaldığımda onları okurdum. Belki onları da ezberlerdim, sırf bu yüzden. "Benden o kadar da yaşlı görünmüyorsun," dedim. Doğrusu, bunu gerçekten söyleyemezdim. Tahmin etmem gerekirse, ortaokul öğrencisi olduğunu söyleyebilirdim, ancak yüz ifadesinde -ya da belki gözlerinde- onu daha yaşlı gösteren bir şey vardı.

"Evet, ben bir erkeğim ve kendimi nasıl koruyacağımı biliyorum."

Morarmış yüzüne baktım ve kendini korumakta zorlandığı en az bir kişi olduğunu düşündüm. "Hmm. Kaç yaşındasın sen?" Sanki cevap vermeyecekmiş gibi bir an kaşlarını çatı. "On iki."

Gülümsedim. "On bir buçuk yaşındayım. Adım Jessica Creswell." Diz çöktüm ve ellerimi kalçalarımaya koydum.

Sanki hakkımda ne düşüneceğinden emin değilmiş gibi bir dakika boyunca beni inceledi. Birden kendimi güvensiz hissederek dudağımı ısırarak bakışlarımı kaçırdım. En güzel kız olmadığımı biliyordum. Saçlarım ve gözlerim sade, sıkıcı bir açık kahverengiydi, burnumun ve yanaklarımın üzerinde limon suyuyla temizlemeye çalıştığım ama işe yaramayan çiller vardı ve acınacak kadar zayıftım. Züppe Fransız okulumdaki kızlar bana dizlerimin ne kadar topuzlu olduğunu ya da kafamın önündeki aptal kakülün nasıl kendi başına buyruk olduğunu hatırlatmaktan hiç vazgeçmezlerdi. Annemin saç jölesiyle düzeltmişim ama saçım direnmiş, dimdik dikilmişti. *Umutsuz vaka*.

"Burada ne yapıyorsun Jessica Creswell?"

Popomun üzerine oturdum, dizlerimi daha rahat bir şekilde yukarı çektim.

pozisyonuna geçti ve oturduğu duvarın yanındaki duvara yaslandı. "Biraz kayboldum. Ama şimdi nerede olduğumu biliyorum. Eve nasıl döneceğimi biliyorum."

"O zaman bunu yapmalısın. Evine git."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ev düşüncesiyle kaşlarımı çattım.

Beni izlerken gözlerinin kenarları gerildi ve kendimi yeniden gergin hissetmeme neden oldu. "Evini sevmiyor musun Jessie?"

Jessie. Bu yakışıklı çocuğun bana lakabıyla seslenmesi kalbimi yerinden oynattı. Daha önce hiç kimse bana Jessie dememişti. Bu hoşuma gitmişti. "Ben... pek sayılmaz. Annem ve babam çok kavga eder." Bunu neden söylediğimden emin değildim, özellikle de bir yabancıya, ama yük vagonunun içinde loş ve rüya gibi bir şey vardı, sanki gerçek dışı bir şey, sanki taklit oyunum etrafımda küçük bir şekilde canlanıyormuş gibi. Sanki burada söylenenler daha ileri gidemezmiş gibi.

Tekrar iç geçirdi, arkama baktı. "Evet," dedi, sanki anlamış gibi. Ona annesiyle babasının da çok kavga edip etmediğini sormaya başladım ama başıyla yanımda yere koyduğum kitabı işaret etti.

"O da ne?"

"*Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri.*"

Başını yana eğdi. "Peri masallarını sever misin, Jessie?"

Yavaşça başımı salladım. Annemle babamı düşündüm, annemin bizi sürekli otellere, restoranlara ve mesai saatleri dışında babamın ofisine götürdüğünü, babamı kız arkadaşlarıyla bulduğumuzu düşündüm. Babamı ilk bulmaya başladığımızda kardeşimin ne kadar küçük olduğunu, Johnny'nin gözlerinin nasıl parladığını ve kocaman, mutlu bir sesle "Merhaba baba!" dediğini düşündüm. Ve babamız yüzünü buruştururdu, o anın kız arkadaşı ya küçülür ya da şok olmuş gibi görünürdü ve içimden utançtan ölmek isterdim. Sonra annem hıçkırığa hıçkırığa ağlar ve küplere binerdi ve bazen babam bizimle eve gelirdi, ama çoğunlukla kapıyı kapatır ya da arabayla uzaklaşır ya da bizi orada öylece bırakırdı.

Johnny artık dokuz yaşındaydı ve babamızı kız arkadaşlarından biriyle bulduğumuzda benim kadar utanacak kadar akıllıydı.

Annem her zaman ağlıyor ve feryat ediyordu, babam ise kimsenin inanmadığı sözler veriyordu. *Kendisinin bile inanmadığını* düşünürdüm. Johnny ve ben de arka planda kaybolmaya çalışıyorduk.

Peri masalları, her erkeğin babam gibi olmadığına inanmama yardımcı oldu. Peri masalları prenslerin sadık ve dürüst, prenseslerin güçlü ve cesur olduğu dünyalarda kaybolmama yardımcı oldu.

"Evet. Peri masalları, maceralar. Bir gün en büyük maceraya atılacağım - Paris'te yaşayacağım, bana *gelmiş* geçmiş en güzel aşk mektuplarını yazan Fransız bir erkek arkadaşım olacak ve bütün gün Fransız çikolatası yiyeceğim."

"Şişmanlayacaksın gibi görünüyor."

Omuz silktim. "Olabilir. Eğer olmak istersem."

Çocuk usulca kıkırdadı ve karnımda kelebekler uçuştı. Gülümsediğinde daha da yakışıklı oluyordu. Yine de, şimdi ona gerçekten baktığımda, kıyafetlerinin yıpranmış olduğunu, eşofmanının biraz küçük olduğunu ve bir ayakkabısının tabanının gevşediğini gördüm. Belli ki fakirdi ve bu bilgi göğsümde şefkatin kabarmasına neden oldu.

"Bana adını söylemedin," dedim usulca, yaklaşarak. Bir an bana baktı ama sonra omuz silkti. "Callen." "Calvin mi?"

"Hayır, Callen. Hayır v."

Kulağa hoş geldiği için tekrarladım. "Callen." Durakladım. "Kavga mı ettin?" Gözlerim kesik dudağından kızarmış gözüne doğru ilerlerken sordum.

"Evet."

"Kiminle kavga ettin?"

Bir an için gözlerini kaçırdı ve sonra tekrar bana baktı. "Sadece bir kabadayı."

Yavaşça başımı salladım. "Umarım bundan sonra ondan uzak durabilirsin."

Çoğunlukla nefes nefese bir kahkaha attı. "Hayır Jessie, bu kabadayıdan uzak duramam ama sorun değil. Çürükler umurumda değil."

Kaşlarımı çattım, bir insanın yüzüne vurulmasını nasıl sorun etmeyeceğini anlamıyordum. Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda Callen öne doğru uzanıp kitabımı aldı ve ön kapaktaki resme baktı. Kitabı ters çevirdi ve arkasındaki özeti okumaya başladı. "Fransızca mı okuyorsun?" Şaşırarak sordum.

Gözleri benimkilere kaydı ve yüzünde komik bir ifade belirdi. "Hayır. Bunun hangi dilde olduğunu merak ediyordum."

Başımı salladım, daha da yaklaştım ve sırtımı onunla aynı duvara yasladım. "Sana okumamı ister misin? Tercüme edebilirim. Fransız okuluna gidiyorum ve kitapları sadece Fransızca okumamız gerekiyor."

"Bir Fransız okulu mu?"

Başımı salladım. "Her ders Fransızca öğretiliyor. Çocukların akıcı konuşmasına yardımcı oluyor." "Ha," dedi başını eğip beni inceleyerek.

"Yani eninde sonunda

Paris'e git ve
şişmanla."

Sırıttım. "Evet."

O da gülümseyerek kelebeklerin yeniden uçuşmasına neden oldu. "Elbette, Prenses Jessie. Bana okuyun."

* * *

O yaz her gün mahalleler arasında, golf sahası ve tarla boyunca ve tren raylarına kadar olan sette yürüdüm.

Callen oradayken ona kitap okurdum ya da maceralara atılırdık.

Birlikte. Bunu sadece benim iyiliğim için yapıyormuş gibi davranıyordu ama Acımasız Vadiler Diyarı'ndaki yanardağlara seyahat ederken veya Sonsuz Tarlalar'da büyümlü otlar toplarken her zamankinden daha fazla gülümsüyordu.

"Burada tek başına kalmanı istemiyorum Jessie," dedi bir öğleden sonra ona bir gün önce oraya yalnız gittiğimi söylediğimde. "Tren raylarının etrafında başka kimlerin takılabileceğini asla bilemezsin."

"Burada senden başka kimseyi görmedim."

"Evet, şey"- rayların bir ağaç korusunun arkasında kaybolduğu bir dönemece doğru baktı- "demiryolu raylarının etrafında takılan insanlar genellikle yarım mil o tarafta kalırlar çünkü eski tren vagonları ağaçlar ve çalılar tarafından gizlenir, ama asla bilemezsin."

Ayakta durduğumuzda benden bir baş daha uzundu ve çenesinin altındaki morluğu fark ederek ona baktım. "Ama ne zaman burada olacağını nereden bileceğim?"

Ellerini ceplerine soktu ve bana döndü. "Ben de etrafta takılman gereken biri değilim."

Kalbim duracak gibi oldu ve birden beni göndereceğinden, artık benimle orada buluşmak istemediğini söyleyeceğinden korktum. "Yanılıyorsun," diye ısrar ettim. "Sen tanıdığım en harika insansın."

"Jessie." Sözcükten çok nefesti, yine de yumuşak nefes verişinde adımlı duyduğuma emindim. Gözlerine baktı ve bana gülümsedi, yumuşak, tatlı bir şekilde ve birden olduğundan daha genç göründü. İçini çekti, uzaklara baktı. Belki de yaşadığı yere doğru, ama emin olamıyordum. Zihninin gözünde her ne gördüyse gülümsemesinin kaymasına neden oldu. Gözleri tekrar bana döndüğünde, "Salı ve Perşembe günleri saat yedide buluşabilir miyiz?" diye sordu.

Akşam yemeğinden sonraydı, babam "beklenmedik" bir iş toplantısı için ayrıldığında, hepimiz aslında bir otel odasında onu bekleyen bir kadın olduğunu biliyorduk ve annem bir şişe şarap açtı ve artık mücadele etmeden tüm şehre sürüklenmek için çok yaşlı olduğumuz için ağladı. "Evet, o zaman seninle buluşabilirim. Cumartesi saat üçte?"

Bir an sessiz kaldı ve sonra bana kalbimin takla atmasına neden olan çarpık bir gülümseme verdi. "Ve Cumartesi günleri saat üçte."

* * *

İlk tanışmamızdan bir yıl sonra soğuk bir sonbahar günü, yük vagonunda birbirimize yakın oturduk, Callen'a *Robin Hood'un Maceraları*'nın Fransızca versiyonundan bir şeyler okurken nefesim havada dalgalanıyordu. Öne doğru uzanıp sırt çantamdan bir kâğıt parçasının kenarını çekince durakladım. Bir an kâğıdı inceledi, gözleri benimkilere kaymadan önce bakışları sayfanın üzerinde gezindi. "Nedir bu?"

Kitabı yere bıraktım ve başımı eğerek ona doğru döndüm. "Piyanom

müzik."

Tekrar kâğıda baktı ve bana doğru tutarak ilk notayı işaret etti. "Bunlar nota."

"Evet," dedim kaşlarımı çatarak. "Sen hiç müzik görmedin mi?"

"Bu şekilde yazılmamış." Sesinde bir tuhaflık vardı ve hızlı konuşuyordu. İlk notayı işaret etti. "Bu mu?"

"Um, bu bir E."

"E harfi mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. "E harfi mi?"

Başımı salladım. "Evet, mektup gibi ama bir not. Farklı bir ... dil, sanırım." Gülümsedim ama müziğe geri döndüğünde hala yoğun bir konsantrasyon ifadesi takınıyordu, bir süre sonra kaşları yumuşadı. Önce başka bir E'yi, sonra bir diğerini işaret etti. "Bunların hepsi Es."

Başımı salladım, heyecanı konusunda kafam karışmıştı. Onu tanıdığım bir yıl boyunca sadece iki duyguya tanık olmuştum: somurtkan ya da biraz mutlu. Onun ani coşkusu karşısında bir an için mantıksız bir kıskançlık duydum. "Evet."

Başını salladı, başının sarsıntılı bir hareketiyle. Boğazının pürüzsüz, bronzlaşmış derisinin altında nabzının hızla attığını görebiliyordum. "Nedir bu?"

İşaret ettiği şeye baktım. "Bu tiz nota anahtarı. Size o satırdaki notaların perdesini ve anahtarını söyler."

Kaşları çatıldı ve ben de aceleyle daha fazla açıklama yaptım. "Perde ve anahtar... notaların yüksekliği ve alçaklığıdır."

Tekrar başını salladı, gözleri genişti ve nasıl adlandıracağımı bilmediğim bir şeyle parlıyordu. Heyecandan *daha fazlasıydı*. Bu ... inançsızlıktı. Farklı bir dilde okuduğu için bu kadar heyecanlı mıydı? Oyun oynarken mırıldandığını fark ettim. Oyunlarımıza müzik katardı - bir kötüyü avlarken yavaş, karanlık ve ürkütücü, büyü, konuşan çançiçekleriyle dolu bir çayırdaki koşarken hafif ve mutlu. Bazen ona bakar ve belirli bir melodiye gülümserdim ve o da bana şaşkınlıkla bakardı, sanki müziğin onun içinden başka bir yerde olduğunu bilmiyormuş gibi. Başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu, omurgamda bir zevk titremesine neden oldu. "Bana biraz daha getirecek misin?"

"Daha fazla müzik mi?"

"Evet."

"Tamam. Benim de klavyem var. Onu getirebilir miyim? Taşıma çantası var."

"Evet," diye nefes aldı. Elimi tutup sıktı ve dokunuşuyla içimden küçük bir heyecan daha geçti. Birden utandım ama ona mutluluk verdiği belli olan bir şey verdiğim için de sevindim. Ona daha fazlasını vermek istedim. O berrak gri gözlerini tekrar bana çevirmesini ve sevinçle parladığını görmesini istedim.

Böylece, iki gün sonra, elimde klavye kılıfı ve göğsümü dolduran heyecanla tarlada ve rayların üzerinde koştum. Callen'a

Gözleri aynı merakla parlarken hangi notaların hangileri olduğunu. Piyanoda hiçbir zaman çok iyi olmamıştım ama temel bilgileri öğrenmişim ve bunları Callen'a, dolabımda uzun süredir kullanılmayan ve neredeyse unuttuğum klavyeyle birlikte verdim.

Müziğe bir balığın suya alışması gibi alıştı ve her hafta başında oturup saatlerce çalıştığım ama aslında sadece otuz dakika süren bir Schimmel baby grand'ımız olmasına rağmen, sadece birkaç ay içinde benim olabileceğimden çok daha iyi olmasına hayret ettim.

O yılın sonlarına doğru bir gün yüzü morarmış, kızgın bir halde geldi ve başını duvara yaslayarak ağır ağır oturdu. "Bugün bana kitap okuyacak mısın Jessie?"

Başımı salladım ve sırt çantamdan okumakta olduğum kitabı çıkardım. "Elbette." *Üç Silahşörler'e* başladım, birkaç paragraf okuduktan sonra durup ona baktım. Yüzündeki ifade hüzne dönüşmüştü ve gözleri kapalıydı. Cesaretimi topladım. "Sana vuran baban mı?" Yumuşak bir sesle sordum.

Gözlerini açtı ama başını bana doğru çevirmedi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bana cevap verip vermeyeceğini merak ettim ve bana kızıp gitmesinden korktuğum için kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Evet."

Kalbim sıkıştı ve boğazımda tuttuğum nefesi bıraktım.

Bana baktı, bakışları yüzümde geziniyordu. "Vurmakla başa çıkabilirim. Bu ... bu kelimeler ... Her neyse ..."

Çaresizce ondan daha fazlasını söylemesini istedim ama nasıl yapacağımdan emin değildim. Boğazımı temizledim. "Benim babam da iyi bir adam değil." Sanki yakınımda gerçeği duymasını engellemeye çalıştığım biri varmış gibi fısıldadım. Belki de kendim. Bunu uzun zamandır biliyordum, aslında hatırlayabildiğim kadar uzun zamandır, ama bir şekilde yüksek sesle söylemek bunu kaçınılmaz bir gerçek haline getirdi. Bir daha asla rol yapamayacaktım. Babam zayıf ve bencil biriydi ve bizi yeterince sevmiyordu, tabii sevdiyse bile.

Callen uzanıp elimi tuttu ve gözlerim birbirine geçmiş parmaklarımıza kaydı; benimki küçük ve solgundu, onunki ise bronzlaşmış, nasırlı ve benimkinden çok daha büyüktü. Gözlerimi birleşen ellerimizde tuttum ve devam etmeden önce yutkundum. "Ama en kötüsü de annemin onu sevmekten vazgeçememesi. Onu ne kadar ağlatırsa ağlatsın, daha fazlası için geri gelmeye devam ediyor. Ben sadece... Bir insan nasıl bu kadar çok gözyaşı dökebilir bilmiyorum."

Gözlerimi onunkilere diktiğimde bana bakıyordu. Bana da bir sır vermiş olmasına rağmen utandığımı hissettim ve dudağımı ısırıp gözlerimi kaçırdım. "Peri masallarını bu yüzden mi bu kadar çok seviyorsun Jessie?" Sesi yumuşak ve şefkatliydi ama bu soru kendimi daha da açıkta hissetmeme neden oldu. Elim nazikçe sıkıldı. Uzaklaşmak ve yakınlaşmak istedim ve vücudumda dolaşan duygular yeni ve kafa karıştırıcıydı, heyecan verici ve korkutucuydu.

"Bir süredir o oyunları oynamıyoruz," diye cevap verdim başımı sallayarak. Maceralara atılmak yerine yüksek sesle kitap okuyor ya da ödev yapıyordum ve Callen klavyeyi çalıyor, alnı konsantrasyonla çatılmış, kalbimi yerinden oynatacak kadar güzel kısmi melodiler yaratıyordu. Sanki güzellik parmaklarının arasından kayıp gitmiş ya da nereye götüreceğini bilememiş gibi, çoğu zaman hiçliğe karışıp kaybolan müzikler.

Dolgun dudakları yukarı doğru eğildi. "Bazen hayal kurmayı özleyorum." Sırıttım. "Öyle mi?"

"Evet. Bana kendimi bir kahraman gibi hissettirdin." "Öylesin," diye nefes aldım.

"Benim için öylesin."

Başını iki yana salladı. "Hayır, Jessie. Ben kahraman değilim. Tanrım, ben bile ..."

"Neyi? Sana ne yapamayacağını söylüyor?" Kendimi sert ve korumacı hissederek sordum, gözlerindeki o perili bakışın babasından kaynaklandığını biliyordum.

Callen güldü ama seste mizah yoktu. "O sadece doğruyu söyler."

"Hayır! Evinize gidip babanıza bir parçamı vermek istiyorum-" "Sakın buna cüret etme." Sözleri keskin ve buz gibiydi, ona baktım. yanaklarım kızarıyor ve gözlerim yaşlarla doluyordu. Callen daha önce benimle hiç bu kadar sert konuşmamıştı.

"Ben... Ben böyle bir şey yapmazdım-"

Aniden öne doğru eğildi, bir nefes verdim ve sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi, yumuşak ve sıcaktı ve vücudumda parıltılı bir sıcaklık dolaştı. Duraksadım, kararsızdım, çünkü daha önce hiç öpülmemiştim, yakınından bile geçmemiştim. Dişlerimde hantal diş telleri vardı ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Callen elimi daha sıkı kavradı ve diğer eliyle başımın arkasını tutarak beni daha da yakınımaya çekti ve dudaklarını usulca - yavaşça - dudaklarıma sürttü. Küçük bir nefes verdim ve tereddütle dilini ayırık dudaklarımda gezdirerek içgüdüsel olarak onları açmama neden oldu.

Şaşırmış gibi sarsıldı ve ben de gözlerimi açtığımda onunkilerin de açık olduğunu gördüm. Birkaç dakika boyunca birbirimize yakından baktık, gözlerimiz genişti ve o göz kapaklarını tekrar kapatmadan önce kalbimin göğsümde çarptığının belli belirsiz farkındaydım. Başını eğdi ve dilini ağzımın içine doğru bastırdı -çok az- ve ben gözlerimi kapattım, dilinin ucuyla benimkinin ucunu buluşturdum, dokundum ve sonra geri çekildim. İçimde bir duygu çağlayanı kıvılcımlandı: heyecan, gerginlik, neşe ve korku. Callen dudaklarımı usulca ısırdı ve ben bu fiziksel hissin şaşkınlığıyla iç çektim, ağzının tadını, böyle yakından kokusunu seviyordum -tarçın, tuz ve bir çeşit sabun. Bir erkek çocuğu gibi. *Prensım gibi.*

Uzaklaştığında, sersemlemiş ve yarı uykulu hissettim, başka bir dünyada yüzüyordum. Gözlerimi kırıştıtararak kendimi o ana geri getirdim ve utangaç bir şekilde ona gülümsedim. O da bana çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Kimse bana senin gibi hissettiremez, Prens Jessie. Hiç kimse

hissettiremeyecek."

Beni sadece o zaman öpmüştü.

Callen o günden sonra tren raylarına bir daha hiç gelmedi. Her Salı, Perşembe ve Cumartesi günü umutsuzca tekrar orada olmasını umarak gittim. Onu aramaya nereden başlayacağımı bilmiyordum. Santa Lucinda, Kuzey Kaliforniya'da yaşadığımız şehir, çok büyüktü ve ben onun soyadını bile bilmiyordum.

Onu hatırlayabileceğim tek şey, vagonumuzun köşesinde bulduğum yırtık bir kâğıt parçasına elle çizilmiş bir dizi müzik notasıydı.

Her hafta beklerken, neden ortadan kaybolduğuna dair bir neden bulmak için beynimi yordum. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Beni öpmekten nefret mi ediyordu? Utanmış mıydı? Babası ona korkunç bir şey mi yapmıştı? Hiçbir şekilde alamadığım cevaplar için çaresiz hissediyordum.

Sonunda, yaz sonunda bir salı akşamı, bütün bir yıl dönmesini umduktan sonra, vagonumuzun kapısında tek başıma oturdum ve kaybolan kahramanıma -kırık prensime- sessizce veda ettim, yanağımdan bir damla gözyaşı sildim ve bir daha geri dönmedim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Tek bir hayatımız var ve onu inandığımız gibi yaşıyoruz. Ama olduğunuz şeyi feda etmek ve inançsız yaşamak, bu ölmekten daha korkunç bir kaderdir.

-Joan of Arc

BİRİNCİ BÖLÜM

On Yıl Sonra

CALLEN

Tekilayı geri attım ve boğazımda yanarken yüzümü buruşturdum. Tekila pek tercih ettiğim bir içki değildi ama menajerim bir kadeh istemişti ve reddedemezdim. Reddedebilirdim. Ne istersem onu yapabilirdim. Ama neden mükemmel alkolü geri çevireyim ki?

Misket limonu dilimini dudaklarıma götürdüm ve dişlerimi geçirdim, meyvenin ekşi ısırığı tekilanın kalıcı yanmasını yatıştırdı. Oda tekrar odaklanmadan önce hafifçe bulanıklaştı. İçkiyi çoktan fazla kaçırmıştım ama kendimi sıcak ve rahat bir şekilde uyuşmuş hissediyordum ve sandalyemde arkama yaslanıp bu tanıdık hissin tadını çıkardım. *Son zamanlarda çok tanıdık*, dedi küçük bir ses ben onu duymazdan gelmeden önce.

Masamdaki sohbet sadece arka plandaki gürültüden ibaretti ve barın etrafına bakındım, gözlerim yakındaki bir masada elinde bir tepsiyle duran esmer kokteyl garsonuna takıldı. Yaşlı bir adamın önüne bir kadeh şarap koydu ve gözleri bana doğru kayd, ona baktığımı görünce genişledi ve sonra hızla uzaklaştı. Kalbim yerinden fırladı, omurgamda bir elektrik çarpması oldu ve verdiğim tepkiye şaşırarak kaşlarımı çattım. Kız dik durdu, masadaki çifte onları gülümseten bir şey söyledi ve sonra dönüp uzaklaştı, bana bir daha bakmadı. Kızın bara doğru ilerleyişini izledim, tam olarak belirleyemediğim bir nedenden dolayı büyülenmişim. Güzeldi ama tam olarak benim tipim değildi. Ben uzun boylu, salkım söğüt gibi sarışınlara meyilliydim.

... değil mi? Bir an için kendi düşüncemle kafam karıştı. Birdenbire *nelerden* hoşlandığımı hatırlayamadım. Aslında *müsait* olmak dışında herhangi bir tercihim olduğunu hatırlayamıyordum.

Başımın ağrımaya başladığını hissederek şakaklarıma masaj yaptım, yine de gözlerimi kızıdan ayıramıyordum. Kesinlikle söğüt gibi *değildi*. Sarışın da değildi. Ne kısa ne de uzundu, ortalama bir boyu vardı, saçları dağınık bir şekilde at kuyruğu yapmıştı, söyleyebileceğim kadarıyla makyaj yapmamıştı, üzerinde hoş olmayan bir üniforma vardı ve ben... Tanrım, ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Nereye gittin sen?" Charlene, en son gelen uzun boylu, söğüt gibi sarışın mırıldandı,

Kulağıma yaklaştı ve elini uyluğumun iç kısmında gezdirdi. Fransız aksanı güçlüydü ama iğrenç parfümü kadar güçlü değildi.

Ona tembel bir gülümseme attım. "Buradayım bebeğim."

"Ama aklın öyle değil." Eli kalçamda daha da ilerledi, kasıklarımın gelmeden hemen önce durdu ve pantolonumun içinde seğirdim. Aklım Charlène'de olmayabilirdi ama bedenim dikkat kesilmişti.

Gözlerimi barın üzerine eğilmiş barmenle konuşan kızıdan ayırdım ve dikkatimi Charlène'e verdim. Bakmakta olduğum kızın sade, temiz güzelliği ile Charlène'in sofistike güzelliği arasındaki tezat beni çarptı ve Charlène'den uzaklaşıp kokteyl garsonuna geri dönmek istediğime şaşırdım. Charlène bacak bacak üstüne atıp siyah gece elbisesinin yırtmacı açılarak pürüzsüz, bronzlaşmış kalçalarını ortaya çıkarınca, bu arzuya karşı koydum ve gözlerim aşağıya doğru kayd.

Gözlerimi bacaklarından kaldırdım ve gülümseyerek ona doğru döndüm ve tekrar konuşmamıza odaklandım. En azından asgari bir çaba göstermezsem daha sonra onu becermeme izin vermeyecekti.

"Bunu gördün mü?" Charlène telefonunu bana uzatarak sordu. Açtığı dedikodu sitesinin logosunda, o gece onunla tanıştığım ödül töreninde ikimizin çekilmiş bir fotoğrafının yer aldığını fark ettim. "Bak sana ne demişler," dedi usulca gülerek ve resmin altındaki yazıyı işaret ederek.

Onu yaklaştırdım ve geri verirken alaycı bir şekilde gülümsedim. "Bana daha kötülerini de söyledin."

"Bunu seveceğini düşünmüştüm."

Beni tanıyorsun bile. Nelerden hoşlandığımı nereden biliyorsun? Salona baktım, aniden klostrofobik hissettim. *Aptal. Ahmak. Moron.* "Elbette," diye mırıldandım.

Charlène içini çekerek saçlarını geriye doğru düzeltti. "Çok tuhafsin Callen Hayes."

Her erkek Müzikteki En Seksi Adam olarak anılmak ister."

Bize içki getiren erkek garson aniden elinde başka bir içkiyle belirdi ve her birimizin önüne birer kadeh kehribar rengi bir şey koydu; bu kesinti için minnettardım. "Tanrım, biraz daha?" diye sordu menajerim Larry, yine de kendi içkisini almakta tereddüt etmedi, kokladı ve takdirle gülümsedi. Yakın zamanda tuvalete gittiği için burun deliğinin yan tarafında beyaz bir pudra lekesi vardı ve bunu ona ince bir şekilde bildirmeyi düşündüm ama vazgeçtim. Burada kimsenin umurunda değildi.

Larry'nin eşi Annette, "Her gün yeni bir klasik besteci Poirier Ödülü'nü kazanmıyor," dedi ve bana alay etmeye yakın bir gülümseme attı. Charlène'e soğuk bir bakış attıktan sonra kadehini kaldırdı. "Callen'a, yaptığı *her işte... çok iyi.*" Bana müstehzi bir gülümseme verdi, sonra kadehini kaldırıp kadehi geri fırlattı, uzun, zarif boğazı yutkunurken hareket ediyordu. Larry'ye baktım ama o gülüyordu.

Yanındaki adamın söylediği bir şey.

Bir kaşımı kaldırıp Annette'e başımı salladım, kendi atışımı geri attım, boğazımdaki papyonu gevşettim ve saatler sonra ilk kez tam bir nefes almaya çalıştım. Akşam yemeği sıkıcıydı, ödül töreni sıkıcıydı ve burada bu yaltaklanan, yüzeysel insanlarla oturmak tamamen yorucuydu. Sorun şuydu: *Ben* de onlardan biriydim. *Daha iyisi yok*. Kahretsin, hepsinden kurtulup tek başıma otel odama dönmekten başka bir şey istemiyordum. Ama bu düşünce beni hem cezbediyor hem de dehşete düşürüyordu. Yazmak üzere işe alındığım yeni bestelere başlamam gerekiyordu ve şu ana kadar tek bir nota bile bulamamıştım.

Korkularımı elimden geldiğince uzaklaştırdım, alkol de bu çabama yardımcı oldu. Aynı seksin daha sonra yapacağı gibi. En azından kelimeleri susturacak kadar uzun süre.

-*Onun* sözleri. Kağıda bir şeyler yazacak kadar uzun. *Lütfen, Tanrım*. Ama Tanrı bana daha önce hiç cevap vermemişti ve şimdi de vereceğini sanmıyordum. Hayır, şeytanları susturmak için elimden geleni kendim yapmalıydım. Tıpkı her zaman yaptığım gibi.

Müziğin çalmasına izin verecek kadar uzun.

Üç yıl önce yazdığım bir besteyi küçük bir Fransız bağımsız film stüdyosuna satmıştım ve o da bunu filmlerinden birinin tema müziği olarak kullanmıştı. Parça o kadar popüler olmuştu ki Hollywood'daki büyük bir film stüdyosu yapımcılığını üstlendikleri bir film için birkaç şarkı yazmam için beni tuttu ve film gişe rekorları kırdı. Bu başarının hemen ardından, eleştirmenlerden daha fazla beğeni toplayan bir beste albümü ve ardından sadece ılık eleştiriler alan ikinci bir albüm çıkardım, ancak yine de kendimi birdenbire bir tür ünlü olarak bulmuştum, insanlar restoranlarda ve sokaklarda fotoğraflarımı çekiyor ve yüksek profilli kanallardan röportaj teklifleri alıyorlardı. Bu hızlı ve öfkeli bir kasırgaydı ve mahremiyetimin sürekli işgal edilmesine her zaman iyi tepki vermemiştim.

Anlaşıldığı üzere, bu durum beni sadece "kötü çocuk besteci" olarak haberlerde daha çok aranır hale getirdi. Beni evinde tek başına oturup saçını başını yolan ve çılgınca kâğıtlara notlar karalayan, sonra da üç süper modelle aynı anda yatağa girip kötü cinsel arzularımı tatmin eden karanlık bir yaratıcı olarak gördüklerini düşünüyorlardı. Aslında bu tamamen yanlış değildi. Gerçi son zamanlarda müzik karalama kısmı benden kaçarken, kötü seks kaçmamıştı.

Seks ve alkol bir zamanlar notların şekillenmesini ve biçimlenmesini sağlayan zihin uyuşturan boşluğu sunmuştu. Kendimi bir yere kapatıp günlerce -bazen haftalarca- yazabiliyordum, oysa şimdi birkaç saat yaratıcılık yapabildiğim için şanslıydım. Bir film müziği yazmak için sözleşme imzaladığımı ve ertesi yıl vizyona girmesi planlanan bir film için Hollywood'un en büyük stüdyosuna dahiyane bir şey teslim etmem beklendiğini düşünürsek bu talihsiz bir durumdu. Harika bir şey üretmem gerekiyordu, eleştirmenlerin yeteneğimin azaldığını söylemesine neden olmayacak bir şey.

başarı tesadüften başka bir şey değildi. Elbette bu baskı bana aitti ama yine de ağırdı.

"Ee Callen, uluslararası bir sansasyon olduğuna göre sırada ne var?" diye sordu biraz önce Larry'yle konuşan adam.

Ona bir bakış attım. *Uluslararası sansasyon mu?* Tanrı aşkına. Kim böyle konuşur ki? Evet, lanet bir ödül kazanmıştım ve bununla gurur duyuyordum. Ama neden etrafımdaki herkes benimle bir makale için röportaj yapıyormuş gibi konuşuyordu?

"Grégoire *Le Célébrité*'den," dedi Larry, telefonunu çıkarmış Charlène'in hâlâ kalçamda duran eline doğrultmuş olan adamı başıyla işaret ederek. Charlène'e baktım, muhabire asık bir suratla gülümsüyordu, adamın Fransız magazin gazetesi için fotoğrafımızı çektiğini çok iyi biliyordu.

Ayağa kalktım ve tiz bir kızgınlık sesi çıkaran Charlène'i ittim. "Sırada tuvalet var."

Annette, "Buraya Fransa'da 'tuvalet' deniyor," diye önerdi.

Onu görmezden geldim ve grubumuza sızan muhabire baktım. Gerçi bu hiç çaba gerektirmezdi. Çoğu zaman etrafımda dolaşan insanların kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmuyordu. "Gelip ben işerken aletimin fotoğrafını çekebilir misin diye bakmak ister misin?"

Muhabir bunu kısa bir süre düşündükten sonra başını salladı. Boğazımdan tiksinti dolu bir ses çıkardım, bir an duraksadım ve barın arka tarafındaki karanlık koridora doğru yürüdüm.

Tanrım. Sarhoş oldum. Çok sarhoşum.

Telefonumun cebimde titrediğini hissettim ve bir ipliğe takıldığı için bir dakika boyunca elimde oynattım. Sonunda çıkardım ve Nick'in resmine gözümü kısarak baktım, tam o sırada sesli mesajım açıldı ve gülümseyen yüzü göz kırpmaya başladı. Muhtemelen ödül için beni tebrik etmek için arıyordu. Koridorda durakladım ve sesli mesajım olduğunu gösterene kadar telefona baktım. Play tuşuna bastığımda Nick'in tanıdık sesi kulağıma doldu.

Hey, dostum, az önce internette ödülünü kazandığını gördüm. İyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum dostum. <pause> Kendine iyi bak, tamam mı Cal? Ve müsait olduğunda beni ara.

Telefonumu cebime geri koydum, onu daha sonra arayacağıma söz verdim, etrafımdaki sığ insanlardan kaçmak için karanlık bir koridorda sarhoş bir şekilde tökezlediğimi görürse beni hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum. Hayatımın ondan daha büyük bir parçası haline getirdiğim insanlar, en yakın arkadaşım ve gerçekten güvenebileceğim tek kişi.

Bu sen değilsin Cal, derdi. Ama öyleydi. Öyleydi.

Bir kapıyı denedim ama rafları temizlik malzemeleri ve kâğıt ürünleriyle dolu bir dolap olduğunu gördüm. Kapıyı çekip k a p a t t ı m .

başka bir kapı ya da lanet olası banyonun nerede olduğunu gösteren resimli bir tabela aradım ama hiçbir şey göremedim. Köşeyi döndüm ve koridorun sonunda bir kapı gördüm ve içeri adım attım. Ya sezon ya da gece için kapalı olan boş bir açık verandadaydım. Geri dönmeye başladım ama sahte kahkahaları ve boş gevezelikleri duymamak, sadece *nefes* almak için bir an durmaya karar verdim.

Kendine iyi bak, tamam mı Cal?

Son zamanlarda bu neden bu kadar imkânsız bir görev gibi görünüyordu? Çatı katındaki verandayı çevreleyen göğüs yüksekliğindeki duvara doğru yürüdüm ve dirseklerimi duvara dayadım, boynumu öne eğdim ve burnumdan serin havayı içeri çekerken ellerimi saçlarımda gezdirdim. Kendimi daha iyi hissediyordum, biraz daha az sarhoş, biraz daha az... kızgın, sinirli. Artık ne hissettiğimi kim bilebilirdi ki? Durup gerçekten düşünmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Tek bildiğim mutlu olmadığımı.

Arkamda bir ses duydum ve arkamı döndüğümde kapıda duran esmer garsonu gördüm, kapı arkasından yavaşça kapanıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı ve dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı, sanki burada kimseyi bulmayı beklemiyormuş gibiydi. Kapı poposuna çarptığında, onu ileri doğru iterken küçük bir nefes verdi.

Bir saniye boyunca güvertede birbirimize baktık. Ayaklarımdan üzerinde sallanmamak için elimden geleni yaptım.

"Ben ... ah ... üzgünüm. Sanırım yanlış bir yola saptım." Kolumu kaldırdım, dış avluyu ve varmak istediğim yerin burası olmadığını gösteren bir hareket yaptım. Umarım İngilizce biliyordur. Fransızcam pek iyi değildi. Aslında berbattı.

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirmiş gibiydi. Yumuşak bir sesle "Seni kurtarmak için buradayım" demeden önce bir süre daha bana baktı.

Kaşlarımla çatarak duvara yaslandım, aklımdan bir şey geçiyordu, kavramaya çalıştığım bir şeydi ama beni atlattı. Dudağını ısırdı ve kıpırdandı, bir şaka yapıyor olması gerektiğini anladım. Utangaç olduğu belliydi ve ben de onu rahatsız etmişim. Gülümsedim ve sonra tek kaşımı kaldırarak hafifçe kıkırdadım. "Buna minnettarım, ama sanırım ben kurtarılamayacak durumdayım, tatlım."

Bir nefes verdi ve bu garip anın geçmesinden dolayı rahatlamış görünmek yerine... hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Tabelayı görmedin mi?" Kapıya doğru başını salladı.

Evet, tabelayı görmüştüm. "Fransızca bilmiyorum."

Dudakları yukarı kalktı. "Hem İngilizce hem de Fransızca."

"Fark etmemiş olmalıyım." Kaşları hafifçe yukarı kalktı ve ben yavaşça ona doğru ilerledim, açıklanamaz bir şekilde ona doğru çekildim.

Kıpırdamadı, ürkmeydi, şaşırmış gibi bile görünmedi ve yanına yaklaştığımda başını geriye doğru eğip bana baktı. Hayal kırıklığına uğramış ifadesi gitmişti ve şimdi yumuşak ve biraz da nefessiz görünüyordu.

Bekliyorum.

"Sen Amerikalısın," dedim, konuşurken aksanından eser kalmadığını fark ettim birden. Sadece başını salladı.

Gözlerim yüzünde gezindi ve bu kadar yakından bakıldığında güzel olmaktan çok daha fazlasıydı. Teni pürüzsüz ve kremsiydi ve burnunun üzerinde çok hafif bir çil tozunu görebiliyordum. O çillerin her birini öpmek, dilimle dokunmak ve tatlarının masumiyet gibi olup olmadığını bilmek istedim. Neredeyse kendime gülecektim. *Masumiyet*. Masumiyet bana ne zaman çekici gelmişti ki zaten?

İri ela gözleri genişlemiş, koyu renk kirpiklerle çerçevelenmişti. Üst dudağı alt dudağından daha dolgundu ve ona doğal bir somurtma hissi verecek şekilde aşağı doğru dönmüştü. Tanrım, daha önce oturduğum yerden onu izlerken ağzının ne kadar yumuşak ve baştan çıkarıcı olduğunu görememiştim. Birdenbire o pembe, ayırık dudakları ağzımda, tenimde hissetmeye yeryüzündeki her şeyden daha çok ihtiyaç duydum.

Eğildim, her an beni durdurmasını bekliyordum ama yapmadı. Dudaklarım onunkilerle buluştu ve iniltili bir ses çıkararak doğrudan sikime vurdu. Dilimi dudaklarının arasında gezdirirken, onu tadarken, keşfederken sertleştim. Dili benimkiyle utangaçça, çekingen bir şekilde buluştu ve belli ki vasıfsız olmasına rağmen öpücüğü kanımı çok uzun zamandır, belki de hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde ateşledi. Tanrım, tadı o kadar tatlı, o kadar taze ve saftı ki.

Aletim kabardı ve fermuarıma bastırdı, inlememe ve ona doğru hareket etmeme, onu daha yakına çekmeme ve parmaklarımı saçlarının arkasına geçirmeme neden oldu. Saçları ellerimin üzerine dökülürken at kuyruğunun çözüldüğünü hissettim, şampuanının hafif kokusu burnuma doldu, hafif ve temiz bir şeydi.

Hafif ve temiz.

Onu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki titriyordum. *Bu da ne böyle?* Neredeyse onu kucağıma alıp ıssız masalardan birine götürmek, masanın üzerine yatırıp bacaklarımın arasındaki korkunç ağrıyı dindirmek istiyordum. Karmakarışık zihnimin bir yerinde, bu kızın içimde nasıl erişeceğini bilmediğim derin, karanlık, acılı yerleri yatıştırabileceği bile mümkün görünüyordu.

Sadece bu gece için -sadece *bir gece için*- kendimi bu kızın gözlerindeki tatlılıkta, ondan yayıldığını hissedebildiğim saf masumiyette kaybetmek istedim.

Hayatımda tatlılığa yer yoktu. Ve kesinlikle masumiyete de yer yoktu.

Ama bunu çok istiyordum. Ve serin bir Paris gecesinde, yıldızların aydınlatıldığı o güvertede, sadece kendime bile olsa ne kadar çok istediğimi itiraf ettim. Uykulu bir aşık gibi çağırıyordu. Kısa bir ya da belki iki andan daha uzun kalmayı vaat eden bir ilham perisi gibi. Ve ben bunu hak etmiyordum ama umurumda da değildi.

Öpüşmeyi kestim, ağzımı yanaklarında gezdirdim, dudaklarımı tenine incelikle serpiştirilmiş melek öpücüklerinin üzerinde gezdirdim. "Benimle eve gel," diye fısıldadım, sesimdeki muhtaçlığı gizleyemiyordum.

"Sarhoşsun," diye fısıldadı. "Bütün gece seni içerken izledim."

"Evet." İnkâr etmedim. "Performansımı etkilemeyecek. Asla etkilemez."

Kollarımda hareketsiz kaldı ve sözlerimin kulağa ne kadar kaba geldiğini, ona ne kadar sıradan hissettirdiğimi fark ettim. Ama yine de öyle değil miydi? İşin özüne indiğimde, onu tam da bu hale getirmek istememiş miydim? Sıradan mı? Gerçekten diğerlerinden farklıymış gibi davranabilir miydim? Bir geceliğine birlikte olduğum ve bir daha asla birlikte olmadığım sayısız kadından farklı? Böyle bir kıza sunacak hiçbir şeyim yoktu, öyleyse neden bir an önce çiçek açan bir şey içimde solmuş gibi hissediyordum? Ne olduğunu bilmiyordum ama *bir şeyler* hissediyordum. Bir şey *hissetmişim* ...

"Sen farklısın," dedi ve sesini hüzün kapladı. Biri bana üzüntü vermeyeli uzun zaman olmuştu. *Farklı* derken neyi kastediyordu? Ah, kim olduğumu biliyordu. Beni tanımıştı. Belki de Callen Hayes'in benim hakkımda söylediklerinden farklı biri olduğuna dair bir hayali vardı. Belki de sadece yanlış anlaşıldığımı düşünüyordu. Çılgınca bir an için, onun duygulu gözlerine bakarak, bunun doğru olduğuna inanmak istedim. Ama doğru olmadığını biliyordum. Bir şey söylemek için ağzımı açtım, belki hatamı düzeltmeye çalışacaktım, belki de sadece özür dileyecektim ki birden kapı arkamızdan açıldı. Kızı bıraktım ve ikimiz de tökezleyerek aynı anda döndük.

Charlène kapının girişinde durmuş, kollarını küçük, yuvarlak göğüslerinin altında kavuşturmuş, tek kaşını kaldırmış ve parlak kırmızı dudaklarını alaycı bir şekilde eğmişti. "Yardıma hissetmeyi bitirdiysen, artık gidebilir miyiz? Seninle eve gelmemi istemiştin, *değil mi?*"

Kızın omuzları çöktüğünde içten içe ürperdim. *Yüce İsa*. Bu sözleri ona aynen söylemişim. Bana baktı - güzel ağzı şişmiş, saçları omuzlarına gevşekçe dökülmüştü - ve yüz ifadesinde derin bir hayal kırıklığı gördüm. Uzun zamandır ilk kez kendimi bir başkasının gözünden görüyordum ve gördüklerimden nefret ediyordum. Omuzlarını geriye çekti ve benden uzaklaştı, Charlène'in yanından geçip kapıdan çıktı. Aynen böyle, gitmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

JESSICA

"Nasıl gitti?" diye sordu oda arkadaşım Francesca, ben kapıdan girerken.

Çantamı yere attım ve doğruca oturma odasının hemen dışındaki buzdolabına gidip bir şişe su çıkardım ve uzun bir yudum aldım. "Resmi olarak işsiz olmak iyi bir şeyse sorun yok." Soğuk sudan bir yudum daha alarak Frankie'ye alaycı bir gülümseme sundum. Daire boğucuydu ve sırtımdan aşağı bir ter damlasının yuvarlandığını hissettim.

"Üzerimi değiştireceğim ve hemen döneceğim." Küçük odama gidip eteğimi ve bluzumu çıkarmaya başladım ve ikisini de dikkatlice dolabıma astım. Çok fazla profesyonel iş kıyafetim yoktu ve şimdi yeni bir işe başvurmam gerektiği için sahip olduklarıma nazık davranmam gerekiyordu.

Bir çift pamuklu şort ve bol bir atlet giyip saçlarımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamak, oturma odasına dönmeden önce serinlememe yardımcı oldu.

Bir *patlama* sesi beni irkiltti ve Frankie'nin bir şişe şampanya açtığını ve iki şampanya flütüne doldurduğunu görünce güldüm.

"*Santé, mon amie,*" diye şarkı söyleyerek bana flütlerden birini uzattı ve kendi kadehini kaldırdı. Sırıttım ve ucuz şampanyadan bir yudum aldım. "Bu harika bir kariyere giden yolda ilk adım."

"*Merci.*" Kanepeye çöktüm, flütümü sehpanın üzerine koydum ve bacaklarımı altına aldım. Frankie kanepenin diğer ucuna oturdu, şampanyasından bir yudum daha aldı ve yüzünü buruşturdu.

"Ödeyebileceğimin en iyisi," dedi.

"Bir iş bulur bulmaz, şampanya benden. Umalım da sonunda düzgün bir şey alabileyim."

Gülümsedi. "Yapacaksın. Bu adımı attığın için seninle gurur duyuyorum." "Evet, evet. Ama sonunda fakirhaneye düşersem seni suçlayacağım."

"Yeterince adil. Gerçi artık yoksul evleri olduğunu sanmıyorum. Sonunda gideceğin yer soğuk ve yalnız bir sokak olacak, benim küçük lahanam."

"Harika." Tanıdık şakamız olan bu sevgi ifadesine gülümsedim. *Ma choupette* terimini bir yerde duymuş ve bana ne anlama geldiğini sormuştu, ben de kelimesi kelimesine tercüme etmişim. Bu artık Frankie'nin en sevdiği lakaptı. Ona rağmen

İlk adı İtalyan olan Frankie, romantik dillerin *hiçbirini* akıcı bir şekilde konuşamıyordu ve tanıştığımızda sadece birkaç kelime Fransızca konuşmuştu. Paris'e ilk geldiğimde onunla bir internet kafede tanışmış, kahve ve kruvasan siparişi verirken el yordamıyla ilerlediğini duymuş ve ona yardım etmiştim. Sonrasında sohbet etmeye başladık ve çok iyi anlaştık. İkimiz de bir oda arkadaşı arıyorduk ve sanki kaderimizde varmış gibi hissettik. Neyse ki Fransa'da yaşamak ve çalışmak Frankie'nin Fransızcasını geliştirmişti. Frankie, Clémence Maillard adında yeni ve havalı bir tasarımcının moda evinde çalışıyordu. İşini seviyordu ama maaşı benimkinden çok daha iyi değildi.

Aslında, kendime hatırlattım, herkesin maaşı artık resmi olarak benimkinden daha iyiydi. Benim artık bir maaşım *yoktu*.

"Vincenzo işi bırakmanı nasıl karşıladı?"

İçimi çektim. "İyi. Benim yerime geçmekte hiç zorlanmayacak." Bardağımı kaldırdım ve bir yudum aldım. Vincenzo muhtemelen yerini çoktan doldurmuştu. Lounge La Vue, Paris'in en popüler, en gösterişli otel barlarından biriydi ve bahşişler genellikle yüksek olurdu. Ama yarı zamanlı bir kokteyl garsonu olarak yeterince zaman geçirmiştım.

Bir yıl önce Cornell Üniversitesi'nden Fransızca ana dal ve Fransız ortaçağ tarihi yan dal bölümlerinden mezun olmuş, Paris'e taşınmış ve iş başvurularında bulunmaya başlamıştım. Aldığım tek teklif, günde üç öğün yemek yememe yetecek kadar para ödemeyen küçük bir gazeteden olunca, Lounge La Vue'daki servis işini kabul ettim ve beynimi müzelerde yaptığım kısa (ücretsiz) stajlarla besledim. En son stajım yeni bitmişti ve Lounge La Vue'dan ayrılmak beni dışarı çıkmaya ve kendi alanımda gerçek para kazandıran bir iş bulmaya zorlayacaktı. Frankie haklıydı - bir inanç sıçraması yapmanın zamanı gelmişti.

Çalışmalarım sırasında eski Fransızcayı çevirme konusunda özel bir yeteneğim ve yakınlığımı olduğunu keşfetmiştim. Eğer bu yeteneğimi kullanabileceğim bir iş bulabilirsem, hayallerim gerçek olacaktı.

Babamdan yardım isteyebilirdim, bu da kariyerime daha hızlı başlamamı sağlardı ama ondan hiçbir şey istememeye kararlıydım. Memleketimdeki Fransız okulunun en iyi eğitimi verdiğine karar vermişti ve dil öğrenimine ve Fransızca olan her şeye olan sevgimi ilk kez orada keşfetmiştim. Bunun için ona minnettardım, başka pek bir şey olmasa da. Annem ben yirmi yaşındayken kanserden vefat etmişti ve teşhisin dördüncü evredeyken konulduğu düşünülürse, bir gün oradayken ertesi gün yokmuş gibi görünüyordu. Dört yıl sonra, hala onu kaybetmenin yasını tutuyordum ama aynı zamanda *onun* kendisi için kabul ettiği hayat için de üzülüyordum. Sadece kırk sekiz yıl yaşamıştı ve bu yaşamın yarısından fazlasını ona özel biri değilmiş gibi davranan bir adamla geçirmişti. Kendim için daha fazlasını istedim. Böyle bir hayatı asla kabul edemezdim. Babam hemen benden sadece bir yaş büyük bir kızla yeniden evlendi. Onu da aldattığından emindim. Sanki soracakmışım gibi. *Ya da umursamazdım*. Başından beri hiç yakın olmamıştık, şimdi de zar zor konuşuyoruz.

Frankie için şükürler olsun. Paris'te küçük bir arkadaş çevrem vardı - çoğunlukla Lounge La Vue'da tanıştığım kızlar- ama Frankie daha çok hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibiydi. Fransa'da kendi seçtiğim bir aile yaratmıştım.

Başımı kanepeye yasladım. Kahvaltıdan beri bir şey yememiştim ve şampanya şimdiden uykulu ve halsiz hissetmeme neden oluyordu.

"Salona bir daha hiç gelmedi, değil mi?" Frankie bana bakarak sordu. Neredeyse "o "nun kim olduğunu anlamamış gibi davranacaktım ama o benim sadece acımasız ve kasıtlı olarak küçümseyici davrandığımı çok iyi biliyordu.

"Hayır." İki ay önce Callen Hayes'in Lounge La Vue'ya gelip beni anlamsızca öptüğü ve sonra başka bir kadınla gittiği geceden sonra Frankie'yle paylaştığım küçük daireye dönmüştüm. Gitmemesi gerektiğinden değil... Belli ki o kadınla gelmişti. Kalabalık masada ona yakın oturduğunu görmüştüm ama o *bana* bakıyordu ve ben de ...

En azından beni tanıyacağını ummuştum. Ama tanımadı. Kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu, muhtemelen bütün gece ona göz süzdüğünü düşündüğü bir barmen kızdan başka. Bir bakıma öyleydim ama bu daha çok bir inançsızlık durumuydu. Onca yıldan sonra Callen'ım hayatıma geri dönmüştü. Gerçi o hiçbir zaman *benim* Callen'ım olmamıştı. Ve asla da olmayacaktı.

Ama o sırada, beni çok çok uzun zaman önce ıssız bir tren yolunda bir yük vagonunda birlikte oturduğu küçük kız olarak hatırlayacağı ihtimalinin içimde uyandırdığı heyecana engel olamamıştım. Birlikte maceralara atıldığı, oyunlar oynadığı ve aşırı aktif hayal gücünü şımarttığı küçük kız.

Beni verandada öpmüştü ve tadı hatırladığım gibi sıcaklık ve umut gibi değildi. Tadı alkol ve günah gibiydi. Tanıdığım çocuk değildi - yakınından bile geçmiyordu - ve bu kalbimi birazcık kırmıştı. Eve gelip Frankie'nin omzunda ağladım ve ona tüm hikayeyi en başından anlattım. Hayatımda ikinci kez beni öpmüş ve gitmişti. *Ve bir daha dönmedi.*

Callen Hayes'in kim olduğunu biliyordu elbette. On beş ile elli yaş arasındaki her kadının bilmesi gerektiğini düşündüm. Onu *Entertainment Tonight*'ta ilk gördüğümde neredeyse düşüyordum. Önce televizyondaki muhteşem adam karşısında büyülenmişim ve tam olarak çıkaramadığım bir şekilde tanıdık gelse de, adını söylediklerinde kim olduğunu hemen anlamıştım. Elimi ağzıma götürerek şaşkınlıktan çıkan yüksek sesli nefesi bastırdım ve kanepeye çökerek şaşkınlık içinde adamın uyuşuk kadın sunucuyu zahmetsizce etkilemesini izledim.

O gülümseme. Yakışıklı bir çocuktı ve şimdi... yıkıcıydı.

Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri kitabımın eski, yırtık kâğıdını çıkardım ve parmağımı soluk notların üzerinde gezdirdim,

Televizyondaki ünlü adamın bir zamanlar onları çizen çocuk olması içimde bir merak uyandırdı. Tüm bestelerini indirmiştim ve yıllar önce o yük vagonundan bir parçayı tanıdım - sonunda nasıl bitireceğini bulduğu melodi. Gözlerimi kapatıp zamanda yolculuk yaparken kulaklıklarım kulağımda, iPod'umda tekrar tekrar dinledim. Onun çocuksu, nasırlı elini elimde hissettiğime yemin edebilirdim. Aptalca. Aptalca. Yine de çok doğru.

O zamandan beri kariyerini takip ediyor, yıldızının yükselişini, şöhretinin artmasını izliyordum ve gurur duyuyordum. Neden bir veda bile etmeden ortadan kaybolduğuna dair pek çok sorum vardı ama ne zaman onunla ilgili övgü dolu bir yazı görsem göğsümü dolduran gururu inkar edemiyordum. Sözde kötü çocuk maskaralıklarıyla magazin basınında yer almadığından değil. Medyanın büyüleyici, kadınların ise çekici bulunduğu bir ünü vardı. Ne kadarının gerçek, ne kadarının uydurma olduğunu merak ediyordum ama onu Lounge La Vue'da görmek bu soruyu cevaplamıştı. O tam olarak rapor ettikleri kişiydi ya da en azından ona oldukça yakındı. İçiyor, eğleniyor ve... sırf yapabildiği için aptal kızları avluda öpüyordu. Çünkü *ben-onlar* onun elinde oynacaktım.

Ve neden kalbim kırılınsın ki? Bana hiçbir borcu yoktu. Onu çok uzun zaman önce, ikimiz de çocukken sadece kısa bir süre tanımıştım. Yani büyüüp kendini beğenmiş, çapkın bir erkek düşkününü olmuştı; çılgınca başarılı, çılgınca yetenekli, kendini beğenmiş, çapkın bir erkek düşkününü. Aferin ona. *Ve o gece Fransız sarışınla gittiği için şanslıydım.* Randevusundan ayrılıp üç dakika içinde bir yabancıyı öpebilme yeteneği bana şimdiki Callen Hayes hakkında bilmem gerekenden fazlasını anlatıyordu.

Yüzümdeki her neyse Frankie'nin bana sempati dolu bir bakış atmasına neden oldu. Şampanyanın son yudumunu da içtim ve kadehi kaldırarak biraz daha istedim. Frankie şişeyi aldı ve flütümü doldurdu. "Onunla iletişime geçmeyi düşündün mü?"

"Tanrım, hayır. Neden yapayım ki?"

Omuz silkti. "Ona kim olduğunu bile söylemedin. Söylemiş olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Ne yapmış olabilir? Bana o çok ünlü olduğu tek gecelik ilişkilerden birini mi hediye etti?"

Sırıttı. "O kadar kötü mü olurdu?"

Gözlerimi devirerek ona en iyi tiksinti bakışımı attım. Benim aksime, Frankie'nin asla bir erkek arkadaşı ya da en azından aşık olduğu biri olmazdı. Bir erkekten diğerine geçip durur, sürekli aşık olur ya da olmazdı. Ama Callen Hayes'in o gece bana teklif ettiği şeyle aşkın hiçbir ilgisi olamazdı, tabii eğer bana bir şey teklif etmiş olsaydı. "Bir sürü denizde tek olmak mı? Hayır, teşekkürler. Ayrıca, ben... ben ona kim olduğumu söylemek istemedim. Hatırlamasını istedim." Beni nerede olsa tanıyacağına inanmak istedim... kısa da olsa o zamanın anılarına değer verdiğine. Geri dönmek, veda bile etmemek için büyük bir nedeni olduğuna ve bunca yıldır pişmanlık içinde yaşadığına.

İnledim. Ne kadar çocuksu, aptalca, romantik bir saçmalık.

Frankie kaşlarını kaldırdı. "Senin on üç yaşındayken çekilmiş fotoğraflarını gördüm Jess, alınma ama Tanrı'ya şükür seni tanımadı."

Güldüm ve az önce bir yudum aldığım şampanyanın küçük bir kısmını tükürdüm. Başparmağımla dudakımı sildim. "Vay be, teşekkürler."

O da benimle birlikte göz kırparak güldü. "Şaka yapıyorum. Çoğunlukla."

Dilimi ona doğru uzattım ve güldüm. İç çekerek sona erdi. "Hayır, artık birbirimiz için bir hiçiz ve belki de hiç olmadık. Ya da belki o benim için bir şey ifade ediyordu ama aynı şekilde hissetmiyordu. Her halükarda ona kim olduğumu söyleyebilirdim ama neden? Artık farklı insanlarız, birbirimize yabancıyız ve yollarımız bir daha asla kesişmeyecek."

Öne doğru eğildi ve dizimi okşadı. "Pekâlâ. Yabancılardan bahsetmişken, bu gece dansa gidip birkaç güzel kız bulmaya ne dersin?"

İki kadeh şampanya yüzünden kendimi uykulu ve hafif sarhoş hissediyordum, bu yüzden inledim ve başımı salladım. "Olmaz öyle şey. Akşam yemeği hazırlıyorum, sonra da yatağa gireceğim. Özgeçmişlerimi göndermeye başlamalıyım yoksa kirayı ödeyemeyeceğim."

"İyi. Hiç eğlenceli değilsin. Amelie'yi arayacağım." Ayağa kalktı ve ben de kumandayı kaptığım gibi televizyonu açıp şampanyadan son bir yudum aldım. Çoktan bitmişti ve başım ağrımaya başlamıştı.

Bir tür talk şov yayınlanıyordu ve Callen'ın yüzü aniden ekranda belirdiğinde, düşünceli ifadesi hem seksi hem de sinir bozucuydu, hoşnutsuz bir ses çıkardım ve uzaktan kumandayı el yordamıyla bulup kapatma düğmesine bastım. "Tanrım, *gerçekten* mi?" Ayağa kalktım ve Callen Hayes'e hayatımda ikinci kez veda etmeye kararlı bir şekilde ellerimi birbirine sürttüm. İkisini de yüzüne söylememiş olmam çok kötüydü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CALLEN

Yavaşça uyandım ve inledim, başım ağrıyordu ve kaslarım o kadar ağrıyordu ki hareket edebileceğimden emin değildim. Gerindim ve sırtımda sıcak bir şey hissettim. *Olamaz. Lanet olsun.* Bu kısım yorucu ve rahatsız edici olmaya başlamıştı

-Bir gece önceki hatalarımla yüzleşiyordum. "Günaydın," diye mırıldandı tanıdık bir ses. Donup kaldım. *Tanrım, daha da kötüsü.* Yuvarlanarak tek gözümü ihtiyatla açtım. "Sana bunun bir daha olmayacağını söylediğimi sanıyordum."

Annette yastığı başının arkasına koyup üzerine uzandı, kaşlarını çattı ve kollarını çıplak göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Bunu kastetmediğini biliyordum."

Doğrudum ve keskin bir bıçak kafatasımı kestiğinde yastığa geri düştüm. "Kahretsin, dün gece ne kadar içtim ben?"

"Oturma odanızdaki boş şişelerin sayısına bakarak, çok fazla olduğunu söyleyebilirim." "Bu neden burada olduğunu açıklıyor. Kim olduğunu fark edemeyecek kadar sarhoştum. vardı."

Öfkeli bir hırıltı çıkardı ve omzuma bir tokat attı. İtiş kakış başımda daha fazla acıya neden oldu ama hakaret onu yatağımdan çıkarmak için işe yaradı. Bacaklarını yana salladı ve ayağa kalktı, yavaşça döndü ve ellerini kalçalarına koydu. Gözlerim tembelce çıplak vücudunda gezindi ve bir an için *-ilk* raundu hatırlamasam da- bir raunt daha yapmayı düşündüm ama Annette'in sert ve kabadayı olmayı sevdiğini tecrübelerimden biliyordum ve başım çıplak bir güreş maçı için çok fazla ağrıyordu. Göğsüme hızlıca bir göz attığımda dün gece tırnaklarını ve dişlerini kullandığını gördüm. İğrenme ve depresyon gibi hissettiren bir şey göğsüme yerleşti. "Larry senin nerede olduğunu sanıyor?"

"Belki de ona sana geleceğimi söyledim."

"Şüpheli. Başka bir ajan bulabilirim ama onun kadar zengin ve yalanlarına inanmaya bu kadar istekli başka bir koca bulmakta zorlanırsın."

Dudaklarını inceltti. "Madem o kadar aptal, neden onu yanında tutuyorsun?" "O sadece sana gelince aptal oluyor." Esnedim.

"Kendi çıkarları olmadığını mı düşünüyorsun?"

Onu görmezden geldim. Larry ve Annette'in evliliğinin ayrıntıları ve

Larry'nin yan çıkarlarının ne olabileceği umurumda bile değildi. Biliyordum ki

Larry'nin karısını becerdiğimi öğrenince pek de heyecanlanmayacağını biliyordum. Hem de birden fazla kez. Bunun sürekli bir şey olmasını istediğimden değil-Annette sadece çoğundan daha ısrarcıydı ve beni en az dirençli olduğum anda yakalamanın bir yolunu buldu.

Bana doğru döndü ve ellerini iri, diri göğüslerinin üzerinde gezdirdi, yarı kapalı göz kapaklarının ardından beni süzerken meme uçlarıyla oynadı. "Mmm," diye mırıldandı.

Gösterisi hafiften bile tahrik edici değildi. Pencerenin yanındaki masanın üzerinde bir yığın müzik defteri görebiliyordum ve şu anda beni ilgilendiren tek şey onlardı. *Lütfen, lütfen, lütfen o kâğıtta iyi bir şey olsun.* "Evine git, Annette. Seninle işim bitti ve yapacak işlerim var."

Ellerini göğüslerinden indirdi ve öfkeyle oflayıp puflayarak bir yastık aldı ve bana fırlattı. Yastığı savuşturdum ve kafamı kaldırdığımda odanın içinde hışımla dolaşıyor, kıyafetlerini topluyordu. "Dün gece benimle işin bitmemiştii!" Kıyafetlerini şiddetle çekiştirmeye başladı ve öfkesinden onları parçalara ayırmadığına şaşırımdı. "Sen lanet olası bir pislik ve sefil bir ayyaşsın."

"Yağcılık bu sefer işe yaramayacak," dedim kolayca. Ben sırtımda eğlenirken o bana ters ters baktı ve sonra bir hareketle dönüp yatak odasının kapısından hızlı adımlarla çıktı.

Ayağa kalktım ve kapının eşiğinde durup onun kanepeden çantasını alıp kapıya yönelmesini izledim. "Anılar için teşekkürler," diye alaycı bir şekilde seslendim.

Sertçe arkasını döndü, öfkesi yüzünden yayılıyordu, girişin yanındaki masanın üzerinde duran boş viski şişesini aldı ve bana fırlattı. Eğildim ve şişe beni kıl payı sıyrarak başımın üzerinden geçti ve dış kapı çarparken yatağın arkasındaki duvarda patladı. Güldüm. Drama, çok mu?

Ama yatak odama dönüp masamdaki kâğıt yığını elime alıp karıştırmaya başladığımda kahkahalarım çabucak söndü, içlerinde ne olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. *Hiçbir şey yoktu.* Hiçbir şey yazmamıştım, tek bir not bile. Kağıtları odanın diğer ucuna fırlattım ve üzerime yağdılar. "Lanet olsun!" Dirseklerimi masaya dayayıp başımı tutarak sandalyeye çökerken bağırdım. "Siktir," dedim daha yumuşak bir sesle, umutsuzluk göğsümü dolduruyordu. "Siktir, siktir, siktir."

Sen değersiz bir aptalsın. Sana benimsin demekten utanıyorum. O haklıydı.

Değersiz aptal. Sana benim demekten utanıyorum.

Tanrım, kim istemez ki?

Bir süre orada oturdum, kalkıp banyoya gitmeden önce kendi sefaletimin, kendimi küçümsememin içinde debelenmeme izin verdim. Ağzıma birkaç Tylenol attım, duşa girerken onları çiğnedim, vücudumdaki seks ve alkol kokusunu yıkarken hapların acı ve sert kokusundan ürperdim. Ne yazık ki ruhumu temizlemek için hiçbir şey yapılamazdı.

Ben geldiğimde Müziğin Armağanı Yardım Balosu tüm hızıyla devam ediyordu, ön taraftaki sahneden bir caz grubunun yumuşak sesleri salona yayılıyordu. Çiftler dans ediyor, kadınların gece elbiseleri ayaklarının dibinde hareket ediyor, kırmızılar, maviler ve morlardan oluşan bir nehir gibi dönüyordu. Avizeler başlarının üzerinde parıldıyor ve egzotik çiçeklerin kokusu havada süzülüyordu.

Bir an kapı aralığında durdum, boş boş etrafa bakındım ve at kuyruklu, şık, esmer bir kadın gözüme çarptı. Kalbim bir an tekledi, sonra kadın döndü ve ben de küçük bir nefes çektim. Paris'te öpüştüğüm o kızın düşünceleri neden hâlâ en tuhaf zamanlarda aklıma geliyordu? Tuhaftı. Yattığım kadınları nadiren düşünürdüm ve sadece o kızı *öpmüştüm*. Neye benzediğini zar zor hayal edebiliyordum. Belki de sorun buydu. Belki de sadece daha fazlasını istemiş ve elde edememiştim ve onu deneyimlememiş olmanın pişmanlığı içimde kalmıştı. İç çektim. Bu da iyi bir açıklamaydı.

Ya da belki Paris'le ilgiliydi. Işık Şehri'ni örten romantik bir gizem. Görünüşe göre ben bile buna bağışık değildim.

Elinde bir tepsi şampanya kadehi taşıyan bir kız yanımdan geçti ve ben de iki kadeh kaptım, birini hızla içtim, sonra diğerini. *Kahretsin, burada olmak istemiyordum*. Ama çocukluk kanseri araştırmaları için bir yardım gecesi idi, bu yüzden kendimi gelmeye zorladım - hayatın benden ve aptal sorunlarımdan ibaret olmadığına dair iyi bir hatırlatma. Boş bardakları arkamdaki masaya bıraktım ve odayı tekrar gözden geçirdim. Kalabalığın arasından Larry ve Annette'i gördüm, biri cafcacı, iğrenç bir takım elbise giymiş iki adamla birlikte duruyorlardı ve onlara doğru ilerledim.

"Callen," diye selamladı Larry beni, kenara çekilip çemberde bana yer açarak. "Burada olmana çok sevindim."

"Süslü partileri ne kadar sevdiğimi biliyorsun Larry," dedim alaycı bir tavırla, yanımdan geçen bir sunucunun ikram ettiği bir kadeh şampanyayı daha alırken.

Larry kıkırdadı. "Zor bir hayat. Anders Hanson'ı tanıyorsun, değil mi?" diye sordu, yanında duran adamı işaret ederek. Anders dar kesim, kirli beyaz bir takım elbise giymiş, kollarını ön kollarına kadar sıvamış, parlak mavi bir gömlek ve çok renkli, çiçekli bir papyon takmıştı. "Bu da asistanı Ralph." Ralph'a bakıp başımı salladım ve sonra tekrar Anders'e döndüm. Onun adını tanıdım. En popüler klasik müzik dergilerinden birinin müzik eleştirmeniydi. Onunla şahsen tanışmamıştım ama ününü biliyordum. Acımasız dürüstlüğü ve "sinirli" moda anlayışıyla tanınırdı.

Anders bana hem kibirli hem de sıkılmış olmayı başaran bir çene eğimi verdi ve sanki daha ilginç birini arıyormuş gibi omzumun üzerinden baktı. *Gösterişçi pislik*.

Annette'e baktım, tek kaşını kaldırdı ve bana sahte bir gülümseme verdi.

Belli ki o sabahki muamelemenden dolayı hâlâ hoşnutsuzdu. Bu onu benden uzak tutacak değildi. Sarhoş olmayı ve lanet kapıma cevap vermeyi bırakmalıydım.

Kadehimi kaldırırken ona boş boş baktım ve gülümsemesi, yüzüne başka bir sahte gülümseme yapıştırmadan önce anlık bir kaş çatmaya dönüştü. Hepsi bir oyundu. Hepsi bir oyundu. "Seni bu gece burada randevusuz gördüğüme şaşırdım Callen."

"Beni bilirsin Annette; gece bitmeden buna bir çare bulacağıma eminim."

Gözleri kısıldı ama sonra ani bir ilgisizlik taklidi yaparak başka tarafa baktı. "*Her neyse*, dediğim gibi" -Anders kıkırdadı- "Brenton Conrad'ın Kompozisyon o kadar kötüydü ki, üzerine yazıldığı kağıt kıcımlı silmek için kullanılmaya bile değmezdi." Kendi *şakasına* içtenlikle güldü. "Bu onun ilk albümüydü ve ona tüm insanlığın iyiliği için son albümü olması gerektiğini söyledim. Eleştiriye başlık koydum" -sanki kendi sözleri bir kayan yazıya layıkmiş gibi ellerini havaya kaldırdı- " 'Cehennemden: İğrenç, Mide Bulandırıcı ve Alenen Çaresiz. "

Brenton Conrad şahsen umut vaat ettiğini düşündüğüm yeni bir besteciydi. İlk bestesi vasattı, bu doğrudu ama yine de soğuk bir öfke dalgası omurgamdan aşağı yavaşça süzüldü - bu adamın kelimeleriyle birini yok etmenin uzaktan bile eğlenceli olduğunu düşündüğü gerçeğinden iğrenme hissi. Kafam karışmış gibi yaparak öne doğru eğildim. "Açıkça çaresiz mi? Pardon, bu bir müzik eleştirisi miydi yoksa kıyafetinizin tanımı mı?" Ona yukarıdan aşağıya baktım, bakışlarım pantolonunun konik paçalarını geçip çıplak ayak bileklerine yerleşti. Çorap giymemişti.

Gözlerinde öfke dolu bir inançsızlık kaynadı, sonra bu ifadeyi aşırı büyük bir sırtışıla değiştirmeyi başardı. "Bana onun da bu kadar eğlenceli olduğunu söylememiştin Larry."

Larry konuşmak için ağzını açtı ama ben sözünü kestim. "Komik olmaya çalışmıyordum, Anders. Kıyafetin cidden mide bulandırıcı."

"Tanrım, Callen," diye mırıldandı Larry.

"Callen," diye araya girdi Anders'in asistanı, ses tonu kaygılıydı, belli ki konuyu değiştirmeye ve benimle salak patronu arasında yaşanacağını düşündüğü şeyi engellemeye çalışıyordu, "*Hart'ı Keşfetmek* filminin müziklerini senin yazdığını duydum."

Midem bulandı ama gözlerimi Anders'in kızgın yüzünden asistanının gergin yüzüne kaydırdım ve gülümsedim. "Bu doğru."

Omuzlarını kaldırdı ve heyecanlı bir ses çıkardı. "Marlon McDermott'a *aşığım*." Filmin yıldızı. "Müzik nasıl gidiyor?"

Bir içki aldım. "Harika. Yarısını yazdım bile." Yalan dilimden kolayca döküldü. Doğru olmasını istiyordum. Belki de bu konuda yalan söylemek bir şeylere başlamak için ihtiyacım olan ekstra baskıyı yaratacaktı. Sanki yeterince

şimdiden baskı.

"Bu harika Callen. Neden bana söylemedin?" Larry sordu.

Ona sıkı bir gülümseme verdim, şampanyamı yudumladım ve daha fazlası için etrafa bakındım. En son konuştuğumuzda Larry'ye stüdyodan ek süre istemesini söylemişim ve ona biraz yazar tikanıklığı yaşadığımı güvenle anlatmışım. Yılın yetersiz ifadesi. "Uğursuzluk getirmek istemedim." Önümden geçen tepsiden bir bardak daha aldım.

Anders güldü. "Siz sanatçılar ve saçma batıl inançlarınız."

Saçma.

Çok saçma.

Hiçbir şeyi doğru yapamıyorsun. Saçmalıyorsun.

Tenim sıcaktı. Oda birden boğucu bir hal aldı. Papyonumu çekiştirdim, hava almaya, bu insanlardan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. "Birilerinin senin değersiz fikirlerini önemseydiğini düşünmen kadar saçma değil." O daha tepki vermeden arkamı döndüm ve bara doğru yürümeye başladım.

Yirmi dakika ve iki içki sonra, kendimi iyi ve uyuşmuş hissetmeye başladığım sırada Larry bara yaslanarak bana yaklaştı. "Huysuz sanatçı kişiliğin sadece bir noktaya kadar çekici. Alkolü bırakmalısın. Seni bir pisliğe dönüştürüyor."

"İçmeye başlamadan önce de götün tekiydin zaten, Larry. Ve eleştirilenlerden nefret ederim," diye mırıldandım. "Özellikle de onun gibilerden."

"Herkes eleştirilenlerden nefret eder, Callen. Ama onlar gerekli bir kötülüktür. Daha önce bir pislik olabilirdin ama şu andan itibaren yazdığın her eser için kıyamete kadar sert eleştiriler yayınlayacak insanlara hakaret etmemen gerektiğini biliyordun. O adamı sevmiyor olabilirsin ama insanlar onu dinliyor. Sonunda ikimize de çok para kaybettireceksin. Neler oluyor?"

İç çekerek gözlerimi kapattım. O haklıydı. Adam hıyarın tekiydi ama ona hakaret ederek kimseye iyilik yapmamışım. Sadece bir düşman edinmişim. Çiçekli papyonlu ve çorapsız bir düşman, ama yine de bir düşman. İçkimi barın üzerine bıraktım ve Larry'ye döndüm. "Gerçek şu ki, *Hart'ın Keşfi*'ni söylediğim kadar çok yazmadım."

Larry kaşlarını çattı. "Ne kadar yazdın?"

"Fazla değil. Bu noktaya kadar umduğum kadar değil." *Yok.*

Larry dudaklarını birbirine bastırdı ve içkisinden uzun bir yudum almadan önce içini çekti. "Dinle Callen, neden bir tatile çıkmıyorsun? Tropik bir yere git, kumsalda otur ve kafanı topla. Kendini rahatlamış ve stresini atmış hissettiğinde, işte o zaman yazar tikanıklığın ortadan kalkacaktır."

Ona inanmak istedim. Gerçekten inanmak istedim. Ama umut etmekten korkuyordum. Yine de... "Tropikal bir yer mi?" Mırıldandım.

"Elbette. Ya da daha iyisi, Fransa'ya geri dön. Poirier Ödül töreni için sadece üç günlüğüne oradaydık ve sen Fransa'yı göremediğinden şikayet ettin.

Hiçbir şey. Riviera'ya bir gezi yapın. Çok güzel ve çok lüks. Bütün jet sosyetenin tatil yaptığı yer. Sen kendine birkaç hafta ayırdıktan sonra bir hafta sonu için sana katılabiliriz. Annette ve ben oraya daha önce de gittik ama hiç bıkmadık."

"Hiç yalnız tatile çıkmadım."

Larry içini çekti. "O zaman yanına bir arkadaş al, kadın olmadığı ve dikkatini dağıtacak biri olmadığı sürece."

Bir arkadaş. Gerçek bir arkadaş olarak gördüğüm tek kişi Nick'ti ve onunla da iki aydır görüşmemiştim. Ama onu tüm masrafları karşılanmış bir Fransa gezisine davet edersem belki beni affederdi.

Tatile çıkmayalı ne kadar olmuştu? Çoğu insanın *hayatımı* sürekli bir kutlama, gece geç saatlere kadar süren partiler, geç yatmalar, ne istersem onu yaptığım günler olarak gördüğünü sanıyordum. Sorun, bunun cazibesini yitirmiş olmasıydı. Bir zamanlar eğlence gibi gelen şey, şimdi boşluk ve depresyondan başka bir şey getirmiyordu. Rol yapmaktan nefret ediyordum. Hepsinden bıkmıştım. Ve, Tanrım. Larry'nin ve onun gitmiş-gelmiş-bir daha gitmeyecek-karısının bana katılmasını kesinlikle istemiyordum.

Fransa.

Yıldızların aydınlattığı bir güverte.

Masum gözler ve melek öpücükleri.

Belki Paris'te de kısa bir mola veririz.

Kötü bir fikir değildi. Başımı salladım. "Sanırım tavsiyene uyacağım, Larry." "Tam zamanı."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JESSICA

Ofis penceresiz, küçük ve havasızdı; üç duvarı kaplayan tavandan tabana kitap rafları tıka basa kitapla doluydu. Tozlu görünümlü ciltler, yerdeki birkaç yığın da dahil olmak üzere mevcut her düz yüzeyi kirletiyordu. Masanın önündeki çürük sandalyeye oturdum, dizlerimi birbirine bastırdım ve ellerimi kucağında birleştirdim, yığınlardan birini devirmemek için mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalıştım.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve ayağa kalkarken gülümseyerek arkama baktım. Yaşlı beyefendi bana oturmamı işaret etti, yerdeki birkaç yığının üzerinden geçerek ahşap oymalı büyük masaya doğru ilerledi. "Madam Creswell" -elini uzattı ve biz de ona baktık- "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Dr. Moreau. Bu kadar kısa sürede gelebildiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette, Dr. Moreau. Bu fırsat için minnettarım. Size ne kadar teşekkür etsem azdır." Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve yavaşlamasını, fazla heyecanlanmamasını diledim. Bu işi almak çok zor bir ihtimaldi. İlan, Louvre'da romantik diller direktörü olan Dr. Christophe Moreau'ya, yeni bulunan ve Orta Çağ'a ait olduğu düşünülen belgelerin çevirisini yapacak bir asistan arıyordu. Duyduğuma göre, başvuranların listesi bir mil uzunluğundaymış.

Dr. Moreau birkaç kağıt yığını kenara çekti ve bir klasörü karıştırarak özgeçmişim olduğunu tahmin ettiğim şeyi çıkardı. Gözlüklerini indirdi ve kaşlarını kaldırarak özgeçmişime baktı. "İş yerleri listeniz çok etkileyici, ancak şu ana kadar sadece ücretsiz staj yaptığınızı görüyorum. Bunun nedeni nedir?" "Şey, Dr. Moreau, gerçek şu ki, stajların bana daha fazla benim için üniversiteden ilk mezun olduğumda bana teklif edilen ücretli pozisyonlardan daha uygun." "Maaş dışında."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Evet, o hariç." Durakladım. "Her zaman yaşamak için yeterli para kazanmanın yolları vardır. Beni zorlayan ve güçlü yönlerimi kullanarak fark yaratabileceğim bir iş yapmak istiyorum."

Dr. Moreau sandalyesinde arkasına yaslandı ve sonunda tüm dikkatini bana verdi. "Özellikle bir dil akademisyeni için yüce hedefler." Bana baktı. "Bana ne anlatacaksın?"

Jeanne d'Arc'ı biliyorum."

Joan of Arc mı? "Ben... Aslında çok şey biliyorum. Üniversitede Fransızca dil eğitiminin yanı sıra Ortaçağ Fransız tarihine de odaklandım." Beni izlemeye devam edince daha dik oturdum ve devam ettim. "Jeanne d'Arc bir şehit ve azizdi, Yüz Yıl Savaşları sırasında Fransız ordusunun İngilizleri yenmesini sağlayan, ilahi rehberlikle hareket eden bir askeri liderdi."

"Peki siz inanıyor musunuz?"

"İlahi rehberlik altında hareket ettiğine inanıyor musunuz?"

"*Evet.* Tanrı'nın onunla konuştuğuna ve ona bir görev verdiğine inanıyor musunuz?"

Bir an için dudağımı ısırđım. "Bilmiyorum. Sanırım öyle *olduğuna* inanıyordu."

Dudağı büküldü. "Ah, iyi bir cevap. Her şey bilinebilirmiş gibi davranan entelektüeller, en kötü türden akademisyenlerdir. Onlar öğrenmeyi bırakmış insanlardır." Alt çekmecelerden birini açtı ve şeffaf plastik bir kılıf içinde bir şey çıkardı. "Altı hafta önce, Loire Vadisi'ndeki bir mağarada bazı yazılar - bir tür günlük gibi görünüyorlar- bulundu. Jeanne d'Arc'a yakın biri tarafından yazıldığına inanıyoruz ve büyük ölçüde bu kişinin kendi yolculuğuna dair kişisel anlatımı olsa da, askeri savaşları detaylandırıyor, azizenin ifade ettiğı düşüncelerden bahsediyor ve ikisi arasındaki konuşmaları anlatıyor. Ne yazık ki tüm kayıtlar korunmamış ama birçoğı korunmuş." Şeffaf kılıfı bana uzattı ve içinde çok eski bir parşömen parçası olduğunu gördüm. "Bu yazılardan biri, Madam Creswell."

Onu ışığa tuttum, inceledim ve eski Fransızcasını okudum. Okudukça kaşlarım çatıldı ve bir süre sonra onu kucağıma bırakıp Dr. Moreau'ya baktım. "Dr. Moreau, üzgünüm ama bunun on beşinci yüzyıldan kalma olması mümkün değil."

Kaşlarını kaldırdı. "*Hayır mı? Pourquoi?*"

"Şey..." Belgedeki kelimelerden birini işaret ettim. "Bu açıklama -*Barok*, Jeanne d'Arc'ın ölümünden yüz yıl sonrasına kadar Fransa'da kullanılmamıştı. Bu, bin altı yüzlü yıllara kadar başlamamış bir sanatsal tarzdı. Bunlar, Jeanne d'Arc'ı şahsen tanıyacak olan herkes öldükten çok sonra yazılmıştır."

Dr. Moreau gülümsedi. "Gerçekten de öyle." Tekrar çekmecesine uzandı ve başka bir şeffaf plastik kılıf çıkarıp bana uzattı. "Bu gerçek belgelerden birinin kopyası."

Dr. Moreau'ya göz kırptım ve sonra bana uzattığı belgeyi inceledim, metni yavaşça okudum.

"Bunu yazan kişi hakkında bana ne söyleyebilirsiniz, Madam Creswell?"

Cevap vermeden önce bir an daha inceledim. "Yazar bir kadın. Dili kadınsı."

"*Evet.* Katılıyorum."

"Ve o üst sınıftan. Halktan birinin okuyup yazması duyulmamış bir şey olmasa da nadir olurdu. Özellikle de bu kadar iyi. Çok güzel." Bir paragraf okumak için bir an durdum ve okurken tüy kalemin ucundaki tüyün kızın hareket eden elinin hareketiyle hafifçe dalgalandığını hayal ettim. "Evet, kesinlikle üst sınıftan. Burada generallerden birini kuğuya benzeterek bir şaka yapıyor ve böyle bir kuşu en son yemek masasında gördüğünü ve onun da aynı şekilde oyulduğunu görmek istediğini söylüyor." Dudakları tek kaşıyla birlikte yukarı doğru eğilmiş olan Dr. Moreau'ya baktım. Kısa bir nefes verdim. "Orta Çağ'da kuğu gibi bir lezzeti sadece çok zenginler yerd." Durakladım, birkaç satır daha okudum. "Ve burada bahsettiği başlık, yani boncuklardan oluşan bir taç olan *fronteau*, sadece soylu bir genç kız tarafından takılırdı."

Başımı kaldırıp doktora baktım, yüzünde bir gülümsemeyle beni izliyordu. "Sanırım Madam Creswell, yeni asistanımı buldum. Tabii siz de isterseniz."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve yüzümde belirlemek isteyen sırtımayı bastırarak, onun yerine kontrollü ve profesyonel bir gülümseme takındım. "Kabul ediyorum, Dr. Moreau."

* * *

Merdivenlerden kalem etekle olabildiğince hızlı bir şekilde daireme çıktım ve ciyaklama dürtüsüne direndim. Kapıyı açtım ve kanepede bir kase mısır gevreği yiyen Frankie kolsuz bluzundan aşağı süt akıtmaya başladı. "Yüce Tanrım, neyin var senin?"

Ona sırtarak kapıyı kapattım. "Bir iş buldum."

Mısır gevreği kâsesini sehpanın üzerine bıraktı ve ayağa fırladı. "Aman Tanrım! Ne oldu?"

Portföyümü kapının yanındaki masaya attıktan sonra ona heyecanla sarıldım ve koltuğun karşısındaki sandalyeye oturdum. O da arkasına oturdu ve beklentiyle bana baktı. "Yakın zamanda Loire Vadisi'ndeki bir mağarada bazı yazılar bulundu ve bunların Joan of Arc ile bağlantılı olduğu düşünülüyor."

"Vay anasını! Çevirmene mi ihtiyaçları var?"

"Evet. Yazıların birkaçını okudular bile, ama çok eskiler, büyük olasılıkla on beşinci yüzyıldan kalma ve bazı kelime ve cümleleri anlamak zor. Bu benim uzmanlık alanım. Yazının orijinalliğini korumamız için her kelimenin dikkatlice tercüme edilmesi, ancak okunabilir bir nesirle ve güvenli bir bilgisayar sunucusuna kaydedilmesi gerekiyor. Tarihleri doğrulamak ve gerçekten Joan of Arc ile bağlantılı olup olmadıklarını belirlemek için bir ekip oluşturdular."

"Aman Tanrım. Bu kulağa gerçekten önemli geliyor."

"Kulağa... inanılmaz geliyor. Bu yazıları incelemek için bir grup oluşturdular; kâğıt uzmanları ve arkeologlar hâlâ mağaralarda kazı yapıyor ve karbon tarihi verebilecek başka bir şey bulup bulamayacaklarını araştırıyorlar. Farklı bir uzmanlığa sahip başka bir çevirmenle ve Fransa'nın önde gelen dil tarihçilerinden birinin yanında çalışacağım."

"Vay anasını. Bu çok büyük bir şey. Neden beni isteyken aramadın?"

"Tam bir kasırğa gibiydi. Bir saniye bile düşünmedim. Gerçi bu geçici bir iş ve çok para kazandırmıyor ama Dr. Moreau, ekibi etkilersem başka fırsatlar da olabileceğini söyledi."

Frankie bir çığlık attı ve ağzını kapattı. "Bu çok heyecan verici. Ama geçici derken, ne kadar geçici?"

"Bir ay süre verdiler." Sandalyeye geri oturdum ve bacaklarımı önüme doğru uzattım. "Bu benim hayalimdeki iş Frankie. O yazıları yakından ve kişisel olarak okuma şansına sahip olmak. O kadar heyecanlı ve gerginim ki çığlık atabilirim."

"O zaman çığlık atarak odana git ve süslü bir şeyler giy. Bu gece seni kutlamak için dışarı çıkaracağım."

Ona sııttım. "Hollanda'ya gideceğiz. Artık bunu karşılayabilirim. Sayılır." Gülümsemem kayboldu. "Sadece bir şey daha var."

"Uh-oh. Ne?"

"İş Loire Vadisi'nde."

Frankie'nin gözleri büyüdü. "Loire Vadisi mi? *Ne? Tu plaisantes?*"

Doğru olan *neydi?* Öne doğru eğilerek doğruldum. "Biliyorum. Ama yazıların bulunduğu yer orası ve ekibin onlara gelmesini, ortaya çıkarıldıkları yeri görmesini istiyorlar, vesaire. Yazılar şimdilik Loire Vadisi'ndeki bir müzede tutuluyor ve ekibimizi de yakınlardaki bu güzel şatoya yerleştirerek çalışma alanı sağlıyorlar."

"Bir şato mu? Vay be kızım. Turnayı gözünden vurdun."

"Proje açısından evet. Parasal olarak, hayır. Yine de Frankie, eğer bu işte iyi bir iş çıkarırsam, bazı bağlantılar kurarsam, bu bir kariyer başlangıcı olabilir." İçimde bir heyecan titremesi, hemen ardından da bir güvensizlik parıltısı belirdi. Paris, bu daire, Frankie, bunlar benim konfor alanım, güvenli sığınağımdı ve kısa bir süreliğine de olsa kendimi onlardan ayırmak zorunda kalacaktım.

"Bu gece iyi bir şampanya sipariş edeceğiz ve sen de sırtı açık Clémence Maillard giyeceksin."

"Oh, yapamadım, Frankie." Sırt dekolteli elbise, pelerin kolları ve kılıf eteği olan, askıdayken neredeyse bir elbise gibi görünmeyen, dökümlü, ipeksi bir kumaştan yapılmıştı. Ama bir kadının vücuduna giyildiğinde sihirli bir şey oluyor ve onu o güne kadar gördüğüm en muhteşem giysilerden birine dönüştürüyordu. Gülünç derecede pahalıydı ama Frankie işvereninden muhteşem kıyafet örnekleri alabilecek kadar şanslıydı ve bu

Onlardan biri.

"Neden olmasın? İçinde harika görünüyorsun ve bu özel bir durum." "Bu senin en sevdiğin elbise."

"Ve sen de benim en sevdiğim yeni iş arkadaşısın."

Ona gülümsedim, kalbim arkadaşlığı için minnettarlıkla dolup taşıyordu.

"Sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

Sırttı. "Biliyorum. Şimdi kışını kaldır ve hazırlanmaya başla.

Yapmamız gereken bazı önemli kutlamalar var."

Güldüm. "Peki, tamam. Ama bir saate ihtiyacım var. Dr. Moreau bana yazılardan birinin kopyasını verdi, böylece yazarın tarzına ve sesine aşina olabilirim. İncelemek ve onu biraz tanımak için sabırsızlanıyorum." Frankie'ye bir sırtış attım.

"Pekâlâ, pekâlâ. Git yeni arkadaşınla tanış ve sonra-"

"Biliyorum. Ve sonra sırtı açık Clémence!"

Rabbimizin 1429 yılında, Nisan ayının onuncu günü

Artık kendim değilim. Şimdi Philippe'im, on yedi yaşında sıradan bir çocuk gibi giyinmişim, savaşa hazırlanan Orléans Bakiresi'ne yardım edecek, gördüklerimi ve duyduklarımı rapor edeceğim. Bana söylenene göre beyaz zırhlar giyiyor ve Anglo-Burgundialıları Loire Vadisi boyunca geri çekilmeye zorlarken beyaz bir ata biniyor. Şimdi oraya gidiyorum, sanki ben de savaşa gidiyormuşum gibi büyük bir tantanayla uğurlanıyorum. Ve belki de tam olarak böyle düşünmeliyim, çünkü seçim bana ait değildi ve neden böyle hissetmem gerektiğini bilmesem de kendi geleceğimdiki bir savaşı hissediyorum. Ne de olsa benim yerim sadece kampta, aziz dedikleri kıza hizmet ederken ve onun dönüşünü güven içinde beklerken olacak. Yine de, babamın ve 7. Charles'ın sağlığımla ilgili verdiği güvencelere rağmen, kalbimde hem heyecan hem de tedirginlik var. Yolculuğuma başlarken tüy kalemimin tüyleri arabamın penceresinden gelen esintiyle dalgalanıyor. Ve aynı şekilde, kaderin etrafımda döndüğünü hissediyorum, çalkantılı bir fırtına ve kaderin rüzgarlarının iyiliksever mi yoksa acımasız mı olduğunu bilmiyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Tüm savaşlar önce zihinde kazanılır ya da kaybedilir.

-Joan of Arc

BEŞİNCİ BÖLÜM

CALLEN

Fransız kırsalı hızla geçip gidiyordu ve ben asık suratla ona bakıyordum. Nick limuzinde karşımdaki koltuktan, "Darağacına yürüyormuş gibi görünüyorsun," dedi. "Tatil bir ölüm cezası olmamalı, biliyorsun. Badem?" Bir tepsi atıştırmalık uzattı.

Güneş gözlüklerimi başımın üstüne doğru ittim ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Hayır." Minibarın kapısını açıp içecek olarak neler sunduklarına bakma isteğime karşı koydum. Bu yolculukta alkolü bırakıyordum. Ya da en azından azaltıyordum. En azından beşten önce. Ya da en azından öğleden önce. Saatimi kontrol ettim. On kırk beş. *Lanet olsun.*

Nick bir şekilde düşüncelerimi takip etmiş olmalı ki, "Dün gece yeterince yedin," dedi. Bir paket bademi yırtarak açtı ve bir avuç dolusu geri attı. "Biraz iş yapmalısın Cal, yoksa sözleşmeyi ihlal etmiş olacaksın. Bunu sana hatırlatmamı söylemiştin."

"Yolculuğumuzun beşinci dakikasında bana ders vermeye başlayacağını tahmin etmemiştim," diye tersledim, ses tonumda amaçladığımdan daha fazla düşmanlık vardı. Belki de onu bana ders vermesi için yanımda getirmiştim. Belki de beynimin hâlâ mantıklı olan bir bölümünde, alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Nick omuz silkti, belli ki benim asık suratımdan etkilenmemişti. "Hayatındaki tek sorumlu kişi olarak işimi ciddiye alıyorum." Göz kırptı, ben de gözlerimi kaçırdım. Sırf bu yüzden ondan kaçtığımı biliyordum. Bana ne söyleyeceğini biliyordum ve bunu duymak istemiyordum. *Hâlâ da istemiyorum.* Kim hatalarının gerçekten irdelenmesini ister ki, özellikle de bunları değiştirmek için ne yapacağını bilmiyorken?

Bir dakika sonra iç çektim. Sadece stüdyoya borçlu olduğum besteler yüzünden dünyanın yükü omuzlarımda değildi, aynı zamanda akşamdan kalma ve sinirliydim. Bir gün önce Paris'e uçmuş ve aklımdan çıkaramadığım kokteyl garsonuyla tanıştığım bara gitmiştik. Aslında onunla tanışmamıştım; adını bile bilmiyordum. Ama onu öpmüştüm. Ve hiçbir anlam ifade etmeyen çılgınca bir nedenden dolayı aklıma gelip duruyordu. Bu yüzden onu bulmak için bara geri döndüm ve onu müdüre tarif ettiğimde, bana kızın artık orada çalışmadığını söyledi. Ben de sordum.

Ama müdür, eski çalışanlarının bile kişisel bilgilerini vermeye izni olmadığını ama benimkini alıp iletebileceğini söylemişti. Reddetmiştim. Sadece bir günlüğüne Paris'teydim, ne zaman dneceğime dair hiçbir fikrim yoktu ve o gece kızın üzerimde bıraktığı etkinin çok fazla alkolün bir sonucu olması çok muhtemeldi.

En azından hayal kırıklığını bastırmak için kendime söylediğim buydu. Tekrar i çektim ve elimi saçlarımda gezdirdim. "Mesele şu ki, Nick, son albmm harika değildi ve bu albümde yeniden eski cazibemi kazanmam gerekiyor." *Yapmak zorundayım.*

Nick durakladı, sanki söylediklerimi düşünüyormuş gibi bakıyordu. "Son albümün fena değildi Cal. Nereye gittiğini duydum. Sadece... oraya tam olarak ulaşamadın. Sanki kendini tutuyormuşsun gibi geldi."

Başımı salladım. "Değildim, en azından bilerek değildim." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bilmiyorum. Sorunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Belki de o albümdeki sorunun ne olduğı üzerinde durmayı bırakmalı ve kendini şu anki projene odaklamalısın. Yanlış yöne bakıyorsun Cal."

Başımı salladım, camlı pencereden dışarı bakıyordum. "Evet. Belki." Nick'e baktım, bu konuyu güvenebileceğim biriyle konuştuğum için kendimi biraz daha iyi hissediyordum. "Geldiğın için teşekkürler, Nick."

"Memnuniyetle. Manzara değışikliğıne ihtiyacım vardı. Ama benim de işim var, yani oğ zaman tek başına olacaksın."

Başımı salladım, tekrar başka tarafa baktım. Umarım haklıydı. Bana olan inancı hem belli bir baskı hem de bir lütuf gibiydi.

Nick'le ikimiz de ıslahevine gönderilmiş on yedi yaşında serserilerken tanışmıştım. Ben bir kez daha okuldan atılmamak için kavga ediyordum, Nick de bir şeyler çalmıştı, böylece koruyucu ailesinden kaçmak için bir iki geceliğıne de olsa oraya gönderilmişti. Gözlüklü, tuhaf sa kesimli, sıska, inek bir çocuktı ve en kötüsü de korktuğunu herkese belli eden bir yüz ifadesi vardı. Kolay bir avdı. Bazı sert çocuklar ona odaklandığında, onları defetmiştim. Zorbalardan hep nefret etmişimdir.

Dış görünüşe rağmen Nick'le birbirimize farklı olmaktan çok benzediğimizi fark etmiştik; ikimiz de sürekli kızartma tavası ile ateş arasında seçim yapıyorduk.

-Ve bir bağ kurduk. İkimiz de on sekiz yaşına geldiğimizde ve nihayet ıslahevinde düzenli olarak kalmayı içermeyen seçimler yapmakta zgr olduğumuzda, ufak tefek işlerde çalıştık, yatacak kanepeler bulduk ve hem yiyecek hem de çok yetersiz bir umut kaynağını paylaştık.

Müzik benim tutkumdu ve her boş vaktimde bestelerimle dolu defterler ve çalışmalarımın CD'leriyle dolu bir sırt çantası taşıyarak, bunları doğru kişiye verebilecek herkese verdim. Bir kokteyl partisinde müzik endüstrisinin önde gelen isimlerinden birinin eşiyle tanışmıştım ve büyük, kadife döşemeli yatağında bana özel ilgi gösterdikten sonra çalışmalarımı kocasının masasına koymuştu. Bu yüzden

Evet, ilk kaçışım iyilik karşılığında seks ticareti yapma isteğimin bir sonucuydu ve bundan gurur duymuyordum. Ama beni bulduğum yere getirmişti, bu yüzden bunu çok fazla düşünmemeye çalıştım. Bir öğleden sonra sıradan bir sevişme, hayalinizi yaşamak ya da geçiminizi sağlamak için pizza dağıtmak arasındaki fark olduğunda, yapmanız gerekeni yaparsınız.

Bu ilk aradan sonra, reklamlarda kullanılan birkaç jingle ve son derece popüler olan bir zil sesi sattım. Birkaç video oyunu müziği ve ardından iki dakikalık birkaç film fragmanı için müzik yaptım. Bir (meşru) şans diğerine dönüştü ve kendi başıma yola çıkabildim. Bilgisayarlarla arası her zaman çok iyi olan Nick'in de birkaç şanslı fırsatı oldu ve kendi web sitesi tasarımı şirketini kurarak başarılı bir şekilde serbest meslek sahibi oldu. Bu sayede çok fazla haber vermeden benimle tatile gelebiliyordu. Dizüstü bilgisayarı olduğu sürece Los Angeles'tan da Loire Vadisi'nden olduğu kadar kolay iş yapabiliyordu.

"Bana dün gece görmeye gittiğin kızıdan bahset." İşaret parmağıyla gözlüğünü burnuna doğru itti.

"Geçici delilik," diye mırıldandım.

Kaşlarını kaldırdı. "Son zamanlardaki ilişkilerinizin tüm *akıl sağlığının* aksine mi?"

"Benim ilişkim yok, Nick. Tek gecelik ilişkilerim var." İç çekti. "Bu yıllardan birinde bu da eskiyecek."

Alaycı bir ses çıkardım ve Nick gözlerini göğsüne kaldırıp günahlarım için meleklerden özür diler gibi başını salladı. Sessizce güldüm ve tekrar pencereden dışarı baktım. "Buraya son geldiğimde onu öptüm, başka bir şey değil. Ve... bilmiyorum, belki de yeterince alamadım."

Nick'in beni incelediğini hissedebiliyordum. "Yeterince alamıyor musun? Bu farklı bir şey. Onu internetten araştırmayı düşündün mü?" Durakladı. "İstersen ne bulabileceğime bakabilirim."

"Adını bile bilmiyorum." Ona dönüp bakarken bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Ve bunun bir önemi yok. O sadece güzel bir kızdı ve bu boktan dünyanın hiçbir yerinde güzel kız sıkıntısı yok." *Peki neden bunu unutamıyorum?*

"Hmm," dedi, bilmek istemediğim bir nedenden dolayı ikna olmuş gibi görünmüyordu. Ama ayrıntıya girmedi ve bunun yerine limuzin şirketinin verdiği bir seyahat broşürünü aldı, belli ki konuşmayı farklı bir konuya taşımak istiyordu. Broşürün ön kapağında büyük bir kale resmi vardı ve yakınlardaki turistik yerleri kapsadığını varsaydım. "Burada mı kalıyoruz?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Asistanım ayarladı." Asistanıma bana Fransa'da bir tatil yeri ayarlamasını söylediğimde verdiğim tek direktif, sözde jet sosyetenin gittiği yerlerin dışında ama yine de tarzı olan bir yer olması gerektiği idi. "Tek söylediği muhteşem olduğu."

"Liza?"

"Hayır. Yenisinin adı Myrtle." "Liza'ya ne oldu?"

"Sence Liza'ya ne oldu?"

Boğazından hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı ve başını salladı. "Onunla da mı yattın? Tanrım, Cal. Bu gidişle birini nasıl çalıştırmayı düşünüyorsun?"

"Myrtle yetmiş yaşında ve on dört torunu var." "Hâlâ endişeli olmam beni üzüyor."

Güldüm. "Touché. O kadar da kötü değilim." "Oldukça yakın," diye mırıldandı.

"Myrtle'ın ilginç bir mavi saçı var. Perdelerin halıya uyup uymadığını öğrenmek istiyorum."

Nick inledi. "Sen çok kötüsün. Henüz bana asılmadığına şaşırdım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Fransa'nın romantizmini hafife alma, *dostum*. Bana uzun süre karşı koyamayacaksın."

"Oh, sana karşı koyabileceğim - bunun için endişelenme."

Güldüm. "Cidden, ya sen? En son ne zaman biriyle çıktın?"

"Birkaç aydır L.A.'de bir kızla görüşüyordum. Çok fazla çalıştığımı söyledi."

"O haklıydı."

Nick dizini zıplattı. "Biliyorum. Sadece... finansal güvence oluşturmak benim için şu anda bir ilişkiden daha önemli."

Tekrar broşüre bakarken bir saniye onu izledim. Ne demek istediğini anlamıştım. Uzun zamandır yaşadığımız şekilde yaşamak istemiyordu - günden güne hayatta kalarak, başımızı sokacak bir çatı garantisi olmadan, güvenlik ağı olmadan, sadece birbirimiz ve *daha fazlası* için içimizde yanan bir ateşle. Elbette artık yeterince param vardı ve eğer ihtiyacı olursa onun için bir güvenlik ağıydım ama onun da kendi yolunu çizmek istediğini anlıyordum. "Biliyorum, Nick."

Bana baktı ve küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Sevdiğini biliyorum."

Rahat bir sessizliğe gömüldük ve pencereden aynı yöne doğru hızla ilerleyen trene baktım. Esmer bir kızın bulanık profili gözüme çarptı ve kalbim garip bir şekilde çarptı, ama onu gördüğüm anda gitmişti. İçimi çektim, gözlerimi kapattım. Belli ki çok yorgundum, zihnim bana oyunlar oynuyordu.

* * *

Asaların arasına notalardan oluşan bir canavar karaladım, ona baktım ve sonra kalemimi odanın öbür ucuna fırlatarak kağıdı buruşturdum.

ve onu da fırlatıp attım. "Allah kahretsin!"

Ayağa kalktım, iki elimi parmaklarını saçlarımda gezdirdim ve bir dakika boyunca başımı öne doğru tuttum. Kafatasımı kavradım ve başımı salladım, bu hareketin bir şeyleri yerine oturtabileceğini umuyordum. Özellikle de gevşemiş gibi görünen ve beynimde serbestçe dolaşan, kaybolmuş ve elde edilemeyen yaratıcılığı. Başımı daha sert salladım, yumruğumla kulağımı öyle bir sıktım ki dudaklarımdan acı dolu bir nefes kaçtı. *Lanet olsun!*

Odamın etkileyici balkonu nehre bakıyordu ve bir dakikalığına demir korkulukta durup geceye baktım, yıldız ışıklarının su üzerinde dans edişini izledim. Kulağımdaki acı, yazmak için oturduğumda beslediğim umudun son kırıntılarıyla birlikte kayboldu.

Şimdi ne yapacağım? Nick ve ben o öğleden sonra broşürün ön yüzündeki şatoya yerleşmiştik ve kısa bir uyku çekmiştik. Uyandığımda baş ağrım azalmıştı ve içim temkinli bir heyecanla dolmuştu. Duş alırken, bir melodi - sadece içsel bir esintide süzülen bir şeyin yankısı - zihnime sürüklenmişti. Tökezleyerek dışarı çıktım ve umutsuzca onu yakalamaya, kağıda dökmeye çalıştım, ama gitmişti. Unutulmuş bir rüyanın parçası kadar zayıftı.

*İşe yaramaz. Zaman kaybindan başka bir şey
değilsin. İşe yaramaz.*

İşe

yarama

z. İşe

yarama

z.

Nehirden uzaklaştım ve ayakkabılarımı giyip cüzdanımı alarak içeri döndüm. Koridorun hemen sonunda bulunan Nick'in odasının kapısını sessizce çaldım, ama cevap vermedi ve içeride ışıklar kapalı gibi görünüyordu.

Asansörde yaşlı bir çift vardı ve bana kibarca gülümsediler. İçeri girdiğimde, kadın düğmelerin olduğu paneli işaret etti ve Fransızca "Kaçınıcı kat?" olduğunu tahmin ettiğim bir şey söyledi.

"Uh, *le bar*."

"Ah, oui," dedi ve en alttaki düğmeye bastı.

İner inmez tanıdık müzik, kahkaha ve kadeh tokuşturma seslerini duydum. Gürültüyü takip ettim ve süslü maun bir barın tüm duvarı kapladığı gösterişli bir odaya girdim. Barın arkasındaki duvarda boydan boya uzanan bir ayna, cam raflardaki rengârenk şişeleri ve tavandan sarkan ışıltılı avizeleri yansıtıyordu. Büyüleyiciydi ve geldiğimizden beri ilk kez bir an etrafıma bakındım. Malikânenin lordu -şatonun kralı- olmak böyle bir şey olmalı - bunun gibi şatoların inşa edildiği zamanlarda... hangi yılda? Hiçbir fikrim yoktu. Tarih, dönemler, unvanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve eğitimsizliğimin hatırlatılması beni her zaman olduğu gibi üzüyordu. Param ve şöhretim vardı, peki neden kendimi hep bir sahtekâr gibi hissediyordum? Her başarı gibi

İnsanlar benim gerçek bir yeteneğim olmadığını anladıklarında zevkim elimden alınacak mıydı? Beni sahtekârlılığım ile ifşa etmek isteyen bir evrenin sadece bir adım önündeymişim gibi hissettim hep. Bu beni hasta ve yalnız hissettiriyordu. Korku, içimde ağır bir şekilde oturan bir taş kütesiydi.

"Burbon, sek. Double olsun."

"Oui, monsieur."

İçki önüme kondu ve adisyona imzamı attım, içkimden bir yudum aldım, yumuşak yanmanın tadını çıkardım ve açık odaya doğru döndüm. Oturma alanının yanında duran bir grup kadın bana bakıyor, fısıldaşıyor ve kıkırdıyorlardı. İçkimi onlara doğru kaldırdığımda birkaç çığlık duydum. "Beş, dört, üç," diye mırıldandım, dudaklarımı zorlukla kıpırdatarak. İçkimden bir yudum aldım. "İki, ve ..." Kadınlardan biri bana doğru gelmeye başladı.

Güzel yuvarlak kalçaları ve küçük göğüsleri vardı ve yürürken baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor, dar kırmızı elbisesinin eteklerini sanki kalçalarından yukarı kaymadığından emin olmak istermiş gibi çekiyordu. O kadar dardı ki, ince kumaşın altından vücudunun her kıvrımını, tümseklerini ve kırışıklıklarını görebiliyordum. Önümde durdu, bana nazlı bir gülümseme verdi ve çilek sarısı saçlarından bir tutamı bir parmağının etrafında döndürdü. "Kız arkadaşlarım ve benim bir iddiamız var. Onlar senin Callen Hayes olduğuna inanmıyor ama ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Haklıysan ne kazanacaksın?"

Kıkırdadı. "Onlarla mı? Sadece övünme hakkı. Ama umarım potu tatlandırırısın."

Kıkırdadım. "Tencereleri tatlandırmak benim uzmanlık alanım. Jakuziler hakkında ne düşünüyorsun?"

ALTINCI BÖLÜM

JESSICA

Château de la Bellefeuille, geniş, resmi bahçelerle çevrili ve Loire Nehri'nin yanında yer alan görkemli ve zarif bir Rönesans mimarisi şaheseriydi. Odamın ortasında durdum ve yavaşça etrafımda dönerek eski taş duvarları, soluk yeşil ipek perdeleri ve uyumlu yatak çarşafalarını ve orijinalleri yenilenmiş gibi görünen basit ama sevimli Fransız mobilyalarını inceledim. En alt kattaki en küçük odalardan birindeydim ama yine de son derece büyüleyiciydi. En üst kattaki süitlerin ihtişamını ancak hayal edebilirdim.

O gün erken saatlerde trenle gelmiş, şatoya yerleşmiş ve bahçelerde uzun bir yürüyüş yapmıştım. Cumartesi günüydü ve bazıları Fransa'da yaşamayan ekibin diğer üyelerinin Pazartesi günü gelmesi gerekiyordu. İşe dalmadan önce bulunduğumuz köyün bazı kısımlarını görme fırsatı bulduğum için çok mutluydum. Bir tur rehberinin telaşı olmadan belirsiz yerlerde dolaşmayı her zaman sevmişimdir. Bu bana etrafı *hissetme* fırsatı veriyordu. Şatonun restoranında tek başıma yemek yedikten sonra odama döndüm, erken yatmak niyetindeydim ama uyuyamayacak kadar heyecanlıydim. Bütün gün damarlarımda gergin bir enerji dolaşmıştı, bindiğim tren Loire Vadisi'ne yaklaştıkça daha da artan bir beklenti. Sanki bölgenin kendisi beni cezbediyordu, sanki burada olmam gerekiyordu. *Tıpkı Philippe gibi giyinmiş kızın duygularını anlattığı gibi*. Yazılarından sadece birini okumuştum ama yine de kendimi bir şekilde ona yakın hissediyordum -belirsiz bir anlamda bağlıydım- ve hikâyesinin nereye varacağını öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Yazı masasının üzerindeki bir broşürü alıp açtım, şatonun profesyonel fotoğraflarına göz attım ve şatonun kısa tarihini okudum. Görünüşe göre, şatoyu inşa ettiren kral öldüğünde şatoyu çocuklarına değil, iki metresine bırakmış. Bu büyük bir skandala neden olmuş ve çocukların şatoyu geri almak için birçok girişimde bulunmasına rağmen, arkadaş olmayan ve her biri şatonun ayrı kanatlarını işgal eden metresler ölene kadar burada yaşamış. Boğazımdan bir kızgınlık sesi kaçtı ve broşürü masaya geri fırlattım. Erkekler ve onların çok çeşitli kadınları! Herhangi bir erkek sadece bir tanesine sadık kalmak ister miydi?

Bavulumu bagaj sehpasının üzerine koyup fermuarını açtım ve Frankie'nin yanıma almam için ısrar ettiği elbiseleri ve çeşitli giyim eşyalarını çıkardım. Onları hemen asmayı unutmamalıydım ama bu devasa kaleyi keşfetmeye o kadar odaklanmıştım ki bavulumda kırıkan giysileri hatırlayamadım. Yine de kumaş sihirli periler tarafından eğirilmiş olmalıydı, çünkü onları kaldırdığımda görünürde tek bir kırıksıklık bile yoktu. Onları dolaba yerleştirdim ve ardından ayakkabıları aşağıdaki zemine koydum. Frankie onları da bana ödünç vermişti ve temkinli bir şekilde onlara baktım. Aynı beden olduğumuz için çok şanslı olduğumu düşünsem de, önümdeki bantlı, sivri topuklu, sivri burunlu zimbirtılarla yürüyebileceğim konusunda şüphelerim vardı. Umarım böyle şeyler giymek için bir fırsat olmazdı. Frankie ona hak vermem ve her şeye hazırlıklı olmam konusunda ısrar etmişti. En azından moda açısından.

Pijamalarımı ve iç çamaşırlarımı paketinden çıkardım, banyo malzemelerimi alıp küçük banyoya girdim ve saçlarımı dağınık bir topuz yaptım. Vücudumdaki seyahat tozlarını yıkarken duş harika hissettirdi, banyo vücut yıkamamın buharlı kokusuyla doldu.

Odama döndüğümde pijamalarımın baktım, aynı beklenti vızıltısı tereddüt etmeme neden oldu. Sadece yorgun değildim. Erken uyandığım ve uzun bir seyahat ve keşif günü geçirdiğim düşünülürse bu şaşırtıcıydı. Orada durdum, havluyu sıkıca sararak ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Belki de dinlenme salonunda bir içki huzursuzluğumu yatıştırırdı. Çalışma saatlerimin çoğunu Paris'te bir barda geçirdiğimden, bu benim normal dikkat dağıtma yöntemim değildi. *Ama hey, ben yirmi dört yaşındayım.* Diğer yirmi dört yaşındakiler de böyle yapmıyor muydu? En azından bir içki içer ve biraz insan izlemenin tadını çıkarırdım.

Dolaba astığım giysileri gözden geçirdim ve kumaşında parıltılı soluk gümüş iplikler olan gümüş rengi bir elbise çıkardım. Asimetrik V yakası ve kısa A kesim eteğiyle biraz ağırbaşlı görünüyordu ama elbiseyi üzerime geçirdiğimde, belimi küçük gösterecek ve göğüs dekoltelemlerimi tüm avantajıyla ortaya çıkaracak şekilde vücudumu sardı. "Ah, Clémence, seni şeytani dahi," diye mırıldandım, boy aynasında bir o yana bir bu yana dönüp gümüş ayakkabıları giyerken. Göründükleri kadar rahatsız değillerdi, bu yüzden sallana sallana banyoya girdim, orada biraz makyaj yaptım ve saçlarımı taradım, bükerek topladım ve yüzümün etrafındaki birkaç parçayı aldım. Aynada kendimi inceledim, sadece benim için olsa da etkisinden memnun hissettim.

* * *

Salondan gelen "La Vie en Rose" şarkısının melodisi beni ileri doğru çekerken, damarlarımdaki uğultu aniden arttı ve adrenalin dalgası taş zeminde tökezlememe neden oldu. Ödünç aldığım ayakkabılarımın dengesizliğine rağmen, kısa ve yoğun bir koşma dürtüsü hissettim, sanki

bir şeydi ve zaman çok önemliydi. "Kendine gel Jessica," diye fısıldadım kendi kendime. Sakinleşmem ve bu büyük yerde olmaktan duyduğum heyecanı yatıştırmam gerekiyordu, yoksa yapmak için burada olduğum işe asla odaklanamayacaktım.

Derin bir nefes aldım, salona girdiğimde ünlü Fransız baladının müziği ve sözleri beni sakinleştirdi, bir an için kapıda durdum. Oda muhteşemdi; kraliyet mavisi, açık mavi ve altın tonlarında dekore edilmişti ve arka duvarında çarpıcı, süslü bir bar vardı. Gülüşen ve sohbet eden insan gruplarını izlerken aniden kararsız hissettim, tepedeki avizelerden gelen kristaller ışığın kaymasına ve parıltımasına neden oluyordu. Dudağımı ısırdım ve odanın içine doğru ilerledim, o elektrik hissi kaslarımı gevşeten ve küçük mobilya gruplarından herhangi birindeki rahat görünümlü döşemeli sandalyelerden birine gömülmek istememe neden olan sıcak bir uğultuya dönüştü. *Kal*, diye fısıldadı.

Bara doğru adım attım ve barmen bana doğru döndü. "*Madam?*"

"*Un verre de vin blanc s'il vous plaît.*" Barmen bana bir şarap kartı uzattı ve ben de Loire Vadisi'ndeki bir şarap imalathanesinden gelen bir sauvignon blanc seçtim. Barmen şarabımı doldururken dönüp barın etrafına baktım. Koyu renk saçlı bir adamın etrafında toplanmış bir grup kadın vardı ve adam gülüyor ve belli ki hepsinin çok hoşuna giden bir şeyler söylüyordu, çünkü hep birlikte baş döndürücü bir şekilde gülüyor ve saçlarını savuruyorlardı. Açıklanamaz bir rahatsızlık hissettim ve tam barmen şarap kadehini ve adisyonumu barın üzerine bırakırken arkamı döndüm. Fişi imzaladım, gülümseyerek şarabımı aldım ve mırıldanarak "*Mersi*" dedim ve yürümeye başladım.

"*Affedersiniz*, Jessica Creswell. Eh, Madam Creswell?"

Adımın algılanması bir an aldı ve şaşkınlıkla arkamı döndüğümde barmenin gece çantamı bana doğru tuttuğunu gördüm. Onu barın üzerinde bırakmışım. Kısa bir nefes aldım, çantaya uzandım ve utanç içinde gülümsedim. "*Que je suis bête.*" *Ne aptalım.*

Bardan uzaklaşıp balkon olması gereken kapıya doğru yürüdüm ve dışarıya baktım. Balkon, o gün erken saatlerde yürüdüğüm bahçelere bakıyordu ve şarabımı dışarı çıkarmayı düşündüm, ancak korkulukta duran bir çifti fark ettiğimde bundan vazgeçtim, başları birbirine yakın bir şekilde eğilmişti. Belli ki mahremiyetin tadını çıkarıyorlardı. Ensemde garip bir sıcaklık hissederek gerildim, yavaşça arkamı döndüğümde içimi bir ürperti kapladı.

Bakışlarım Callen Hayes'in bakışlarıyla çarpışınca irkilerek nefesimi içime çektim.

Elim titredi ve tuttuğum şarap kadehini düşürmemek için diğer elimi tam zamanında kaldırdım. *Aman Tanrım.* Vücudumdaki tüm kan ayaklarıma boşalmış gibi hissediyordum.

Bu *dünyada* nasıl olur? Bu koca dünyada bu nasıl başıma geliyordu? *Yine* mi? Olamaz. Olamaz. Bana doğru ilerliyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Sanki bir hayalet görmüş gibi sersemlemiş bir ifade vardı ve benim de tek yapabildiğim ona bakmaktı. Donmuş.

İki kadının arasına girip yaklaşırken, bakışlarına kapılmış, gerçek dışılık hissiyle felç olmuş gibi hissettim... daha da yaklaştı. Bir yanım kaçmak istiyordu, diğer yanım ise daha güçlü bir şekilde ona doğru ilerlemek istiyordu, böylece daha çabuk bir araya gelebilecektik. Bu... Bu imkansızdı. Ama bir şekilde değildi. *Her nasılsa*, sanki bir parçam bunun olmasını bekliyormuş gibi garip bir kaçınılmazlık hissediyordum. Bunu açıklayamıyordum, kendime bile.

Yaklaşmasını izlerken nefesimi içime çektim. Muhteşemdi. Onu ilk kez o terk edilmiş yük vagonunun arkasında yaralı ve yalnız bir halde otururken gördüğüm zamanı hatırladım. Daha çocuktum ama o zaman bile çok güzeldi ve ben büyülenmişim. Tıpkı Lounge La Vue'da olduğum gibi. Tıpkı şimdi olduğum gibi. O nasıl *buradaydı*?

"Jessica Creswell? *Jessie*?" diye sordu, sesi biraz boğuk çıkmıştı.

Kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu ve şarap kadehimi o kadar sıkı kavradım ki kırılmadığına şaşırdım. Callen Hayes buradaydı... *bir şekilde* ve belli ki barmenin adımı söylediğini duymuştu. Yutkundum, gözlerim salonda geziniyordu, ne arıyordum? Dikkatimi dağıtacak bir şey mi? Bir kaçış mı? "Merhaba Callen."

Başını yavaşça salladı. "Jessie Creswell? Sen... Tanrım. Sen... Paris... Sen *Jessie*'sin ve buradasın. Nasıl?"

"Evet... Ben..." *Ne sordu? Buraya nasıl geldim?* "Şey... bir iş için buradayım. Burada çalışıyorum." Başımı salladım. "Şato için değil, ama *şatoda*... ve geçici olarak burada kalıyorum."

Gözleri inanamayarak yüzümde gezindi. Hâlâ parçaları bir araya getirmekte zorlanıyormuş gibi hafifçe paramparça görünüyordu. Anlayabiliyordum. "Burada ne yapıyorsun?"

Elini saçlarında gezdirdi ve tam olarak hatırlayamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Ah, birkaç haftalığına tatile geldim. Tanrım, bu... inanılmaz. Jessie Creswell. Ve sana iki kez rastladım." Durakladı, bana bir kez daha baktı. Vücudumda gezinen bakışlarının sıcaklığını hissettim ve kalp atışlarımın yavaşlamasını isteyerek şarabımdan bir yudum aldım. "Paris'teki barda o gece kim olduğumu biliyordun. Bana söylemeye çalıştın."

Şarabın sıcaklığı boğazımdan aşağı süzüldü ve kendimi daha iyi hissettim, ellerim kadehin üzerinde daha sabitti. "Evet." Başımı salladım. "Yine de sorun değil. Beni hatırlamanı beklemezdim." *Tek umudum...*

"Elbette seni hatırlıyorum. Az önce... adını duyduğumda hemen tanıdım. Ben sadece ..." Sesi çok derin ve pürüzsüzdü ve gözlerinde bir şey vardı, nasıl okuyacağımı bilmediğim bir duygu. "Santa Lucinda'yı uzun zamandır düşünmemiştim ve... sen değişmişsin. Her zaman güzeldin ama şimdi çok güzelsin." Bu sözleri duyunca içimi bir mutluluk dalgası kapladı ve bir an için yere baktım. Gözleriyle tekrar karşılaştığımda

Hala bana bakıyordu. "Sen... büyümüşsün." Sesi neredeyse şok olmuş gibiydi, sanki beni küçük bir kız olarak zihninde tutuyordu ve beni o çocukla bağdaştırmakta zorlanıyordu. Anlayabiliyordum. Belki de Callen Hayes'in yetişkin halini kabullenmek için zamanım olmasaydı ben de aynı şekilde hissederdim.

Küçük bir tebessüm ettim. "Sanırım ikimiz de öyleyiz. Yani yetişkin."

"Evet, sanırım öyle." Aramızda bir şey kıpırdadı, havada midemi geren bir yük vardı. Bir roller coaster'ın zirvesine tırmanmak ve düşüşü beklemek gibi. *Korku. Ve zevk.*

Kaşlarını çattı. "O gece için sana bir özür borçluyum. Özür dilerim-"

"Özür dileyecek bir şey yok. Gerçekten. Her şey yolundaydı. Sadece... Paris'teydik." Bir omzumu silktim ve ona gülümsedim.

"Paris," diye mırıldandı. "Paris'le ilgili bir şey var..."

"*La Ville des Amoureux*," dedim kelimeleri düşünmeden önce. *Aşıklar Şehri*. Ama biz sevgili değildik ve hiçbir zaman da olmadık. Aslında o gece başka bir sevgilisi vardı. *Çok sayıdaki* kadınlarından biri. Yüzüm ısınmıştı ve umarım kızardığımı anlamamıştır.

Birbirimize baktık ve o an birdenbire ağırlaştı... garipleşti.

-Sanki söylememiz gereken bir şey varmış da ikisi de bunun ne olduğunu bilmiyormuş gibi. Ayaklarımın üzerinde kaydım. "Elde ettiğin tüm başarılar için çok mutluyum." Gülümsedim. "Kariyerini takip ettim... birazcık." *Hem de çok.*

"Teşekkür ederim. Ben... Biliyorsun müziği senin sayende keşfettim."

"Gerçekten mi?" Başımı salladım. "Hayır. Eminim sen de Ben olsam da olmasam da müzik. Belli ki bu senin tutkun. Senin yeteneğin."

Alt dudağının tamamını ağızına götürdü ve karnımdaki kaslarla birlikte içimdeki daha aşağı ve derin yerler de sıkıştı. Düşünmek istemediğim yerler. "Belki. Bilmiyorum. Bana verdiğin klavye hâlâ bende."

Şaşkınlıkla güldüm. "Gerçekten mi?"

Gülümsemi ve bir an için ünlü besteci, klasik müziğin çapkını Callen Hayes'e benzemiyordu; Callen'a, kız kalbimin prensine ve kahramanına benziyordu. O gülümsemeyi sahiplendiğimi hissettim, sanki bana aitti ve başka kimseye ait değildi. *Aptalca, Jessica. Çok aptalca.* Başka tarafa baktım. Callen'a karşı böyle duygular beslemek istemiyordum. Faydasız ve biraz da acı vericiydiler. Yine de bu an bana bir rüya gibi geliyordu ve kendimi gerçek olduğunu bildiğim şeyi kucaklamaya ikna edemiyordum.

"Burada ne tür bir iş yapıyorsun? Birkaç ay önce şu salonda çalışıyordun."

Şarabımdan bir yudum daha alarak başımı salladım. "Sadece faturaları ödemek için. Ben çevirmenim. Loire Vadisi'nde yaptığım iş bu. Bazı belgeleri çevirmek için bir ekiple birlikte çalışıyorum."

Başını eğerek onayladı. "Fransızca. Evet, hatırlıyorum." Durakladı. "Sen

her zaman çok zekiydin, Jessie." Yüz ifadesinde bir tür şefkat ve bir tür hüznü vardı ve bu kafamı karıştırdı. Ama sonra gülümsedi ve gözlerindeki gölgeler eriyip gitti. "Yapacağını söylediğin şeyi yaptın, Paris'e taşındın. Yalnız, planladığın kadar çok çikolata yemiyor olmalısın." Vücuduma şöyle bir baktı, kaşlarını kaldırırken yüzünde takdir dolu bir ifade vardı.

Güldüm, konuştuklarımızın en azından bir kısmını hatırladığı için içimde bir heyecan vardı; beni ya da bir zamanlar onunla paylaştığım kalbimin parçalarını tamamen unutmamıştı. "Henüz fazla çikolata yemeyi göze alamam. Bu özel hayal şimdilik beklemede kalacak."

Güldü. "Hepimiz bir ya da iki rüya görmeliyiz."

Gülümsedim ve bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, müstehcen derecede dar kırmızı bir elbise giymiş bir kadın bize yaklaştı, Callen'a sarıldı ve bana soğuk bir gülümseme attı. "Jakuzi randevumuz için hazır mısınız?" diye mırıldandı. "Bu elbiseyi çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Gerildim, bir an önce kalbimi dolduran sıcak mutluluk soğuk bir hayal kırıklığına dönüştü. Callen Hayes tanıdığım çocuk değildi ve bunu bir an için bile olsa, Loire Vadisi'ndeki bu muhteşem odada, kaderin bizi bir kez daha bir araya getirmiş gibi görüldüğü yerde bile unutmamalıydım. Hissettiğim kadar sert görünmemesini umarak gülümsedim. "Zaten yatmak için kalkmam gerekiyor. Seni tekrar görmek güzeldi."

Arkamı dönmeye başladım ama Callen kolumu tutarak kırmızı elbiseli kızdan kurtuldu. "Bekle, Jessie. Henüz gitme." Şimdi yüzünde kızgın bir ifade olan kıza döndü. "Özür dilerim. Jakuziyi iptal etmek zorundayım. Belki sonra görüşürüz."

Nefes nefese kaldı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Söz verdin," diye sızlandı, "ve bana borçlusun."

Ew. Bu ne anlama geliyorsa, bilmek istemiyordum. Kolumu Callen'ın tutuşundan nazikçe çektim. "Gerçekten, planlarınızı iptal etmenize gerek yok. Benim yatmam gerekiyor. Sabah müze turuna çıkacağım ve erken başlayacak."

Callen'ın çenesinde bir kasılma oldu ama gülümsedi ve başını salladı. "Sen buradayken akşam yemeği yiyebilir miyiz?"

Kırmızı elbise bana ters ters bakıyor ve sabırsızca ayağını yere vuruyordu. Onu jakuzide Callen'ın üzerine örtülmüş bir şekilde hayal ettim. Beynimin yarattığı resim hoşuma gitmemişti ama neden ondan uzak durmam gerektiğini hatırlatıyordu. Zaten bir çapkın tarafından -babam- kalbim kırılmıştı ve listeye bir yenisini daha eklemeyi reddediyordum. Callen ve ben daha önce arkadaş olmuştuk ve belki yine olabilirdik. Daha fazlası olmak zorunda değildi. Ama ne anlamı olabilirdi ki? Sonunda incinmiş duygularla ve bir zamanlar onun için bir anlam ifade etmiş olsam bile artık etmediğime dair kesin bir bilgiyle mi baş başa kalacaktım? Callen'ın kadınları nasıl gördüğünü iki kez hatırlamıştım: geçici ve tek kullanımlık. Ne yaptığını daha iyi anlamak için

sadece incinmek *istiyordu*. "Hiç sanmıyorum ama yine de teşekkür ederim. Umarım tatilinizin tadını çıkarırsınız. İyi geceler." Ve bu sözlerle birlikte dönüp uzaklaştım, arkama bakmaya cesaret edemedim, bir kez bile, bu kez uzaklaşan *ben* olduğum gerçeğinden küçük bir memnuniyet duyarak.

YEDİNCİ BÖLÜM

CALLEN

Jessie Creswell. *Benim Jessie Creswell'im*. Vay anasını. Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyordum. Jessie Creswell, Paris'te çatıda öpüştüğüm kız mıydı? Düşünmeden edemediğim kız mı? Ona karşı duyduğum garip çekimin nedeni *bu* muydu? Nasıl açıklayacağımı bilemediğim bir yakınlık? Zihnimin sürekli ona dönmesinin nedeni *bu* muydu? Kalbimde Jessie için her zaman özel bir yer vardı ve belki de uzun zamandır kapalı olan o parçam bunu fark etmişti.

Ama bundan *daha* fazlasını hissettim. Sadece neden ve nasıl olduğundan tam olarak emin değildim. Saçları daha uzun ve koyu renkliydi, çilleri zar zor fark ediliyordu ve belli ki artık diş teli takmıyordu, ama şimdi kim olduğunu bildiğim için, eskiden olduğu çocuğun kalıntılarını görebiliyordum. Gerçi bu tanıma yankısı dışında, artık kesinlikle çocuksu değildi.

Vücudu inceydi ama tüm doğru yerleri yuvarlaktı ve dolgun, tatlı göğüslerine bakmamak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Jessie Creswell. Lanet olsun.

Onunla geçirdiğim iki yıl, sahip olduğum tek gerçek çocukluktu, kendime *oyun oynama* ve her şeyin mümkün olduğu fantezi diyarlarında kendimi kaybetme izni verdiğim tek zamandı. O tek *iyiydi*. Yine de o zaman da acılarla ve bakmak istemediğim, sürekli uzaklaştırmaya çalıştığım anılarla doluydu.

Kahretsin, dün gece onunla karşılaştığımdan beri tek düşünebildiğim oydu.

Asansörün sesini duydum ve ayağa kalktım, son bir saattir bir köşede oyalandığım lobide kimin indiğini görmek için kalbim hızlandı.

Yaşlı bir çift dışarı çıktı ve arkalarında Jessie'nin elinde tuttuğu bir çeşit broşüre baktığını gördüğümde kalbim duracak gibi oldu ama sonra tekrar yükseldi. Kot pantolon, bol beyaz bir üst, bir çift sandalet giymişti ve bir omzunda büyük bir çanta vardı. Uzun kahverengi saçları Paris'te onu öptüğüm gece olduğu gibi at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve kafasında bir güneş gözlüğü vardı.

"Bonjour."

Başını kaldırdı ve ben de yüzündeki şaşkın ifadeye güldüm.

kızgınlığa benzeyen bir şeye dönüştü. "Callen. Seni erken kalkan biri olarak görmezdim."

Boğazımı temizledim ve o resepsiyona doğru yürümeye başlarken yanına oturdum. "Evet, her zaman. Günün en güzel kısmı. Hiç kaçırmam, şey..." Zihnimde öğleden önce ne olduğunu aradım.

"Gün doğumu mu?" diye sordu, ses tonuna eğlence karışmıştı. "Evet."

Bana yan yan baktı, açıkça şüpheliydi ve ben gülümsemeden edemedim. O kadar güzeldi ki. O iri ela gözleri, tatlı bir tadı olduğunu bildiğim dolgun dudakları ve sadece yakın olduğumda görebildiğim hafif çilleri. *Çok yakınken*. Ben ona doğru eğildim, o da bana doğru eğildi. "Ne yapıyorsun?"

"Ah... hiçbir şey."

Bana şüpheli bir bakış attıktan sonra resepsiyona doğru ilerledi ve kendisini karşılayan adamla hızlı bir şekilde Fransızca konuştu. Tek kelimesini bile anlamamıştım. Gülümsedi ve döndü, ben de adama başımı sallayarak ona yetiştim.

"Bu sabah nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Müze turuna."

Durdu ve bana doğru dönerek kaşlarını kaldırdı. "Hangisi?"

Elimi ön kapıya doğru salladım. "Aşağıdaki... şu taraftaki."

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Mm-hmm. Sanırım aynı yere gidiyoruz?"

Omuz silktim, bundan zevk alıyordum. *Onun* tadını çıkarıyordum. Kendimi... istekli hissettim. *En son ne zaman istekli hissetmiştim?* "Ne kadar küstahsın. Bu bölgede yüzlerce müze turu olmalı."

Dudağı büküldü. "Orta Çağ'dan kalma eski bir manastırla ilgili el sanatları ve sergiler mi?"

Şok olmuş gibi davrandım. "Ne tesadüf. Kader bizi sürekli bir araya getiriyor gibi görünüyor, değil mi? Eski çağların ara sokakları beni büyülüyor."

"Abbeys."

"Ben de öyle dedim."

"Doğru." İç çekti, ifadesi ciddileşti. Sanki biraz rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Dinle, Callen... seni görmek ve başardığın her şeyi bilmek harikaydı. Ama ikimiz de çok değiştik ve bence... şey, birlikte zaman geçirmemiz için bir neden olduğunu sanmıyorum. Bunun gerçekten bir yararı olmaz."

Kaşlarını çattım, hafifçe geri çekildim, alışkın olmadığım bu reddediliş bana bir tokat gibi çarptı. "Neden olmasın? Bir zamanlar arkadaştık. Birbirimizin arkadaşlığından keyif aldık. Neden tekrar tadını çıkarmayalım?"

Dudakları inceldi ve sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi bir an arkamdan baktı. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda yüz ifadesi asıktı. "Görünüşe göre *arkadaş* sıkıntısı çekmiyorsun. Ve ben seninle ilgilenmiyorum."

hiçbiri. Çocukken paylaştığımız dostluk benim için tatlı bir anı ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Ama... yeni anılar yaratabiliriz. *Daha iyi* anılar." Ona en baştan çıkarıcı gülümsememi verdim ama bu sadece gözlerinin onaylamaz bir şekilde kısılmasına neden oldu. Gülümsemem kayboldu ve kendimi garip bir şekilde azarlanmış hissettim.

Rahatlatmak istercesine elini koluma koydu. "Teşekkür ederim, hayır." Sonra döndü ve yirmi dört saat içinde ikinci kez benden uzaklaştı.

Teşekkürler, değil mi?

Otel kapısından çıkarken onu takip ettim, yetişmek için hızlı adımlarla yürüyordum. Dışarıda hava serin ve tazeydi, gökyüzü şimdiden parlak, bulutsuz bir maviydi. "Teşekkür ederim, *değil mi?*" Aniden döndü ve ben de onunla çarpıştım. Vücudu hem sert hem de yumuşaktı, daha da yaklaşmak istedim ama derin bir nefes alarak geri çekildi. "Dinle, özgür dünyadaki kadınların yarısı seninle vakit geçirmek ister. seninle. Bir kızın arkadaşlığını özlemeyeceksin."

Tekrar döndü ve kaldırıma doğru yürüdü, orada çantasından cep telefonunu çıkardı, bir göz attı ve tekrar içeri bıraktı.

Onun yanına gittim. "Yüzde kırk."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne?"

"Özgür dünyanın kadınlarının yarısı biraz abartılı. Yüzde kırk, en fazla kırk beş. Tek bir tanesini bile hafife almıyorum." Büyük silahlarımı çıkardım, gülümsedim, biraz orantısız, kadınların deli olduğunu bildiğim bir silah.

Ama bir kez daha, görünüşe göre bu sefer değil. Sanki bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğdi. "Komik," diye mırıldandı, kelimeyi uzatarak, ama sesi hiç de eğlenmiş gibi çıkmıyordu. Birkaç adım ilerledi, ayağını yere vurdu ve sanki arabasının gelmesini sabırsızlıkla bekliyormuş gibi uzun araba yolunun dönemecine doğru baktı.

Bu işe yaramıyordu. Onu etkilemiyordum. Hem de hiç. Belki de ilk iki karşılaşmamızdan sonra buna şaşmamak gerekirdi. "Yani... tamam, birbirimizle karşılaştığımız iki seferde de sözümüzü kesen kadınlara kızgınsın-"

Başını bana doğru çevirdi ve hızlıca salladı. "Hayır." Göğsü derin bir nefesle inip kalktı. "Hayır. Kızgın değilim. Kızgın olmak için bir nedenim yok. Ben sadece... bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bunun bir parçası olamam."

Kaldırıma bir servis otobüsü yanaştı ve o da ona doğru yöneldi. Bir an durakladım, kendime uzaklaşmam gerektiğini söyledim. Ama ayaklarımın kendi aklı vardı ve Jessie'yi takip ederek otobüse bindiler. Oturmaya başlamıştı bile ve beni görünce gözleri büyüdü. Güneş gözlüklerini indirdi ve camdan dışarı baktı. Onun karşısındaki koltuğa oturdum ve kendi güneş gözlüklerimi taktım.

Jessie'nin yanındaki koltuğa yaşlı bir kadın oturdu ve Fransızca konuşmaya başladılar. Ne yaptığımı merak ederek pencereden dışarı baktım. *Hayatımda* hiç bir kadını kovalamamıştım. Hele de bir *müzedede*. Bu ya yeni

bir alçalma ya da yeni bir yükselmeydi; hangisini seçeceğimi bilemiyordum.

Manzaranın geçişini izlerken, yıllardır bu kadar erken kalkmadığımı fark ettim. Sabah gökyüzünün neye benzediğini bile unutmuştum. Ama bu sabah damarlarımda sonsuza dek hissetmediğim bir heyecanla uyanmışım ve bunun Jessie'yle ilgili olduğunu biliyordum. Onu görmek, onunla vakit geçirmek, düşündüğü şeyleri duymak, hayatının ayrıntılarını ve onu son gördüğümünden beri kaçırdığım her şeyi öğrenmek istiyordum.

Ama o *bunun bir parçası olmak istemedi*. Benim de. Çekip gitmeli ve benimle birlikte olmak isteyen başka kadınlar bulmalıydım ama yapamadım çünkü sadece onunla vakit geçirmek istiyordum. *Tanrım*. Belki de meydan okumaydı. Tanrı biliyor ya, uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım. Yine de beni peşinden koşturmak için bir oyun oynamadığını biliyordum, peki ben ne halt ediyordum?

Servis aracı şehir merkezindeki şirin bölgeden geçti, kısa, toprak bir yoldan dönüp sekerek ilerledi ve sonunda kare şeklinde taş bir binanın önünde durdu. Hepimiz ayağa kalkıp araçtan indik ama ben geri çekildim ve hâlâ yaşlı Fransız kadınla harareti bir şekilde sohbet eden Jessie'nin arkasından gittim. Müzenin resepsiyonundan bir broşür aldım, bir bilet satın aldım ve grubu lobi alanından geçerek galerinin loş, sessiz iç kısmına kadar takip ettim. Mekan geniş ve açıktı; duvarları kaplayan ve odanın ortasına yerleştirilen vitrinler, müşterilerin aralarında dolaşabileceği geniş sıralar oluştuyordu. Dört duvarda da büyük, çerçeveli tablolar asılıydı ve her birinin altında küçük altın levhalar vardı.

Bir tur rehberi grubumuzu karşıladı ve Fransızca dışında bir dil konuşan olup olmadığını sordu. Ben sessiz kaldım. Eşyaların hiçbirini duymak umurumda değildi, o halde hangi dili konuştuğunun ne önemi vardı? Konuşmaya başladı ve ben onu kolayca duymazdan geldim, vitrinlerden birine yaslanıp esnememi bastırdım. Jessie'nin dudağının beni görmüş gibi yukarı kalktığını gördüm ama hemen düzeltti ve ellerini önünde birleştirerek rehberi dinlerken başını öne eğdi.

Grupla birlikte ilerledim, birkaç nesneye göz attım, çoğunlukla Jessie'yi önümde yürürken izledim, her ekrana doğru eğildi ve açıklamaları okudu, dudakları kelimelerle birlikte hareket etti. Bunu neden bu kadar seksi bulduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. İlgisini çeken parçalara bakmak için bir an durdum, ilgisini çeken şeylerden onun hakkında ne anlayabileceğimi merak ediyordum.

Ellerimi ceplerime soktum, sonra çıkardım, yerimde değilmişim gibi hissediyordum ama aynı zamanda başka bir yerde olmak istemiyordum.

İlk başta Jessie'nin bana pek dikkat etmediğini düşündüm, ama sonra vitrinlerden birinin yansımasında gizlice bana doğru baktığını yakaladım ve bu kalbimin göğsümde daha hızlı çarpmasına neden oldu. Odanın arka tarafına doğru yürüdük ve bana tekrar bakıp gözlerini kaçırdığını gördüm ve dudaklarımın seğirmesine neden olan gülümsememe engel olamadım. Belki de sadece

Beni göz hapsinde tutuyordu çünkü *onu* izlediğimi biliyordu ama umurumda değildi. İyi hissettiriyordu. Ama uzun zamandır ilk kez, hayatımın bu kadar aleni olmamasını diledim. Beni bu kadar çabuk gözden çıkarmak için bu kadar çok nedeni olmamasını, benim onu tanımak istediğim gibi onun da beni tanımak istemesini diledim. *Tıpkı on üç yıl önce, çürük ve hırpalanmış yüzüme ilk kez bakıp içindeki yalnız ve üzgün çocuğu gördüğü zamanki gibi.*

Tur rehberi konuşmasını bitirmiş, odanın arka tarafına yakın bir yerde durmuş, soruları sessizce yanıtlıyordu ki biri yanına geldi. Odanın neredeyse sessizliği, cep telefonumun cebimden gürültüyle çılmaya başlamasıyla aniden bozuldu. "Oh, lanet olsun." Mırıldanmak için söylediğim sözler uzun odanın içinde yankılandı, garip bir akustik duvardan duvara sıçramalarına neden oldu. Birkaç yaşlı kadın bana şok olmuş bir küçümsemeyle baktı ve usulca *tısladı*. Kot pantolonumu karıştırdım, lanet şeyi olabildiğince çabuk çıkarmaya çalıştım. Jessie'nin şaşkın bakışlarını yakalayarak etrafıma bakınırken utanç içinde gülümsedim. Sonunda telefon cebimden çıktı ve ulaşabildiğim ilk düğmeye bastım, ki bu ne yazık ki cevaplama düğmesiydi. Myrtle'in gürültülü, çatırtılı selamlaması galeride cınladı ve dönüp hızla odanın önüne doğru yürüdüm, Tanrı'ya şükür boş olan lobiye çıktım.

"Myrtle, seni sonra ararım."

"Ne? Bu iyi bir bağlantı değil." Telefon tam kulağımın dibinde cızırdadı ve irkildim. *Ahh*. Hoparlör düğmesine bastım, sesi kısıtım ve Myrtle devam ederken duyulmadığımdan emin olmak için kapalı kapıya baktım. "Seni mesajlarının dökümünü vermek için aradım."

"Myrtle, ihtiyacım var-" Açık alanın diğer tarafına doğru yürürken fısıldadım.

"Onları okumak için neden vaktiniz olmadığını anlıyorum. Elli yedi tane vardı. Bazıları kadınlardan geliyordu ve küstah fahişeler gibi konuşuyorlardı, ben de onları sildim. Benim çağımda kendine saygısı olan hiçbir kadın bir erkekle *bu* şekilde konuşmaz." Boğazından tiksinti dolu bir ses çıkardı ve ben bir kez daha araya girmeye çalıştım. "İçlerinden biri sana adresini gönderdi ve evine gelip ona o kadar müstehcen şeyler yapmanı önerdi ki, bir kalıp Ivory'yi paketledim ve 'Lütfen bunu fahişe ağzını sabunla yıkamak için kullan, saygılarımla, Myrtle' yazan bir notla birlikte ona gönderdim. Diğerleri-"

"Myrtle," diye yüksek sesle tısladım, etrafta kimse olmadığı için şükrediyordum. Yine de cızırtı azaldı ve Myrtle'in saçmalamasının kesilmesi sonunda beni duyduğunu anlamamı sağlasa da hoparlörü kapattım.

"Evet, canım?"

Myrtle sonunda asistanımın kısa mesajlarıma erişmesini sağlayan bilgisayar programını nasıl açacağını bulmuştu. Çok fazla mesaj vardı çünkü iki aydır birikmişlerdi ve Myrtle

yirmi birinci yüzyıla tanışmış oldum. Sarhoşken numaramı rahatça verme eğilimime lanet olsun. Genellikle pişman olurdum, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve Jessie'nin turun geri kalanının tadını çıkardığı odanın kapalı kapısına baktım. Bakışlarım yukarı doğru kaydı ve mideme bir ağrı saplanarak kapının üstündeki yüksek duvarın açık olduğunu ve koridorun tonozlu tavanının galeriye doğru devam ettiğini fark ettim. *Kahretsin.*

"Myrtle, şu anda bir kaleme erişimim yok. Mesajların üzerinden geçmek için seni daha sonra arayabilir miyim?"

"Elbette canım. Sadece burada her şeyi hallettiğimi bilmeni istedim. Önemli bir şey yok. Sen sadece rahatla ve keyfine bak, eğer dönmeden önce mesaj almak istersen beni ara."

"Teşekkürler, Myrtle."

Telefonumu kapattım ve odaya geri döndüm. Jessie genç bir kıza gülümseyen bir meleğin devasa portresinin önünde duruyordu ve bana hızlıca baktıktan sonra dikkatini tekrar sanata verdi.

Birkaç dakika daha o resme baktı ve ben de yanımdaki heykelle ilgileniyormuş gibi yapıp elimi başına koydum ve kabuk şeklindeki kulağını parmak uçlarımın altında hissettim. Taş pürüzlüydü ve birkaç yerinden kırılmıştı. Birinin kayadan figürleri nasıl oyduğunu merak ediyordum ki kulak aniden gevşedi ve küçük bir *çınlamayla* aşağıdaki cam yüzeye düştü. Donup kaldım.

Tabloyu bırakıp yanındaki tabloya doğru yürüyen Jessie tam zamanında bana doğru bakarak kırık kulak parçasını tuttuğumu, heykele çarptığımı ve tehlikeli bir şekilde sallanmasına neden olduğumu gördü. Nefesimi içime çekerek onu dengeledim ve Jessie bir elini ağzına götürerek gözlerini panikle kocaman açtı. Heykel sakinleşirken nefesim dişlerimin arasından hırıltıyla çıktı ve kulağı cebime soktum, kimsenin ne yaptığımı görmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım.

Ön tarafta duran güvenlik görevlisi bana şüpheyile baktı, sanki bir uyarıda bulunup bulunmayacağını düşünüyormuş gibi topuklarının üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Ne olduğunu anlayamadan Jessie bana doğru bir hamle yaptı, kolumdan tutup beni kapıdan dışarı çıkardı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Meryem Ana heykelini kırmışsın. Bir bakayım."

Utana sıkıla elimi cebime attım ve kulağı çıkardım. Bana bakmadan önce kulağa baktı, boğazının arkasından boğulur gibi bir ses geliyordu. Kolumdan tekrar çekerek beni müzenin ana girişinden parlak güneş ışığına doğru sürükledi. "Talimatları takip etmiyor musun? Tüm tabelalarda 'Dokunmayın' yazıyordu. Yüce Tanrım."

"Eminim yapıştırılabilir."

Bana baktı, ağız hafifçe açıktı ve sonra aniden dudağı seğırdi ve gülmeye başladı, karnını tuttu ve öne doğru eğildi. Her şey birden çok saçma göründü ve ben de gülmeye başladım. Gerçekten gülüyordum, belki de çocukluğumdan beri ilk kez. Belki de Jessie'yle son kez birlikte olduğumdan beri. "Tutuklanacağız ya da öyle bir şey olacak."

"Ben yaptım. Sen değil."

"Hayır, ama burada olmanın sebebi benim. Kendimi senin için sorumlu hissediyorum." Çantasını karıştırdı ve bir zarf çıkardı, içindekileri çıkardıktan sonra elini uzattı. Sessizce ne istediğini anlayarak cebimi karıştırdım, küçük kulağı çıkardım ve avucuna yerleştirdim. Zarfın içine koydu, mühürledi, bir kalem çıkardı ve önüne bir şeyler yazdı. Sonra kısa mesafeyi yürüyerek posta yuvasına gidip zarfı içine bırakmasını ve aceleyle beklediğim yere geri dönmesini izledim. "Gitmemiz gerekiyor. Hadi gidelim."

Bir kahkaha attım. "Gitmek mi? Şatodan kilometrelerce uzaktayız."

"En azından gezinmek için güzel bir gün." Uzaklara bakmadan önce durakladı. "Sanırım sonuçta birlikte biraz zaman geçireceğiz."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

JESSICA

Güneş sırtımı ısıttı, etrafımızdaki sık ağaçlarda kuşlar cıvıladı ve otelimize geri dönen toprak yolda ilerlerken Callen'a bir bakış attım, tekrar gülmek istedim. O müzede hem sıkılmış hem de rahatsız görünüyordu ve ben eğlenceme eşlik eden şefkat dalgasını tutamamıştım. Belli ki sergiyle hiç ilgilenmemesine rağmen beni oraya kadar takip etmişti. Callen Hayes'in tamamen Fransızca anlatılan kilise kalıntılarından zevk alıyormuş gibi davranması karşısında gururumun okşanmasına ve garip bir şekilde büyülenmeme engel olamamıştım. Ve istemeyerek de olsa, bir zamanlar benimle birlikte büyümüş tarlalarda, ağaçların arasında ve bir tren avlusunda dolaşan, benim bulduğum oyunları oynayan ve çocukluk fantezilerimi şımartan aynı çocuğa bir göz attım. Evet, o artık bir erkekti ve güdülerinin farklı olduğunu ve muhtemelen pek de onurlu olmadığını biliyordum, ama yine de o çocuğa duyduğum sıcak sevgiye engel olamıyordum. Hoş bir kadın avcısından başka bir şey olmadığını düşünmüştüm. Onu iş başında görmüştüm. Ama içinde hâlâ bir tatlılık ve kalbimi hoplatan sevimli bir beceriksizlik vardı. Aptalcaydı belki ama öyleydi işte.

"Bunun için özür dilerim. Müze deneyiminizi mahvetmek istememiştim."

İçimi çektim. "Sorun değil. Sergiyi yeterince gördüm." Bir an duraksadım, ona baktım ve antrede yaptığı telefon görüşmesini hatırladım, içerideki odanın tamamına yayınlanmış olan görüşmeyi. "Bu arada Myrtle'ı sevdim," dedim dudağım seğirerek.

Gözleri büyüdü ve iniltiyle biten şaşkın bir kahkaha attı. "Kahretsin, hepsini duydun mu?"

"Çoğunu."

Bir elini saçlarında gezdirdi, koyu renk saç telleri güneşte derin, zengin bir çikolata renginde parlıyordu. "O benim asistanım."

"Anladım, *tatlım*." Ona alaycı bir gülümseme verdim ve Callen hafifçe utanmış görünerek güldü. Çantamı omzuma attım ve Callen çantayı benden alacağını belirten bir hareket yaptı ama ben başımı salladım.

Birkaç dakika sessizce yürüdük ve ben huzurlu sessizliği içime çektim.

Kasabadaki binaların tepelerini görebileceğim bir yere doğru bakıyordum. Aramızda hiçbir rahatsızlık olmamasına şaşırıyordum. Onunla bu şekilde yürümek bana neredeyse... normal, sıradan geliyordu, sanki onunla vakit geçirme konusundaki tüm çekincelerime rağmen bir zamanlar sahip olduğumuz yoldaşlığa kolayca geri dönüyorduk. Etrafta başka kimse yokken, basit ve... iyi hissettiriyordu.

"O eski tren vagonunu bir korsan gemisiymiş gibi yapıp yedi denize açıldığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Sözleri beni şaşırttı ama sadece biraz şaşırttı çünkü ben de geçmişini düşünüyordum. Onun düşüncelerinin de benzer bir yol izlediğini bilmek içimde bir şeyleri sevindirdi ve bu anıyı hatırlayınca yüzüme bir sırıtma yayıldı. "Kendine Kaptan Carver 'Tek Göz' Swales diyordun."

Callen güldü, sesi derin ve gürdü. "Kaptan Tek Göz, o kabadayı yüzbaşı. Kahretsin, bunu hatırladığına inanamıyorum."

Başka tarafa bakarak usulca gülümsedim. "O yıllarla ilgili her şeyi hatırlıyorum." *Ben de seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum Callen. Sen benim prensim ve korsanım, kurtarıcım ve dostumdun.*

Birden durdum ve yüzümü ona döndüm. "Neden ortadan kayboldun? Nereye gittin?" Başımı iki yana salladım, yüzümü buruşturma dürtüsüne direndim. Kendime sormayacağımı söylemişim ama yine de sanki kelimeler dudaklarımdan kendiliğinden dökülmüş gibiydi. Adam Callen açıkça benimle ilgileniyordu, ama sevdiğim *çocuktuk* ve beni terk etmişti. *Nedenini* bilmem gerekiyordu. Yine de... korku da içimde hızla ilerliyordu. Bir parçam cevapları istemiyordu çünkü bilmek beni merak etmekten daha fazla yaralayabilirdi. "Hayır, bana söyleme. Önemli değil." Tekrar yürümeye başladım ama Callen kolumu nazikçe tutarak geri çekilmemi durdurdu ve beni kendisine doğru çevirdi. Ona, bir zamanlar çok iyi tanıdığım o kalın kirpikli gri gözlere baktım. Aklıma fırtınaları, gölgeleri ve şafağın erken saatlerini getiren gözlere. Onunla ilgili neredeyse her şey farklı görünse de gözler aynıydı.

"Fark etmez mi Jessie?" diye sordu usulca, atkuyruğumdan çözülen bir tutam saç kulağımın arkasına iterek.

Bu samimi dokunuş karşısında ürperdim ve gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Dudaklarımdan küçük bir iç çekiş kaçtı. "Sana ne olduğu hakkında bir sürü fantezi uydurdum. Bir çingene kervanı tarafından kaçırıldığını... ya da bir soyguncu çetesi tarafından fidye için tutulduğunu... Ama o zamanlar bu oyunlar için çok yaşıyordum ve sonunda gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldım, benimle işin bitmişti ve veda etmeye bile değmeyeceğime karar vermiştin." *Öpüşmemiz benim için her şey demekken senin için hiçbir şey ifade etmiyordu.*

"Hayır, Jessie, öyle olmadı," dedi, sesinde yoğun bir duygu vardı. Pişmanlık mı? Elini yeniden saçlarında gezdirdi ve uzaklara baktı. "Gerçek şu ki, kendime geri dönmeyeceğimi söyledim. Sonra... o günden sonra, nasıl..." Başını salladı, belli ki kendi sözleriyle, o zaman çok istediğim ama şimdi umutsuzca istediğim açıklamayla mücadele ediyordu

duymaktan çok korkuyordum. "Seninle vakit geçirmeye devam etmemin ne kadar bencilce olduğunu fark ettim. Sen güzel, akıllı ve bir sürü hayalle doluydun, bense sadece aptal bir hiçtim Jessie. Bundan daha azı."

"Hayır," dedim, yumruklarım iki yanımda kenetlenmişti, içimde aniden şiddetli bir koruma duygusu belirdi. *Seni kurtarmak için oradaydım.* "Sen benim için hiç kimse değildin. Benim için her şeydin."

Başını salladı. Sanki sözlerim onu incitmiş gibi acı çekmiş görünüyordu. "Bir hafta uzak kaldım ve sonra daha fazla dayanamadım. Ertesi Cumartesi dönmeyi planlıyordum ama Cuma öğleden sonra eve geldiğimde babam evimizi toparlıyordu. İşinden çıkarılmıştı ve ben onun yolundan çekilmeyi ve kararını sorgulamamayı yeterince biliyordum. Gizlice yük vagonuna geri döndüm ve sana bir parça müzik bıraktım. Umarım..." Uzaklara baktı, gözlerinin kenarları hafifçe kasıldı. "Bunun bir veda olduğunu bilmeni umuyordum... bir teşekkür." Başını iki yana salladı. "Gerçek şu ki, Jessie, senden başka o kasabada benim için hiçbir şey yoktu. Yakılacak her köprüyü yakmıştım. Babamla birlikte bütün eşyalarımızı alıp arabaya bindik ve ertesi sabah Los Angeles'a doğru yola çıktık."

"Oh." O uzun zaman önceki gizemin parçalarının bir araya gelmesi çok garip hissettirdi. Acıtacağından korkuyordum ama çoğunlukla beni üzüyordu. Kendimi her gün, her ay o tren raylarına geri dönerken, Callen'ın geri döneceği umuduna tutunmaya devam ederken hayal ettim ve o çoktan gitmişti, dört yüz mil ötedeki bir şehirde yepyeni bir hayata başlamıştı. Ama o dönmek *istemişti*. Bu bilgi içimde bir şeyleri hafifletti. Keşke bunu o zamanlar bilseydim. "Müziği buldum ama benim için olduğunu fark etmemiştim. Yanlışlıkla geride bıraktığın bir şey olduğunu düşündüm. Bana bir not bırakamaz mıydın? Ya da daha sonra bana yazamaz mıydın? Bir şey yazamaz mıydın?" *Herhangi bir şey.*

"Hayır. Ben..." Yüzünde yarı acı yarı utanç dolu bir ifade belirdi ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirdiği anlaşılıyordu. "Bağlarımızı koparmamızın daha iyi olacağını düşündüm, eğer beni bir daha düşünmezsen."

Bir nefes verdim. Bağlarımızı koparmamızın daha iyi olacağı konusunda yanılmıştı ve keşke farklı bir seçim yapsaydı. Ama o on dört yaşında, tacizci bir babaya sahip bir çocuktü ve kim bilir kendine sakladığı başka ne zorluklar vardı. Şimdi ona kızmakta zorlanıyordum. "Uzun süre kendimi suçlu hissettim," diye itiraf ettim. *Üzgün, kalbi kırık ve suçlu.*

"Sen mi? Suçlu musun? Ne için? Sen yanlış bir şey yapmadın."

Başımı salladım, onu televizyonda gördüğümde hissettiğim inançsızlığı ve aynı zamanda rahatlamayı hatırladım. "İyi bir ev hayatın olmadığını biliyordum ve başına kötü bir şey gelmiş olmasından endişeleniyordum, o zamanlar hala bir şeyler yapabilecekken seni bulmaya çalışmalıydım... Seni aramak için birkaç okula gitmeliydim ya da aileme sormalıydım

yardım için, ya da-

"Jessie," dedi başını sallayarak. "Hayır. Sen çocuktun. İkimiz de çocuktuk. Tanrım, seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Bunun için beni affeder misin?"

"Bunun için seni çoktan affettim Callen," dedim usulca. Ve"-bir nefes verdim-"şimdi ne olduğunu bildiğime göre, taşınmanın müziğin açısından senin için tesadüfi olmasına sevindim. Her şey senin için L.A.'de başladı, değil mi? Sanırım olması gerektiği gibi oldu."

Gözleri bir an için yüzümde gezindi. "Sanırım," diye mırıldandı sonunda. Ellerini ceplerine soktu ve tepeden kasabaya doğru baktı. "Sence orada yemek yiyecek bir yer bulma şansımız var mı?"

Gülümsedim, konuyu değiştirdiğinin farkındaydım ama aldırmadım. Söylenmesi gerekeni söylemiştik. "Eminim vardır. Hadi gel."

Şehir merkezine kadar olan kısa mesafeyi sessizce yürüdük, dar sokakları kaplayan parke taşlarına adım attık. Pencerelerden çiçekler sarkıyor, renkli tenteler vitrinleri gölgeliyor, bisikletli kızlar önlerindeki sepetleri meyve, ekmek ve sabah alışverişleriyle dolduruyorlardı. Gün daha da ısınmıştı ve kasabada içimi hülyalı bir mutluluk duygusuyla dolduran uykulu ve eski moda bir şeyler vardı. Bütün gün Arnavut kaldırımlı sokaklarda dolaşabilir, vitrinlere bakabilir ve küçük, tozlu dükkânları keşfedebilirdim ama Callen'ın böyle şeyleri ilginç bulacağını düşünmemiştim. Gerçi bir aylığına buradaydım ve kendi başıma bol bol zamanım olacaktı.

Callen, "Bir şeyler alıp yakınlarda bir yerde piknik yaparak öğle yemeği yiyebiliriz," diye teklif etti.

Kaşlarımı kaldırdım. "Callen Hayes, bu kulağa çok hoş geliyor. Paparazziler bunun fotoğrafını çekerse itibarın ne olur?"

Güldü. "Mahvolacağım. Kötü çocuk imajım yerle bir olacak." Şapka standının bulunduğu bir vitrinin önünde durdu ve üzerinde Fransız bayrağı olan bir şapka alıp başına geçirdi. "Kılık değiştireceğim."

Güldüm, ama midem onun ne kadar sevimli görüldüğüne dair yavaş bir takdir yuvarlaması yaptı. Şapkalı erkeklerin nesi vardı?

Şapkanın parasını ödedi, dükkân sahibinin cömert para üstünü almasına izin verdi ve sonra birkaç dükkân aşağıya, bir sepet olgun çilek, bir dilim Brie, biraz dilimlenmiş jambon ve bir şişe maden suyu aldığımız bir markete yürüdük. Caddenin karşısındaki bir fırın fırından bir tepsi sıcak baget çıkarmıştı, biz de bir somun aldık ve tezgahdan çatal bıçak ve peçete aldık.

Fırında bizi arayan kadına yakınlarda oturup öğle yemeği yiyebileceğimiz ilginç bir yer olup olmadığını sordum ve bana kasabanın çeyrek mil dışında Loire Nehri'ne bakan bir kilise kalıntısından bahsetti. Callen'a kadının söylediklerini anlattığımda gülümsedi ve her şeye hazır olduğunu söyledi. *Neden bu kadar çekici olmak zorunda?*

Kasabanın dışına çıktığımızda, köşedeki tuhafiye dükkânında Callen'ın gözüne bir şey çarptı ve durup uzun bir kutudan bir nesne çıkardı. *Bir uçurtma mı?* Yaklaştım ve seçtiği uçurtmanın kırmızı-siyah bir korsan gemisi şeklinde olduğunu gördüm, tepesinde beyaz bir kurukafa ve çapraz kemikler vardı. Güldüm. "Neden, Tek Göz, şuna bak; bu senin gemin. Şimdiye kadar okyanus tabanında binlerce parçaya ayrıldığından emindim."

O da güldü, uçurtmayı içeri götürdü ve bir süre sonra satın aldığı şeyle geri döndü. Başımı salladım, yüzümü gökyüzüne çevirdim. "Bugün uçurtma için yeterli esinti var mı bilmiyorum."

"Göreceğiz bakalım." Göz kırptı, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve kaşlarımı çatarak başka tarafa baktım. Callen Hayes'e bayılmanın iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Bunu yapmamaya yemin etmişim ama işte buradaydım, onunla piknik yapmaya giderken şirin bir Fransız köyünde geziniyordum. İçimden homurdandım. Birkaç saat. Sabah yeni işime başlayacağım için bu gece erken yatmam gerekiyordu. Böylece odaklanmam gereken şeye odaklanmak daha kolay olacaktı... ki bu o değildi.

Kendini meşgul edecek yolları da kolayca bulacağından hiç şüphem yoktu. Bu *yolların* neler olabileceği konusunda gayet iyi bir fikrim vardı ve bu düşüncenin beni üzmesinden nefret ediyordum. Yine de bunu aklımda tutmam akıllıcaydı, bugün gözlerindeki geçici çocuksu mutluluğa *rağmen* Callen'ın kim olduğunu hatırlamam akıllıcaydı. Loire Vadisi'nin romantizmine ve o güzel gülümsemesini bana çevirip gözlerinde şefkatle bana her baktığında kalbimin düzensiz atışına *rağmen*.

Eşsiz değildim. Bu onun cazibesinin bir parçasıydı. *Yıllar önce de bana kendimi özel hissettirirdi.* Ama şimdi? Aynı cazibeye kapılan birçok kişiden biri olmayı reddettim.

"Bu suratsız ifadesi de neyin nesi?" diye sorarak karamsar sessizliğimi bozdu.

"Ha? Oh, sadece açım. Hadi, fırındaki kadın harabelerin bu tarafta olduğunu söyledi."

DOKUZUNCU BÖLÜM

CALLEN

Jessie'nin yüzündeki aniden beliren kasvetli ifade hoşuma gitmemişti, bu yüzden elini kendi elime alıp sıkıca kavradım. "Yolu göster." Birbirine kenetlenmiş ellerimizle yüzüm arasında gidip gelirken irkilmiş görünüyordu ama geri çekilmeye çalışmadı. Sırıttım, sonunda ortam aydınlanırken ondan bir kahkaha kopardım.

Piknikte öğle yemeği yiyecek ve belki de uçurtma uçuracaktık. Aylar önce aldığım en büyük ödül olan Fransız ödülünü almak için sahneye çıktığımda bu kadar heyecanlandığımı hiç düşünmemiştim. Tuhaf. Açıklanamaz. Ama gerçektir.

Kısa bir yol yürüdükten sonra Jessie bir çiçek tarlasının kenarına giden toprak yola saptı. Elimi bıraktı ve ben hemen onun parmaklarını benimkilerin arasından geçirmesini ve avucunun sıcaklığını özledim. "Bak, işte orada," dedi işaret ederek.

Tek görebildiğim, nehre bakan bir uçurumun kenarında garip bir kaya yığınıydı. "Kalıntılar dediğinde, bakacak daha çok şey olacağını düşünmüştüm."

Omuz silkti ve yürümeye başladı, ben de onu takip ettim. *Jessie beni bir maceraya götürdüğünde her zaman yaptığım gibi.* Alana vardığımızda molozların arasından eski bir kiremit zemin görünüyordu, ama bunun dışında gerçekten sadece çökmüş kaya yığınları vardı. "Hiçbir şey kalmamış."

Jessie nedenini bilmediğim bir ilgiyle etrafına bakınıyordu. "Pek bir şey yok. Ama bir zamanlar çok güzel olduğunu söyleyebilirim."

Onu bu sonuca götüren kanıt her neyse, belli ki benim için kayıptı. "Kesinlikle güzel bir manzarası vardı." Mavi-yeşil suyun huzurla akıp gittiği, kıyı boyunca büyüyen ağaçların açık yeşil ve sarı yansımalar oluşturduğu nehre baktım. Güneş ışığı, sanki bir avuç elmas parçası gelişigüzel suya atılmış gibi yüzeyde parılıyordu. Bir an için içinde kayboldum, güzelliğin içinde kayboldum. Gözlerimi ayırıp Jessie'ye baktığımda bana usulca gülümsüyordu. "Ne?"

Başını salladı, gülümsemesi devam ediyordu. "Bir şey yok." Dönüp elindeki yiyecek torbasını kayaların yanına bıraktı, ben de onu takip ettim. Görünüşe göre açlığını bir anlığına unutmuş, etrafı inceliyor, küçük kaya ve moloz parçalarını alıp bir süre inceliyordu

sonra dikkatlice yere bıraktı. Çömeldi ve daha yakından bakmak için eğilerek parmağını kırık bir fayans parçasının üzerinde gezdirdi.

"Peki, bana yapmak için burada olduğunuz işten bahsedin."

Bana doğru baktı ve ayağa kalkarak bir zamanlar duvar parçası olabilecek bir taş yığınının doğru yürüdü. "Bölgedeki bir mağarada Joan of Arc'a yakın biri tarafından yazıldığı düşünülen bazı belgeler bulundu."

"Joan of Arc?"

"Hmm," diye mırıldandı, parmağını bir yığının tepesinde duran bir taşın üzerinde gezdirirken. "Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Aklıma gelmiyor."

Nehre doğru baktı, parmağı hareketine devam ediyordu. Her zaman böyle dokunsal olmuştu, her zaman elleriyle, parmak uçlarıyla bir şeyleri keşfederdi. Şimdi yatakta da kendini böyle ifade edip etmediğini merak ediyordum ve bu *düşünce* bile o kadar heyecan vericiydi ki neredeyse inleyecektim. Birden onun genç bir delikanlı olduğunu ve kitap okurken elimi bulup başparmağıyla tırnağımın izini sürdüğünü hatırladım. Bunu yaptığının farkında bile değildi ve ben bunu o kadar tahrik edici bulmuştum ki neredeyse pantolonumun içine boşalacaktım. Derin bir nefes aldım, sertleşmemek için kendimi zorladım, bir çakıl taşı alıp başparmağı ve işaret parmağı arasında yavaşça ovalarken onu ne kadar seksi bulduğumu bilmesini istemedim. İçgüdüsel olarak ne kadar tahrik olduğumu bilmesine izin vermenin onu korkutacağını ve iyi yanıt vermeyeceğini biliyordum. En azından şu an için. Belki de hiçbir zaman.

"Jeanne d'Arc, Yüz Yıl Savaşları sırasında Fransız ordusunu İngilizlere karşı zafere taşırken ilahi bir rehberlikle hareket ettiğine inanan Fransız bir köylü kızıydı."

"İlahi rehberlik mi?"

"Tanrı'dan gönderilen sesler duyduğunu bildirdi." "Ah. Şanslı kız."

Bana baktı, kaşlarını kaldırdı, belli ki sesimdeki alaycılığı duymuştu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Değil mi?"

Bir an için soruyu gerçekten düşünmüş gibi göründü. "Bence bu taşınması son derece ağır bir yük gibi görünüyor."

"Neden?"

"Çünkü eğer Tanrı sizi bir şey yapmaya çağırıyorsa, onu yapsanız iyi olur. Ve iyi yap. Ne olursa olsun. Joan, Tanrı'nın kendisine verdiği görevin Fransa'yı düşmanlarından kurtarmak ve Yedinci Charles'ın gerçek kral olarak taç giymesini sağlamak olduğunu iddia etti."

"Baskı yok ama."

Jessie güldü ve kalbim küçük bir sıçrama yaptı. "Tanrı'nın görev dağıtırken ortalığı karıştırdığını sanmıyorum. Joan, on yedi yaşında bir kız, yola çıktı

Tanrı'nın talimatlarını yerine getirmek için sırtındaki giysilerden başka pek bir şeyi olmadan köyünden ayrılmıştı. Ve bu durumda, Tanrı'nın onu yapmaya çağırdığı şey, kazığa bağlanıp diri diri yakılmasıyla sonuçlandı."

Titreme gösterisi yaptım. "Hayır, teşekkürler. Tanrı ilahi görevlerini yerine getirebilir."

Burnunu kırıştırdı. "Tam da benim demek istediğim." "Diğerleri onun, uh...?"

"İlahi sesler duydun mu?" Gülümsedi. "Birçok kişi duydu. Dönemin popüler kehanetine göre, bir bakirenin kaderinde Fransa'yı kurtarmak vardı. Söylenenlere göre, Charles'la ilk kez bir araya geldiğinde ve ondan kendisine bir ordu vermesini istediğinde, ona sadece Tanrı'nın bilebileceği şeyleri açıklamış."

"Hiçbir askeri eğitimi olmayan on yedi yaşındaki bir köylü saraya girip kralla görüştü ve kral da ona koca bir ordu mu verdi? Öylece mi?"

"O zamanlar kral değildi. Aslında Deli Kral olarak bilinen babası tarafından mirastan mahrum bırakılmıştı ve hakkı olduğunu düşündüğü tahtı devralmak için farklı bir yola ihtiyacı vardı. Ama evet. Joan kendisine bir ordu vermesini sağlamak için ona her ne söylediye, belli ki çok ikna ediciydi. Duruşmasında, bu konuda sıkıştırılmamayı istedi çünkü anlatmayacaktı. Sadece söylediklerinin doğru olduğuna dair bir işaret aldığını söyledi. Bu tarihin en büyük gizemlerinden biri. Her halükarda, o zamana kadar sadece yenilgi ve aşağılanma yaşamış olan orduyu ani ve tekrarlanan bir zafere taşıdı."

"Huh. Bu oldukça inanılmaz. Deli Kral mı? Tarihin sizi neden büyülediğini anlayabiliyorum. Gerçek hayattaki bir peri masalı gibi."

"Evet, sanırım öyle." Kızardı ve yere baktı. "Ve burada olmak, her şeyin olduğu yerde, sadece ..." Birden yüzünü gökyüzüne çevirdi ve bana bakmadan önce gülümsedi. "Yemek mi yemek istiyorsun yoksa uçurtmayı uçurmak mı?"

Konuyu değiştirmesi beni hazırlıksız yakaladı ve başımı eğerek kaşlarımı çattı. "Gerçekten aç olduğunu sanıyordum."

"Ben bekleyebilirim. Yararlanmamız gereken bir esinti hissediyorum."

Duraksadım, başımı da yukarı doğru eğdim ve rüzgârın saçlarımı karıştırıp tenimde gezindiğini hissettim. "Haklısın. Hadi yapalım şunu."

Uçurtmayı çabucak açtım ve ipini çözdüm. Oldukça basit görünüyordu ama daha önce hiç uçurtma uçurmamıştım. "Haydi, yer lazım," diye seslendi Jessie, geniş açık alana doğru koşarak. Onu takip ettim, uçurtmanın gökyüzüne doğru sürüklenmesine izin verdim, şimdi sudan gelen esinti tarafından yakalandı. Uçurtma aniden gökyüzüne yükselip beni de beraberinde sürüklediğinde ve yetişmek için koşmak zorunda kaldığımda yarı kahkaha yarı çığlık attım.

Rüzgâr daha sert eserken Jessie'yi geçtim ve koşmaya başladım, beyzbol şapkam savrulup uçtu, uçurtma arkasından koşarken bana yol gösterdi. Arkamda Jessie'nin nefes nefese kahkahalarını duyabiliyordum ve ani bir sevinç bedenimi kapladı. Yüksek sesle bir sevinç *çığlığı* attım, rüzgâr

yüzümde

Yüksek çimenler kaval kemiklerime çarpıyor, başımın üzerindeki uçurtma bana onunla birlikte uçuyormuşum gibi hissettiriyordu.

İleriye baktım ve alanın kenarının hızla yaklaştığını gördüm ve dönmeye çalıştım, ancak rüzgar kontrol altındaydı ve rotasını değiştirmiyordu. "Oh, kahretsin," diye bağırdım, uçurtma yükselip nehrin üzerinden geçerken onu bırakmaktan başka çarem yoktu. Yere yığıldım, gülüyor ve nefes almaya çalışıyordum.

Jessie'nin gölgesi üzerime düşerek güneşi kapattı ve ben ona sııttım, nefesim hâlâ kesik kesik çıkıyordu. O da gülüyor ve başını sallıyordu. "Gemimizi kaybettiniz, Kaptan."

Sol gözümü kıstım ve sadece sağ gözümle ona baktım. "Evet, dostum. Ama buna değdi."

Elini uzattı, ben de tuttum ve ayağa kalktım. Tam önünde ayağa kalktım, o kadar yakındım ki nefesinin yumuşak soluğunu hissedebiliyordum. Kahkahalarımız azaldı ve bir süre birbirimize bakarak durduktan sonra geri çekildi, arkamdan suya doğru baktı. Yanında durmak için döndüm ve ikimiz de nehre baktık, gemimiz artık ufukta sadece çıplak bir lekeydi, daha sıcak denizlere yelken açmıştı.

Birkaç dakika sonra birbirimize baktık, pikniğimizi bıraktığımız harabelere geri dönerken gülümsedik, Jessie uçurtmanın kontrolü ele almasına izin verdiğim için beni azarladı. Yine de pişman değildim. Çok heyecan vericiydi. Kendimi mutlu ve canlı hissediyordum ve... o kadar açtım ki bir atı bile yiyebilirdim. "Orada mı?" diye sordum ve Jessie yiyecekleri toplarken başıyla onayladı. Bir zamanlar kilisenin zemini olan yerin kenarına doğru yürüdüm ve hâlâ sağlam görünen yığma taşlardan oluşan alçak bir duvarın üzerine oturdum. Bacaklarımı kenardan sarkıttım ve torbaları yanıma yerleştirdim.

Nehrin kokusunu alabiliyordum, mineral ve çamur gibi bir şeydi ama içime çektiğimde rahatsız edici değildi. Jessie yanıma oturdu ve çantasından hafif bir sweatshirt çıkardı, yiyecekleri açtı ve aramızdaki düz kaya parçasının üzerindeki derme çatma masa örtüsünün üzerine serdi.

Birkaç dakika boyunca sessizce yemek yedik ve yüzüme vuran güneşin, aşağıdaki kıyıya vuran nehrin yumuşak sesinin ve ara sıra duyduğum kuş seslerinin tadını çıkardım. Uzak bir melodi havada usulca dönüyor, köpüklü suda dans ediyor, yapraktan yaprağa hızla hareket ediyor gibiydi, ama beni yakalamak için umutsuzluğa düşürmek yerine rahatlattı ve ağzıma bir çilek koymaya gittiğimde dudaklarımın birbirine bastırıldığını ve müzik parçasının boğazımda mırıldandığını fark ettim.

Parlak kırmızı meyveyi ısırđım, tatlı tadı dilimde patladı, taze ve lezzetli yemeğın tadını çıkardım. Çilekler mükemmel bir şekilde olgunlaşmış, jambon zengin ve tuzlu, peynir ise ekmeğın üzerine sürdüğümde kremamsı bir hal almıştı. Dünyanın her yerinde en iyi restoranlarda yemek yemiştım ama bundan daha iyi bir yemek yememiştım. Jessie yumuşak ekmeğı ısırırken hafifçe inledi ve

Kanım damarlarımda ısındı. Ona baktım ve sanki duyabileceğim bir ses çıkardığını fark etmemiş gibi gözleri büyüdü, ama sonra utangaç bir şekilde usulca güldü. "Bu çok şaşırtıcı."

Her şey harika. Yemek, gün, bu an. Sen.

Gülümsedim, uzandım ve serçe parmağımla dudağının kenarındaki bir parça peyniri sildim. Durdu, gözlerimiz buluştu ve gözlerini indirip dilinin ucunu az önce dokunduğum yere getirmeden önce aramızda bir elektrik parlaması oldu. Aletim sertleşti, kotumun fermuarına baskı yapıyordu ve bu hoş bir acıydı, biraz acı verici ama sürekli bir zevk zonklamasıyla bağlanmıştı. Onu istiyordum. Jessie'yi. Beni en çok şaşırtan şey, sadece seks istememem, sadece kendi serbest bırakılmamın akılsızca unutulmasını arzulamamamdı. *Onu* istiyordum. Tenini koklamak, bacaklarının arasındaki özel kokuyu bilmek istiyordum. Her yerini tatmak ve boşaldığında çıkardığı sesleri duymak istiyordum. Titrediğini ve etrafımda zonkladığını hissetmek ve bu olduğunda dudaklarında adımları duymak istedim. *İstiyordum* ve bu duygu kreşendoya yaklaşırken içimde bütün bir orkestra gibi kabarıyor, kalp atışlarını hızlandıran o yükselişe yeni başlıyordu. "Jessie..."

"Evet?" diye fısıldadı, sesinde neredeyse korkuya benzeyen bir şey vardı.

"Ben... Sen benim ilk öpücüğümdün. Bunu biliyor muydun?" Gözlerini kırıştırdı, dudakları aralandı. "Hayır. Bilmiyordum." Narin kaşları birbirine yaklaştı ve başını eğdi. "Öyle miydin?"

Onun bariz şaşkınlığı karşısında gülümsedim. "Evet. Ben her zaman ..." Jessie'ye tam olarak kime dönüştüğümü hatırlatmadan bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilemediğim için yüzümü buruşturdum.

"Callen Hayes, uluslararası jigolo mu?" diye sordu, ses tonunda alaycı bir parıltı vardı.

Nefes vermayla karışık bir kahkaha attım, gülümsemem solarken gözlerimi kısarak ona baktım. "Cesaretimi toplayana kadar bir yıl boyunca seni öpmeyi düşündüm. Sen kitap okurken o yük vagonunda oturduğumuz onca gün. Hareket eden dudaklarına bakardım ve ..." İnledim ve ona küçük bir gülümseme gönderdim.

O da utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Geri dönmemenin nedenlerinden birinin beni öpmekten zevk almaman olduğunu sanıyordum." Uzaklara, ufka doğru baktı.

"Hayır, Jessie. Hoşuma gitti." Başımı salladım. "Çok fazla zevk aldım."

Güneş yukarıya doğru kaydı ve Jessie'nin gözleri benimkilerle tekrar buluştuğunda, derin, alacakaranlık mavisıyla çevrelenmiş altın rengi görünüyorlardı. Günbatımı gibi gözler. *Çok güzeldi.* "Seni öpmekten çok hoşlandım ve bunu tekrar tekrar yapmak istedim. Şimdi de yapmak istiyorum." Sesim boğuk bir fısıltıydı ve damarlarımda dolaşan arzuyla doluydu. Jessie bunu duymuş olmalıydı çünkü yere baktı, kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyordu. Yüzünde soluk bir pembe renk yükseldi. *Bir allık.* Tanrım, masum ve tatlıydı, muhtemelen deneyimsizdi bile-

azizdi, oysa ben bir günahkârdım. Yine de onu istiyordum. Onu çok uzun zamandır kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum.

Hayır demedi. Dudaklarım dudaklarına değdiğinde gözleri dalgalanarak kapandı. Daha da yaklaştım, parmak uçlarımı saçlarına geçirdim, dilimi dudaklarının üzerinde gezdirip ağzına girerken başparmaklarım elmacık kemiklerinin pürüzsüzlüğünü okşadı. Bir iç çekti ve dili benimkine dokunup dans ederken, keşfederken ben de inledim. Öpüşmemiz derinleşti ve şehvetim arttı, ama bu anı bana izin verdiği sürece uzatmak istedim.

Jessie dudaklarımdan koparak yüzünü aşağıya çevirdi ve ellerim onun hareketiyle birlikte yere düştü. Başparmağıyla dudağını sildi ve küçük bir hareketle başını salladı, sonra tekrar bana baktı, güzel ve kararsız görünüyordu. "Özür dilerim, ben-"

"Üzülme. Daha önce söylediklerini duydum. Karşı koyamadım." Gerçek şu ki, Paris'teki öpüşmemizden beri başka birinin dudaklarını öpmemiştim. Nedenini düşünmemiştim... bunun bilinçli bir seçim olduğunu bile düşünmemiştim. Başka şeyler de yapmıştım ama dudaklarım onunkilerden sonra kimsenin dudaklarına değmemişti.

Nehre bakarken gözlerini üzerimde hissettim. "Callen, ailem hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

Bakışlarımı şaşkınlıkla ona çevirdim ve bana uzun zaman önce söylediği şeyleri hatırlamaya çalıştım. "Ailenin kötü bir evliliği vardı."

Öpücüğümden dolayı hâlâ şiş ve pembe olan dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "En hafif tabiriyle. Babam kronik bir hilekârdı. Ya duramazdı ya da durmak istemezdi. Belki ikisi de, bilmiyorum. Annem onu iş üstünde yakalamak için kardeşimi ve beni de yanında sürüklerdi - bazen kelimenin tam anlamıyla." Bir anısını hatırlayınca yüzü buruştu ve yüzündeki kederli ifade karşısında göğsümden bir sıkışma hissettim. "Sonunda ikisine de kızdım." Başını salladı ve suya baktı. "Asla onun gibi olmayacağıma dair kendime söz verdim. Hiçbir zaman. Onu asla hak ettiği şekilde sevmeyecek birinin dikkatini çekmek için sürekli yarışan birçok kişiden biri."

Gözlerim profilinin güzel hatlarında gezindi - çenesinin kadınsı kıvrımı, hafif kalkık burnu, narin elmacık kemikleri ve boğazımda bir kalınlık hissettim.

Bende babasını görüyordu, bir kadın avcısı, tek bir kadına sadık kalma yeteneği ya da arzusu olmayan bir adam. Bunu inkar etmek istedim. Ona benim hakkımda yanlış düşündüğünü söylemek istedim. Hatta ona yalan söylemeyi bile düşündüm. Ama bu adil değildi, ikimiz için de. Hakkımda kimsenin bilmesini istemediğim şeyler, korumak için büyük çaba sarf ettiğim sırlar vardı, bu yüzden birine bu kadar yaklaşmak imkânsızdı. Ve arkadaşlıktan ya da belki sıradan bir ilişkiden başka bir şeyin söz konusu olmaması için yüzlerce neden daha vardı. *Olamazdı.*

Bir nefes verdim. "Bir ilişkiye uygun olmadığının farkındayım Jessie. Bunu herkesten daha iyi biliyorum." Bir elimi saçlarımdan arasında gezdirdim.

Bu sözleri yüksek sesle söylemek şaşırtıcı derecede üzücüydü. Ama doğrudular ve onları ne kendime ne de Jessie'ye inkar edebilirdim. "Ben sadece... Kısa bir süre için Loire Vadisi'ndeyiz. Sence buradayken birbirimizin tadını çıkarabilir miyiz? Sadece önümüzdeki birkaç hafta için. Söz vermiyorum, yani pişmanlık yok. Sonra da hayatlarımıza geri döneriz."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını sallayarak başka tarafa baktı. "Geçici bir oyuncak olmamı mı istiyorsun?"

Geriye yaslandım, pişmanlık boğazımda bir yanma hissine neden oldu. "Hayır, Jessie... istediğim bu değil. Seni asla böyle düşünmem. Senden etkileniyorum. Buna engel olamam. Ama... sen nasıl rahat ediyorsan, tek istediğim bu. Burada olduğumuz sürece seninle *vakit* geçirmek."

Dudağını ısırdı, bana bakıyordu, yüz ifadesi içimde hissettiğim hüznün ve olasılık karışımını yansıtıyor gibiydi. Sonunda hüzünlü bir iç çekiş yaptı. "Bilmiyorum Callen. Çalışmak için buradayım. Buna odaklanmam gerekiyor. Ve... herhangi bir şekilde bu işe bulaşmanın ikimiz için de iyi olacağını sanmıyorum. Görünüşe göre bensiz de seni meşgul edecek bir sürü arkadaşın var. Bu arada dün geceki jakuzi nasıldı?" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüzünü buruşturdu. "Hayır, buna cevap verme. Gördün mü? Birlikte vakit geçirirsek olacağı buydu-"

"Dün gece jakuziyi kullanmadım. Erken kalkıp seni müzeye kadar takip edebilmek ve orada kendimi rezil edip paha biçilmez eserleri kırabilmek için tek başıma yattım."

Kısa bir an için şaşırmış gibi göründü ve sonra başını sallayarak güldü. Bir süre sonra iç çekti. "Bilmiyorum."

"Sadece sen ve ben, Jessie. Eski günlerdeki gibi."

"Ama artık çocuk değiliz Callen. İşler o kadar basit değil."

"Onları basitleştirebiliriz. Çünkü bu geçici olmak zorunda. Dünyanın farklı taraflarında yaşıyoruz."

"Arkadaş olarak o zaman? Teklif ettiğiniz şey bu mu?"

Omuz silktim, hayır demek istiyordum ama ona alabileceğim her şeyi alacağımı söylediğimde dürüst olduğumu biliyordum. *Ne olursa*. Bunun gibi daha fazla an, daha fazla *gün* istiyordum. Kendimi boş hissetmediğim zamanlar. Kopuk. Jessie'nin bana isteyerek vereceği her şey için çaresiz hissediyordum. Ellerimi ve dudaklarımı kendime saklamamda ısrar ederse, bunu yapardım. Yapmamasını umuyordum ama yaparsa da saygı duyacaktım. "Dediğim gibi, ikimiz de nasıl rahat ediyorsak öyle olsun. Her şeyi olduğu gibi kabul edebiliriz. Sen yolu göster. Eğer ikimizden biri ya da her ikimiz için de eğlenceli olmaktan çıkarsa, iki hafta dolsa da dolmasa da bitiririz."

Çok üzgün görünüyordu ve ben nefesimi tuttum. "Peki buradayken başka... arkadaşların olacak mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece sen."

Uzun bir süre beni inceledi ve kararını düşünürken kendimi seğirmemek, bir şey söylememek için zorladım. "Tamam. Ne zaman ve eğer boş zamanım

olursa

işten zaman ayırmak. Ve sadece biz buradayken."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Sadece biz buradayken."

ONUNCU BÖLÜM

JESSICA

Duş suyu üzerime yağdı ve ben de dönerek su basıncının omuzlarıma masaj yapmasına izin verdim. Callen'la o gün yaptığımız yürüyüşler yüzünden vücudum hâlâ ağrıyordu. *Callen*. Tanrım, o Fransa'dayken onunla vakit geçirmeyi kabul ederek büyük bir hata mı yapmıştım? *İki hafta*. Sadece iki hafta, ama neden hayatımı şu anda hayal bile edemeyeceğim bir şekilde değiştirecekleri hissine kapılmıştım?

Bana rahat olduğum her şeyi kabul etmeye hazır olduğunu söylemişti. Ama Callen'a aşık olmadan onunla birkaç hafta bile geçirebilecek kadar güçlü müydüm? Ve eğer değilsem, pişman olur muydum? Ona iki hafta vermemeye karar verirsem, bundan pişman olur muydum?

Konu erkekler olduğunda acınacak derecede deneyimsizdim. Biraz çıkmıştım ama ciddi ve uzun süreli bir ilişkim olmamıştı. Odaklanmış bir öğrenciydim ve mezun olduktan sonra Fransa'ya taşınacağımı bilmek beni kimseyle fazla ilişki kurmaktan alıkoyuyordu. En azından ben kendime böyle söylüyordum. Paris'e taşındığımda da hayatımı düzene sokmaya çalışmakla meşguldüm. Ama şunu da itiraf etmeliydim ki, söz konusu ilişkiler olduğunda muhtemelen herkesten daha tereddütlüydim. Tecrübelerime göre *aşk* gözyaşı, yalnızlık, kalp kırıklığı ve umutsuzlukla sonuçlanıyordu. Yani evet, tüm bedenimi ya da tüm kalbimi hiç paylaşmamış yirmi dört yaşında bir bakireydim.

Başlangıçta Callen'ın teklifi beni aşağılamıştı ama belki de tarif ettiği düzenleme aslında ikimiz için de mükemmeldi. *Söz vermek yok, dolayısıyla pişmanlık da yok*. Bir ilişkimiz olmayacak diye onu öpmekten zevk alamayacağım anlamına gelmiyordu. Öyle miydi?

Ve onu öpmek çok zevkliydi. Dudaklarının benim dudaklarımdaki son anısı, tadı, omurgamdan aşağı bir ürperti aktı.

Suyu kapattığımda borular gıcırdadı, fayans duştan çıktım ve kabarık bir havlu aldım. Saçlarımı sardım ve lavabonun önünde durup dişlerimi fırçaladım. Sabaha zinde girebilmek için yatağa gitmem gerekiyordu. Callen aklımı meşgul ediyordu ama asıl odak noktam işim olmalıydı. Bu da zor değildi çünkü başlamak, o yazıları daha fazla elime almak ve kendimi kelimelere kaptırmak için heyecanla doluydum

savaşın ortasında bir azize hizmet etmek için yola çıkan bir kızın zihnine adım atmak için uzun zaman öncesinin tasvirleri.

Telefonumun bir mesajla *çaldığını* duydum ve kapmak için banyodan çıktım.

o.

Frankie: Şato nasıl, lahana?

Şato muhteşem. Callen Hayes de öyle, o da burada.

Telefon birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. Havlumu bıraktım, iç çamaşırlarımı ve geceliğimi giydim. Telefonum çaldı ve bakmadan Frankie olduğunu anlayarak usulca kıkırdadım.

"Alo?"

"Um... bu ne saçmalık?"

Güldüm. "Biliyorum. Bu çılgınca. İnanılır gibi değil. Ama evet, burada tatilde. Dün gece barda karşılaştık."

"Benimle *dalga* mı geçiyorsun? Neden beni aramadın? Bu... Bilmiyorum. Bekle, seni takip falan etmediğinden emin misin?"

"Hayır. Tanrım, onu takip edenin *ben olduğumu* düşünmemesine şaşırdım. Hayır, bu sadece çılgın bir tesadüf."

"Bu *kader*, Jess."

Yatağın kenarına otururken gülümsedim. *Tesadüf. Kader.* İkisi aynı şey miydi? "Bilmiyorum ama... Frankie, önümüzdeki iki haftayı onunla geçirmemi istiyor."

"Önümüzdeki iki haftayı onunla geçirmekle ne demek istiyorsun?"

"Yani, tabii ki çalışıyorum, ama çalışmadığım zamanlarda... takılmak istiyor, sanırım. Ve öpüştük."

Bir süre sessizlik oldu. "Peki iki hafta sonra?"

"Hoşça kal de, sanırım. Söz vermiyorum. Kabul ettim sayılır, ama... belki de beni bundan vazgeçirmelisin, Frankie."

"Yapmayacağım Jess," demeden önce bir duraksama daha oldu. Onunla vakit geçirip sonra yollarınızı ayırmak canını yakabilir ama bilemiyorum. ... İçimde bir his var ..." Tekrar durakladı ve devam ettiğinde sesinde heyecanlı bir ton vardı. "Kaderin ikinizle ilgili kendi planları var gibi görünüyor ve ben kimim ki kaderle uğraşayım?"

Yarı gülerek, yarı iç çekerek bir nefes verdim. "Eve geldiğimde evimizde bir sürü şarap stoklamak zorunda kalacak olan arkadaş mı?"

Frankie güldü. "Bana güvenebilirsin, lahana."

"Güvenebileceğimi biliyorum Frankie. Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra vedalaştık, ben Loire Vadisi'nde olup bitenlerden onu haberdar edeceğime söz verdim.

Frankie'nin Callen'la şansımı denemem için beni cesaretlendirmesine pek şaşırmamış olsam da, bir şekilde onun desteğiyle kendimi daha iyi hissediyordum. Kendimi nasıl rahat hissediyorsam öyle davranacaktım. Callen'la zaman geçirmeyi kabul etmek bugünkü gibi bir gün daha geçirmek anlamına geliyorsa, gittiğinde biraz üzölmeyi memnuniyetle kabul ederdim. Uzun zamandır geçirdiğim en güzel günlerden biriydi. Altımdaki tarlada yatarkenki neşeli yüzünün resmi gözümün önünden geçti ve dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Kalıcı bir şey istemiyordu. Daha önce vermediğim bir şey de istemiyordu, sıradan bir şey. *Söz vermek yok, pişmanlık yok.* Belki playboy yaşam tarzına geri dönecekti ama bu beni ilgilendirmezdi. Annem gibi değildim ve asla da olmayacaktım. *Sen nasıl rahat ediyorsan.* Bu benim şartlarımdı. Burada yetkili bendim. *İki hafta.* İki hafta ve hepsi bu kadar. Callen Hayes ve benim yollarımız bir kez daha ayrılacaktı ve ben ilk seferinde olduğı gibi hayatta kalacaktım, çünkü bu sefer bir vedanın huzuruna sahip olacaktım.

* * *

Asansörden indim ve bana verilen yönergeleri takip ederek şatonun en alt katına çıkan bir dizi arka merdivene ulaştım. Heyecan damarlarımda dolaşıyordu, merdivenleri hızla çıktım, loş bir koridora girdim ve kapının altından ışık sızan tek odayı hemen fark ettim. Kulaklarımı alçak seslerin uğultusu doldurdu ve içeri girmeden önce kapıyı usulca çaldım.

Dr. Moreau ayakta durduğu büyük konferans salonu masasından döndü ve gülümseyerek hoş geldiniz dedi. "Ah, Jessica, içeri gel. Günaydın. Yolculuğun nasıl geçti?"

"*Très bien.*" Gülümsedim ve uzattığı elini tutup hafifçe sıktım. Masanın diğer tarafında biri daha yaşlı, diğeri de yirmili yaşlarının sonlarında görünen iki adam daha duruyordu.

"Jessica Creswell size bahsettiğim çevirmen. Jessica, bu Dr. Irwin Roskow. Belgeleri tarihlendirmek ve gerçekliğini doğrulamak için test eden bilim adamları ekibine liderlik ediyor. Genelde kazı alanının yakınında kurdukları laboratuarda çalışacak." Yaşlı beyefendi kibarca gülümsedi ve elimi sıkmak için masanın öbür ucuna uzandı.

"Bu da ikinci asistanım, Ben Roche, size bahsettiğim diğer çevirmen, Fransız askeri bilimi konusunda uzman. Projeyi zamanında bitirebilmek için yazıları bölmemiz gerekecek. Ben'e bir savaşın adından bahseden yazıları verdim, Jessica, sana da daha çok kişisel nitelikte görünen yazıları verdim. Ben, aşına olmayabileceğiniz askeri terimler konusunda yardımcı olabilir ve Ben, Jessica Orta Çağ'daki Fransız yaşamıyla ilgili referanslar konusunda yardımcı olabilir. Sorularınızı ya da fikirlerinizi birbirinize yöneltmeniz için de faydalı olacağını umuyorum." I

Dağınık siyah saçlı, gözlüklü genç adama gülümseyerek başını salladı. O da utangaç bir ifadeyle başını salladı ve elimi sıktı.

"Mükemmel," dedi Dr. Moreau. "Şimdi, kim bu belgelerin bulunduğu yeri görmek ister? Hızlı bir gezinti yapabilir ve sonra başlamak için geri dönebiliriz. *Cela vous convient?*"

Ben ve ben hep bir ağızdan "*Oui*," dedik ve sonra güldük.

"Şurada kahve ve hazır fincanlar var," dedi Dr. Moreau, büyük bir gümüş dağıtıcı ve çeşitli kahve yapma gereçleri bulunan uzak duvara dayalı bir tezgahı işaret ederek. "İsterseniz bir fincan alın, biz de gidelim." *Kahve. Oh, şükürler* olsun. Tezgâha yöneldim ve kendime kâğıttan uzun bir fincan doldurup krema ekledikten sonra kapağını kapattım. Adamlar da aynı şeyi yaptı ve hepimiz Dr. Moreau'yu merdivenlerden çıkıp ön kapıdan çıkarken izleyerek odadan ayrıldık,

Orada bir araba ve şoför bekliyordu.

Yazıların bulunduğu mağaranın yaklaşık on beş mil uzakta olduğunu biliyordum ve arkama yaslanıp sıcak kahvemi yudumlarken bir yandan da Fransız kırsalını seyrettim. Callen'ın henüz kalkıp kalkmadığını ya da uyuyup uyumadığını merak ettim ve hâlâ yatakta olduğuna karar verdim. Satmaya çalıştığı gün doğumu hikayesi doğru *değildi*. Bahse girerim Callen güneşin doğuşunu gördüyse, bunun nedeni bir gece önce hiç yatmamış olmasıydı. Bir gün önce öğle yemeğinden ve uçurtma uçurduktan sonra belirli bir plan yapmadan ayrılmıştık. Bugün için birkaç şeye çalışmam gerekiyordu ve akşam yemeği için oda servisi sipariş etmişim ama Callen'a cep numaramı vermişim ve o da beni arayacağını söylemişti.

Jess, dur. İş saatindesin. Onun tarafından dikkatimin dağıtılmamasına kararlıydım, özellikle de bugün.

Ana yoldan ayrıldık ve küçük bir köyün içinden geçerek önümüzde uzanan bir dağa tırmanan toprak bir yola saptık. SUV'umuz kısa bir yol boyunca yokuş yukarı ilerledi ve birkaç başka aracın park edildiği bir ağaç korusunun yakınında durdu.

Hepimiz araçtan inerken Dr. Moreau, "Mağaralar kısa bir yürüyüş mesafesinde ama yol temizlendi," dedi. Yere baktım, ilk gün kazı alanına gideceğimizi bilmediğim halde düz ayakkabı giydiğim için şükrettim. O sabah ne giyeceğimi kara kara düşünmüş, sonunda bunun aşırı profesyonel görünmem gereken bir iş olmadığına karar vermişim, çünkü bütün gün bodrumdaki bir konferans odasında oturup metin çevirecektim. Rahatlık her şeyden önemliydi, bu yüzden güzel bir çift kapri pantolon, beyaz bir bluz ve lacivert bir blazer ceket seçtim. Kıyafetimle eşleştirdiğim çiçek desenli mantıklı düz ayakkabılar için kendimi tebrik ettim. Toprak bir patikada topuklu ayakkabılarla yürümek berbat olurdu.

Sabah ılık ve berraktı, kır çiçeklerinin hafif kokusu hafif esintiyi tatlandırıyordu. Adamları dar patikadan yukarı doğru takip ettim, uzaklardan gelen sesler ve hafif, tiz bir çekiç sesi ötede bir yerden geliyordu. Hayal meyal Joan of Arc'ın da bir zamanlar aynı yoldan yürüyüp yürümediğini merak ettim.

Bir zamanlar. O da kır çiçeklerinin kokusunu almış mıydı? Onların kokusunu daha iyi alabilmek için yüzünü gökyüzüne çevirmiş miydi? Esintiyi teninde hissetmek için mi?

Tıkırtıların sesi daha da arttı ve patikadaki bir dönemeçten dönerek dağın yamacındaki bir mağaranın ağzını görebileceğimiz açık bir alana adım attık. Dr. Moreau onu takip etmemizi işaret etti ve burada olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha anladım. Bu sanki bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi, bayat, tozlu hava etrafımı sararken çoktan gitmiş kahramanların mağaralarını keşfediyordum. *Gerçeküstü.*

Dr. Moreau, içlerinden biri bir kaya parçasını yontmak için bir alet kullanan grubu Fransızca selamladığında tıkırtı sesi kesildi. Dr. Moreau, belgelerin nerede bulunduğunu görmek ve bir süre gözlem yapmak için orada olduğumuzu belirtti. Bizi selamlamak için başlarını salladılar ve işlerine geri döndüler.

Mekânın etrafına, kaya duvarlara, toprak dolu zemine baktım, içeride biraz daha ilerledim ve seslerin mırıltısının altında damlayan suyun sessiz sesini ve şimdi bir keski olduğunu görebildiğim şeyin hafif vuruşunu fark ettim. "Henüz eski yazılardan başka bir şeyin ortaya çıkarılacağına dair bir belirti yok, ancak yine de gereken tüm özenin gösterilmesi çok önemli, bu nedenle tarihlendirme amacıyla test etmek için bazı kaya ve diğer doğal elementleri topluyorlar."

"Dr. Moreau, yazıların neden özellikle bu noktada bulunduğuna dair herhangi bir teoriniz var mı?" Ben sordu.

"Henüz değil, ancak ne olduklarını ilk belirlediğimizde sadece birkaç parça kabaca çevrilmişti. Orijinal çevirmenlerin özel bir uzmanlığı olmadığı için bu parçaları tekrar gözden geçirmenizi istiyorum. Bizim kaçırmayacağımız şeyleri kaçırmış olabilirler. Yazıların kendilerinden buraya nasıl geldiklerini anlayacağımızı umuyorum."

Ben başını salladı ve hepimiz üzerinde çalışacağımız hassas belgelerin yüzlerce yıldır nerede saklandığını anlamak için birkaç dakikalığına mağaranın etrafında dolaşmaya başladık. Neden burada bırakılmışlardı? Saklanmışlar mıydı yoksa... bir şekilde kaybolmuşlar mıydı? Başlamak için sabırsızlanıyordum.

Avucumu mağaranın sert duvarında belli belirsiz gezdirdim. İşçilerin, ekipmanların olmadığı zemin temizdi, sadece sıkıca paketlenmiş toprak vardı. Kokuyu içime çekerken sesler kayboldu, vurma ve çarpma sesleri arka plandaki gürültülere dönüştü: toz, toprak ve uzak bir mineral türü koku. Getirilen ışıklar olmasaydı burası karanlık ve serin olurdu. Yazıların çoğunu muhafaza eden de bu koşullardı.

Diğer işçilerden ve bilim insanlarından uzaklaşırken içimi garip bir his kapladı, bu yerde mutlu bir şeyler olduğuna dair bir ürperti, sanki burada kalıcı bir sakinlik hissi yaratan önemli bir şey olmuş gibi bir farkındalık. Başımı kendime doğru salladım. Ne aptalcaydı. Hayal gücümün beni ele geçirmesine izin veriyordum. Ama Callen haklıydı.

Hikayelere ve gerçek hayattan masallara olan sevgim nedeniyle tarihi sevdiğimi söylediğinde, yüzlerce yıl önce bu küçük kapalı alanda neler olmuş olabileceğini düşünmekten kendimi alıkoymakta zorlandım.

Sadece ayak bağı olacağımız için alanda daha fazla kalmadık. SUV'ye geri döndük, Dr. Roskow'u laboratuvarın bulunduğu binaya bıraktık ve şatoya geri döndük.

Şatoya geri döndüğümüzde, Dr. Moreau bizi kullandığımız odanın yanındaki bir odaya götürdü ve orada duvardan büyük bir portreyi çekti. Gıcırdayan menteşeler üzerinde sallanarak duvarın içine yerleştirilmiş çelik bir kasayı ortaya çıkardı. "Harika," dedi Ben gözlüklerini düzelterek. "Buranın sahipleri mücevherlerini burada mı saklıyordu?"

Dr. Moreau kıkırdadı. "Diğer şeylerin yanı sıra, sanırım. Bu şatonun zengin bir tarihi var. Bize bu yanmaz kasayı ödünç verdiler, böylece belgeleri çevirirken burada saklayabiliriz. Ayrıca burası güzel ve serin, havadaki nem oranı da düşük."

Konferans odasına döndüğümüzde Dr. Moreau masanın üzerine bir kutu eldiven koydu ve kapının yanındaki dolaptan üç dizüstü bilgisayar aldı.

"Bildiğiniz gibi, belgeleri korumalı kılıflarından çıkardığınızda bunları giymeniz gerekecek. Bir kelimeye ya da paragrafa daha iyi bakabilmek için birkaç kez bunu yapmak zorunda kaldım, siz de kalabilirsiniz." Ben karşıma oturdu ve Dr. Moreau her birimize birer dizüstü bilgisayar ve bir hafta önce ofisinde bana gösterdiğine benzer plastik bir kılıf içinde bir belge verdi.

"Çevirilerinizi kontrol etmek isteyeceğim, bu yüzden her plastik kılıfın üstündeki etikette belirtilen numarayı taşıyan dosyanızı, çevirilerinizi tamamladıktan sonra bana e-posta ile gönderin.

Bitti." İkimiz de başımızı salladık ve işe koyulduk.

Fransız ordusuyla seyahat eden ve görünüşe göre erkek kılığına girmiş genç bir kadının sözlerine hemen daldım. Diğer askerler ona Philippe diyordu, ancak röportajım sırasında Dr. Moreau'ya ofisinde söylediğim gibi, yazıların yazarının kadın olduğu, kendisi bu gerçeği açıklamasa bile, onun ifadelerinden belliydi. "Jehanne" çadırına yerleşmişti ve ilk birkaç yazısı kampın tasvirleri ve kulak misafiri olduğu askeri strateji ile ilgili bilgilerdi. Hepsi ilginçti, ama özellikle kişisel gözlemleri ve aristokrat bir yaşamdan geldiği halde sıradan bir askerin hayatını yaşamakta zorlandığı gerçeği beni çok etkiledi.

"Jeanne d'Arc'tan Jehanne olarak bahsediyor," dedim.

"Evet," diye yanıtladı Dr. Moreau. "O dönemden günümüze ulaşan az sayıdaki belgede yer alan imzalarda da 'Jehanne' yazıyor. Bu, ilk adı olduğuna inanılan Jeanne'in ortaçağdaki yazılışı. Bu yazılar da onun bu isimle anıldığını destekliyor gibi görünüyor."

"İlginç," diye mırıldandım, bu belgelerin büyük olasılıkla birileri tarafından yazıldığının doğrulanması üzerine heyecanlandım.

Joan of Arc'ı tanıyordu.

Kısa bir süre sonra Dr. Moreau üst kattaki konferans odalarından birinde bir toplantıya katılmak için izin istedi ve saatlerce odadaki tek ses Ben'in ve benim parmaklarımızın klavyelerimizdeki tıkırtıları ve bir kelime ya da cümle üzerinde takılıp kaldığımızda birbirimize sorduğumuz bir iki soru oldu.

"Ben, burada bir 'veuglaires'den bahsediliyor. Bu bir silah mı?"

"Uh, hayır. İngiliz Fowler'ı gibi bir şey."

"Evet, hala bir fikrim yok."

"Bir çeşit dövme demir top."

"Ah, teşekkür ederim."

"Jessica, kırmızı bir bezle ilgili şu deymi hiç duydun mu...?" "Şöyle söyleyeyim Ben, Orta Çağ'da Kotex diye bir şey yoktu." "Aman Tanrım..."

Çoğunlukla sessizlik içinde çalışıyorduk ama odada hoş, rahat bir atmosfer vardı ve ben daha gözümü kırpmadan kapıya hafifçe vurulmuş ve öğle yemeği getirilmiş gibi hissettim. Çantaları konferans masasına getirdim ve sırtımı gerdim. "Burada mı yemek istiyorsun?"

"Uzun süre karanlıkta kaldığım için mevsimsel duygusal bozukluk yaşamaya başlamadan önce biraz güneş ışığı almak istiyorum."

Güldüm. "O kadar çabuk alıştığını sanmıyorum ama iyi fikir. Arka merdivenler bir avluya açılıyor. Eğer dönmediysem, sanırım birkaç gün önce bahçeleri ararken yanından geçtim."

"Hadi öğrenelim."

Güneşli avluyu kolayca bulduk ve öğle yemeğimizi taş banklardan birinde yedik, şimdiye kadar okuduklarımız ve her birimizin "Philippe" adlı kızın kim olduğuna dair teorileri hakkında sohbet ettik, ancak daha fazla okumanın bu gizemlerin en azından bir kısmını çözebileceğini biliyorduk. Eski Fransız kültüründen bahsetmek benim kadar ilgisini çeken biriyle konuşmak harikaydı ve bir saat hızla geçti.

Bodrum katındaki konferans salonuna döndük ve daha önce yaptığımız gibi devam ettik, o sırada Ben'e yüksek sesle okuduğum bir alıntıyla karşılaştım:

Rabbimizin 1429 yılında, Nisan ayının yirmi yedinci günü

Her şey tozlu, kirli ve kötü kokuyor, erkekler hayvanlardan bile daha kötü ve kendimi bir küvet dolusu buharlı su ve bir kalıp lavanta sabunundan başka bir şey istemezken buluyorum. Jehanne beni kamptaki hijyen eksikliği hakkında kendi kendime mırıldanırken yakaladı ve her ne kadar ölmek istesem de

Şikayet ederken yakalandığım için utandım, sadece güldü ve bana sessizce onu takip etmemi ve gölgelerin arasında kalmamı söyledi.

Atların o gün erken saatlerde susuzluklarını giderdikleri yakındaki bir nehre gizlice girdik ve Jehanne bana kirli cildimi nehrin zeminindeki kumla nasıl ovacağımı ve saçlarımı yıkamak için suyun kenarındaki ezilmiş gül yapraklarını nasıl kullanacağımı öğretti. Basit ama cennet gibiydi.

Jehanne sade bir köylü olarak yetiştiğinden bahsetti ve kızlığının geçtiği evi ve babasının güzel bahçesini anlattı. On üç yaşındayken Tanrı'dan gelen bir sesi ilk kez orada duyduğunu söyledi. Ona korkup korkmadığını sordum, çünkü bulutlardan bir ses çıkıp benimle konuşsaydı, korkudan ölebilirdim. Güldü ve bana o kadar korktuğunu, eve kaçtığını ve günlerce dışarı çıkmadığını söyledi.

"O zaman korkunuzu nasıl hafiflettiniz?" diye sordum.

Çok sakın bir şekilde gülümsedi, eli suyun üzerinde dönerken şöyle dedi: "Zor olsa da Tanrı'nın bilgeliğini dinlediğimde ruhumun sevindiğini öğrendim." Sonra durakladı ve ben de düşüncelerini toparlamasını bekledim. "Bilge ve dindar bir adam bir keresinde 'Şiddetle ve pişmanlık duymadan yaşa' diye öğüt vermişti. Bu bilgeliği bana şahsen vermedi ama yine de kendimi bu düşünceyi kafamda tekrarlariken buluyorum. Ve inancım odur ki, önüme serilen yolu takip etmek böyle yaşamaktır."

Onu izlerken, kelimeler kafamın içinde yankılandı: Şiddetle ve pişmanlık duymadan yaşa. İtiraf etmeliyim ki, kalbim onun tarif ettiği gibi neşeli bir özgürlük hissetmenin özlemiyle çarpıyordu. Çünkü ben böyle bir şey yaşamadım. Sadece tuzakları ve kuralları bildim ve başkalarının önüme koyduğu yolları takip ettim, dünyadaki kendi çağrımı asla sorgulamadım.

"Hayattan ne istiyorsun?" Jehanne sordu.

Soru kafamı karıştırdı, çünkü daha önce hiç kendi arzularım sorulmamıştı. Aslında böyle bir şeyi düşünmeye de hiç cesaret edememiştim. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Tanrı bana ne istediğimi söylemez.

benim için görevini yerine getiriyor. Bunu sadece babam yapar ve büyük bir yetkiyle" diye ekledim, sesimdeki hoşnutsuzluğu gizleyemedim. "Tanrı benimle hiç konuşmuyor," dedim elimin derenin serin suyunda yaptığı hareketleri izleyerek.

Ama Jehanne sadece gülümsedi. "Tanrı herkesle bir şekilde konuşur, eğer dinlemeyi bilerseniz." Bunu daha sonra düşüneceğime söz verdim, çünkü itiraf etmeliyim ki ne demek istediğini anlamamıştım.

Sohbetimiz daha hafif konulara döndü ve kamptaki en çekilmez dinsizler olan adamlardan bahsettik - özellikle de en büyük at kıcı olan Yüzbaşı Olivier Durand'dan - ve daha önce hiç bu kadar güldüğümü ya da kalbimin neşeye bu kadar minnettar olduğunu sanmıyorum. Ve bunu söylemekten neredeyse korkuyor olsam da, Jehanne'de sadece hizmet edecek bir askerim, sadece Tanrı'nın takip etmek için seçtiği biri değil, aynı zamanda arkadaş diyebileceğim bir kız kardeşim olduğunu düşünüyorum.

"Bundan önce kesinlikle şımartılmış bir hayat yaşamış," dedi Ben. "Belki de Yedinci Charles çadırda başka bir kız bulundurarak Jehanne'nin namusunu korumak istemiştir? Belki de asıl öncelikleri bu kızın Jehanne hakkında rapor vermesiydi? Bu kısım tam olarak açık değil."

Başımı salladım. Ben'in alnı bir an için düşünceli bir şekilde çatıldı. "Fransız ordusu Jeanne d'Arc'ın bir kız olduğunu bildiği halde, Philippe kılığındaki kızın neden bir erkek gibi giyinmeye yönlendirildiğini düşünüyorsunuz?"

"Muhtemelen her şeyden çok onun güvenliği için. Joan of Arc'a Charles tarafından bir koruma atanmıştı ama bu genç kıza atanmamıştı. Ortaçağ'da bir orduyla seyahat eden bir kadın hem etrafını saran askerlerden hem de düşmandan gelecek tehlikelerle karşı karşıya kalabilirdi. Jeanne d'Arc'ın kendisi, azizlerin kendisine, Tanrı'nın görevini yerine getirirken tecavüze uğrama olasılığından korunmak için erkek gibi giyinmesini söylediklerini aktarmıştır."

"Evet, bunu okuduğumu hatırlıyorum. Joan of Arc'a çeşitli rollerde birkaç erkek atanmıştı. Ona en yakın olması için görevlendirilen erkeğin"- Ben ellerini kaldırdı ve tırnak işareti yaptı-"mütevazı, muhtemelen ufak tefek, genç bir oğlan olması en mantıklısı olurdu. En azından edepli görüldüğü kadarıyla."

"Evet, aynen öyle. Keşke tüm kayıtlar korunmuş olsaydı da bu kadar çok şeyi bir araya getirmek zorunda kalmasaydık. Açık olan şu ki, bu kız bu görevi yapmak için yönlendirilmiş, ancak herkesin yapacağı gibi soruları ve şüpheleri var gibi görünüyor." Gülümsedim. "O ve Joan'ın ikisinin de bir görevi vardı ama bu kızınki tam olarak aynı seviyede değildi."

"Ve umarım işler onun için Joan için olduğundan daha iyi sonuçlanır." Ben yüzünü buruşturdu.

"Ben de öyle umuyorum." Çevirdiğimiz şeyin kapsamını düşünürken durakladım. "Bu yazılar olmasaydı, tarih bu kızdan asla haberdar olamazdı. Bu büyüleyici, Ben."

"Gerçekten öyle."

Bir süre daha çalıştık ve sırtımı esnetmek için sandalyemde arkama yaslandığımda Ben başını kaldırdı. "Saat neredeyse altı oldu ve açlıktan ölüyorum. Dr. Moreau bugünlük gitti ve bana kasanın şifresini verdi. Bugünlük toparlanmaya ne dersin?"

Ben de acıkmıştım ve neyse ki uygun bir durak noktasındaydım. "Tamam, kulağa hoş geliyor." Ben'e üzerinde çalıştığım plastik kaplı yazıyı uzattım ve kendi çalışmasını topladıktan sonra bana hemen döneceğini söyledi. O yazıları kilitlerken ben de konferans odasını toparladım, kahve fincanlarımızı kahve istasyonuna getirdim ve sandalyeleri yerleştirdim.

Ben ve ben merdivenleri birlikte çıktık, arka koridora girdik ve lobiye doğru yürüdük. Durduk, sohbet ettik ve birbirimizden açıklığa kavuşturmamız gereken bazı şeyler hakkında güлüştük, örneğin bir tür silahı tarakla karıştırmıştım. Ben elimi tuttu, saçımı taramamı taklit etti ve sonra silah patladığında titredi. Güldüm ve o da bıraktı, gözleri arkamdaki birine takılmış gibiydi. Döndüğümde Callen'ın yüzünde şaşkın bir ifadeyle bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"Merhaba," dedim, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

"Ah, merhaba." Elini saçlarının arasından geçirerek Ben'e baktı.

"Pardon, Ben, bu Callen Hayes, eski bir arkadaşım. Callen, bu Ben Roche, iş arkadaşım."

İkisi de birbirlerine başlarını salladı ve garip bir duraklama oldu. Önce Ben söze girdi. "Tanıştığımıza memnun oldum. Jessica, yarın görüşürüz."

"Tamam, yarın görüşürüz." Ben dönüp asansöre doğru yönelirken Callen ellerini cebine soktu ve kararsız bir ifadeyle baktı.

"Şu sıralar işten çıkacağını ve akşam yemeği yemek isteyebileceğini umuyordum," dedi ve kalbim onun duruşundaki ve ifadesindeki alışılmadık kırılganlık karşısında çırpındı. Yine de, bunun olağandışı olup olmadığını nereden bilebilirdim ki? Garipti. İzlediğim son röportajlara ve okuduğum dergi makalelerine dayanarak bazı yönlerden onu tanıdığımı hissediyordum. Ama bunun doğru olmadığını ya da doğru olsa bile tüm dünyanın onu tanıdığını fark ettim.

"Akşam yemeği kulağa mükemmel geliyor."

Gülümsedi. "Harika. Arkadaşım Nick'in bize katılmasının bir sakıncası var mı? Bu tatilde onu da yanımda sürükledim ve o da odasına kapanıp çalışıyor. Arada bir yemek yediğinden emin olmalıyım. Yemek salonunda rezervasyon yaptırdım."

Elimi bilinçsizce saçlarımın üzerinde gezdirdim. Tazelenmek istedim ama

Ayrıca acıkmıştım ve bir kadeh şarapla oturmak kulağa harika geliyordu. En iyi gülümsememi takınmaya ve sadece biraz solgun görünmeyi ummaya karar verdim. "Kulağa hoş geliyor. Arkadaşınla tanışmak isterim." Yemek odasına doğru yürüdük. "Ee, bugün ne yaptın?"

"Çok fazla değil aslında. Kasabaya geri döndüm ve etrafta dolaştım, birkaç dükkana baktım."

Ona baktım, kaşlarını çatmıştı. "Bensiz o kadar eğlenceli değil, ha?"

Kıkırdadı. "Hayır. Yaklaşmadım bile."

Çoktan misafirlerle dolmuş olan şatonun restoranına girdik; zengin Fransız yemeklerinin nefis kokuları havada uçuşuyor, klasik müziğin yumuşak sesi yemek yiyen insanların sohbet ve kahkahalarıyla örtüşüyordu. Pencere kenarında oturan bir adam el salladı. "İşte Nick," dedi Callen, koluma girip beni ona doğru götürürken.

Nick geldiğimizde ayağa kalktı, gülümsedi ve bana elini uzattı. "Jessica, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Nick, Callen'ın tek dürüst arkadaşı." Açık kahverengi saçları ve gözlüklerinin arkasından ışıldayan parlak yeşil gözleri vardı. Neredeyse Callen kadar uzun boyluydu ama çok daha zayıftı, sıksa sayılırdı. Sevimliydi ve gülümsemesi sıcak ve samimiydi.

Sırıttım ve tek kaşını kaldırmış olan Callen'a baktım. "Bu doğru. Bunu inkâr edemem," dedi ve bana oturmam için işaret ederek yanımdaki koltuğa oturdu.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum Nick."

"Callen bana iş için burada olduğunuzu ve ikinizin birbirinizi çocukken kısa bir süre ve daha da kısa bir süre ..." Kaşlarını kaldırdı.

Gözlerimi kıstım, açıkça istediği tanıımı yapmadım. *Bir barda öpüşen iki kişi mi? Bir çatı katında birbirini taciz eden yabancılar mı?* Hayır, onun versiyonunu duymak istiyordum. Belli ki Callen ona *bir şey* söylemişti.

"... kokteyl garsonu ve patronu," diye bitirdi sonunda.

Ben güldüm, Nick de güldü. Ondand hoşlanmıştım. "İyi kurtuluş. Yeterince doğru." Sırıtarak Callen'a baktım ve Frankie'nin söylediklerini düşündüm. "Evet, kader bizi tekrar tekrar bir araya getirmeye niyetli görünüyor."

Nick, "Olması gereken her zaman bir yolunu bulur," diye önerdi.

"Derin. Bu bir country şarkısı değil mi?" Callen menüyü eline alarak alaycı bir tavırla sordu.

Nick güldü. "Muhtemelen." Callen'ın menüsüne baktı ve ben önümdeki sudan bir yudum alırken kendi menüsünü aldı.

"Spesiyal iyi görünüyor," dedi Nick. "Eğer bordo soslu biftek havasındaysanız."

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi Callen, menüsünü masaya bırakırken. Bir süre sonra garson masamıza geldi ve şarap siparişimizi aldı.

"Peki Jessica, burada ne tür bir iş yapıyorsun?"

Keşfedilen yazılar ve Joan of Arc ile olan bağlantıları hakkında biraz bilgi verdim ve ardından bunları inceleyen ekibin bir parçası olarak benim rolümden bahsettim.

"Vay canına, böylesine önemli belgeleri tercüme edebilecek kadar Fransızca biliyor olmak gerçekten etkileyici, yaptığınız işi yapabilmek için bu konuda usta olmanız gerektiğini söylemiyorum bile."

İltifatı kabul ederek gülümsedim. "Usta olduğumu söyleyemem ama dillerle aram her zaman iyi olmuştur. Büyürken bir Fransız okuluna gittim, bu yüzden uzun süredir çalışıyorum."

"Jessie biz çocukken Fransızca kitaplarını bana tercüme ederdi." Callen gülümsedi. O anları düşündüm, beni nasıl can kulağıyla dinlediğini, hikâyelerden nasıl büyülenmiş gibi görüldüğünü. Onun keyfini seyretmeye bayılmışım ve o yük vagonunda -kendi gizli dünyamızda- birlikte paylaştığımız yakınlıktan zevk almışım. Bu anı göğsümde bir şefkat titreşimine neden oldu.

Garson şarabımızı getirerek beni şimdiki zamana geri çekti ve sonra yemek siparişlerimizi aldı; ben beyaz balık, Nick tavuk yemeği ve Callen da spesiyal biftek. "Affedersiniz," dedi Nick, telefonuna bakarken bir mesaj geldi ve yumuşak bir *ding sesi* çıkardı. Cevap olarak bir şeyler yazmaya başladı ve ben de şarabımdan minnettar bir yudum alıp masaya bırakırken iç geçirdim. Bu güzeldi ve fazla düşünmeme gerek yoktu. Callen burada olmasaydı ne yapardım? Tek başıma, muhtemelen odamda yemek yerdim ve bu sorun olmazdı ama bu daha iyiydi. İnsanlar her zaman tatil ilişkileri yaşar ve sonra normal hayatlarına geri dönerler. Callen'la bir ilişki yaşayacağımdan değil, daha doğrusu öpüşebilirdik, ama bundan öteye gitmeyecekti... muhtemelen... kesinlikle demek istemiştım...

"Sen iyi misin?" Callen omzuma omzuyla vurarak usulca sordu. Gözlerimi uzaklara diktiğimi fark ettim, heyecanlı bir gerginlik bedenimde geziniyor, zihnim kendi kendine kaçıyordu. Bacaklarımı çaprazladım, şaşırtıcı bir zevk patlamasıyla Callen'la fiziksel ilişkiye *girmeyi düşünmenin* bile bana ne yaptığının farkına vardım.

Şarabımdan uzun bir yudum aldım, bir an kendimi şimdiki zamana geri çektim ve gülümsedim. "Evet. Sadece bugünü düşünüyordum. Çok yoğundu."

"Yoğun iyi mi?"

"Evet. Yapacak çok şey var ve hepimiz proje bitmeden önce işimizi bitirmeye çalışıyoruz."

Başıyla onayladı. "Aşağıda seninle birlikte olan adam da mı çevirmen?" Şarabından bir yudum aldı ve sadece hafifçe ilgileniyor gibi göründü, ama çenesi bir kez kıpırdadı ve acaba biraz ... kıskanıyor olabilir mi diye düşündüm. Elbette hayal görüyordum. Tabii ki hayal ediyordum. Callen Hayes'in dünyadaki herhangi bir erkek söz konusu olduğunda kıskanacak neyi vardı ki?

"Ben mi? Ben mi? Evet. Baş tercümanın altında çalışan diğer asistan, Dr. Moreau. Uzmanlık alanı Ortaçağ Fransız silahları."

"Kulağa zekice geliyor." Sesi kısılmıştı ve Nick başını kaldırıp telefonuna baktı, onu masaya geri koydu.

"O... evet. Çok zeki biri. Onunla çalıştığım için şanslıyım. Tüm ekip çok etkileyici."

Callen bana gülümseyerek, "Sen de dahil," dedi.

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Umarım ayak uydurabilirim." "Hiç şüphem yok."

Yemeğimiz geldi ve Nick'in şirketi ve Callen'la nasıl tanıştıkları hakkında konuştuk. Callen'in sorunlu bir genç olmasına sadece belli belirsiz şaşırmıştım. Onu tanıdığımda bile içindeki karanlığı görebiliyordum. *Umutsuzluğu*. Hem Nick'in hem de Callen'in hikayelerini anlatırken bu yönü küçümsemeleri ilginçti. Callen'in hayatındaki bazı boşlukları doldurmak beni büyüledi ve ilk tanışmalarını ve her ikisinin de herhangi bir başarı elde etmeden önceki birkaç el-ağız yılını öğrenerek hepsini dikkatle dinledim. Callen inatçı, mücadeleci ve azimliydi. Ve eminim ki bu onun inanılmaz başarısına katkıda bulunmuştur.

Callen konuşuyor ve hatta gülüyordu, ama bir şey onu ağırlaştırıyor gibiydi, yıllar önce onda da gördüğüm bir tür karamsarlık. Bir şeylerin ters gittiğini bildiğim halde bunu benimle paylaşmadığında hissettiğim o duygu. Şimdi, bazen yüzüne o sıkıntılı ifadeyi neyin getirdiğini ya da kimsenin fark etmediğini düşündüğünden emin olduğum gözlerindeki o savunmasız ifadeyi neyin yarattığını sormak istiyordum. Belki de kimse fark etmemişti. Yani, benden başka kimse. Belki Nick de fark etmiştir diye düşündüm.

Yemek odasının ışığında Callen'in gözlerinin altında sanki iyi uyumamış gibi koyu lekeler olduğunu da fark ettim.

Yemeğimiz bitip masa toplandıktan sonra Nick tekrar telefonuna baktı. "Kahretsin. Gitmem gerekiyor. Amerika'daki bir müşterimiz web sitesi çöküşü yaşıyor."

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor," dedi Callen.

"Hayır. Garsona yemeğimi oda hesabıma yazmasını söyler misiniz?" Callen elini salladı. "Evet. Ben hallederim."

Vedalaştık ve Nick gitti, telefonuna o kadar odaklanmıştı ki neredeyse yemek tepsisi taşıyan bir sunucuyla çarpıştıyordu. Kıl payı kaçırduğım için yüzümü buruşturdum ve Callen'a gülümsedim. "Benim de gitmem gerekiyor. Yorgunum ve yine erken bir günüm var."

Callen bir tutam saçını yüzümden uzaklaştırdı, yüzünde yine o sıkıntılı ifade vardı. "Yapmak zorunda mısın?"

Bir esnemeyi bastırdım. "Evet. İstiyorum. Yarın akşam yemeğe çıkabilir miyiz?" "Bu çok uzak görünüyor."

"Biliyorum. Özür dilerim. Bu iş sadece ..."

"Yoğun," diye ekledi küçük bir gülümsemeyle. Kısa bir kahkaha attım.

"Evet."

Kaşları çatıldı ve sonra tekrar gülümsedi. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum Jessie... Olduğun her şeyle. Tam da olacağını düşündüğüm kişisin."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Seninle de çok gurur duyuyorum. Başarını çok iyi hak ediyorsun."

Başını salladı, sanki söylediklerim onu bir şekilde utandırmış gibi yüzünü buruşturdu. Bu benim kafamı karıştırdı. Kendi yeteneğinden şüphe edemezdi herhalde? "Teşekkürler, Jessie." Bir elini saçlarında gezdirdi, bir an için arkamdaki uzaklığa baktı ve sonra geri döndüğünde gülümsedi. Ama gözleriyle buluşmadı. Garson elinde hesapla göründü ve Callen bana dönerek hesabı imzaladı. "Sizinle asansöre kadar yürüyeceğim."

"Tamam. Sen yukarı çıkmıyor musun? Sen de yorgun görünüyorsun."

"Evet, yeni yerlerde hiç iyi uyuyamam. Balo salonundaki piyanodan yararlanacağım. Burada gecikmiş bir besteyi yazıyor olmam gerekiyordu."

"Oh, bilmiyordum. O zaman seni yüzüstü bıraktığım için kendimi kötü hissetmeyeceğim."

İkimiz de ayağa kalktık ve yemek salonunun önüne doğru yürüdük. Elimi tuttu ve asansöre doğru ilerleyip önünde durduk. Lobi çoğunlukla ıssızdı ama koridorun sonundaki yemek yiyenlerin seslerinin durduğumuz yere doğru sürüklendiğini duyabiliyordum. "Bana mesaj atar mısın Tom-"

Callen beni küçük bir oyuğa çekti, ben gülerken sözlerimi kesti ama sonra ağzı ağzıma yapıştığında o da öldü, ben nefes nefese bir inilti çıkarırken dili dudaklarımın arasına girdi. O da neredeyse acı dolu bir iniltiyle karşılık verdi ve kendini bana doğru bastırdı. Kollarım ona dolandı, saçlarına dolandı ve uyarılma damarlarımdan hızlı ve sıcak bir şekilde geçti. Anında. Hiç bu kadar ani bir cinsel heyecan hissetmemiştim ve *daha fazlasını* istiyordum. Tanrım, bacaklarımı kalçalarına dolamak, ona doğru bastırmak ve tenini tenimde hissetmek istiyordum. İstedim-

Neredeyse öpüşmeye başladığı kadar hızlı bir şekilde öpüşmeyi bitirdi, geri çekildi, göğsü hızla inip kalkıyordu, dudakları ayrılmıştı ve öpüşmemizden dolayı ıslanmıştı ve yüz ifadesi... sıkıntılı ya da belki de çaresizdi. "İyi geceler, Jessie."

"İyi geceler," diye mırıldandım, uzaklaşmasını izlerken kafam karışmış, sisli hissediyordum. Birkaç dakika önce vücudunun benimkine değdiği duvarın önünde dururken ne yapacağımdan emin değildim. Bir gün önce kilise kalıntılarının önünde durduğumuzda nasıl görüldüğünü düşündüm ve kendi kendine usulca mırıldanıyordu: huzurlu, mutlu. Ve sadece birkaç dakika önce nasıl görüldüğünü hayal ettim: üzgün, sıkıntılı. *Benim kırık prensim gibi*. Birden uykum kaçtı. Callen'ın bana ihtiyacı olduğunu hissediyordum. Belki de ihtiyacı sadece fiziksel değildi, ama bundan daha fazlasını nasıl isteyeceğini bilmiyordu. O yüzden hiçbir şey istememişti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

CALLEN

Ben bir aptaldım. Neyim vardı lan benim?

Aptal. Aptal. Salak.

Öne doğru eğildim ve alnımı boş balo salonunda oturduğum piyanonun tepesine dayadım. Gözlerimi açıp başımı eğerek bir parmağımı yukarı kaldırdım ve "Heart and Soul "un melodisini çaldım, iniltiye dönüşen boğuk bir sesle güldüm.

Bir içki içmeyi çok istiyordum. Ama bir içki ikiye, iki de altıya dönüşecek ve hayatım buna bağlı olsa bile iki gün sonra adını asla hatırlamayacağım rastgele bir kadınla yatağa girecektim. Ve asıl sorun, şimdi düşününce bunların hiçbirinin kulağa o kadar da kötü gelmemesiydi. O kadar yorgundum ki. Alkolün uyuşturan etkisi ve seksin verdiği rahatlama olmadan son birkaç gecedir neredeyse hiç uyumamıştım. Kayıtsızlık beni çağırıyordu ve ben bu çağrıya cevap vermek istiyordum, kafatasımda çınlayan kelimeleri susturmak için çaresizdim.

İşe yaramaz. Yarım akıllı. Hayal kırıklığı.

Parmağım doğal minör gamını çaldı, tüm gamlar arasında en hüzünlü ve iç karartıcı olanı. Ruh halime uyuyordu. Hatta şu anki lanet hayatıma bile uyuyordu. *Jessie hariç.* Ama o sadece geçiciydi ve uyanık olduğum her saniyeyi onunla geçirmek istediğim için beni şımartamayacak kadar meşguldü. Ama *arkadaşlarla* her gece yapmacık bir şekilde gevezelik etmekten ne kadar nefret ediyorsam, kendi arkadaşlığımın sessizliğinden o kadar nefret ettiğimi uzun zaman önce öğrenmiştim. Kafamın içinde çok fazla zaman geçiriyordum. Yalnız çok fazla zaman.

Çünkü yalnızdım.

Bütün günü sabırsız bir bekleyiş içinde geçirmiştim. Jessie'nin işini bitirmesini beklerken saatler su gibi akıp geçmişti. Hatta -ne yazık ki- kendimi lobiye bakan bir oturma alanına yerleştirmiştim, böylece yukarı çıkar çıkmaz onu görebilecektim.

Jessie'nin ve iş arkadaşının seslerini yaklaşıırken duymuştum, hareketli ve heyecan doluydular. Bir an için onlar durup beni çok aşan, üç metrelik bir merdivenle bile ulaşamayacağım şeylerden bahsederken olduğum yerde kalakalmıştım. Jessie bir iki kez Fransızca konuşmaya başlamıştı.

İş arkadaşım ile aynı dili konuşmaya başladık, sadece benim hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağım bir konuda değil, benim de hiçbir zaman tam olarak kavrayamayacağım bir dilde konuşuyorlardı.

Söz konusu iş arkadaşı genç bir profesöre benziyordu, Clark Kent tipinde ve belli ki bir dâhiydi - muhtemelen Jessie için mükemmeldi. Jessie'nin eline dokunduğunu gördüğümde hissettiğim kıskançlığa bakılırsa, onları çıplak bir şekilde birbirlerine sarılırken gördüğümü düşünebilirdiniz. Ani ve ezici bir duyguydu ve ödümü koparmıştı.

Sonra Jessie ve Nick'in kariyerleri hakkında konuşmalarını dinledim. İkisi de inşa ettikleri şey için çok heyecan ve tutku doluydu ve her ikisiyle de gurur duymama rağmen, aynı zamanda bir utanç hissettim. Çünkü her ikisi de başarıya aç olmalarına rağmen, içten içe ikisinin de benim yaptığım gibi dürüstlüklerinden ödün vermeyeceklerini biliyordum. Büyük çıkışları ham yetenek ve güçlü bir iş ahlakından gelecekti; önlerine çıkan her başarıyı hak edeceklerdi. *Benim gibi değillerdi.* Ve orada otururken kendimi pek çok yönden dışlanmış, şirketlerine bile layık olmayan biri gibi hissediyordum.

Yine de içimdeki güvensizlik duygusuna rağmen yemek çok kısa sürmüştü ve Jessie ile daha fazla zaman geçirmek istiyordum.

"Bu parçaya ne diyorlar?"

Jessie'nin arkamda durduğunu görmek için döndüğümde parmağım hemen durdu. Odaya girdiğini bile duymamıştım.

Bana doğru ilerledi. "Çünkü kesinlikle iç karartıcı."

Bir kahkaha attım ve bankta tamamen döndüm. "Yatmaya gittiğini sanıyordum." Sözlerim aceleyle çıkmıştı ve ses tonumdaki çaresizliğin belli belirsiz cınlamasını ben bile duymuştum.

Parmağıyla yana kaymamı işaret etti, ben de öyle yaptım. Yanıma oturdu ve kendi diziyi dizime hafifçe vurdu. "Düşündüğüm kadar yorgun olmadığımı karar verdim. Ve yapacağım iş bekleyebilir. Doğrusu, beynimi biraz dinlendirsem daha iyi olacak. Çeviri yapmak çok fazla odaklanma gerektiriyor. Hâlâ müsait olduğunuzu umuyordum."

"Yani diyorsunuz ki, akılsız bir şey kulağa cazip geliyor. Akılsız bir şey sağlayabilirim. En iyi yaptığım şey bu." Şaka yapmaya çalışıyordum ama gerçeğe çok yakındı ve ben daha farkına bile varmadan ağzım bir kaş çatmaya dönüşerek kelimeler uçup gitti.

Jessie'nin başı bana dönüktü ve beni dikkatle izliyordu, ben de zorla gülümsedim. Buna karşılık vermedi. Ona göstermek istemediğim bir şeyimi görmüş gibiydi. Bu hep böyle olmamış mıydı? O zaman öyleydi. Şimdi de. "Bence kendini hafife alıyorsun Callen Hayes," dedi çok yumuşak bir sesle, çok ciddi bir şekilde.

İçimi çektim, bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Beni her zaman çok fazla düşündün Jessie."

"Hiç sanmıyorum." Bir an durakladı. "Ancak, akılsız derken kötü bir reality TV'den bahsediyorsanız? Pekala, bunu yapabilirim."

Ona baktım. "Benimle televizyon izlemek ister misin?" "Elbette."

Bu bir ilkti. Daha önce bir kadınla televizyon seyrettiğimi sanmıyordum. Kendim de pek izlediğim söylenemezdi ama Jessie'yle özel bir yere kıvrılmak? Bu biraz umut vaat ediyordu. "Benim odam mı, seninki mi?"

"Yüksek oynayanların nasıl yaşadığını görmek isterim."

Kıkırdadım. "Ne? Seni tozlu çalışma alanıyla birlikte bodrumun bir köşesine mi tıktılar?"

Sırıttı ve kalbim yerinden fırladı. Tanrım, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Bütün günü söz konusu tozlu çalışma alanında geçirdikten sonra bile, biraz dağınık olmasa da çok güzel görünüyordu; saçları bükülmüş ve göz kalemi gözlerinin altına bulaşmıştı. Bu etki onu daha da çekici kılıyordu; sanki yatakta yuvarlanıyormuş gibi görünüyordu. Bu düşünce kanımı kaynattı ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Jessie televizyon izlememizi öneriyordu, başka bir şey değil. "Hayır, beni bodrumda yatırmıyorlar ama oldukça yakın. Odam güzel, sadece biraz küçük."

"O zaman size tepedeki şatoma kadar eşlik etmeme izin verin." Ayağa kalktım, elimi uzattım, o da elimi tuttu, ayağa kalktı ve bana reverans yaptı.

"Prensım, sonunda benim için döndü."

Eğlenen bakışı ve gözlerindeki pırıltı beni gülümsetti ama sözlerindeki bir şey de beni tetikte tuttu. Ben kimsenin prensi değildim. Ama Jessie bunu istemiyordu, gerçekten istemiyordu, bu yüzden korkularımı bir kenara ittim, koluna girdim ve ona asansöre kadar eşlik ettim, sonra da koridordan geçerek süitime açılan çift kapıya gittim.

Kapılar şömineli lüks bir oturma odasına açıldı ve Jessie hafifçe ıslık çalarak gülmeme neden oldu. "İşte yaşamak budur," dedi.

"Gezmek ister misin?"

"Elbette."

Yatak odasının kapısını açtığımda hizmetçinin yatağı indirdiğini ve yastığın üzerine iki çikolata bıraktığını gördüm. Jessie içeri girdi, maun gardırobun üzerinde bir parmağını gezdirdi ve sonra gölgelikli yatağın köşesinde toplanmış altın rengi, desenli kumaşa dokundu, ağır ve ipeksi bir şeydi ve ben bunu ancak şimdi fark edebiliyordum. Ayakkabılarını tekmeledi ve kalın halının üzerinde ayak parmaklarını oynattı, omzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi. Gözleri her sevinçle parladığında kalbim yine o garip şeyi yaptı. Ve hiçbir fikri yoktu. Aslında ne kadar güzel olduğu ve o gülümsemelerin kalbimi nasıl yükselttiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ebeveyn banyosuna girerken arkasından takip ettim ve köşeyi dönmeden önce nefes alışını duydum. "Aman Tanrım, nasıl oldu da

odanızdan böyle bir küvetle çıkabildiniz mi?"

Mermer fayanslarla çevrili büyük jakuzili küvete baktım. Jessie'nin yanında durduğu ve onu pembe meme uçlarını zar zor örten baloncuklarla çıplak hayal ettiğim şu anda gerçekten de cazip görünüyordu. Yoksa kahverengi mi olacaktı? Ela gözlü esmer bir kızdı ama krem rengi teni ve serpiştirilmiş çilleri beni şaşırtmıştı. Birdenbire cevaplanması dünyanın en büyük gizemlerinden biri kadar önemli görünen bir soruya dönüştü. "Küvetler tek başına eğlenceli değildir."

Jessie alay etti. "Köpük banyosu, iyi bir kitap ve bir kadeh şarap mı? Kulağa mükemmel bir Cuma gecesi gibi geliyor."

"Oh, Jessie." İçimi çektim. "Sana öğretecek çok şeyim var."

Güldü, yüzünü aydınlatan ve benim de cevap olarak sırtıtmama neden olan içten bir gülüştü. "Eminim öyledir. Hadi, bana televizyonun nerede olduğunu göster."

Televizyon yatak odasıdaydı, yatağın dibindeki eski görünümlü bir sandığın içine gizlenmişti ve uzaktan kumandayı kullanarak izleme seviyesine yükselttim.

Gerçekten de yataktan başka oturacak yer yoktu ve Jessie'nin bunun iyi bir fikir olmadığına karar verip vermeyeceğini merak ediyordum. Beni şaşırtarak döndü ve "Seninki ne tarafta?" diye sordu.

"Ah, sağ, sanırım."

Başını salladı ve yatağın etrafında dolaştı, soldaki yastıkları kabarttı, ceketini çıkarıp pencerenin yanındaki sandalyeye attı. Onu yatağımda yastıklara yaslanmış görmek kesinlikle hoşuma gitmişti. Ayakkabılarımı çıkarıp diğer tarafa oturdum ve televizyonu açtım. Ne izlediğimizi umursamadan uzaktan kumandayı Jessie'ye uzattım, o da çevirdi, sonunda *Beverly Hills'in Ev Kadınları*'nın Fransız versiyonuna benzeyen bir programda durdu. "İngilizce altyazısı var," dedi. "Bu iyi mi?"

"Evet, ne izlemek istersen benim için sorun değil."

"Bu senin için sıkıcı değil, değil mi?" diye sordu dudaklarını ısırarak. "Hiç de değil."

Gülümsedi ve yerimize yerleştik, Jessie bana doğru ilerledi, bacaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Ekrandaki karakterlerin ne yaptığına dikkat etmeye çalışıyordum ama onun o kadar farkındaydım ki. Yanımdaki vücudunun sıcaklığından, yumuşak kahkahasından ve kokusundan başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordum - limon gibi narin bir parfüm, Paris'teki çatıda beni büyüleyen kokunun aynısı.

Ben mi bilinçsizce ona yaklaşmıştım, yoksa o mu bana yaklaşmıştı -belki ikisi de- bilmiyordum ama kollarımız aniden birbirine yapışmıştı ve vücudumdaki tüm ısı Jessie'ninkine değen ten parçasına gitmiş gibiydi. Bu bana bir zamanlar o tren vagonunda omuz omuza, kalça kalçaya uzanışımızı hatırlattı, Jessie'nin tatlı sesi beni onunla birlikte yabancı diyarlara, deniz gemilerine ve ıssız adalara götürmüştü. Evet, bu bana o zamanları hatırlatıyordu ama *şimdi* de yeni ve farklıydı. Aramızda akan elektrik çocukluğun ürünü değildi,

ama olacağımız adam ve kadın için.

Ona doğru döndüm, o da bana bakana kadar hareket etti ve bir an için birbirimize baktık. Gözlerini kırıştıtırırken ve alt dudağını dişlerinin arasına alırken biraz gergin görünüyordu. *Saflık*. İfadesindeki şey buydu. Bildiğim hesaplanmış şehvet bakışlarından çok farklıydı. "Bu bana çocukluğumuzu hatırlatıyor," dedi usulca ve bir an önce benimle aynı şeyi düşünmüş olması beni şaşırttı.

"Kendimi çocuk gibi hissetmiyorum Jessie," dedim, sesim ona duyduğum arzuyla boğuk boğuk çıkıyordu, kan güneye doğru çekilirken beynim bulanıklaşmıştı ve bacaklarımın arasında toplanıp ağır bir şekilde pompalanıyor gibiydi. Gözleri hafifçe açıldı, sonra ağzıma ve yavaşça tekrar gözlerime kaydı.

"Oh," diye fısıldadı. Kimin önce hareket ettiğinden emin değildim ama dudaklarımız aniden birbirine değdi, parmakları saçlarımın arasına girdi ve yavaşça da olsa inisiyatifi ele aldığıında inledim, dili dudaklarımın kenarında geziniyordu. Açıldım ve dillerimiz buluştu, onun yumuşak tatlılığı kanımın damarlarımda sıcak bir şekilde atmasına neden oldu. Başımı eğdim ve öpüşmemiz daha da derinleşti, Jessie bacağına kalçamın üzerine sararken ağzımın içine doğru iç çekti. *Oh Tanrım*. Hareket pelvislerimizi bir araya getirdi, ereksiyonum ona sıkıca bastırdı. Bir an için onu öpmeye devam ettim, hareket etmemeye çalıştım, beni terk etmiş gibi görünen kontrolü bulmaya çalıştım.

Jessie öpüşmeyi severdi. Yavaş yavaş keşfetmeyi severdi - baştan çıkarıcı olmaktan çok kurnazca bir histi, görünüşe göre sadece öpüşmenin zevki için, bunun nereye gidebileceğini hiç düşünmeden. Bunda çok tahrik edici bir şey vardı. Onun içinde tamamen kaybolmuştum. Bu öpücükte, onun dokunuşunda kayboldum. Kendimi ilk kez seks deneyimi yaşayan azgın bir genç gibi hissediyordum, oysa tam tersi doğrudu. Yapılması gereken her şeyi on kere yapmış bir adamdım. Peki bu neden farklı hissettiriyordu?

Jessie sanki hareket etmemi bekliyormuş ve daha fazla beklemeyi reddediyormuş gibi sinirli bir inilti çıkardı ve kalçalarını benimkilere sürttü. Vücudunu eğdi, böylece sertliğim bacaklarının V kısmına sığıdı, bacağına yavaşça aşağı ve yukarı hareket ettirdi, böylece onun o hassas kısmına doğru kaydım. Sürtünme, kalçalarımı hareket ettirmeye ve itmeye yönlendiren keyifli bir işkenceydi - her *ne kadar* kendimi tutsam da, çabayla titriyordum. Jessie ağzımdan ayrıldı, soluk soluğa bir nefes verdi ve bir inilti üzerine başını geriye eğdi, kendini bana sürttü ve kendi uyarılmamın yaklaşık yüz seviyeye çıkmasına neden oldu. "Callen," diye inledi ve neredeyse pantolonumun içine boşalıyordum.

Boynuna doğru nefes aldım, kokusunu bedenime çektim, kendi tepkime şaşıarak bir kahkaha attım. Belki de ayık seks böyle bir şeydi. Bu kadar uzun zaman olmuş muydu? Aslında seks yapmaya yakın bile değildik. Üzerimizdeki tek bir giysiyi bile çıkarmamıştık.

Siktir, onu istiyorum. Elbiselerini çıkarıp bunların altına girmek istedim.

kapakları. Vücudunun en mahrem yerlerindeki renk tonlarının gizemini çözmek istiyordum. Onu bildiğim her pozisyonda becermek ve sonra birkaç tane daha icat etmek istiyordum. Bacaklarının arasına dalan sıkimin, onun tahrik olduğunun kanıtı olarak kaygan ve ıslak bir şekilde dışarı çıkışını izlemek istiyordum. Bu görüntü şehvetle dolmuş beynimde dönüp duruyordu ve kasıklarımın boğazıma ve dudaklarımın arasından çıkan, çaresiz bir ihtiyacın acı dolu sesi olan iniltiyi zapt edemiyordum.

Jessie'nin elleri kafa deriminde daha da yukarı kaydı ve gözleri benimkilerle buluştu. İfadesi uyuşturulmuş ve şoka girmiş karışımıydı ve bir sonraki adımda ne yapacağından emin değil gibiydi. İçimden saf bir şefkat mızrağı fırladı. Daha önce deneyimsiz olduğunu düşünmüştüm ve şimdi daha da emindim. Ağzının kenarından öptüm. "Bakire misin Jessie?" Gergin bir fısıltıyla sordum.

Kollarımın arasında durdu, gözlerini kırptırdı, leğen kemiğinin benimkine doğru kayışı yavaşça durdu. "Ben... Bu...? *Anlayabiliyor* musun?" Utanmış görünüyordu ve içimdeki mantıksız, ilkel bir parça sevinse de çoğunlukla hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Jessie beni istese bile, bekâretinin iki haftadan kısa bir süre içinde hayatından çıkıp gidecek bir adam tarafından alınmasından daha iyisini hak ediyordu. Her zaman hayalini kurduğu prensi hak ediyordu.

İçimi çektim, bedenimi dizginlemek için tüm irademi kullandım. Onu usulca öptüm ve bir tutam saçını düzelttim. "Bu kötü bir şey değil. Sadece kontrolü kaybetmek istemiyorum." *Yalan. Umutsuzca onun bedeninde kontrolü kaybetmek istiyorum.* "Ve sen bunu çok kolaylaştırıyorsun."

Etkileyici gözleri yüzümde gezindi ve orada gördüğü şey onu gülümsetti. Öne doğru eğildim ve otelin loş ışığında zar zor görebildiğim çillerimi öptüm, o da güldü, yanaklarımı kavradı ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırarak üzerime yuvarlandı. Dudaklarına karşı gülümsedim ve çekilmeden önce öpücüğün bir an daha derinleşmesine izin verdim. Üzerimdeki yumuşak ağırlığı ve dilimin üzerindeki tadı, tam da kendimi toparladığım anda öz disipline dair her şeyin yok olmasına neden olacaktı. İnledim, onu sırt üstü yatırdım ve yüzüne baktım. "Neden kimseyle birlikte olmadın?"

Bakışları bir an için benimkilerden uzaklaştı. "Yani, ben de çıktım. Sadece işlerin bu kadar ileri gitmesine hiç izin vermedim. Sanırım üniversitede derslerime öncelik verdim ve sonra Paris'e taşındım ve ..." Omuz silkti, bir omzunu hafifçe oynattı. "Beni bu kadar cezbedecek birini bulamadım."

Bir an için ona baktım, içimde garip bir kıpırtı vardı. Aptal bir yanımla o adam olmak *istiyordu*, olabilmeyi diliyordu ama değildim ve öyleymişim gibi davranmak yanlış olurdu. O Jessie'ydi -Prenses Jessie- *saf*, tatlı ve *iyi*. Dönüştüğüm adamın vücudunda tek bir cesur kemik olmasa bile, bir zamanlar tanıdığı çocuğun *vardı* ve o küçük parçacığa ihtiyacım *vardı*.

bana liderlik etmemi söyledi. Başımı salladım, yuvarlandım ve hızla ayağa kalktım. "Biraz su ister misin?"

Gözleri hâlâ büzülmüş olan pantolonuma kaydı ve sonra hızla yüzüme geri döndü. "Hayır, ben iyiyim," dedi. Banyoya girdim ve lavabonun başında uzun birkaç dakika geçirdim, bir bardak su içtim ve vücudumun soğumasını diledim. Jessie'nin odada dolaştığını duydum, belki de gitmeye hazırlanıyordu. Önümdeki uzun ve yalnız gecenin, uyanıp günü yine onu bekleyerek geçireceğimi bilmenin düşünceleri bana saldırdı. Çok yorgundum ama uyuyamıyordum... Aynada kendime baktım, karmakarışık saçlarım, öpüşmekten kızarmış dudaklarım. Jessie ile seks yapmayacaktım ama gitmesini de istemiyordum.

Odaya döndüğümde Jessie'nin yastıklara yaslandığını görünce rahatladım. Saçlarını açmış ve öpüşme seansımızın yarattığı tahribatı düzeltmek için parmaklarını saçlarında gezdiriyordu. Yatağa tekrar oturup ona doğru döndüğümde bana baktı ve bir esnemeyi bastırdı. "Bu gece benimle kalacak mısın?" Başımı salladım. "Sadece uyumak için. Biliyorum, bu bir cümle gibi geliyor ama yemin ederim, uyumaktan başka bir şey olmayacak. Ben sadece ..." Derin bir nefes aldım. "Bazen uyumak benim için zor oluyor." *Her zaman.* "Yalnızsam yani." Sesim acınası geliyordu. *Çünkü öyleyim.* "Eğer yapamazsan anlarım-"

Ben saçmalarken Jessie beni dikkatle izliyordu ve birden parmaklarını dudaklarıma koyarak kelime kusmamı durdurdu. Tanrı'ya şükür. "İçinde uyuyabileceğim bir tişörtün var mı? Bir de alarm kurmam gerekecek."

Rahatlama bedenimi sular altında bıraktı. "Evet." Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve ben de bavulumdan bir tişört çıkarıp ona fırlattım, o da gülümseyerek banyonun kapısını kapattı. Televizyonu kapattım ve ne giyssem diye düşünerek kıyafetlerimi karıştırdım. Normalde uyuduğum şeyin -hiçbir şeyin- bu gece işe yaramayacağını düşündüm. Sonunda bir çift boxer ve bir tişörtte karar kıldım. Umarım Jessie için de sorun olmazdı.

Banyodan çıktığında kapı aralığında durakladı, tişörtünü aşağı çekti ve kararsız görünüyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı, komodinin üzerinde duran cep telefonunu işaret etmeden önce tekrar tereddüt etti. "Şimdi alarmımı kurayım da unutmayayım."

"Tamam."

Göz göze geldiğimizde başını salladı, aramızda bir şeyler akıyordu ama bilmediğim bir dilde konuşuluyordu. Yürürken bir dükkândan yükselen Fransızca bir şarkı duymak gibiydi. Melodi anlaşılmazdı, sözler yabancıydı ve ben ona kapılmış olsam bile, arkamı dönmeye vakit bulamadan müzik kayboldu. Yanımdan geçti ve durakladım, kafam karışmış, huzursuz hissediyordum ama yine de kaldığı için inanılmaz derecede rahatlamıştım. Banyoya girdim, dişlerimi fırçaladım ve kıyafetlerimi değiştirdim.

Dışarı çıktığımda çoktan yorganın altına girmişti, televizyon ve biri hariç tüm ışıklar kapalıydı. Çarşafın altına girdim ve bedenimi ona doğru çevirdim. Uykulu bir şekilde gülümsedi. "Bana şu anda üzerinde çalıştığın müzikten bahset."

Mideme bir yumru yerleşti. "Aslında bu konuda biraz zorlanıyorum." Bir nefes verdim. "Az değil, çok."

"Oh," diye fısıldadı. Bana baktı, bakışları sempatikti. "Sanırım besteciler de diğer yazarlar gibi tıkanıyorlar. Üstesinden gelmek için genellikle ne yapıyorsunuz?"

Siktir. İç. Sözlerini duymamak için her şeyi yapardım. Başımı salladım, kendimden tiksindiğimi hissettim. "Son zamanlarda yardımcı olan bir şey yok."

Uzandı ve bir tutam saçını gözlerimden uzaklaştırdı. Bu bana samimi ve yabancı geldi. Jessie ile bu şekilde yatakta olmak beni neredeyse utangaç hissettiriyordu. Gülünç. Hiç tanımadığım kadınlarla çok daha samimi şeyler yapmıştım ve bir kez bile utanmamıştım. Yine de burada onunla karanlıkta uzanmak, birbirimize fısıldamak sıcak ve ... doğru, farklı ama iyi hissettirdi. *Çünkü o Jessie'ydi. Çünkü o güvendeydi.* "Tam olarak nasıl işliyor? Bir film müziği yazma süreci?"

"Film yapımcısının sürecin neresinde olduğuna bağlı olarak genellikle senaryoyu okurum ya da filmin kurgulanmamış bir versiyonunu izlerim. Sonra da müziği filmin havasına uyacak şekilde yazıyorum."

"Ah. Peki bu filmin duygusu nedir? Ne tür bir hikaye?"

Sadece bir an durakladım. "Bir kurtuluş hikayesi... aşk." İkisi hakkında da bir şey bildiğimden değil. Yine de daha önce numara yapmıştım. *Sahte. Sen sahtesin.*

"Hmm," diye mırıldandı Jessie, gözleri birkaç dakika yüzümü aradı. "*Un Amour Pour Tous Les Temps* için yazdığın tema şarkısını ilk duyduğumda hissettiklerimi sana anlatabilir miyim?"

Başımı salladım, Fransızca başlığın ağzından bu kadar zahmetsizce dökülmesine bayılmıştım. Bana şöhret kazandıran, ilk büyük çıkışım olan parçaydı. O zamanlar sesi bir fısıltı gibiydi ama şimdi bir haykırıştı. Sanki şöhretim arttıkça, başarılarım arttıkça onun sözleri daha da yükseliyor, müziği bastırıyordu. *Neden? Neden beni rahat bırakmıyor?* Ama şu anda Jessie'nin uykulu sesi sakın bir mırıltıydı ve zihnimi dolduran sadece onun sözleriydi.

"Ben küçük bir kızken arka bahçede bir salıncağım vardı. Seninle tanışmadan önce, kendi bahçemin dışında oynayacak kadar büyümeden önce oraya giderdim. Salıncak, önceki sahipleri tarafından arazimizin hemen kenarındaki büyük şeftali ağacına asılmıştı. Yüksekte sallandığımda neredeyse dallara dokunabiliyordum ve Bayan Webber'in bahçesindeki çitlerin üzerinden gül ağaçlarını görebiliyordum.

"Yazdığın şarkıyı ilk duyduğumda, o şeftali ağacının altında sallanırken hissettiklerimin aynısını hissettim. Sanki o kadar yükseğe çıkmıştım ki

Yapraklar yanağıma değdi ve kalbim o kadar hızlı çarptı ki bedenimin ona yetişecek zamanı olmadı. Esinti üzerimden ve içimden hızla geçiyordu ve şeftalilerin ve yaz güllerinin hafif kokularını alabildiğime yemin edebilirim. Sanki dünyadaki tüm iyi ve güzel şeyler bir anda bir araya gelmişti ve sen bunları tek bir şarkıda ifade etmenin bir yolunu bulmuştun."

Göğsümde nefes almayı zorlaştıran bir sıkışma hissi vardı ve aynı anda hem dolu hem de boş hissediyordum. Jessie'nin bana, en azından müzik yazma yeteneğime inandığını bilmekle doluydum. Ve boş çünkü korkuyordum, çok korkuyordum. Onun *tarif* ettiği şeyi bir kez bile yapmış olsam, bunun sadece bir kaza olmasından ya da bir daha asla yaratamayacağım garip bir şans eseri olmasından korkuyordum.

Gülümsedi, yanağını avuçladı ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. Çok sevimli ve uykulu görünüyordu. "Belki yaşadığın güzel bir şeyi düşünmeye çalışabilirsin -tüm duyularını harekete geçiren bir şey- ve bunu müziğe dökebilirsin. Yapabileceğini biliyorum." Gözlerinde inancı gördüm. *Bende de*. Gözleri dalgalandı ve kapandı, uzun koyu kirpikleri yanaklarında hilaller oluşturdu, dudakları uykuya dalarken ayrıldı.

Jessie.

Yapabileceğini biliyorum.

Bence sen tanıdığım en harika insansın.

Evet, Jessie bana inanıyordu, en azından potansiyelime. Her zaman inandı. *Çünkü senin hakkında her şeyi bilmiyor, diye* alay etti içinden bir ses. Belki... ama şu anda bana inanıyordu ve bu gece buradaydı, yatağında uyuyordu. Sıcak, tatlı ve iyi. Bir gün önce Jessie'yle Loire Nehri'ne bakan kilise kalıntılarının kenarında duyduğumu sandığım o uzak müzik yaklaşıyor gibiydi. Bir ya da iki notayı kavradım, zihnimde bir şeyler bir araya geliyordu. Sadece belli belirsiz bir fikir... tam bir melodi bile değil, ama... bir şey. O küçük kızın havada süzülüşünü ve sonra esintiyle birlikte hızla düşüşünü ve sevinçle gülüşünü hayal ettim.

Yapabileceğini biliyorum.

Bir süre bekledim, Jessie'nin uyumasını, göğsünün yavaşça inip kalkmasını izledim ve sonra onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktım. Işığı kapatıp yatak odasını tamamen karanlığa gömdüm ve sessizce oturma odasına geçip yatak odasının kapısını arkamdan kapattım.

Bence sen tanıdığım en harika insansın.

Müzik daha da yaklaştı, içimde yükseldi, melodi şekillendi, duygusu beni yıkadı. Jessie daha önce söylediklerinde haklıydı - müzik sese dökülen duygulardan başka neydi ki? Ve şu anda içimdeki duygular saf ve mutlu hissettiriyordu.

Ellerim şüpheyle titreyerek bir defter kağıdına uzandım, melodinin her an dağılmasını, müziğin durmasını bekliyordum. Ama durmadı. Yatak odasının kapısına baktım, bir şeyler yazmak istiyordum.

aşağı -herhangi bir şey, lütfen herhangi bir şey- ama aynı zamanda Jessie ile yatağa geri sürünmek, sıcaklığını üzerimde hissetmek, kokusunu içime çekmek ve karanlıkta onu tanımak istiyordum.

Elim zihnimde, hatta belki de kalbimde kabaran müziği yakaladı, gerçi ikisini birbirinden ayırmayı hiç becerememiştim. Yazdım, sayfaları buruşturdum ama diğerlerini sakladım ve ben farkına bile varmadan, yükselen güneşin ışığı perdedeki bir aralıktan sızıyor, odayı soluk altın tonlarına boyuyor ve masanın üzerinde kullandığım lambadan daha parlak hale geliyordu.

Gözlerimi kırıştırıp etrafıma bakarken ellerime kramp girmiş ve sırtım ağrıyordu. Tanrım, bütün gece yazmışım. Kalbim hızla atarken önümdeki sayfaları karıştırdım ve bir bestenin tüm başlangıcına sahip olduğumu gördüm. Sayfaları taradım, notaları mırıldanarak notalar arasında dans ettim. Ve bunun iyi olduğunu düşündüm. Yutkundum. Oraya varıyordu. Belki de. Kalbim korkuyla, sevinçle ve yazmaya, yazmaya ve yazmaya devam etme arzusuyla daha hızlı atıyordu. Neredeyse kahkahalarla gülecektim, belki de gerçekten güldüm, çünkü bir an sonra kapı açıldı ve Jessie orada duruyordu, kafası karışmış, darmadağın ve tamamen muhteşem görünüyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi uykudan boğuklaşmıştı.

"Yazmak."

Gözleri masaya ve sonra tekrar bana kaydı ve gülümsedi. "Siz sanatçılar," dedi alaycı bir tavırla, uykulu sesine şefkat karışmıştı. "Gitmem gerekiyor."

"Evet, tamam." Durduğu yere doğru yürüdüm ve yüzünü elime alıp dudaklarını usulca öptüm. "Kaldığın için teşekkür ederim."

Başını salladı ve o tatlı gülümsemesini takındı. "Biraz uyu, tamam mı?" "Uyuyacağım."

Jessie ödünç aldığı tişörtün üzerine haki pantolonunu ve blazer ceketini geçirdikten sonra hızla süitimin kapısına doğru ilerledi. Kapıyı arkasından kapatırken "Bana sonra mesaj at," diye seslendi.

Yatak odasına girdim ve gülümseyerek yatağa uzandım. Yan tarafa dönerek Jessie'nin üzerinde uyuduğu yastığı kokladım. Onun gibi kokuyordu ve yastığı kendime doğru çekip göğsüme bastırarak uykuya daldım.

Rüya gördüm, ama bana musallat olan rüyaları değil, onun rüyalarını değil. Onun sözlerinin ve yumruklarının rüyalarını değil. Dans eden bir kuş tüyü hayal ettim, sadece bir tutam tüylü beyaz tüy, önümdeki esintide hareket ediyor ve yüksek sesle gülmeme neden oluyordu. Kolumu uzattım, havada dönerken tüye uzandım, yol göstermesine izin verirken adımlarıma rehberlik etti. Büyülenmişim

-Daldı, takla attı, yükseldi ve döndü, her zaman ulaşamayacağı bir yerdeydi. Dalga geçiyor, alay ediyordu. Yetişmek için acele ettim, kendi hareketim havanın itişini artırdı, ileriye doğru uçuşuna, kaldırımından aşağıya, bir patikadan aşağıya, bir yamaçtan aşağıya ve kaybolduğu bir dizi tren rayının üzerinden geçmesine neden oldu.

Terk edilmiş bir yük vagonunun içinde.

ON İKİNCİ BÖLÜM

JESSICA

Rabbimizin 1429 yılında, Haziran ayının on ikinci günü

Bu gece ay dolunay, o kadar parlak ki bu sabah savaşın yapıldığı çimenlik alanda hala kanın lekeleri görülebiliyor. Yüzbaşı "Horse's Arse" Durand kampa dönerken bana rastladı ve neden burada kaldığımı sordu. Savaşın doğal olarak insanın zihninde yarattığı sorulara kısaca değindim ve imkansız adam, sadece bir taş atımı ötede insanlar yaralanırken ve ölürken sadece bir kızın durup felsefe yapabileceği yorumunda bulundu.

Şok içinde nefes nefese kaldım ve "Bir kız mı? Ben kız sayılmam efendim."

Tek kaşını kaldırarak o kendini beğenmiş haliyle bana baktı. "Eğer Tanrı sana benzeyen çocuklar tasarlıyorsa, o zaman türümüzün başı dertte demektir," dedi küstah hergele. Sonra sözlerine şöyle devam etti: "Şimdi bir işe yara ve evreni boş boş düşüneceğine git Jehanne'ye yardım et." Ve bununla birlikte atını sürerek uzaklaştı.

Kibirli aptal! Büyük kasları ve üstün yüz ifadesiyle. Kampta sanki dünyanın sahibi kendisiymiş ve tüm kuralları o koyuyormuş gibi kasıla kasıla dolaşıyor. Ama o beni yönetmiyor! Bütün gün çadırımızda beklemiş, Jehanne'nin üniformasını çıkarmasına yardım etmiş, temizleyip onarmış ve biraz hava almak için dışarı çıkmaya fırsat bulmuştum.

Hışımla çadıra geri döndüm ve o yorgunluktan bitkin düşmüş olsa da

Jehanne neyin yanlış olduğunu sordu ve ben de kaptanla olan kısa karşılaşmamı paylaştım. Güldü, bu da kırılan tüylerimi yumuşatmaya yaradı ve bir an için onun gülünçlüğündeki neşeyi görebildim.

"Bu kadar çok ölüm görmüş bir adamın bunların herhangi birinde Tanrı'nın rolünü anlaması neredeyse imkansız" dedi.

"Peki ya sen?" Yumuşak bir sesle sordum, çünkü benim de şüphelerim aynıydı, utanç verici bir şekilde. Tanrı neden böyle bir acıya izin versin ki?

"Evet, ben de," diye fısıldadı, sesi uykuyla birlikte soluyordu. "Ama sorularımı bir kenara bırakmalı ve çağrıya yine de cevap vermeliyim. İşte inanç budur. Tüm cevaplara sahip olmasam da Tanrı'nın sahip olduğunu ve sadece iyilikten yana olduğunu bilmektir."

Buna inanmak için kalbim sızlıyor, ama insan etrafta ölüm kokusu varken, savaş bittikten çok sonra bile top sesleri kulaklarında çınlarken bunu nasıl yapabilir? Uykuya daldığını sanıyordum ki dudaklarında bir gülümseme belirdi ve fısıltıyla, "Ve sen, dostum, o atın kıcını henüz kabul etmek istediğinden çok daha fazla seviyorsun," dedi.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Önümdeki gazetelerde gömülü bir aşk hikâyesi sezdim ve Yüzbaşı Durand ile bir ordu ve bir azizle seyahat eden erkek kılığındaki kıza ne olduğunu öğrenip öğrenemeyeceğimizi merak ettim.

Kollarımı ve bacaklarımı gerdim ve kahve fincanımı elime aldım, bir yudum aldım ve soğuk, acı tadıyla yüzüm buruştu. Ben bir saat önce ayrılmıştı ve işim bittiğinde kâğıtları kilitleme talimatıyla konferans odasında yalnızdım.

Beynim bulanıklaşmaya başlamıştı, bu yüzden günü sonlandırmaya hazırlanmak için eşyalarımı toplamaya başladım. Telefonumun sesi odadaki sessizliği bozdu ve ben de telefonumu çıkarmaya başladım. "Alo?"

"Merhaba." Callen'ın pürüzsüz, zengin sesi karşısında kalbim garip bir şekilde yerinden fırladı.

"Merhaba." "Günün nasıl geçti?"

Bir esnemeyi bastırdım. "Güzel. Uzun. Ben acıktım."

"Güzel. Seni beslemeyi planlıyorum. Bu gece şehre inip farklı bir restoran deneyebiliriz diye düşündüm. Nick'in web sitesi krizi var, o yüzden sadece sen ve ben olacağız."

"Web sitesi bakımının bu kadar kargaşa dolu olduğunu fark etmemiştim. Ama akşam yemeği kulağa hoş geliyor. Nick için bir şeyler getirebiliriz."

Doğrusunu söylemek gerekirse

dışarı çıkmak için. Buradaki yemekler ne kadar lezzetli olsa da yeni bir şeyler denemek istiyorum.

"On dakika sonra yukarıda buluşalım mı?"

Gülümsedim. "Evet. Görüşürüz o zaman."

O gün üzerinde çalıştığım belgeleri toplayıp yan taraftaki ofise doğru ilerlerken, dün gece Callen'la geçirdiğim zamanı hatırlamadan edemedim. Callen ve Nick'le yemek yemiş ve yine Callen'ın odasında uyumuştum. Öpüşmüştük ve bedenim daha fazlasını istemişti ama Callen'ın geri çekilirken haklı olduğunu biliyordum, işlerin bundan daha ileri gitmesine izin vermemiştii. Haklı *değil miydi*? Evet. Evet, elbette. Evet, tabii ki.

Callen fiziksel olarak ne kadar ileri gideceğimiz konusunda çok kontrollüydü. Bir yanım, çok sayıda başka kadınla bu kadar kolay seks yapıp benimle gerçekten *denemediği* için hayal kırıklığına uğramıştı. Ama yine de denemesini istemiyordum, değil mi? Hayır, çünkü tüm tedbiri elden bırakıp benden istediği her şeye evet demek çok kolay olurdu. O zaman nerede olurum? Sanırım zaten olacağım yerde olurum: yalnız ve biraz kalbi kırık. Sadece aynı zamanda şeytanlaşmış olacaktım ki bu *o kadar* da kötü bir şey olmayabilirdi. Belki de çok fazla abartmış, çok fazla beklemiş, diğer kızların önemsemediği bir şeye çok fazla önem vermişim. Yine de Callen'la hiç kimseyle paylaşmadığım bir şeyi paylaşmak ayrılığımızın daha da acı vermesine neden olmaz mıydı?

Boğazımdan sinirli bir ses çıkardım, kendi bocalayan düşüncelerim yüzünden kendime kızdım. Ben asla kararsız biri olmadım! Her zaman emin ve kararlıydım. Hedeflerimi hayal eder ve onlara doğru özenle ilerlerdim. Ama... aşk aslında böyle bir şey değildi, değil mi?

Aşk mı?

Hayır, aşk değil. Sevgi. Cinsel çekim. İlgi. "Aman Tanrım." Kasayı kapattım, üzerinde asılı duran resmi dikkatle yerine yerleştirmeden önce kilidi döndürdüm.

* * *

Rabbimizin 1429 yılında, Haziran ayının on yedinci günü

Bu yazıyı bir başka savaş gününün sonunda mum ışığının titrek ışığında yazıyorum. Yarın daha fazla çatışma başlayacak ve her geçen dakika kaybedilecek hayatlar, dökülecek kan ve en çok da ordunun savaşa gidişini izlerken kalbimde yatan dehşetin ıstırabı için korkum artıyor. Benim tek rolümün beklemek olduğu bir savaş, başlı başına bir işkence. Çadırımızda tek başıma

Jehanne geceleri korkularını benim ona anlattığım gibi bana anlatıyor. Ve garip bir şekilde, tam tersi olduğunu düşünsem de, onun da benim kadar korkuyor olmasını rahatlatıcı buluyorum. Korkudan içi titrese de -bunu bana söylemişti- adamlarını tekrar tekrar zafer kazanacakları savaşa götürmekte tereddüt etmiyor. İnancı o kadar güçlü, inancı o kadar dindar ki, dehşetine rağmen şiddetle yaşamaya devam ediyor. Cesaretin gerçek tanımı bu mudur: korkmak ama yine de harekete geçmek? İnancınızın ve kalbinizin emirlerini takip ederek, çağrıldığınız savaşa doğru ilerlemek mi? Bana öyle geliyor. Çünkü korku yoksa cesaret nasıl olur?

Ben'e pasajı okudum ve duraklayarak düşünceli bir şekilde bana baktı. "Bu gerçekten çok derin Jessica, çünkü Jeanne d'Arc hakkında bildiklerimiz onun savaş alanındaki olağanüstü cesaretini ve sarsılmaz inancını anlatıyor, ama hiç kimse onun özel düşünceleri ve korkuları hakkında konuşmamış ya da bunları bilmemişti... şimdiye kadar."

"Aynen öyle. Erkeklerden oluşan bir orduyu yöneten askeri bir liderdi ama aynı zamanda genç bir kızdı." Çağrısına o kadar inanıyordu ki, çok az kişinin yapabileceği bir şeyi yaptı, ancak sadece güvenli, taşra hayatını bilen bir köylü kızı nasıl olur da doğrudan düşman kılıçlarına doğru hücum etmekten korkmazdı? *Yanılmaktan* ve insanları doğrudan ölüme götürmekten korkmaz mıydı? Hatalı bir amaç uğruna olabilecek ölümlerden?

Daha sonra üst katta dolaşırken, bir ordu kampının ortasında, iki genç kızın birlikte fısıldaşarak yattığı bir çadırın loş iç mekanının görüntüsü aklımdan geçti. Yaklaşık aynı yaşta olan ama tarihin akışında çok farklı roller oynayan iki kız; biri köylü, biri soylu, biri kanonlaştırılmış, diğeri unutulmuş. Yine de her ikisi de kendi başlarına cesurdu. Joan of Arc'ın kamp asistanına ne olduğunu ve yazıların onu tanımlamamızı sağlayıp sağlamayacağını ve akıbeti hakkında bir ipucu verip vermeyeceğini merak ettim.

Kader.

Koridorda yavaşça yürürken bir parmağımı kaba sıva duvarın üzerinde gezdirdim, işaret parmağımın altındaki tümsekleri ve çukurları hissettim. İpleri elinde tutan, bizi kaderimize götüren kader miydi? Peki ya kaderimizdeki yolu takip etmediğimizde ne olurdu? Ya *göremeyecek* kadar kör olsaydık? Ya Joan of Arc'ın seslerin ona geldiği ilk gün yaptığı gibi evimizin içine kaçtıysak ve bir daha dışarı çıkmadıysak? Ya kilit altında, güvende kalsaydık ama çağrımızdan kaçsaydık? Bu sadece bizi mi etkilerdi, yoksa tüm dünyayı değiştirir miydi?

Ve keşke *tüm* çağrılar göklerden gelen bir ses kadar net olabilseydi.

belirli bir görevi olan bulutlar.

"Derin düşüncelere dalmış
görünüyorsun."

Başımı kaldırdım ve Callen'ın odamın kapısına yaslanmış, elleri cebinde, kalbimin yerinden fırlamasına neden olacak kadar yakışıklı olduğunu görünce güldüm.

"Gecekondu mu?"

Kıkırdadı. "Yaklaşamadım bile. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekirdi, çünkü benimle tam anlamıyla rayların ters tarafında tanıştın."

Omzumun üzerinden sırtarak odama girdim. "Tuhaf, seninle Büyülü Ihlamur Ormanı'nın derinliklerindeki kayalık bir mağaranın ağzında, köpüklü bir nehrin üzerinde tanıştığımızı hatırlıyorum."

Callen gülerek kapıyı arkasından kapattı. "Haklısın. Hafızam bazen çok güvenilmez oluyor."

"Bu yüzden-"

Beni duvara yasladı, iki elini başımın yanındaki duvara koyup bana gülümserken nefesim kesildi. "Ne diyordun?"

Boğazımı temizledim, vücudunun katı baskısı, hemen yakınındaki kokusu ve sanki dünyasındaki tek insan benmişim gibi bana bakan yüzünün güzelliği dikkatimi dağıttı. "Bu, şey... kötü büyü-"

Dudakları dudaklarıma yapıştı ve beni öpmeye başladığında gülümsemesini hissedebiliyordum. Pelvisini benimkine bastırırken dudaklarını boğazımdan aşağı sürükledi ve kalçalarımın arasından kıvılcımlar saçtı. "Kötülerin büyüü..."

"... Lord Blackshadow sana büyü yaptı." Dudaklarının boynumun hassas derisini ısırdığını hissedince inledim, kollarımı kaldırıp omuzlarına doladım, böylece onu daha da yakınıma çekebildim. Kasları ellerimin altında kasıldı, erkek vücudunun sert hissi çok lezzetliydi.

Dudaklarının tenime karşı başka bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "Kötü kalpli Lord Blackshadow bana bir büyü *yaptı* ve şimdi ben de onun kadar kötüyüm." Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Ve benim için bir tedavi yok, Jessie."

Nedendir bilinmez, sözleri içimde bir ürperti yarattı ama nedenini bilmiyordum. Bir an birbirimize baktık, aramızdaki boşlukta kalın bir şey vardı. Bir uyarı mı? Bir açıklama mı? Ya da belki bir soru. Her neyse, nasıl yorumlayacağımdan emin değildim, bir cevap oluşturmak şöyle dursun.

Gözlerini kaçırıp kısa bir süre etrafına bakınırken büyüü bozdu, belli ki içeri adım attığımızdan beri ilk kez taş duvarlı odamın küçüklüğünü fark etmişti. "Seni gerçekten bir zindana kapatmışlar, değil mi?"

"Beni kurtaracak mısın Callen?"

Yüz ifadesi değişti ve bir an için yine birbirimize baktık ama sonra Callen gülümsedi ve geri çekildi. "Bu gece benimle gel."

hafta sonu."

Dik durdum, saçlarımı düzelttim. "Gelmek mi? Biz uzaktayız."

"Hayır, buradan demek istedim. Loire Vadisi'ni biraz daha görelim."

"Gezmek mi istiyorsun?"

Omuz silkti. "Evet. Şimdiye kadarki en büyük maceramız olacak." Gülümsedi, gözlerinde bir pırıltı vardı.

Bunu düşündüm. Bu hafta sonu burada kalmamı gerektirecek hiçbir neden yoktu. Başka kimse çalışmıyordu; hatta Ben bana kendisinin de bir gezi turuna çıkacağını ve şatodan uzakta olacağını söylemişti. Hatta Cuma günü biraz erken ayrılmak istemişti ve Dr. Moreau da öğleden sonra toplantılar için bodrumdaki konferans salonunu kullanacağını söylemişti. Ve geceyi Callen'la geçirmekten korkmama gerek yoktu. Neredeyse bir haftadır aynı yatakta yatıyorduk ve belli ki bana karşı koymakta pek zorlanmıyordu. Görünüşe göre ben de... bu anlamda dirençliydim.

Bu beni biraz üzdü ama yazar tıkanıklığını aşmanın bir yolunu bulduğu için mutluydum. Onunla birlikte olduğum her gece, ben uyurken yataktan kaçır ve gece geç saatlere kadar yazardı. Uyandığımda onu yatak odasının hemen dışındaki masanın üzerine eğilmiş, uykulu ama memnun görünüyordu ve bu kalbimi sevinçle dolduruyordu. Kendime pay çıkaramayacağımı biliyordum, ama en azından onun üzerinde sakinleştirici bir etkim olduğunu umuyordum - içsel dehasına erişmesine izin veren bir etki.

Callen ve ben birbirimize eşlik etmekten keyif alıyorduk ve Loire Vadisi'ni daha fazla görmek istiyordum. Birlikte geçirdiğimiz kısa zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye karar vermiştik, neden olmasındı? "Elbette. Tamam. Cuma günü biraz erken çıkabilirim."

Callen sırtıttı. "Harika. Bunu mükemmel bir hafta sonu haline getireceğiz."

Bir. Bu, baş başa geçireceğimiz tek hafta sonu olacaktı ve bu da vücudumda ürpertici bir heyecan yaratırken içimi soğuk bir umutsuzlukla doldurdu.

Bir tane.

Sadece

bir tane.

* * *

Rabbimizin 1429 yılında, Haziran ayının otuzuncu günü

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden fırlayacak diye korkuyorum.

Bu gece Yüzbaşı Durand ve birkaç adamı, yerel çiftçilerden ordu için yiyecek temin edecekleri küçük bir köye gittiler. Ama acınacak bir tayınla geri döndüler. Çiftçiler kralın ricasına rağmen işbirliği yapmadılar. Yakındaki derede yıkanıyordum ve atlarıyla birlikte

Kampa girdiler ve ben de çiftçilerin kendi ülkelerinin ordusunu beslememeyi tercih etmelerinden duyduğum hayal kırıklığını dile getirdim.

"Neden yapsınlar ki?" diye sordu kaptan, tüylerini fırlatmadan hemen önce bir kirpiyi akla getiren o asabi tavrıyla.

"Neden savaşsınlar ki? Çünkü biz onlar için savaşıyoruz," diye karşılık verdim. "Biz mi?" diye sordu alaycı bir tavırla ve ben bir karşılık veremedim

devam etti. "Peki ya kralın ordusunu finanse etmek için zaten vergi ödedikleri gerçeğine ne demeli? Daha ne kadar vermeliler? Biz yiyebilelim diye kendi aileleri aç mı kalmalı? Belki de sırtlarındaki gömleği de bize vermeliler?"

"Vermekle emrolundukları şeyi vermeliler," diye ısrar ettim. Öyle değil mi?

"Çalışkan erkeklerin emirlerini yerine getirmesini bekleyen şımarık bir kız gibi konuştun," dedi kendini beğenmiş kıçlı adam ve ben kendi tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Kız mı? Efendim, size erkek olduğumu açıklamıştım," diye neredeyse bağıırıyordum. Ve sonra güldü.

Diğer adamlar bizi savaşımızla baş başa bırakarak önden gitmişlerdi ve ben o kadar sinirlenmişim ki ayakkabımı çıkarıp ona fırlattım. Alçak herif daha da sert güldü, öyle ki atından düşebileceğini düşündüm -umdum-.

"Pekala, genç bayım, eğer gerçekten bir çocuksan, git şuradaki ağaca ayakta işe. Bakalım ne kadar uzağa fırlatabiliyorsun?" dedi.

Tiksindim ve bunu ona söyledim. "Edepsizsiniz bayım ve centilmen değilsiniz."

Başını salladı, atından indi ve kibirli bir kaşını kaldırarak incelediği ayakkabımı eline aldı. İri elinde oldukça zarif görüldüğünü kabul etmek zorundaydım ve kaşlarımı çatarak başka tarafa baktım. Ayakkabıyı bana doğru getirdi ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni tutup bineğimden çekti. Önünde durdum, öfkeli dilimle onu parçalara ayırmaya hazırdım ki ... oh zar zor yazabiliyorum ... o ... beni öptü!

Ve en kötüsü de... Hoşuma gitti. Oh, yardım et, Tanrım, hoşuma gitti.

çok, çok fazla.

Cuma günü işimi bitirir bitirmez odama dönüp çantamı hazırladım, aklım hâlâ kızla Yüzbaşı Durand arasındaki o soluksuz öpücükteydi. Bir yazı daha okumak için kalırdım ama ne yazık ki Dr. Moreau bahsettiği toplantılar için birkaç meslektaşıyla birlikte odaya gelmişti ve ben de dudakları birbirine kenetlenmiş, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atan kızı ve Olivier Durand'ı böyle bir uçurumda bırakmaya gönülsüzce razı olmuştum. Ama onlar bir yere gitmiyordu, ben de bu hafta sonunun getirecekleri konusunda heyecanlı ve biraz da endişeli bir şekilde aklımı Callen'a çevirdim.

Şatonun ön kapısından dışarı adımımı attığımda, Callen'ın kaldırıma park etmiş üstü açık kırmızı bir spor arabaya yaslandığını gördüğümde olduğum yerde durdum.

Güneş gözlüklerini çıkarıp arabadan uzaklaşarak bana doğru yürürken gülümsemesi yavaş ve sakindi. Kot pantolon ve göğsünü saran ve geniş omuzlarını gösteren rahat koyu gri bir tişört giymişti. Adımları yumuşak ve erkeksiydi. *Yüce Tanrım*. Yutkundum. O kadar güzeldi ki bazen bu beni biraz ürkütüyordu. Gülümseyerek çantamı aldı ve ben gergin bir şekilde güldüm. "Bunu nereden buldun?" Şık kırmızı arabaya doğru başımı salladım.

"Kiralık. Şık bir yolculuk yapacağız." Benim için yolcu tarafındaki kapıyı açtı, ben de yumuşak deriye gömüldüm ve emniyet kemerimi taktım. Çantamı bagaja koyduktan sonra sürücü koltuğuna geçti ve arabayı şatodan uzaklaştırıp uzun virajlı yoldan ana yola çıkardı.

"Peki nereye gidiyoruz?"

"Çok sabırsızsın. Sadece arkanıza yaslanın ve bu sefer liderliği bana bırakın Prenses."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CALLEN

Jessie'ye baktım ve gülümseyerek elini orta konsola doğru uzattım. Saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ama birkaç tutamı rüzgârda çözülmüş ve yanaklarına doğru savruluyordu. Yüzü için fazla büyük görünen bir güneş gözlüğü sevimli burnunun üzerine tünemişti. İnce bacaklarını gösteren dar bir kot pantolon, mavi-beyaz çizgili bir gömlek ve açık ten rengi bir ceket giymişti. Güzel ve kaygısız görünüyordu ve iki tam gün boyunca tamamen bana ait olduğunu bildiğim için içimi kaplayan mutluluğa engel olamadım. Her saniyesinin tadını çıkaracaktım - bu baş başa geçireceğimiz son gerçek zamandı. Bugünden bir hafta sonra şatodan ayrılacaktım ama şimdi bunu düşünmeyi reddediyordum. Önümüzde uzayıp giden bir hafta sonu vardı. Bu birlikte son maceramızdı ve ben bunu en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeydim.

Müzikal partiyonun ilk bölümünün tamamını yazmıştım ve kalbim zorlukla kontrol edebildiğim bir umutla hızla çarpmasına rağmen, yazar tikanıklığının ortadan kalkmış olması nedeniyle içimden rahat bir nefes aldım. Sadece kalkmakla kalmadı, aynı zamanda eserin umut vaat ettiğini düşündüm. Çok fazla heyecanlanmama izin vermiyordum çünkü hala tüm skor üzerinde belirsiz bir hakimiyetim vardı. Ama aynı ilhamla devam edebilir ve hepsini nasıl bir araya getireceğime karar verebilirim... belki... sadece iyi değil, harika da olabilirdi.

Şimdiye kadar başardıklarım için Jessie'ye teşekkür etmeliydim. O benim ilham perimdi ve onsuz yapamazdım. Onunla ilgili bir şey kendimi küçümsememi bastırıyordu. Ödüller, övgüler, çılgık atan milyonlarca hayran bile beni yetenekli olduğuma ikna edemezken, Jessie'nin içten gülümsemesi bana her şeyi yapabileceğimi hissettirdi. O inandığı sürece ben de inanabilirdim.

O gittiğinde ne yapacaksın?

Duracağım. Bunu düşünme.

Güzel manzara, hafifçe inişli çıkışlı tepeler, küçük çiftlikler, kır çiçekleri tarlaları ve şirin kasabalar hızla geçip gidiyordu. Radyoda Fransız baladları çalarken Jessie ve ben sıradan şeyler hakkında sohbet ediyorduk. Kendimi huzurlu, dünyaya karşı doğru hissediyordum ve en son ne zaman böyle hissettiğimi merak ediyordum. *Hiç hissetmiş miydim?*

GPS bizi ana otoyoldan çıkarıp dolambaçlı bir yoldan, sıra sıra üzümlerin

uzayıp gittiği bir üzüm bağına götürdü. Pırıl pırıl beyaz bir

Taştan kale önümüzde yükseliyor, kuleleri bulutlara değiyordu. Jessie öne doğru eğilip antik yapıya bakarak, "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Bu muhteşem bir şey. Şaraphane mi?"

Başımı salladım. "Bir şarap turu ve erken bir akşam yemeği." Nick Jessie'yi götürebileceğim mükemmel yeri bulmama yardım etmişti, onun tarih ve Fransız olan her şeye olan sevgisine hitap edebilecek bir yer. Şarap turu için rezervasyon yaptırmış, sonra da bir saat uzaklıktaki başka bir şatoda yer ayırtmışım. Nick benim bu *romantik* yanımı daha önce hiç görmediğini söyleyerek gülmüştü, ben de ona bunun tek seferlik bir anlaşma olduğunu söylemişim. Ona Jessie'yi memnun etme ihtimalinden ve hatta onun nelerden hoşlandığını bildiğimden ve bunu ona sağlayabileceğimden emin olduğumdan heyecan duyduğumu kesinlikle söylememişim.

Nick omzuma vurmuştu. "Er ya da geç hepimizin başına gelir," demişti, yüzünde alaycı bir acıma ifadesiyle.

"Bu tam olarak nedir?"

Göz kırptı. "Bunu kendi başına tanımlaman için seni yalnız bırakacağım, *dostum*." Sadece gözlerimi devirebildim. Adam bütün yolculuk boyunca odasından neredeyse hiç çıkmamıştı ama birdenbire Fransız olmuştu.

Arabadan indiğimizde şaraphanede çalışan bir görevli bizi karşıladı ve onu kalenin içinde takip ettik, alanın ortasında antika görünümlü masası ve ötesinde yükselen büyük merdiveniyle etkileyici fuayede hayretler içinde durduk. Sağ ve sol taraftaki odalar restoran ve hediyelik eşya dükkânı gibi bir yere dönüştürülmüştü. "Kendi kendinize yapacağınız tur avluda başlayacak, mösyö ve madam. Akşam yemeği bahçede servis edilecek ve tadımınız bunu takip edecek."

Jessie'nin elini tuttum ve yaşlı kadını dışarıda çok sayıda bisikletin bulunduğu bir bisiklet rafına kadar takip ettik. *Uh*. Kalbim sıkıştı. Etrafıma bakındım ama kadın çoktan bir bisikletin kilidini açmış, bize doğru eğilmişti. Jessie gidonu tuttu ve heyecanla nefesini içine çekti. "Bu bir bisiklet turu mu? Bu inanılmaz!"

Kadın bana bir bisiklet uzattı ve ben de ona teşekkür ederek gülümseyerek bisikleti aldım. O kadar zor olamazdı, değil mi? Altı yaşındaki çocuklar bile çözmüştü. Uzakta bahçelerin başladığı yeri, ilerideki asma sıralarını işaret etti. "Tüm yol boyunca bisiklet parkurları var ve patikalardan herhangi birini kullanmakta özgürsünüz. Akşam yemeğiniz Lumière de la Rose'da hazır olacak. Tabelayı kaçıramazsınız."

"Mersi," diye mırıldandım, Jessie'nin yaptığı gibi bir bacağımı bisikletin üzerine koydum ve bisikletlerin depolandığı taş avlunun kenarına gelene kadar onunla birlikte yürüdüm. Üzerinde yuvarlanırken/yürürken ayağımın altındaki çakıl yumuşak bir şekilde çıtırdadı ve dengesiz bir yüzey gibi hissettiren şey üzerinde dengede durmaya çalıştığımdan daha da az emin hissettim.

Kadın binaya doğru dönerken Jessie merakla bana bakıyordu, bisiklet bacaklarının arasında dengede duruyordu ve bir ayağı pedalın üzerindeydi,

Açıkçası atlayıp gitmeye hazırım.

Rahat bir gülümseme denedim ama daha çok yüzümü buruşturmuş gibi hissettim. Jessie daha dikkatli döndü ve başını eğdi. "Bisiklete binmeyi bilmiyor musun?"

Ona doğru yaklaştım. "Tam olarak değil."

Kaşları bir araya geldi. "Bisiklet sürmeyi *hiç* öğrenmedin mi?"

Göğsüm sıkıştı ve utandım ya da belki de utandım. Ne hissettiğimi bilmiyordum çünkü gerçek şu ki, bir babanın çocuğunu kaldırıma çıkardığı ve nihayet iki tekerlek üzerinde ilk kez sallanarak ilerlediğinde onu alkışladığı türden bir evde büyümemiştim. Babam hiçbir zaman kafama inen bir şaplaktan ve sonsuz hayal kırıklığından daha fazlasını hak ettiğimi düşünmemişti. "Hayır."

Ses tonumun altında yatan duyguyu hissetmiş olmalı ki gözleri yumuşadı ve bacağına bisikletten sarkıtıp gülümsedi. "Yürüyelim o zaman. Güzel bir gün."

Ona baktım ve iyi davrandığını, deneyim eksikliğimi gidermeye çalıştığını anladım. Ama bisiklet turuna çıkacağımızı fark ettiğinde gözlerindeki gerçek heyecanı da görmüştüm. Bunu ondan alamazdım. "Hayır. Bunu yapabilirim."

Bir an için beni inceledi. "Tabii ki yapabilirsin. Ama istiyor musun?"

"Evet. Yani, ne kadar zor olabilir ki?"

"Zor değil. Sadece biraz pratik gerekiyor. İşte, beni izle." Bana gidondaki frenlerin yerini gösterdi ve sonra bisiklete geri dönüp ayağını bir pedalın üzerine koyarak itti. Biraz hareket kazandıktan sonra diğer ayağını pedala koydu ve havalandı. Ben de onun yaptığını yapmaya çalıştım ve birkaç sefil denemeden sonra -bende bisikleti eğilip kırılmış bir alüminyum yığını haline gelene kadar yere çalma isteği uyandırdı- sonunda dengemi sağlayıp biraz hızlandım ve titreyerek Jessie'nin beklediği yere doğru yöneldim.

Sırıttı. "Tamamdır. Gel hadi. Yavaş gideceğiz."

O pedal çevirirken arkasından gittim ve birkaç dakika sonra kendimi daha kontrollü hissettim, aynı anda hem dengede durmayı hem de direksiyonu kullanmayı öğrenmiştim. Yanına yanaştığımda yüzüme yayılan sırtışı engel olamadım ve o da bana bakıp güldü. Tıpkı uçurtma gibi, bu da uçmanın başka bir şekli gibiydi: yüzümdeki esinti, havadaki zengin toprak kokusu ve çiçeklerin tatlı kokusu ve bir şeyi başarmış olmaktan duyduğum gurur. Jessie'nin çocukluğundaki salıncağı nasıl tarif ettiğini düşündüm

-Dünyadaki tüm iyi ve güzel şeylerin bir anda bir araya gelmesi gibi.

Güzel bahçelerin arasından yavaşça geçtik, orada burada durup bir şeylere baktık, rahatça sohbet ettik, Jessie'nin kahkahası o önden pedal çevirirken bana geri döndü. Ve daha önce sadece bir şişenin dibinde ya da anlık fiziksel aktivitelerle elde ettiğim o akıl almaz coşkuyu hissettim.

zevk. Ama *bu*, nihai utancı ve kendinden nefreti getirmezdi. Bu, tekrar tekrar ziyaret etmek isteyeceğim anılar getirecekti.

Çünkü anılar sahip olduğum tek şey olacaktı.

Bunun farkına varmak midemin sıkışmasına neden oldu, ancak bu düşünceyi tekrar kendimden uzaklaştırdım ve kendime bu hafta sonunun pişmanlık için değil, tutunacak mutlu bir şey olarak bizim olduğunu hatırlattım.

"Hey," diye seslendim. "Acıkmadın mı daha?"

Jessie arkasına baktı ve yolun kenarında durdu, ben de ona katıldım. "Açlıktan ölüyorum."

"Hangi bahçe olursa olsun dokuma tezgahı için bir işaret aramamız gerekiyor."

Güldü. "Lumière de la Rose. Gülün Işığı anlamına geliyor. Arka taraftaydı." Dönmeye başladı, ben de onu takip ettim ve akşam yemeği için ayarladığım bahçeye giden sapağa geri döndük.

Bahçeye varmadan çok önce güllerin kokusunu almıştım; havayı hafif, baharatlı bir tatlılıkla dolduran şehvetli bir koku. "Mmm, sen de kokuyu alıyor musun?" Jessie başını kaldırıp derin derin içine çekerek sordu. "Hiçbir şey gerçek bahçe güllerinden daha güzel kokamaz."

"Şuraya bak." İşaret ettim. "Sanırım yemek yiyeceğimiz yer orası." Bahçenin kenarında bir söğüt ağacının gölgelediği iki kişilik yuvarlak bir masa vardı. Masa beyaz bir masa örtüsü, iki yer sofrası ve muhtemelen bahçeden yeni toplanmış güllerden oluşan bir vazo ile süslenmişti.

Jessie bakışlarımı takip etti ve bana bakmadan önce birkaç dakika ona baktı, yüz ifadesi o kadar zevk doluydu ki boğazım düğümlendi. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Üzüm bağı yaptı. Ben sadece emrettim-"

"Teşekkür ederim," dedi, gözleri sevinçle parlıyordu. "Bu çok güzel."

Gülümsedim ve bisikletlerimizi ağacın karşı tarafına dayayıp masaya oturduk. Masa ile ağaç arasında içinde şampanya olan bir buz kovanı vardı ve şişeyi alıp mantarını patlattım ve fokurdayarak çimenlerin üzerine tuttum. Jessie güldü ve bardağını uzattı, kabarcıklı sıvı düşmeden önce tepeye kadar yükseldi. Ben de kendiminkini doldurduktan sonra bardağımı kaldırdım. "Neye?"

"Yeni şeyler öğrenmek için asla çok yaşlı olmamaya," dedi Jessie göz kırparak ve kadehini benimkine tokuşturarak. Gülümsedim ve başımı eğerek onayladım. Jessie bir yudum aldıktan sonra sandalyesine geri oturdu ve iç çekerek etrafına bakındı. "Bu mükemmel. Zamanın içinde mükemmel bir an," diye mırıldandı. İfadesinde nasıl okuyacağımı bilemediğim bir şey vardı ama sözlerine katılıyordum. Mükemmeldi. Burada bizden başka hiçbir şey yoktu, ayaklarımızın altındaki toprak, başımızın üstündeki gökyüzü ve etrafımızdaki doğanın derin dinginliği dışında hiçbir şey yoktu. Sanki zamanda geriye gitmiş, hiçbir sorunun, hiçbir hatanın, hiçbir geçmişin olmadığı bir yere gitmiş gibiydik. Sadece şimdi.

Oturduğumuz gül bahçesi kalenin arka tarafına denk geliyordu. A

Bir dakika sonra beyaz önlüklü bir garson elinde bir tepsiyle kapıda belirdi ve bize doğru ilerledi. Geldiğinde bizi Fransızca selamladı ve masaya iki kapalı tabak koydu, zengin ve tuzlu bir şeyin kokusu burnuma gelirken kapaklarını çıkardı. "*Bon appétit*," dedi eğilerek. Sonra döndü ve gitti.

Jessie yemeğe yumulurken, "Vay canına, harika görünüyor," dedi. Zengin krema soslu bir çeşit tavuk yemeği idi ve bir ısırık aldığım anda neredeyse inleyecektim.

"Lanet olsun, bu çok lezzetli," dedim ve Jessie güldü. Tam bir ısırık daha alacakken bir yağmur damlası hissettim ve çatalımı yere bıraktım, birkaç yağmur damlası daha tenime değerken elimi kaldırdım. Yukarı doğru bir bakış, daha önce yüksek kale tarafından gizlenen fırtına bulutlarının hızla yaklaştığını gösterdi.

"Mösyö, madam," diye duydum ve garson yeniden ortaya çıktı, hızla masamıza doğru yürüyordu. "Yağmur geliyor. İçeri, restorana gelmenizi ve yemeğinizi orada bitirmenizi öneririm."

Tabağıma üzüntüyle baktım, lezzetli yemeğimi hiçbir şeyin bölmesini istemiyordum ama muhtemelen haklı olduğuna karar verdim. "Tamam," dedim ve o da başını sallayarak tabaklarımızı ve masadaki diğer yemekleri hızla topladı ve aceleyle şatoya doğru geri döndü. Günümüzün kötü hava koşulları yüzünden kesintiye uğradığını öğrenince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bu geçene kadar içeride takılmak ister misin, daha sonra üzüm bağlarını görmeye ve tadım yapmaya devam edebiliriz?" Jessie sordu.

Yukarı baktım, bulutları değerlendirdim ve ne yöne doğru gittiklerini anlamaya çalıştım. Belki de sadece kısa bir yağmur yağışı olacaktı ve başladığı gibi çabucak bitecekti. Bir an için orada burada sadece birkaç damla vardı ve Jessie'ye baktım, önerisine katılmak üzereydim. Birdenbire gökler açıldı ve yağmur yağmaya başladı.

İkimiz de ayağa fırladık, Jessie bir çığlık attı ve bisikletlerimizi ağaçtan çekip patıkaya doğru koşmaya başladık. Jessie çığlık attıktan sonra gülerek bisikletine atladığı sırada yağmur şiddetini artırdı ve etrafımızdaki zemini gürültüyle dövmeye başladı. "Haydi!" diye seslendi, sesi etrafı döven yağmurun sesi arasında neredeyse kayboluyordu. Vay anasını, sağanak yağmur yağıyordu.

Kendi bisikletime bindim, kendimi sallantılı ve güvensiz hissediyordum, sanki dümenimi gül ağaçlarından oluşan bir duvara doğru kırabilirmişim gibi, neredeyse kördüm, su tabakaları görüşümü engelliyordu. Önümde giden Jessie'nin suluboya şeklini gördüm ve onun dış hatlarını takip ettim. Bahçeden çıkıp ana yola döndük ve ona yetişmek için hızla pedal çevirdim. Tehlikeli bir şekilde yalpaladım, ön tekerleğim patikanın kenarına kaymadan hemen önce kendimi yakaladım ve rahat bir nefes aldım. Bisikletim yere düşerken bir çığlık attım, ben de altında çamura bulanmışım. *Oh Tanrım*.

Bir an öylece uzandım, yağmur beni dövüyordu, bir yandan tükürüyor bir yandan da çamurlu elimi yüzümü korumak için kaldırıyordum. Bu yaşadığım en saçma şeydi.

Başıma gelen en boktan şeydi ve bir sürü garip durumla karşılaşmıştım.

"Callen!" Jessie birden başımda dikildi, kalkmama yardım etmek için elini uzattı ve bir haftadan kısa bir süre içinde ikinci kez onun önünde sırt üstü yere düştüğümü uzaktan fark ettim. *Tanrım*. Ayağa kalkmaya başladım ama kısmen bisikletimin altındaydım ve onu kenara itmek için döndüğümde Jessie dengesini kaybedip kaydı ve yüzüstü yanımdaki çamura yuvarlandı.

Bisikleti ittim. "Kahretsin, Jessie! İyi misin?" Ona doğru yuvarlandım ve bir an için ağladığımı düşündüm ve kalbim yağmurla birlikte çarpmaya başladı, ama onu kendime doğru çevirdiğimde, o kadar çok gülüyordu ki sessizdi.

Gözlerimi dikmiş bakıyordum, yağmur yüzündeki çamuru kirli dereler halinde akıtıyor, soluk teninin altındaki çizgileri ortaya çıkarıyordu. Ve kendimi tutamadım. Öne doğru eğilip bir yandan ani neşemi dizginlemeye çalışırken bir yandan da onun ayağa kalkmasına yardım ettiğimde göğsümden kahkahalar yükseldi.

Elimi tuttu, hala gülüyordu ve ayağa kalkmaya çalıştığında ayağı tekrar altından çıktı ve ikimiz de devrildik, ben onun üstündeydim, nefesi kahkaha patlamaları arasında yumuşak bir "oof" ile ağzından patladı. "Kahretsin, Jess. Tanrım." Kendimi yukarı itmeden önce birkaç kahkaha daha attım, elim bir anlığına onun yanındaki kalın çamura saplandı. "Dizlerinin üzerine çök." Elim tekrar ona uzattım ve ikimiz de yavaşça ve dikkatlice ayağa kalkmadan önce yanımda dizlerinin üzerine çökerek elimi tuttu. Çamurun içinden bisiklet yoluna doğru birkaç vıcık vıcık adım atarken onun elini kendi elimle kavradım. Jessie yanıma geldi ve yağmur çamurun bir kısmını silerken bir an durup yönümüzü bulmaya çalıştık. İkimiz de uzanıp bisikletlerimizi yukarı çektik ve patikada öne doğru çevirdik.

"Bu noktada arabaya koşmaya zahmet edecek miyiz?" diye sordu.

Araba. *Oh lanet olsun*. Tahmin et kim üstü açık arabanın üstünü kapatmamış? Şimdiye kadar küvet olmuştur. Sanki benim düşüncemi takip etmiş gibi, ağzı şok olmuş bir "O" şeklinde açıldı -yüzünde hala çamur izleri varken bu her şeyden daha komikti- ve bağırdı, "Aman Tanrım! Araba!" Gidonlara tutunarak ve bisikletlerimizi yanımıza alarak olabildiğince hızlı bir şekilde koşmaya başladık.

Bahçelerden geçip arabayı park ettiğim kalenin önüne doğru sallantılı bir şekilde ilerlerken yağmur yere vuruyordu. Bisiklet depolama raflarında zar zor durduk, bisikletlerimizi onlara yasladık ve devam ettik. Köşeyi dönüp hızla arabaya doğru koşarken Jessie boğazının arkasından yenik bir ses çıkardı. Yerde su birikmiş ve deri koltukların üzerinde su birikintileri oluşmuştu. *Allah kahretsin*. Yine de çaresizce kıkırdamama engel olamadım. Bu nasıl oluyordu? Sürücü tarafındaki kapıyı açtım ve su akıntısından kaçınmak için tam zamanında yoldan atladım

dışarı döküldü.

"İçeride kiralayabileceğimiz bir oda olup olmadığına bakalım mı?" Jessie kaleyi işaret ederek sordu. Yağmur dinliyordu ve buna şükretmeliydim, ancak daha fazla yağmur hiçbir şeyi daha kötü yapamazdı, bu noktada durmasının ne önemi vardı?

"Sadece bir restoran, bir hediyelik eşya dükkânı ve birkaç tadım odası var," dedim, Nick'in bu yerin internetteki tanımı ve içerdiği özellikler hakkında söylediklerini hatırlayarak. Eğilip arabayı çalıştırdım ve üstünü açtım. En azından araba hâlâ çalışıyordu.

"Rezervasyon yaptırdığım şato sadece bir saat uzaklıkta. Sıcaktan bunalırsınız, sonra da rezervasyon yaptırdığım odada bulunan devasa spa küvetinde uzun uzun yüzebilirsiniz."

Jessie zevkle inledi. "Bu haldeyken otellerine girmemize izin verirler mi?"

"Birine yüklü miktarda bahşış vereceğim." Arabanın yanına gelip ona geri çekilmesini işaret ettim ve sonra onun da kapısını açtım. Dışarı su fışkırıyordu, elimden geldiğince koltuğundaki su birikintisini sildim ve çamura bulanmış kolumu içeri doğru eğdim. "Arabanız, leydim."

Jessie'den bir kahkaha patladı ve reverans yaparak içeri girdi, otururken koltuktan gıcırtilı bir ses geldi.

İçeri girdim ve düğmeleri ayarladım, böylece ısı patlıyordu. Jessie'ye baktım, saçları ıslak ve çamurla kaplanmıştı, kafatasına yapışmıştı ve dişleri çamura bulanmış yüzüne karşı bembeyazdı. Korkunç derecede berbat görünüyordu. Öyleyse neden onu bu kadar çok öpmek istiyordum?

Otoparktan çıkıp ana yola doğru ilerlerken kıkırdayarak başımı salladım; yemek, tur ve tadım için ön ödeme yaptığımı şükreliyordum. Yine de lezzetli yemeği bitiremediğimiz için hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamadım. Acıkmıştım. Kıyafetlerim sıırıslılandı ama sertti ve hayatım boyunca hiç bu kadar kirli hissetmemiştim. Önümüzdeki iki yıl boyunca saçlarımdaki kumları temizleyeceğimden emindim.

Bir barikata geldiğimizde yolun sadece beş mil kadar ilerisindeydik, önünde ışıkları yanan birkaç jandarma aracı duruyordu, öğleden sonranın loşluğunda mavi yavaşça dönüyordu, tepemizde toplanan fırtına bulutlarıyla daha da karanlıklaşmıştı. Durdum ve camı indirip başımı dışarı uzattım. Arabasının yanında duran jandarma beni görünce kısa bir süre irkildi ve muhtemelen Jessie gibi göründüğümü hatırladım: korkutucu. Memur arabanın yanına geldi ve içeri baktı, Jessie'yi görünce gözleri daha da büyüdü.

Fransızca bir şeyler söyledi ve Jessie güldü, elini koluma koydu ve hızlıca Fransızca bir şeyler söyledi, memur da güldü. Barikatı işaret ederek bir şeyler daha söyledi ve Jessie başını sallayarak cevap verdi. Bir dakika daha konuştular ve sonra subay yürüdü.

geriye doğru hızlı bir el sallayarak uzaklaştı ve dönmem gereken yeri işaret etti. "Yağmur yüzünden ileride bir çamur kayması var," diye açıkladı Jessie. "Yarın öğleden sonra temizlemiş olacaklarını söyledi."

"Yarın öğleden sonra mı?" Öne doğru eğildim ve başımı direksiyona iki kez vurdum. "Bu yolculuk boka sardı, ha?"

Jessie tatlı tatlı, şefkatle gülümsedi, çamur çerçeveli gözlerinde bir şeyler parlıyordu. "Oh, ben olsam henüz bunu söylemezdim. Memur yolun yarım saat kadar gerisinde bir kasaba olduğunu ve orada bir handa boş oda bulunabileceğini söyledi."

İçimi çektim. "Bir han mı? Kulağa...
tuhaf geliyor." Jessie gülümsedi.

"Sanırım göreceğiz, değil mi?"

Evet, sanırım göreceğiz. Jessie'nin umut dolu ses tonuna rağmen yenilgi göğsüme yerleşti, bu fırtınanın istediğim tüm planları yapabileceğimin bir işareti olduğu hissine kapıldım - Jessie'yi mutlu etmek ve onun dünyasında buluşmak için elimden geleni yapabilirdim - ve yine de bir şey bana bunun yeterli olmadığını hatırlatacaktı. Yeterli olmadığımı.

Ve asla da olmayacağım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JESSICA

Tabelaları takip ederek küçük kasabaya -görünüşe bakılırsa daha çok bir köye- gittik ve şehir merkezi olarak adlandırılabilir alanın ortasından yavaşça geçtik. Gerçekten de bir kasaba meydanı etrafında toplanmış altı eski görünümlü binadan oluşuyordu.

"Sence bu han nerede?" Callen öne doğru eğilip buğulanmış ön camdan bakarak mırıldandı. Nemli iç mekan ve sıcaklığın birleşimi camları açık tutmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu. Sanki gezegendeki en kirli buhar banyosundaymışız gibi hissediyordum. Çamur yüzünden cildim hemen kaşınmaya başlamıştı ama kaşımamak için elimden geleni yapıyordum. Callen'in mükemmel planlanmış gününün aldığı yön hakkında daha kötü hissetmesini istemiyordum. "Dikkat etmen gereken yanıp sönen bir boş yer işareti olacağından şüpheliyim. Ve ben... Fransızca bilmiyorum."

Bir parçam bu duruma, ikimizin içinde bulunduğu karmaşaya tekrar kıkırdamak istedi ama Callen'in ifadesi paramparça ve huysuzun karışımıydı, ses tonu yenilmişti ve şu anda başka bir kahkaha krizine girmemenin en iyisi olduğunu düşündüm. "Hayır, muhtemelen yanıp sönen bir tabela olmayacak. Yine de yeterince küçük bir köye benziyor. Eğer bir tur atarsak, muhtemelen fark ederiz. 'Auberge' ya da 'hôtel' kelimesini arıyoruz, 'résidence' belki..." Yağmurdan ıslanmış camdan dışarı bakarak mırıldandım.

Arnavut kaldırımli sokaklarda ilerleyen tek araba bizdik ve bazı pencerelerden ışıklar yansısı da, sanki tüm kasaba halkı yağmurla birlikte evlerine kapanmış gibi görünüyordu. "İşte," dedim, üzerinde NUIT DES RÊVES yazan elle boyanmış bir tabela bulunan taş bir bina gördüm. *Rüyalar Gecesi*.

Callen arabayı diğer iki küçük Avrupa arabasının park ettiği caddenin karşısına park etti ve ikimiz de dışarı çıktık, ayağa kalktığımda kurumuş çamur çatlayıp kıyafetlerimden düştü. Ahh.

Caddenin karşısındaki üç katlı şirin binaya baktım, üst kat pencerelerindeki pencere kutuları neşeli kırmızı sardunyalara içeriyordu. Beni gülümsetmişlerdi. Ne kadar mükemmel bir Fransız. Kapının üzerindeki tente siyah beyaz çizgiliydi ve kapının kendisi de çiçeklerle aynı kırmızıya boyanmıştı. Ben

anında büyülendim. Callen elimizde çantalarımızla durduğum yerde bana katıldı ve caddeyi geçip merdivenleri tırmanarak hana girdik.

İçerisi loştu ve tozlu eski ahşap ve bir tür narenciye mobilya cilası kokuyordu. Giriş küçük ama zarıftı; kırmızı, mor ve altın rengi pelüş bir halı seriliydi. Duvarlardaki damask desenli duvar kâğıdı dikiş yerlerini açıkça gösteriyordu ama onun dışında iyi durumdaydı. Tezgâhın üzerinde, kiralık odalara çıkması gereken bir dizi merdiveni yansıtan yaldız kenarlı büyük bir ayna vardı. Zili çaldık ve bekledik.

Bir süre sonra arka tarafa yakın bir yerde bir kapının açılıp kapandığını duydum ve birkaç saniye sonra beyaz önlüklü yaşlı bir kadın koşuşturarak antreden içeri girdi. "*Bonjour, bonjour,*" diye seslendi, bizi gördüğünde sözleri kesildi. O bakarken üzerime çamur sıçramasını istemediğim için kıpırdamadan durdum. Nasıl görüldüğümüzü hayal etmeme gerek yoktu; tezgâhın arkasındaki ayna bana Callen kadar, hatta ondan daha kötü görüldüğümü söylemişti. *Ne kadar utanç verici.*

"*Bonjour.*" Kadına daha çok yüz buruşturmaya benzeyen bir gülümseme verdim. "Lütfen görünüşümüzün kusuruna bakmayın. Biz, uh, yağmura yakalandık... Çamur vardı ve... Bir oda kiralamak istiyoruz," dedim Fransızca olarak, eğer ana dilinde konuşursam kadının kırımize daha anlayışlı davranacağını düşünerek.

Güldü ve bir elini yuvarlak karnının üzerine koydu. "Öyle olduğunu söyleyebilirim. Aman Tanrım! Sizi zavallı şeyler." Duvardaki portrelere bakan Callen'a baktı. "Kocanız Fransızca bilmiyor, değil *mi*?"

Yüzüme bulaşan kirin altındaki allığı görmemesini umuyordum. "Hayır. Ve o benim kocam değil. Biz, ah, şey..." Callen'a baktım, kendisinden bahsettiğimizin farkında olmadan etrafına bakınırken gözlerim bir an için onda kaldı. Kirli ve çamurluydu, saçları kaskatı kesilmiş ve her yöne yapışmıştı ama yine de dünyanın en yakışıklı adamıydı. "Biz..."

Yüzünde bir gülümseme belirirken mırıldandı. "Ah, ama evet öylesin." Sevgiyle içini çekti ve ellerini önünde kavuşturdu. "*Oui, oui,* çok iyi anlıyorum." Tezgâhın etrafından dolaştı ve kitabını karıştırmaya başladı. Bir süre sonra kaşlarını çattı. "Elimde sadece bir oda var. En küçük odamız ama umarım sorun olmaz?"

Sadece bir oda mı boş? Burası tamamen terk edilmiş görünüyordu. "Oh, bu ... iyi. Duş olduğu sürece *mi*?" "Ah, *oui.* Ama tabii ki."

Callen'a döndüm. "Boş bir odası var ama en küçüğü."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve hızlıca etrafına bakındı, sanki o da biraz önce benim gibi buranın ıssızlığını düşünüyordu. "Eğer sahip olduğu tek şey buysa." Cüzdanını çıkardı. "Ne kadar?"

"Her şeyin parasını ödemek zorunda değilsin."

Bana onaylamayan bir bakış attı. "Bu hafta sonu benden, Jessie."

İçimi çektim ve Callen'a fiyatı söyledim, o da parayı görevliye uzattı.

Kadın. Onu bir çekmeceye koydu ve içinden bir de anahtar çıkardı. "Buyurun. Merdivenlerin üstündeki 301 numaralı oda. Ben Madam Leclair. Bana ihtiyacınız olursa zili çalmanız yeterli."

"*Merci, Madam Leclair.*" Döndük ve dar merdivenleri tırmandık, birinci katı geçip ikinci ve sonra üçüncü kata çıktık. En üst katta sadece bir oda vardı ve tavan arası gibi görünüyordu. Callen anahtarı kullandı ve ikimiz de içeriye bakarken kapıyı yavaşça iterek açtı. Oda küçüktü ama temiz ve oldukça sevimli görünüyordu. Ben etrafa bakınırken Callen kapıyı arkamızdan kapattı. Gözlerim yatağa takıldı; rahat ve davetkâr görünmesine, çarşafların beyaz ve taze olmasına rağmen, Callen ve ben orada yatarsak neredeyse üst üste uyumak zorunda kalacaktık.

Yutkundum. "Uh..."

"Ben, ah, alabilirim ..." Etrafına bakındı ama oda o kadar küçüktü ki, yerde rahatça uzanabileceği bir yer bile yoktu.

"Hayır. Bu çok saçma. Bu işi halledebiliriz. Her neyse, ben daha çok duş almakla ilgileniyorum."

Odanın diğer tarafında kapalı bir kapı vardı ve başımı içeri uzattım. Banyo da sıkışıkta ama yine de temiz görünüyordu, beyaz fayanslar pırıl pırıldı, havlu çubuklarından kalın havlular sarkıyordu. Küvet yoktu ama zaten bu halimizle banyo yapamazdık.

Arkamı döndüm ve gülümsedim. Callen odanın ortasında asık suratlı ve beceriksiz bir şekilde duruyordu ve onun çocukluğu gözümün önüne geldi. O zaman da aynı bakışı takınmıştı -düzenli olarak- ve bu, sinir uçlarımin tanıdık bir şekilde karıncalanmasına neden oldu. Birbirimize baktık, aramızdaki sessizlik giderek ağırlaşıyor, etrafımızdaki oda daha da küçük görünüyordu. Callen gözlerini kırıştırdı ve o tanıdık hareketle elini saçlarında gezdirmeye başladı. Avucu sert tellere değdiğinde irkildi. "Önce hızlıca bir duş alsam, sonra sen temizlenirken yiyecek bir şeyler bulmaya çalışsam nasıl olur?"

Başımı salladım, sarsak ve bilinçli bir hareketti. Neden birdenbire kendimi bu kadar dengesiz hissetmişim? "Kulağa hoş geliyor." Şimdi düşündüm de, acıkmışım. Yağmur başlamadan önce erken bir akşam yemeğinden sadece bir ya da iki ısırık almışım.

"Harika, ah, ben sadece ..." Callen bana doğru hareket ederek banyoya girmesi gerektiğini işaret etti ve ben de bir aptal gibi kapıyı kapattığımı fark ettim. Yoldan çekildim, o kapıyı kapatmadan önce vücudunun sıcaklığı yanımdan geçti. Duşun başladığını duydum ve odanın mobilyalarına bakmak için zaman ayırdım. Ne kadar kirli olursam olayım, hiçbir şeyin üzerine oturmaya cesaret edemedim. Yatak dışında sadece ahşap bir çekmeceli büro, bir komodin ve pencerenin yanında döşemeli bir sandalye vardı. Sandalyenin üzerine eğildim ve perdeyi kenara iterek yağmurlu sokağa baktım. Bulduğum noktadan birkaç dükkânın açık olduğunu görebiliyordum ama kasaba hâlâ sessiz ve çoğunlukla terk edilmiş görünüyordu. Binaların ötesinde, kilometrelerce uzanan Fransız topraklarını görebilecek kadar yüksekteydim.

tarım arazileri kasabanın etrafında uzanıyordu. Meyve bahçesi ağaçlarının düzgün sıralarını görebiliyordum.

-Elma olabilir mi? İnekler otluyordu, şekilleri uzaktaki tepeleri süslüyordu. Ne kadar güzel, huzurlu bir hayat.

Duşun kapandığını duyduğumda hızla döndüm, Callen dışarı çıktığında kalp atışlarım hızlandı, dar kalçalarına bir havlu sarılmıştı ve su hala teninde parlıyordu. *Oh*. Onu öpmüştüm, onunla aynı yatakta yatmışım, kıyafetlerimizin arasından uyarılmışlığının samimiyetini hissetmişim ama onu henüz çıplak görmemişim -ya da neredeyse- ve erkek güzelliği dizlerimin bağının çözülmesine neden olmuştu.

Gülümsedi ve gece çantasını alıp masanın üzerine koydu. "Hepsi senin. Duş küçük ama su basıncı harika. Sanırım yeniden insan gibi hissediyorum."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Güzel. Ben sadece"-banyoyu işaret ettim, kendi gece çantamı aldım-"döndüğünde görüşürüz o zaman."

"Evet, belki alt katta yemek vardır. Madam Leclair önlük giyiyordu, değil mi?"

"Sanırım öyle. Ama caddenin karşısında da bir restoran var." Pencereyi işaret ettim. "Buradan görebiliyorum ve açık görünüyor."

"Tamam, harika. Duşun tadını çıkar."

Başımı salladım ve nefes vererek banyo kapısını arkamdan kapattım. Aramızdaki bu ani gariplik, bu tereddüt neydi? Beni nefessiz ve gergin hissettiren bu garip yakınlık duygusu neydi? Bu hissi yaratan sadece yakın mesafeler miydi?

Nemli, çamurlu giysilerimi çıkardım ve Callen'inkilerin yanına, yere bir yığın halinde bıraktım. Belki daha sonra duşa yıkayabilir ve kuruması için asabilirdik. Ya da belki Madam Leclair'in kullanmamıza izin vereceği bir çamaşır makinesi vardı.

Duşun ılık spreyi inanılmazdı ve saçlarımı sabunlarken ve çamurlu suyun berraklaşmasını izlerken zevkle inledim. Otelin şampuanı ve duş jeli gül kokuluydu ve gülümsedim. Bu hafta sonunu hatırladığımda, sonsuza kadar gül kokusuyla koklanacaktı. Ve aklıma her zaman çamura bulanmış Callen'ı getirecekti.

Vücudumu ve saçlarımı birkaç kez köpürttükten sonra nihayet kendimi tertemiz hissederek duştan çıktım ve vücudumu yumuşak, kalın havlulardan birine sardım. Lavabonun altında bir fön makinesi vardı ve saçlarımı kurutmak için onu kullandım.

Çantamı karıştırdım, kot pantolonlara ve yanıma aldığım tek akşam yemeği elbisesine baktım. Gözlerim sonunda uzun, beyaz pamuklu geceliğe takıldı. Dudağımı ısırdım. Pijama için biraz erken olabilirdi ama bir kot pantolon daha giyme düşüncesi beni ürkütüyordu ve otel odamızda paket yemek yemek için resmi bir elbise giyemeyeceğim açıktı. Callen beni zaten uzun tişörtünden başka bir şeyle görmemişti. Geceliğimi giysem gerçekten umurunda olur muydu? Seksi bir şey de değildi, bu yüzden Callen'ın gözüne girmeye çalışmadığımı bilirdi.

Şimdi bana" mesajı. Aslında, bu seksi olmanın tam tersiydi. Frankie geceliklerimle dalga geçerdi ama ben tepeden tırnağa yumuşak pamuk hissini severdim. Callen rahat olma ihtiyacımı anlayacaktır. Yerleştikten sonra geceliği başımın üzerine çektim ve kumaş tenimi bir kucaklama gibi okşarken iç çektim.

Callen'in dönüp dönmediğinden emin olamadığım için banyonun kapısını dikkatle açtım ama oda boştu. Döşemeli koltuğa gömüldüğümde, pencerenin yanındaki dergi rafında birkaç Fransız dergisi ve birkaç kitapçık olduğunu fark ettim. Kitaplardan birini elime aldım -kapağından rahat bir gizem romanı olduğu anlaşılıyordu- ve ilk birkaç paragrafı okumaya başladım. Hikâyeye odaklanmaya çalıştım ama zihnim dağıldı ve gözlerim yağmurun çizdiği cam bölmeye kaydı.

Düşüncelerim adını hâlâ bilmediğim kıza ve "at kıcı" Yüzbaşı Durand'a kaydı. Öpüşmelerini düşünerek gülümsedim, bir kız kimliğini saklarken ve bir adam savaşa yüzleşirken, savaşın parçaladığı bir ülkede askeri bir kampın ortasında bile aşkın bir yol bulup bulmadığını merak ettim. Benim en büyük umudum, bu koşullar altında gelişebilecek bir şey varsa onun da aşk olmasıydı. Aşkın tüm çiçeklerin en nadidesi olduğuna inanmak istiyordum: güneş ışığından hoşlanıyordu ama büyümek ve serpilmek için ona *ihtiyaç* duymuyordu.

Düşüncelerim Callen'a ve onun bahçe yolunda bana doğru yalpalayarak ve kayarak ilerlerken hem onun için çok küçük hem de çok büyük görünen bir bisiklet üzerinde dengesiz bir şekilde sürdüğü anısına döndü. Ve sonra nihayet alıştığında yüzündeki ifade: temkinli bir sevinç, ona mutluluk getiren herhangi bir şey olduğunda takındığı aynı ifade. Sanki o anın coşkusunu kucaklamak *istiyor* ama bunu tam olarak yapmaktan korkuyordu. Kendisinin bir parçasını hep geride tuttuğunun farkında olup olmadığını merak ettim. Ve sonunda herhangi bir anın mutluluğuna tamamen teslim olduğunu görmek için ne gerektiğini merak ettim. *Ya da bunu yapıp yapamayacağını*. Eğer bir yolunu bulursa, ortaya çıkan müziğin çarpıcı olacağını hayal ettim.

Küçük yatağa baktım, Callen'la orada yatma düşüncesi bedenimi ısıttı, bedenlerimiz birbirine yaslandı, onun sıcaklığı gece boyunca beni çevreledi. Yazılarını çevirdiğim kız bana bir şey öğretiyorsa, o da hikâyelerimizin çok kısa sürdüğü, başkalarının okuyup öğrenmesi için nadiren kâğıda döküldüğü ve daha çok sevecek kadar cesur olduğumuz kişilerin kalplerinde kaldığı idi. Tek bir şansımız, tek bir hayatımız vardı ve sonra yok olup gidiyordu. *Şiddetle ve pişmanlık duymadan yaşayın*. Callen'dan *bizim* geçici doğamız dışında hiçbir konuda güvence almamıştım. Ama bu hafta sonu Callen'la aramda olanlara sınır koymasaydım ne olurdu? Fazla düşünmeden, korkunun beni yönlendirmesine izin vermeden, sadece bedenimin ve kalbimin yol göstermesine izin verseydim ne olurdu? Sonuçlarından korkmadığım için değil, hayat kısa olduğu ve anlar asla ve asla gelmeyebilecek küçük fırsat pencereleri olduğu için

Tekrar.

Kaderin bizi Fransa'da yağmurlu bir günde bu tavan arası odasına yönlendirdiğine dair garip bir his vardı içimde. Bunun mantıklı olmadığını, hatta hayali zihnimin yarattığı fanteziler olabileceğini biliyordum, yine de bu his devam etti.

Gerçek şu ki Callen her zaman benim prensim olmuştu ve şimdi fark ediyordum ki o zamandan beri hiç kimse onunla boy ölçüşmemişti. Belki de her şey ona söylediğim gibi değildi. *Beni bu kadar cezbedecek* birini bulamadığımdan değildi. Belki de *prens*im zaten orada ikamet ettiği için kimsenin *kalbime* -ya da bedenime- girmesine izin vermemiştim.

Ve en azından bu gece için, o benimdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CALLEN

Kapı sessiz bir gıcırtyla açıldı ve Jessie'nin pencerenin yanındaki sandalyeye kıvrıldığını, alçalan güneşin ışığının tül perdenin ardından yumuşak ve sessiz bir şekilde süzüldüğünü görünce duraksadım. Başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Kapıyı arkamdan iterek kapattım, onun görüntüsü nasıl tanımlayacağımı bilemediğim bir şekilde içimi sızlattı.

Kahverengi kâğıt torbaları kapının yanındaki masanın üzerine koydum. "Sandviçler," dedim, sesim sanki boğazıma bir şey takılmış gibi gergin çıkıyordu. "Madam Leclair istersek bir dahaki sefere odamıza yemek sipariş edebileceğimizi söyledi."

Gülümsedi. "Kulağa mükemmel geliyor." Beni incelemeye devam etti, yüzünde alışık olmadığım bir ifade vardı ve ona ne düşündüğünü sormak istedim. Ama nedense bilmek istediğimden de emin değildim.

Gözlerim vücudunda gezindi ve ilk başta battaniye sandığım şeyin aslında bir gecelik olduğunu fark ettim. Gerçekten çok uzun ve bol kumaşlı bir gecelik. Hiçbir yerinde bir santim bile ten görünmüyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. "Sıcak görünüyor" -tek kaşımı kaldırdım- "sıcak."

Güldü, dudağını ısırды ve kendine baktı. Bana geri döndüğünde gülümsemesi tatlı bir şekilde ağırbaşlıydı ve kalbimin göğsümde hızlanmasına neden oldu. *Tanrım, çok güzel bir kız.* Ayaklarını altından çekti, topuklarını sandalyenin kenarında dengeledi ve bir an için görünen tek şey on pembe ayak parmağıydı. Hayatım boyunca hiçbir kadının ayak parmaklarına dikkat etmemiştim ve Jessie'nin geceliğinin altından görünen ayak parmakları bana inanılmaz derecede samimi gelmişti. Ayaklarını yere koyup yavaşça kalkarken yutkundum. Bu şekilde pencerenin önünde dururken, arkasındaki soluk altın rengi ışıktaki, beyaz kumaşın altındaki çıplak vücudunun hatlarını, areolalarının gölgesini ve bacaklarının arasındaki V'yi görebiliyordum. Nefesim kesildi. Bir an önce onunla alay etmişim ama birden iç çamaşırlarının ne kadar abartıldığını fark ettim. Jessie'nin beyaz pamuklu geceliğiyle arkasında gün ışığının son parıltısıyla durması ve bilmeden tüm sırlarını açığa vurması kadar erotik bir şey görmemiştim. Şiştim ve sertleştim, ağırlı ve dolu hissediyordum, ağzım aniden kurudu.

Kendimi bu küçük, sade oda kadar soyunmuş hissediyordum. Burada süslü hiçbir şey yoktu. Jessie'ye en büyüğünü ya da en iyisini verememiştim. Zenginliğimin, kazandığım parayla sağlayabileceğim şeylerin, süslerin, lükslerin örtüsü olmadan, sadece... bendim, hiçbir numara yapmadan onun karşısında duruyordum ya da en azından o anda yapabileceğim bir şey yoktu. O anda, uzun zaman önce o gün yük vagonunda karşılaştığı çocuktum. O zamandan beri pek çok şeyin arkasına saklanmış, seçtiğim yaşam tarzının içinde kaybolmuş, kendimi çok ama çok uzun bir süre duman ve aynadan ibaret hissetmişim. Şimdi karşımda duran Jessie'ye, gözlerindeki dürüstlikle bana bakan güzel kadına bakarken, *beni* gördüğü ve gördüklerinden hoşlandığı umuduyla, olasılıklarla dolup taşıtığımı hissettim. Belki -Tanrı'm, *belki*- birilerinin bilmesinden çok korktuğum şeyleri kabul etmenin bir yolunu bile bulabilirdi. "Jessie," diye nefes aldım, sözcük bir yalvarış, bir soru, bir duaydı.

İkimiz de aynı anda birbirimize doğru hareket ettik, yatağın ayak ucunda buluştuk, vücutlarımız hafifçe çarpıştı. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve titrediğimi fark ettim. *Korkmuş muydum?* Ona karşı her şeyi tüketen bir ihtiyaçtan başka ne hissettiğimden emin değildim. "Jessie," diye tekrarladım, onun adı beni bir şekilde sabitliyordu, sanki derin ve yabancı bir yere düşmüştüm ve beni sabit tutan tek şey oydu. *Beni kurtaran.*

Birkaç kalp atışı boyunca, odanın soluk sarı ışığında sessizce birbirimizi yakından inceledik. Kendime sözler vermişim, sınırlar koymuştum ama birden sanki hiçbirinin önemi kalmamış gibi hissettim. Uzakta, önemsiz, tüm kuralların farklı olduğu ve kalbimin sesini dinlemekte özgür olmadığım bir yerde verilmiş gibi hissettirdiler. Tüm bunlara daha sonra dönmemiz gerekecekti. Ama burada... *burada...*

Bakışlarım Jessie'nin kemerli kaşlarında, hassas ela gözlerinde, kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden olan çillerin hafif tozunda ve o güzel dudaklı üst dudağında gezinirken nefesim kesildi. Kendi dudaklarım aralandı, nasıl dile getireceğimi bilemediğim bir soru havada uçuştı.

Jessie'nin gözleri benimkilerle buluştu ve ne düşündüğümü biliyor gibiydi çünkü sormaya korktuğum soruyu cevapladı. "Evet, ben de seni istiyorum."

Sert bir nefes verdim, ağzımı onunkine götürdüm, dilimi önce o nefis üst dudakta gezdirdim. *Benimkini.* İnleyip yumuşaklığını bana doğru bastırırken dilimi ağzına soktum, tatlılığının tadına baktım. Dudaklarından ayrılıp dilimi boğazının ipeksi derisinde gezdirdim. "Emin misin Jessie?" Mırıldandım. Bunu istiyordum. O kadar çok istiyordum ki fikrini değiştirirse öleceğimi düşünüyordum ama ona bunu yapma fırsatı vermeliydim. Bundan pişman olmayacağını, bu kadar değerli bir şeyi aldığım için benden nefret etmeyeceğini bilmeliydim. *Ondan.*

Yine de kalbimin sert çarpışı arzu olduğu kadar korkuydu da. Korku da bir afrodisyaktı, bunun seksin daha önce hiç önemsemediği bir şekilde önemli olduğu bilgisi. Kanım heyecanla uğulduyordu.

Parmak uçlarının her nazik dokunuşunun, her yumuşak nefes alışının, bu odanın kokusunun -turuncu kokulu mobilya cilası ve eski ahşap- ve güllerin ince kokusuyla yıkanan Jessie'nin tamamen ve bütünüyle *farkında* olan duyular. "Farklı kokuyorsun," diye mırıldandım. "Şaraphanedeki bahçe gibi. Gülleri bizimle birlikte mi getirdin?"

Dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "Sanırım öyle, evet."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, tırnaklarının kafa derimdeki çizikleri lezzetli bir mutluluktan ve ben inledim, daha da sertleştim ve ağrıyan kasıklarımı ona doğru bastırdım. Jessie benim iniltiye kendi iniltisiyle karşılık verdi ve ellerini saçlarımdan çekerek geri çekildi. Geceliğinin kumaşını kalçalarından kavradı ve yavaşça yukarı çekti, kumaşı başının üzerine çekene kadar bakışları benimkinde kilitli kaldı. Geceliği bir kenara atarken saçları omuzlarına ve göğüslerinin üzerine dökülüyordu.

Bakışlarımın onun çıplak vücudunda gezinmesine izin verdiğimde kanım daha da ısındı. O bir şaheserdi. Parmağımı kullanarak saçlarının bir tarafını geriye doğru taradım ve mükemmel göğüslerini, soluk pembe areolalarını ve çoktan sertleşmiş meme uçlarını ortaya çıkardım. Eğildim ve birini ağzıma aldım, dilimi yavaşça etrafında gezdirirken Jessie bir inilti çıkardı, ellerini başıma geri getirdi ve göğsünü ağzıma daha sıkı bastırdı. Yavaşça emdim ve Jessie tatlı bir inilti daha çıkardı. "Oh, Callen, evet."

Arkama yaslanarak saçlarını diğer göğsünden çektim ve kalçalarının hafifçe kalkıp rahatlamak istediğini hissedene kadar onu da yalayıp emdim. Ağır elektrik vızıltısı bacaklarımın arasından kalbimle aynı ritimde öfkeyle pompalanıyordu.

Jessie'nin elleri tişörtümü çekince arkama yaslandım, hızla başımın üzerinden çektim ve elini tutarak onu yatağın kenarına götürdüm. Etrafına uzanarak ağır yorganı geri çektim ve bembeyaz çarşafları ortaya çıkardım. Oturdu, bana o kadar güvenle bakıyordu ki kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Arkasına yaslanırken saçları etrafına yayıldı ve bir an için gözlerim onun şehvetli güzelliğini içti: çarşafın beyaz arka planına karşı kıvrımlarının şekli, cildinin şeftali tonu, güzel, pembe meme uçlarıyla kaplı göğüslerinin yuvarlaklığı, bacaklarının arasındaki kahverengi saç parçasına kadar.

Nefesi ürperdi ve ayakkabılarımı tekmeledim, pantolonumu ve boxerımı çıkarıp yatağa girmeden önce bir kenara attım. Çıplak tenimizin birbirine bastırılmış hissi neredeyse çok fazlaydı ve ona zevk verecek kadar uzun süre dayanabilecek miyim diye merak ediyordum. Kendimi aşırı hevesli bir çocuk gibi hissediyordum, o kadar şehvet doluydum ki vücudum onunla titreşiyordu.

Bana ne yapıyorsun, Jessie?

Müzik içimde nabız gibi atıyordu, bir melodi değil ama bir armoni, damarlarımda pompalanan kanla aynı anda çalan derin, yavaş hareket eden, ilkel bir tempo. I

Gevşek bir şekilde de olsa ona tutundum, bir şekilde sadece bu anı, Jessie'nin yüzündeki hülyalı, mutlu ifadeyi, bu günün kokusunu hatırlamam gerektiğini biliyordum

-Güller ve yağmur, nakaratın geri dönmesi için.

Zonklayan arzumu dizginlemeye çalışarak ellerimi vücudunda gezdirdim, onu yakından tanıdım, teninin kadifemsi dokusunu, hafifçe dokunduğumda karnının sıkışma şeklini, kalçasının sert pürüzsüzlüğünü, kalçasındaki doğum lekesini, onu *o* yapan ve başka hiç kimseyi yapmayan şeyleri. Sahiplenme duygusu içimi kapladı ve elimi bacaklarının arasına götürürken dudaklarımı dudaklarına götürdüm, onu yavaşça öptüm -belki de işaretledim-. Parmağım daracık deliğinin zaten kaygan olan ıslaklığına girdiğinde inledim. "Jessie," diye inledim. Kalçalarını yukarı doğru bastırdı, sessizce daha fazlasını istedi, ben de derin, sabit bir nefes aldım, ipeksi sıvıyı uyluklarının tepesindeki küçük şişmiş tomurcuğun üzerine getirdim ve yavaşça daire çizdim. Boğuk bir inilti çıkardı, ben kendi azgın arzumu yatıştırmaya çalışırken kendini elime doğru bastırdı.

Ağzımı tekrar göğüslerine götürdüğümde ve parmağımın dairesel hareketleriyle eş zamanlı olarak meme uçlarını yaladığımda inlemeleri yüksek sesli nefes alıp vermeye dönüşti.

Uyarılmaktan aklını kaçırmamasını, şehvetten yarı yarıya delirmesini, elime boşalırken cennet ve dünyanın çarpıştığını hissetmesini istedim. Çok beklememe gerek kalmadı. Birkaç saniye sonra, doruğa ulaşırken adımı haykırarak sırtını kamburlaştırdı.

Aşağı inerken boğazından kısa bir hıçkırık geldi, bacakları kalçalarımın etrafında dönerek beni ona yaklaştıırken vücudu gevşedi.

"Şimdi," diye nefes aldı, sesinde çaresiz bir nota vardı, pelvisini benimkiyle aynı hizaya getirmek için hareket ettirdi. Kısa bir süre güldüm, penisimin ucunu açıklığının ıslaklığına getirmeyi başardığında tıslamaya dönüşen boğuk bir mizah sesi.

"Bekle, Jessie. Prezervatif."

Körü körüne pantolonuma uzandım, onu buldum ve bir elimle cüzdanımı ararken diğer elimle kendimi Jessie'den uzak tuttum. Sonunda cüzdanımı kotumun cebinden çıkarmayı başardım ve prezervatifi çıkardım. Arkama yaslanarak yırtıp açtım ve uzunluğumun üzerinden kaydardım, parmaklarımın fırçası bir nefes almama neden oldu. O kadar sertleşmişim ki en ufak bir dokunuşta patlayacakmış gibi hissediyordum.

Jessie tembel gözlerle beni izledi ve kollarına geri dönmem için sessiz bir istekle bana doğru uzandı. Dudaklarımı dudaklarına götürdüm, ağırlığımı korumak için bir dirseğimi yanındaki yatağa yasladım ve diğer elimi ereksiyonumu bacaklarının arasındaki yumuşak, tatlı sıcaklığa getirmek için kullandım. Kendimi bir an için orada tuttum, aniden korktum, sadece onu inciteceğimden değil, bunun bir şekilde beni de inciteceğinden endişelendim. "Jessie-" diye başladım, emin olup olmadığını, bunu bana vermek istediğinden emin olup olmadığını tekrar sormak niyetindeydim.

"Callen, *evet*," dedi ben daha soruyu oluşturamadan. Ve sonra kendini kaldırarak beni daha da içine çekti. Uyarılmamın zonklayan başının etrafındaki sıkı sıkışmasıyla mutluluk içinde inledim. Gerildi. Daha önce hiç bakire biriyle birlikte olmamıştım ama bunu hızlıca yapmanın en iyi yol olduğunu düşündüm. Narin zarın yırtıldığını hissederek içine bastırdım. Haykırdı, kalçaları kalçalarımın etrafında daha sıkı kenetlendi.

"Özür dilerim, Jessie. Özür dilerim," dedim, kalçalarım hareket etmemi isterken bile yüzünü öptüm. Onun içinde olmak çok iyi hissettiriyordu; kendimi yarı deli gibi hissediyordum, itme ve vurma ihtiyacı o kadar baskındı ki kendimi zor tutuyordum. Ama onu zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitmek istemiyordum ve bu yüzden bekledim.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Artık iyiyim." Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve beni tatlı, şefkatli bir şekilde öptü, tırnakları sırtımdan aşağıya ve kığımın üzerinden geçerek tüm vücudumun titremesine neden oldu. "Hareket edebilirsin," dedi, belli ki hareketsiz kalmak için harcadığım çabayı hissediyordu. "Seni hissetmeme izin ver. Her *şeyini*."

Onun izniyle son kontrol ipi de koptu ve nefesim küçük ses patlamaları halinde çıkarken içine girmeye başladım. Çok lezzetli bir şekilde sıkıydı, çok ıslaktı, vücudu beni ipeksi bir kısaçla sıkıca kavıyordu. Bana güvenerek sarıldı ve o anda kendimi bir prens gibi hissettim. *Onun prensi*. Kalbim bir kez daha içimde yükselmeye başlayan müzikle atıyordu. Zonkluyordu. Boğucu. Hem karanlık hem de güzel, aramızdaki bu şeyden bahsediyordu: daha derine inmem için bacağı kalçamdan yukarı kayıyor, kaslarım zevkle geriliyor, birlikte kayarken vücutlarımız terden sırlıslıklam oluyor, karışan feromonlarımızın yarattığı koku beni daha yükseğe çıkarıyor... daha yükseğe. Yüzümü boynuna gömdüm, kısa bir çığlık attım ve boşalırken ürpertici bir inilti ile sona erdi, zevk karnımı sıktı ve ayak parmaklarıma kadar fırladı. "Ohhh, Jessie, Jessie." Yavaşladım, hareketsiz kalmadan önce içimde son bir ürperti dolaştı, başımı çevirip teninin kokusunu içime çekerken yıldızlar gözlerimin önünde azaldı.

Pencerenin dışındaki ışık neredeyse kaybolmuştu ve yağmur yeniden başlamıştı, tam üzerimizdeki çatıda yumuşak bir pıtırta, kalbimin yavaşlamasına, kasların gevşemesine, sevişmenin rüya gibi sonrasına mükemmel bir son müzik gibi görünüyordu. Jessie'yi bana bakacak şekilde çekerek döndüm ve bir an için sadece birbirimize baktık. Gülümsemesi yumuşaktı ve gözlerinde pişmanlık yoktu. "Jessie," diye fısıldadım, bir parmağımı yanağından aşağıya doğru gezdirdim, teni çok pürüzsüz, çok yumuşaktı. Dokunuşuma doğru döndü ve iç çekerek gözlerini kapattı. "Her şey yolunda mıydı?"

Gözleri açıldı ve başını salladı. "Hayatımda yaşadığım en harika şeydi."

Sen tanıdığım en harika insansın.

Ama o yanılıyordu. Tanıdığım en harika insandı.

Akıllı, güzel, nazik, sert, neşeli ve kibar.

Eğildim ve onu öptüm, sonra kan olabileceğini hatırladım. En azından ilk seferinden sonra ona iyi bakmalıydım. *Onun ilk seferi*. O bana aitti. Ne olursa olsun, bu asla değişmezdi. Bu düşünce içimi sahiplenici bir mutlulukla doldurdu ama en azından şimdi, çok yakından bakmama izin vermedim.

Kendimi geri çekerek yataktan çıktım ve "Seni temizlemek için bir şey getireyim. Hemen döneceğim."

Hızlıca banyoya yürüdüm, prezervatifi sifona çektim ve bir bezi ılık suyla ıslattım. Odaya döndüğümde yatağın kenarına oturdum ve Jessie'nin bacaklarının arasındaki kan izlerini nazikçe yıkadım ve sonra bezi banyoya geri getirip duruladım.

Çarşafı ve yorganı üzerimize çektim, yatağa onun yanına kaydım ve onu kendime yaklaştırdım. Birkaç dakika boyunca pencere camına vuran yağmuru izledik, Jessie'nin parmakları tembelce kolumda aşağı yukarı gezindi, bacaklarımız birbirine dolandı, bedenim memnuniyetten ağırlaştı. "Sanki başka bir dünyadaymışız gibi geliyor," dedim.

Omzuma gülümsediğini hissettim. "Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum."

Bir süre sonra bana bakabilmek için başını geriye doğru eğdi. İşaret parmağının ucu kolumda yukarı doğru hareket etti ve meme ucumun etrafında yavaşça dolaştı. "Rahatladığında ya da mutlu olduğunda mırıldandığını biliyor muydun?"

Kıkırdadım, tam da bunu yaptığımı fark ettim. "Öyle mi?" Duraksadım, düşündüm. "Evet, belki de öyle."

Gülümsemesi artarak başını salladı. "Bunu hiç kimse fark etmedi."

"Belki de yeterince rahat ve mutlu değilsindir." Omzumu öptü, etimi usulca ısırdı.

"Ouch."

Güldü ve battaniyeye sarıldı. Yine de haklıydı. Kendimi mutlu ve rahat hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Bacaklarının ağırlaştığını ve kirpiklerinin tenime değdiğini hissettim. "Sence bunun bir kısmını yanımızda götürebilecek miyiz Callen?" diye fısıldadı, yumuşak ve uyku sesinde bir umut vardı.

Tereddüt ettim. Ne demek istediğini biliyordum çünkü bunu ben de düşünmüştüm. Burada yük yoktu, endişe yoktu, engeller ya da pişmanlıklar yoktu. Burada sadece biz vardık, başka hiçbir şey yoktu, sadece duygu ve dürüstlük vardı. Ama çalıştığı şatoya döndüğümüzde durum böyle olmayacaktı. Orada -o dünyada- üzerimdeki yalan pelerini çekip çıkarmam ve bir kez daha geldiğim o berbat hale gelmem gerekecekti. Ama... bu tamamen doğru değildi, değil mi? Beni değiştirmiş, *kurtarmıştı*, en azından müziğin gittiği yere kadar. Onu yeniden duyuyordum, sadece ufak tefek parçalar değil, beni sarsan, harekete geçiren ve kâğıda dökmeye zorlayan uzun melodi dizeleri. Ama ne oldu

Ben gittiğimde? Müzik yine ölecek miydi? Kendi zihnimi notaları duyabilecek kadar susturabilmek için sürdürdüğüm hayata -anlamsız kötü alışkanlıklarla dolu bir hayata- geri mi dönecektim?

Nefes verdim ve Jessie'yi daha yakına çektim. Bunu istemiyordum. *Onu* istiyordum. Sahip olduğum tek iyi şeye tutunmak için çaresizce çırpınıyordum. Ama bu mümkün değildi. Ona sunabileceğim şeylerin ne kadar az olduğunu bilseydi beni istemezdi, istememeliydi ve ben bunu ona yapamazdım. Onu kızacağı bir şekilde tuzağa düşüremez, bana utanç ve mahcubiyetle bakmasına neden olamazdım. Buna katlanamazdım. Bu beni öldürürdü.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Sesimdeki pişmanlığı duyabiliyordum ve göğsüm acıyla gerildi. Ama bana çok şey vermişti ve ona gerçeği borçluydum.

ON ALTINCI BÖLÜM

JESSICA

Gözlerim odadaki düşük ışığa alıştığmdan, şaşırarak gözlerimi kırptım. Callen'ın sevişirken nasıl göründüğünü, ağzını nasıl ayırdığını, teninin nasıl tahrik olup kızardığını, kollarındaki kasların nasıl gerildiğini hatırlayınca hafızam beni içine çekti ve sıcak bir sevinç dalgası yarattı. Bacaklarımı hafifçe birbirine kenetledim, onun olduğu yerdeki sızıyı hissettim ve hafif rahatsızlığa rağmen gülümsedim. O neredeydi? Yatakta yalnızdım.

Kabarık yorganın üzerinden görebilmek için kendimi yukarı çektiğimde, Callen'ın pencerenin yanındaki sandalyede sadece boxer'ıyla oturduğunu gördüm, bronzlaşmış teni alçak ışıktaki pürüzsüzdü, dizlerinin üzerinde bir not defteri vardı ve onun üzerine eğilmişti. Alt dudağı üst dişlerinin altına çekilmişti ve eli hızla hareket ediyordu, kalemle sayfaya bir şeyler -sanırım müzik notları- karalıyordu.

"Hey," dedim usulca. Başını kaldırdı ve dudağını serbest bıraktı. Yüzündeki yoğun ifadeye, odaklanmaya gülümsedim. "Özür dilerim. Bölmek istemezdim."

Başını salladı, ayağı kalktı ve not defteri ile kalemi masanın üzerine, saatler önce tükettiğimiz boş yiyecek torbasının yanına bıraktı, battaniyelere sarılmış yerde bağdaş kurarak oturdu. Yerde yaptığımız o samimi pikniğı ve hiçbir yemeğın bu kadar lezzetli olmadığını hatırlayınca dudaklarım uçukladı. Callen yatağı doğru ilerledi, açık olan tek lambayı kapattı ve tekrar yanıma geçerek yorganı üzerimize örttü ve beni kendine çekti. "Seni uyandırmak istemedim."

Ona sokuldum. Çok katı, her yeri çok sertti ama yine de bir şekilde mükemmel bir yastıktı. "Mmm." İçimi çektim. "Yapmadın. Sadece yeni bir yerde uyuyorum. Bir an için nerede olduğumu bilemedim. Ne yazıyordun?"

"Üzerinde çalıştığım parçanın armonisi. Bu gece aklıma geldi."

Başımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Bu işler böyle mi yürüyor? Müziğı önce kafanda duyuyorsun, sonra da kağıda mı döküyorsun?"

"Evet. Bazen."

Bir dakika sessiz kaldıktan sonra, "Yazar tıkanıklığının geçtiğine sevindim.

Kaldırıldı. Neden bu kadar sıkıştığını düşünüyorsun?"

O kadar uzun süre durakladı ki, cevap verip vermeyeceğini merak ederek ona baktım. "Eminim çocukluğumuzdan hatırlıyoursundur, pek de iyi bir ev hayatım yoktu Jessie." Kalbim acıyla sıkıştı ve başımı salladım. "Babam yumruk atmayı severdi, ama hakaret etmeyi daha çok severdi. Aklına gelen en kötü şeyleri, en çok can yakacağını bildiği şeyleri

..." Yine sessizlik, sanki doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu, hatta belki de bazılarının etrafından dolaşıyordu, ama neden böyle bir hisse kapıldığımdan emin değildim. "Bazen onun sözlerini duyuyorum, hala bile. Aklımdan geçiyorlar ve ne bileyim, sanki beni felç ediyorlar, çocukken hissettiğim o değersizliği hissettiriyorlar."

Eğildim. "Oh, Callen. Ama sen hayatında çok başarılı oldun. Onun yanıldığını her düzeyde kanıtladınız."

Derin bir nefes verdi. "Belki de. Ama sözlerinin yankılarını duyuyorum ve sanki tekrarda takılıp kalıyorlar ve onları durduramıyorum."

"Alkol ve... parti dışında," dedim. *Kadınlar*. Bir kenara ittiğim bir düşünce. Bana içini açıyor, kalbini ortaya koyuyordu ve ben de onun bu yönünü öğrenmeyi umutsuzca istiyordum.

"Evet. Bir süreliğine kendimi yeterince uyuşturabildim, böylece onun sözlerinin sesi kısıldı, sadece arka plan gürültüsü oldu. Ama bunu yapmak gittikçe zorlaşıyor." Omzumu öptü. "Sana kadar."

Dudağımı ısırđım, içimi bir umut dalgası doldurdu, bana *ihtiyacı* olduğu hissine kapıldım. Sorun şuydu ki, bana *sadece* onun müziğı için bir tür ilham perisi olarak ihtiyaç duyulmasını istemiyordum. Sevilmek istiyordum. "Şu anda onunla herhangi bir ilişkin var mı?"

"Hayır."

"Peki ya annen? Ondan hiç bahsetmedin..."

"Hayır." Bu tek kelimedede çok fazla acı vardı. "Ben sekiz yaşındayken öldü. Aşırı dozda reçeteli ilaç almış. Kaza olduğunu söylediler ama... bilmiyorum. Kendimi bildim bileli depresyondaydı."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, keşke bunu bana çocukken anlatsaydı. Genç gözlerindeki hüznü daha iyi açıklayabilirdi. Kendi annemi hastalıktan kaybetmişim ve bir yetişkin olarak bununla başa çıkmak yeterince zordu. Sekiz yaşındaki hassas bir çocuk için annesini kaza olabilecek ya da olmayabilecek bir nedenle kaybetmek nasıl bir şey olurdu? Özellikle de geride bıraktığı ebeveyni, muhtemelen çok az teselli veren kötü bir piç gibi görünüyorsa.

Bir süre sessiz kaldı ve kendini biraz gergin hissetti, ben de dikkatini dağıtmak için elimi karnının çıkıntılarında gezdirdim. Kasları gerildi ve bir nefes aldı. "Sana bazen benim de kafamın içinde müzik duyduğumu söylemiş miydim? Şu anda çalan müzik şöyle bir şey: bow chicka wow wow."

Güldü, sesi kulağımın dibinde derin ve seksiydi, başımı eğdim ve ona sııttım. "Bu iyi bir şey," dedi.

"Beğendiğine sevindim."

"Buraya gel Mozart, sen ve o seksi ritim bana fikir vermeden önce o gezinen elini bana ver."

"Ne tür fikirler?"

"Vücudunuzun dinlenmesi gereken fikirler."

"Hmm," diye homurdandım. "Belki sadece bu gece için."

"Sadece bu gecelik." Beni kendine çekti ve sıcaklığı beni sardı, onun kokusu -sıcak erkek teni ve yakın zamanda kullandığı çam kokulu bir ürün -Güvenlik ve rahatlık getiriyordu. İçimi çektim ve birkaç dakika sonra tekrar uykuya daldım.

* * *

Sırtımda sert bir şey ve göğsümü nazikçe yoğuran bir el hissiyle uyandım. İnledim, Callen keskin bir tıslamayla emerken popomu ona doğru bastırdım. "Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Hâlâ ağrıyor mu?"

Biraz öyleydim ama umurumda değildi. Tahrik olmuşum ve içime girerkenki dolgunluğu, bir olurkenki tatlı istilayı hissetmek istiyordum. "Hayır."

Arkamı dönüp ona baktım, kuşluk vaktinin yumuşak ışığı saçlarındaki çikolata rengi röfleleri ve gri gözlerindeki mavi izleri ortaya çıkarıyordu. Çenesi kirli sakallarla pürüzlüydü ve dudakları uykudan ve bir gece önce yaptığımız öpüşmelerden dolayı şişmiş görünüyordu. Çok güzeldi, prensim sonunda geri dönmüştü ve onu sevdiğimi biliyordum. Belki de hiç durmamıştım.

"Erken kalkıp seni şato yakınındaki bir müzeye götürmeyi planlamıştım. Hiç gidemediğimiz şato," diye mırıldandı kulağımı usulca ısırarak.

Elimi göğsünde gezdirerek gülümsedim. "Sen benim müzemsin," diye fısıldadım ve onu hafifçe iterek sırt üstü dönmesini sağladım. Bir bacağımı onunkinin üzerine attım ve o inlerken boynunu öptüm. "Görülecek ve deneyimlenecek çok şey var," diye mırıldandım tenine karşı, elim karnının çıkıntılarını sıyırdı, kalçasındaki oyuk boyunca bir parmağımı gezdirmek için aşağı indi. "Burada sunulan sanat bir biçim çalışması ve"-daha aşağıya indim, o acı dolu bir nefesle tıslarken elimi sertliğinin etrafına sardım-"işlev."

Elimi yavaşça yukarı ve aşağı kaydurdım, parmaklarımın altındaki sıcak zonklamayla övündüm ve sırtını kamburlaştırdı, ağzından bir dizi karışık kelime döküldü. Sırtmamak için kendimi zor tuttum. "Hmm. Eski dillerde de eğitim veriyor musunuz?"

Bir iniltiyle karışık olsa da güldü. Elini benimkinin üzerine koydu, beni sırtüstü döndürebilmek için bir süreliğine hareketsiz bıraktı, kontrolü ele aldı, eğildi ve diliyle meme ucumu okşadı. "Sadece bir tane ve o da zamanın kendisi kadar eski. Sana öğretmemi ister misin?"

Gülümsemem bir zevk iç çekişine dönüştü. "Oh evet."

Yavaşça seviştik, bir gece önce ikimiz de birbirimizin bedenlerini keşfetmenin yeniliğiyle açgözlü olduğumuzda orada olmayan yavaş bir kalite.

Boynumun kıvrımından omzuma doğru öptü ve beni ters çevirmeden önce ellerini iç bacaklarımda gezdirdi, gülmeme neden oldu, tırnaklarını arka tarafımda gezdirirken ve dikenli çenesini kürek kemiklerime sokarken iniltiye dönüşen bir kıkırdama. Sanki bir gece önce kaçırmış olabileceği tüm yerleri keşfetmek, sabah ışığında her yerimi görmek istiyor gibiydi. *Zamanımız var*, demek istedim. *Dünya kadar vaktimiz var*. Ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum ve bunu düşünmek istemiyordum, bu yüzden onu ittim. Ellerinin vücudumdaki hissi odak noktam oldu ve kendimi gece uykusundan sonra teninin topraksı erkek kokusunda ve bunun içimdeki her kadınsı parçayla nasıl konuştuğunda kaybettim.

Daha sonra ben ona sokulurken tatmin olmuş bir şekilde birlikte uzandık. Yorgandan bir kaz tüyü benim hareketimle birlikte yukarı doğru sarmal bir şekilde yükseldi ve sonra sessiz bir güneş ışığında tembelce aşağı doğru süzüldü. Callen uzanıp uçuşan kuş tüyünü yakalamaya çalıştı ve tüy dans ederek uzaklaşınca güldü. Yüzünü bana döndü, eli sırtımda gezinirken ağzımın kenarına hızlı bir öpücük kondurdu. "O yük vagonunu nasıl bulduğunu biliyor musun? Tanıştığımız gün mü?"

"Hayır. Nasıl?"

Yukarı doğru baktı, ağzında bir gülümseme oynaşıyordu. Uzandım ve başparmağımın alt dudağının ortasındaki mükemmel girintinin üzerinde kaymasına izin verdim, ilgimi çeken her yere ve her yere dokunmaya karşı koyamadım. Yapabildiğim her şekilde onu deneyimlemek için aç hissediyordum... yapabiliyorken. Başparmağımı bir kez öptü, sonra geri çekti. "Bir tüyü takip ettim." Durakladı, saçımdan bir tutamı parmaklarının arasına aldı ve dokusunu hissederek birbirine sürttü. Bu noktada her bir parçamın hissini biliyor olmalıydı ama yine de kendi parmaklarının hareketini izlerken iç çekti, görünüşe göre saç telleri tarafından büyülenmiş, belki de benim kadar aç. Bu düşünce beni ısıttı ve memnun etti. "Babamla bir tartışma yaşamıştım ve evden ayrılmıştım. Bu tüy... dikkatimi çekti ve onu takip ettim." Bakışları benimkilerle buluştu. "Onu birkaç saat sonra beni bulduğun yük vagonuna kadar takip ettim. Yakın zamana kadar bunu hatırlamıyordum bile." Eğilip beni öptü ve ben bir kez daha onun içinde kayboldum.

Gün ışık değişimleri ve zevkin sürekli yükselip alçalmasıyla, tırnaklarının tenimi sıyırmasıyla, ağzının her yerde görünmesiyle geçti. Alt katı aradı ve kruvasan ve kahve sipariş etti ve daha sonra daha fazla sandviç ve tarte tatin adında ters çevrilmiş bir meyve ve hamur işi tatlısı sipariş etti, bunları yine piknik tarzında yerde yedik.

Callen öne eğildi ve beni öptü, karamelize elma parçasını yaladı.

güldüğümde ağzımın kenarına vurdu. İnledi. "Duş alsak iyi olur. Yanımda başka prezervatif yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hazırlıksız olmanız beni hayal kırıklığına uğrattı."

Gülümsedi ve bu çok tatlıydı. "Hayır, buna hazırlıklı değildim Jessie. Senin için. Ama bir şekilde ..." Beni tekrar öptü.

"Bir şekilde ne?" Fısıldadım.

"Bir şekilde şanslıydım, hak ettiğimden çok daha şanslıydım." Arkasına yaslanıp öğle yemeğimizin paketlerini toplamaya başlarken dalgın görünüyordu.

Bu günün bitmesini istemiyordum, küçük yatağın samimiyetinin, fısıltıyla söylenen sözlerin, battaniyelere sarınmış çıplak piknik yemeklerinin bitmesini istemiyordum ve bu yüzden onu dürterek gülümsedim. "Sanırım şansın tükendi." Ayağa kalktım, battaniyeyi ayaklarımın dibine bıraktım. "Bir duş alacağım ve prezervatif olmadan yapabileceğimiz her şeyi düşüneceğim." Sahte bir düşünceyle parmağımı çeneme koydum. "Muhtemelen hiç yoktur, gerçi ben oldukça deneyimsizim-"

Callen o kadar hızlı ayağa kalktı ki beni irkiltti ve bir kahkaha atmama neden oldu. "Kendimi yine şanslı hissediyorum."

Dışarı çıkmadan önce çok fazla sıcak su kullandık, buğulandık ve güldük ve ben duş tezgahlarının, ağızların, vücut yıkamanın ve çıplak tenin zevkleri konusunda eğitildim.

"İzin ver seni bu akşam yemeğe götüreyim. Bütün günü bu odada geçiremeyiz."

"Yapamaz mıyız?"

"Belki de çoktan yaptık. İzin verin sizi doğru düzgün besleyeyim, en azından kap kacak kullandığımız bir öğün olsun."

Mutfak aletlerinin abartıldığını düşünerek gülümsedim. Yağmur günün erken saatlerinde durmuştu ve pencereden dışarı baktığımda sokak kuruydu, güneş alçalıyordu. Paketlediğim sırtı açık Clémence Maillard elbisesini düşündüm ve birden giyinip Callen'la akşam yemeğine çıkma ihtimali beni heyecanlandırdı. "Tamam."

Saçlarımı kuruttum ve yüzümün ve boynumun etrafında birkaç tutam bırakarak topladım, biraz makyaj yaptım ve sonra elbiseyi giydim, kalçalarımın aşağı doğru düzelttim, Clémence'ın kreasyonlarının mucizevi bir şekilde kırışmaya direndiğini bir kez daha not ettim. Elbiseyle birlikte getirdiğim askılı siyah sandaletleri giydim ve banyodan çıktım.

Callen pencerenin önünde durmuş, dışarı bakıyordu. Mırıldanıyordu; tatlı, melodik ve güzeldi. Bir an için sadece onu izledim, müziğini dinledim. Ama arkasında durduğumu hissetmiş olmalı ki arkasını döndü ve gülümsedi; koyu renk bir pantolon ve soluk gri düğmeli bir gömlek giymiş yakışıklı biriydi. "Vay canına, harika görünüyorsun."

Callen durduğum yere doğru yürürken yüzümden yavaşça ayaklarıma baktı, gözlerinde neredeyse saygılı bir şey vardı. "Sen... Ben bile bilmiyorum

Senin hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Göz kamaştırıcısın. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

Dudağımı ısırarak gülümsedim. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Genelde birlikte vakit geçirdiği kadınları görmüştüm. Belli ki benden çok daha güzel kadınlarla birlikte olmuştu ama o anda bana bakışı, kendi sözlerine gerçekten inandığını hissettirdi.

Merdivenlerden indiğimizde Madam Leclair resepsiyonda duruyordu. Yakınlarda bir restoran olup olmadığını sordum, o da bize birkaç blok ötedeki bir restoranın adresini verdi. Vedalaşırken bize gülümsedi, biz de ona gülümseyince göz kırptı.

Aile işletmesi olan şirin restoran büyüleyici ve samimiydi, sipariş ettiğim beyaz şarap zengin ve tereyağlıydı, yemekler lezzetliydi ve müzik yumuşak ve romantikti. Pencere kenarında oturduk ve hayatlarımız hakkında, benim Paris'te yaşamam hakkında, onun Los Angeles'ta neleri sevip neleri sevmediği hakkında rahatça sohbet ettik. Kalbim ona duyduğum sevgiyle, her şey ve hiçbir şey hakkında konuşmamızın kolaylığıyla ve kaderin bizi bir şekilde teslim ettiği bu köyde, bu hafta sonunun büyülü hissiyle dolup taşı. Ve bunun uzun sürmeyeceğini bile bile kendimi ona vermiş olsam da, sadece şimdilik olabilirmiş gibi davranmama izin verdim. Sadece bu gece için.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CALLEN

Harfler bulanıklaştı ve yer değiştirdi, sanki benden kaçıyorlarmış gibi kağıt üzerinde hareket ettiler.

"Bu ne?" diye sordu, işaret parmağı önümdeki açık ders kitabına vuruyordu, sesi öfkeden boğuk çıkıyordu.

Onu memnun etmek istiyordum. Benimle gurur duymasını o kadar çok istiyordum ki, ama cevabım yoktu, tahmin bile edemiyordum. Dudaklarım titremeye başladı ve gözyaşlarımın göz kapaklarımın arkasını yaktığını hissettim.

Lütfen, Tanrım, lütfen bana yardım et.

Babam kitabı kabaca ters çevirdi, ayağa kalkarken öfkeli bir hırıltı çıkardı, irkilmeme ve aniden arkama yaslanmama neden oldu. "Senin derdin ne, seni küçük gerizekalı? Aman Tanrım. Bu lanet olası bir W!"

"Özür dilerim," diye ciyakladım, omuzlarım aşağılanma ve yenilgiyle çökmüştü.

"Tekrar dene," diye bağırdı.

Kağıda baktım, siyah mürekkep gözlerimin önünde dağılıyordu, gözyaşlarım sonunda dökülüp yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

"Ağlıyor musun, seni küçük sürtük? Ağlıyor musun lan?"

Başımı salladım, apaçık kanıtlara rağmen inkar ettim. Durmaya çalıştım, yıkımı ve utancı içime geri çekmeye çalıştım. Ama annemi istiyordum ve onu düşünmek beni daha çok ağlatıyor, onu o kadar çok geri istiyordum ki midemde asla ve asla dolmayacak bir çukur varmış gibi hissediyordum. O ölmüştü ve asla geri gelmeyecekti. Beni bir daha asla koruyamayacaktı. Artık sadece biz vardık - o ve ben ve bir hayal kırıklığı olduğumun hiç bitmeyen hatırlatıcısı. Gözyaşları daha hızlı akmaya başladı, boğazımdan küçük bir hıçkırık yükseldi.

Ani ve beklenmedik bir tokattı ve geriye doğru sarsılmama neden oldu, içinde bulunduğum sandalye bir takırtıyla devrildi. Üzerime doğru gelirken geriye doğru debelendim, uzanıp beni gömleğimden yakaladı ve tekrar elinin tersiyle vurdu.

Tokadın şaşkınlığıyla gözyaşlarım yanaklarımda kurudu, içimdeki acının yerini şok edici bir uyuşukluk aldı. Babam beni birkaç kez itip kakmış, yumruğunu masaya vurmuş, hatta duvarda bir delik açmıştı

ama daha önce hiç yüzüme vurmamıştı.

"Sana ağlayacak bir şey vermemi mi istiyorsun, seni lanet olası aptal?"

Yanağım acıdı ve yere çarptığım kalçam ağrıdı ama fiziksel ağrılar kalbimin içindeki acıdan daha iyi hissettirdi. Ona tükürdüm ve yüzünün öfkeyle buruşmasını izledim ve elini bana tekrar vurmak için geri getirdi. Beni ağlatan şeyin bu olmadığına farkında değildi. Beni ağlatan kelimelerdi ve ben sadece onları nasıl durduracağımı bulmuştum. Şimdi onu nasıl durduracağımı biliyordum.

"Callen, rüya görüyorsun. Şşş, uyan. Bu sadece bir rüya." Sesi çok uzaklardan geliyordu ve ben uyanmaya başladım, dudaklarımda acı dolu bir çığlık, yanaklarımda gözyaşlarının ıslak hissi. Sert nefes alıyordum ve nerede olduğumu bilmiyordum. Gözlerimi kırıştırdım, başımı sağa sola çevirdim; küçük, köhne bir mutfak görüntüsü, tavan arasındaki küçük oda netleştikçe kayboluyordu. Gerçeklik yerleşti. Rüya görüyordum. *Orada* değildim. Buradaydım. Jessie ile birlikteydim.

"Jessie," diye mırıldandım. Kolları beni sardı, vücudunun sıcaklığı öyle tatlı bir rahatlık veriyordu ki içinde boğulmak ve bir daha hiç havaya çıkmamak istiyordum. "Jessie, Jessie."

"Ben buradayım. Sorun yok. Rüyanda ne görüyordun?" Yanaklarımdaki gözyaşlarını büyük bir şefkatle sildi, gözleri ay ışığının aydınlattığı loş odada endişe havuzları gibi parlıyordu.

"O, sanırım. Bilmiyorum," diye yalan söyledim. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Onun anısını çok çok uzaklara itmeme ve o küçük çocuk olmanın nasıl bir his olduğunu düşünmemem gerekiyordu. Nefes alışım yavaşladı. Burada Jessie'yle birlikteydim ve onun kollarının sıcak çemberindeydim. Kendimi onun içinde kaybetmek, onun bedenine gömülmek ve sunduğu huzuru, iyileşmeyi içime çekmek istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

"Jessie." İçimi çektim, elimi yanağına götürdüm ve dönerek ona doğru eğildim. Bir an öylece ona baktım, güzel yüzü uykuyla yumuşamıştı ve gözlerinde aşk olabileceğini düşündüğüm bir bakış vardı. Bu beni korkuttu, *dehşete* düşürdü ama aynı zamanda içimi acıtan bir merakla doldurdu. Bu duyguyu içime attım, kalbimin derinliklerinde sakladım. Onu saklayamasam bile çıkarıp bakabilir, nasıl bir his olduğunu hatırlayabilirdim. Ve bu şekilde her zaman benim olacaktı.

Eğildim, onu öptüm ve ağzının tanıdık tadını içime çektim, kalbimin yerinden fırlamasına ve vücudumun gerilmesine neden olduğu için inledim. Kollarını bana doladı ve ağzım göğsüne doğru hareket ettiğinde parmaklarını saçlarıma doladı ve bacaklarını kalçalarıma doladı.

Kendimi onun içine doğru yönlendirdim, vücudunun sıkı kavrayışının verdiği mutluluğu tıslarken başımı meme ucundan bir anlığına kaldırdım. Zihnimde iğne ucu kadar ışık patladı, hareket etmeye ve itmeye başladığımda ondan başka her şeyin düşüncelerini temizledi.

Ağzımı tekrar onunkine götürdüm ve öpüştük, dillerimiz dans ediyordu.

Birlikte hareket ettik, önce yavaşça, nazikçe, sonra daha hızlı, neredeyse çılgınca. Tenimiz kayganlaştı ve oda seksin ıslak sesiyle, Jessie'nin inlemeleriyle ve benim soluk soluğa nefes verişlerimle doldu. Bu *hayattı*. Güzeldi, ilkeldi ve coşkuluydu ve ben bundan, onun dokunuşundan, kokusundan, vücutlarımızın sanki sadece birbirimiz için yaratılmışız gibi birbirine uymasından zevk alıyordum.

Acı, şüpheler, bir zamanlar bıçak gibi kesen kelimelerin yankıları, hala çok kolay kanayan kabuklar, tüm bu acılar kayboldu ve sadece o vardı. Kalp atışları, kokusu, iç kaslarının tatlı sıkışması bana sıcak ve lezzetli bir sürtünmeyle masaj yapıyordu.

"Jessie, aman Tanrım, bana neler yaptırıyorsun," diye nefes nefese kaldım.

"Al onları. Onlar senin," dedi nefes nefese, haykırmadan hemen önce, iç kasları etrafımda kasıldı ve yoğunluğu neredeyse şok edici olan kendi orgazmımı getirdi. Adını söylediğimi sandım ama emin olamadım çünkü başım arkaya düştü ve kendimi ona doğru bastırdım, doruk noktamdan her damla yoğunluğu sağdım, kalçalarımı döndürdüm ve sonra boğuk bir zevk iniltisiyle öne doğru düştüm.

Al onları. Senin olsunlar.

Lanet olsun, bu inanılmazdı. Akıllara zarar. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sustum.

Prezervatif kullanmadım.

Ah, lanet olsun. İlk kez prezervatifsiz seks yapıyordum, çok sık sarhoş olduğum zamanlarda bile, yaptığım tüm kötü seçimlerde, hiç prezervatifsiz yapmamıştım - en azından ... en azından hatırlayabildiğim kadarıyla. Kendimden iğrenerek gözlerimi kapadım, Fransa'ya gitmeden hemen önce sağlık raporu aldığım için şükrettim ve saf, tatlı Jessie'mle ilgili olarak bunu düşünmek zorunda kaldığım için midem bulandı. Jessie'nin boynuna doğru sert bir nefes üfledim, ciğerlerimi genişletmeye, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Onunkinin de çarptığını hissedebiliyordum ve elimi üzerine koydum, avucumun altında hayat kanı pompalanıyordu, bedenlerimiz hâlâ birbirine sıkı sıkıya bağlıydı. "Prezervatif kullanmadım," dedim ve kolumda gezinen parmakları durdu. "Temizim Jessie, söz veriyorum." Sesimdeki utancı gizleyemiyordum. "Zamanlama... uygun mu?"

"Evet, sanırım öyle," diye fısıldadı.

Tanrım, öyle umuyordum. Öyle değil mi? Bir an için güçlü bir coşku patlaması hissettim, ama onu bastırdım, büyümeden ve yayılmadan söndürdüm. Hayır, Jessie'yi herhangi bir şekilde tuzağa düşürmenin yanlış olacağına, ona yapabileceğim en bencilce şey olacağına bir gün önce karar vermişim. Ama onu *bu* şekilde tuzağa düşürmek hepsinden daha kötü olurdu çünkü istese bile beni hayatından çıkaramazdı. Sadece kapana kısılmakla kalmayacak, sonsuza kadar kapana kısılacaktı çünkü çocuğumun annesi olacaktı. *Bizim* çocuğumuzun.

Ondan ayrıldım, onu hamile bırakmış olma ihtimalimden dolayı pişmanlık göğsümü dolduruyordu, şu anda bile içinde bir hayat filizleniyor olabilirdi. I

yuvarlandı, ama ona uzanıp onu kendime çekmekten kendimi alamadım. Bırakmaya hazır değildim. Henüz hazır değildim.

* * *

Pazar sabahı hava ılık ve tazeydi ve her şey günlerce yağan yağmurdan sonra olduğu gibi temiz kokuyordu. Erkenden uyanmış, duş almış, giyinmiş ve odayı biraz kasvetli bir şekilde toplamıştık. Aramızda sessiz bir gariplik vardı ve bunun sadece hafta sonumuzun bitiyor olmasından mı yoksa Jessie'nin yaptıklarımızdan pişmanlık duymasından mı kaynaklandığından emin değildim.

"Bir daha asla göremeyeceğimiz büyü bir yere veda ediyormuşuz gibi geliyor," diye mırıldandı son bir kez daha odaya dönerken. Sabahki suskunluğunun ne anlama geldiğini öğrendiğim için mutlu bir nefes aldım. O da bu odayı benim kadar özleyecekti.

Gülümsedim. Büyüleyiciydi ve bir daha geri dönmeyecektik. Çantalarımızı alıp Jessie Creswell'le ilk kez seviştiğim odanın kapısını kapatırken bu düşüncenin hüznü içimi kapladı. *Benim Jessie'm*. Artık sadece birkaç günümüz kalmıştı ve onlar burada olmayacaklardı. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı gerçek dünyaya geri döneceklerdi.

Madam Leclair bizi kontrol etti ve vedalaşırken sıcak bir şekilde gülümsedi. Biz kapıyı açarken Jessie arkasına baktı ve Fransızca bir soru sordu. Madam Leclair güldü, cevap verirken göğsü hareketiyle birlikte titriyordu. Jessie sırtıttı ve başka bir şey söyledi ve sonra ayrıldık.

"Ona ne sordun?"

"Hanında kalan başka misafir olup olmadığını sordum." "Ve?"

"Yoktu." Huh.

Jessie bana baktı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. Bir an için beni aydınlatıp aydınlatmamaya karar veriyormuş gibi göründü ama sonra, "Madam Leclair bazen aşkın başlangıcının sadece basit bir yakınlık meselesi olduğunu söylerdi," dedi.

Sevgiler.

Bu mümkün müydü? Jessie beni gerçekten seviyor olabilir miydi? Bir anlığına, sadece bir kalp atışı hızıyla, zihnimi devam etmeye zorlamadan önce bu olasılığı sorgulamama izin verdim. Bunu umut etmeme izin veremezdim. Bunu yapamazdım. Yine de küçük odayı, küçücük yatağı düşünerek gülümsedim. Yakınlık harika bir hafta sonu geçirmemizi sağlamıştı. İyi aydınlatmanın da zararı olmamıştı. Azalan alacakaranlığın pencerede nasıl parladığını, Jessie'nin beyaz geceliğinin altındaki ince kıvrımlarını nasıl sergilediğini, teninin şafağın sarı ışığında nasıl saten gibi parladığını hayal ettim. Onu bu şekilde görmek ölene kadar aklımdan çıkmayacaktı.

Otelde kaldığımız birkaç gün içinde araba büyük ölçüde kurumuştur ama Jessie'nin burnunu kıvrmasına neden olan hafif bir küf kokusu vardı. Güldüm ve arabanın tavanını indirdim. Umarım temiz hava daha iyi kurumasına yardımcı olurdu. Her iki durumda da kiralama şirketindeki adam sigortayı isteyip istemediğimi sorduğunda evet dediğim için memnundum.

Jessie içini çekti. "İşe döneceğim için heyecanlıyım ama bu hafta sonunun bitmesini de istemiyorum."

Elini tuttum ve sıktım. "Aslında dönüş yolunda bir durak daha planlamıştım."

"Nerede?" diye sordu heyecanla.

"Bu bir sürpriz." GPS'in sesini takip ederek Domrémy-la-Pucelle'e, yani Nick'in yardımıyla bir kez daha öğrendiğim üzere Jeanne d'Arc'ın büyüdüğü kasabaya giden sapağın tabelasına ulaştım. Belli ki Jessie de biliyordu, çünkü tabelayı gördüğünde nefesini tutup elimi sıktı.

"Aman Tanrım, nereden bildin?"

"Araştırmamı yaptım." Sırıttım, yüzündeki sevinci görmekten duyduğum zevk içime yayıldı. "Ama işin içinde bisikletler varsa, ben yokum."

Güldü. "Anlaştık."

Kasabanın içinden bir dizi dönüş yaptık, park ettik ve el ele Joan of Arc'ın doğup büyüdüğü küçük, eğimli çatılı çiftlik evine doğru yürüdük. Ana oda en büyük odaydı; şöminesi, karo zeminleri ve ahşap kirişli tavanları vardı. Etrafa çok az ilgiyle baktım, daha çok Jessie'yi dolaşırken izlemek istiyordum, onun yaptığı gibi parmağını eşyaların üzerinde gezdiriyor ve ayrıntıları incelemek için yakınına eğiliyordu. Arada bir kafasını kaldırıp neşeye gülümsüyordu ve bu mutluluktan yüreğim burkuluyordu. Şimdilik onun güzel yüzünde beliren her merak ifadesinin tadını çıkarıyordum.

Ayrıldığımızda Jessie bir şeyler düşünüyor gibiydi, ama ben onu kendi düşünceleriyle baş başa bıraktım, yaptığı işe, çalışma alanını çevreleyen tarihe odaklandıklarını düşündüm.

Son bir durak daha yaptık, Joan of Arc'ın doğum yerinden kısa bir sürüş mesafesinde eski görünümlü bir kilise.

"Saint Rémy Kilisesi," dedi Jessie, sesinde bir hürmet notası vardı. "Burası Joan'ın gelip dua ettiği yer. Burada vaftiz edilmişti."

İçeri girdik, içerisi sessizdi, havada mum ve bir çeşit keskin yağ kokusu vardı. Jessie yüksek, kemerli tavanlara baktı, ben de karanlık, el oyması sıraları ve renkli vitray pencereleri inceledim. Dindar bir adam değildim ama burada havada bir şey vardı, gözlerimi kapattığımda göğsüme baskı yaptığını hissettiğim ağır bir şey. Burada, bir yerin yüzyıllardır süregelen duaları, itirafları, sevinç ve kederi barındırabileceğine, Tanrı'ya yapılan bu çağrılarının parçalarının hala havada asılı durduğuna ve kendi başlarına bir hayat sürdüklerine neredeyse inanabilirdim.

"Burası... farklı hissettiriyor, değil mi?" Jessie benim de aklımdan geçenleri dile getirerek sordu.

Neredeyse evet diyecektim ama inanmadığım bir tanrı hakkında konuşmak istemiyordum, eğer varsa bile ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk etmiş olan bir tanrı. "Sanırım bu koku, her neyse, kafamıza giriyor."

Jessie bana baktı, gülümsemeden önce gözleri bir an yüzümde kaldı. "Chrism yağı," diye mırıldandı gözlerini kaçırarak. "Kokladığın balsam."

Ellerimi ceplerime soktum ve küçük mumların sıralandığı bir standın olduğu ön tarafa doğru ilerlerken onu takip ettim. Bir kibrit çaktı ve öne doğru eğilerek mumlardan birini tutuşturdu. Omzunun üzerinden bana baktı. "Birisini için dua etmek ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır."

Başını salladı ve sonra yakındaki renkli camlardan birine doğru yürüdü. "İnanması zor, değil mi?"

"Ne?" Sesim gergin çıkmıştı ve boğazımı temizledim.

Jessie başını eğdi, hâlâ Joan of Arc olduğunu tahmin ettiğim zırhlı bir kadının ata binmiş ve savaş sancağını tuttuğu renkli cama bakıyordu. İnsanlar dua ederek ona bakıyor, bir anne bebeğini savaşçı azize doğru tutuyordu. "Bir zamanlar buraya dua etmeye gelen küçük bir kızın bir gün vitraylarda resmedileceğini. Genç, okuma yazma bilmeyen bir köylü kızı bir ulusa ilham verdi."

"Cahil mi?" Sesim yine çatallaşarak, kalp atışlarım kulaklarımda yüksek sesle çınlayarak sordum.

"Mmm," diye mırıldandı Jessie. "Bin dört yüzlü yıllarda çiftçi çocuklarına genellikle okuma öğretilmezdi."

"Oh."

Tek kelimeyle başını çevirdi, yüz ifadesi endişeliydi, sanki o tek kelimede onu duraksatan bir şey duymuş gibiydi. "Vitray bu yüzden Ortaçağ'da bu kadar popüler oldu. Böylece sıralarda oturan insanlar

-Çoğu okuma yazma bilmeyen bu insanlar İncil'deki hikâyeleri anlayabiliyordu." "Huh. İlginç."

Jessie başıyla onayladı. "Evet, işte bu yüzden çevirdiğim yazılar çok etkileyici. Jeanne d'Arc'ın farklı noktalarda yazıya dökülmüş birkaç mektubu var, ama o zamanlar günlük tutamazdı, kişisel düşüncelerini kaydetmenin bir yolu yoktu; muhtemelen bunları onun için başka birine de yazdırmazdı. Dolayısıyla onu bu kızın gözünden görmek... geçmişe açılan inanılmaz bir pencere ve kendi hikayesini geride bırakamamış genç bir kadının zihnine dair inanılmaz bir içgörü. Kendi yapamadığını yapmasına yardım edecek biri olduğu için çok şanslıyız."

Konuşurken gözleri parlıyordu, işine olan tutkusu çok açıktı ve onu o şekilde görmek hoşuma gitmişti. Ama aynı zamanda boğazıma bir yumru yerleşmesine neden oldu

Çünkü zaten bildiğim bir şeyi doğruluyordu: onun hayatında bana yer yoktu. O, örnek alabileceği ve gurur duyabileceği bir erkek de dahil olmak üzere, hayatın sunduğu her güzel şeyi hak eden bir kadındı.

O adam ben değildim ve bu gerçeği her hatırladığımda kalbimin küçük bir parçasının kırıldığını hissetmediysem kahrolsun.

"Hiçbir zaman kiliseyle pek aram olmadı."

"Hayır mı?"

"Hayır. Günahlarımı bir şişe burbonun dibinde itiraf etmeyi tercih ederim."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Ben de pek kiliseye giden biri değilim. Ailem dindar değildi."

Tekrar pencereye bakarken onu inceledim. Heykellere, sıralara, duvarlara asılı ahşap resimlerdeki gravürlere bakarken gözlerindeki saygıyı fark etmiştim. Dindar olmayabilirdi ama ruhani biri gibi görünüyordu. "Tanrı'ya inanıyor musun Jessie?"

Başını öne eğdi, bir süre cevap vermedi. Sonunda, "Bir zamanlar sele yakalanan dindar bir adam hakkında duyduğum bir hikaye var. Evinin çatısına tırmanmış ve Tanrı'nın onu kurtaracağına inanmış. Bir komşusu kayıkla gelmiş ve 'Sular yükseliyor. Benim tekneme bin.

"Ama dindar adam cevap verdi, 'Hayır teşekkürler. Tanrı'ya dua ettim ve beni kurtaracağını biliyorum' dedi.

"Kısa bir süre sonra bir kurtarma ekibi botla geldi. 'Su yükseliyor. Teknemize bin.'

"Ama dindar adam yine 'Hayır, teşekkürler. Tanrı'ya dua ettim ve beni kurtaracağını biliyorum' dedi.

"Bundan kısa bir süre sonra bir polis helikopteri tepemizde dolaştı ve bir merdiven attı. 'Su yükseliyor' dediler. 'Merdiveni tutun, sizi güvenli bir yere uçuracağız.

"Ama dindar adam cevap verdi, 'Hayır teşekkürler. Tanrı'ya dua ettim ve beni kurtaracağını biliyorum' dedi.

"Bütün bu süre boyunca su yükselmeye devam etmiş, sonunda çatının üstüne ulaşmış ve dindar adam boğulmuş. Cennete vardığında hemen Tanrı'yı görmek istedi. Onun önünde durduğunda, 'Tanrım, neden burada cennetteyim? Beni kurtarman için dua ettim. Beni o selden kurtaracağına inandım' demiş.

" 'Evet, çocuğum, yaptın,' diye yanıtladı Tanrı. 'Ve sana iki bot ve bir kurtarma helikopteri gönderdim. Ama sen onları gönderdin. "

Ona baktım, içimde garip bir his dönüyordu, sanki küçük karıncalar tenimde geziniyordu. Jessie'ye alaycı bir gülümseme verdim.

"Her neyse," dedi Jessie, gülümseyerek ve utangaç bir kıkırdamayla. "Bu benim ruhani inancımın bir hikâyede özetlenmiş hali. Belki Tanrı ya da kader diye bir şey vardır, ama sonuçta, eğer bir Tanrı varsa, kendine yardım edenlere yardım ettiğine inanıyorum."

Yorum yapmadım. Tanrı bana hiç yardım etmemişti. Tanrı annemi benden aldı ve beni bir canavarla baş başa bıraktı. Tanrı beni hep boğulmaya terk etmişti. "Gidelim mi?" diye sordum. "Eminim yarınki güne hazırlanmak için yapman gereken şeyler vardır."

"Evet. İstiyorum." Durduğum yere doğru birkaç adım yürüdü ve elimi tuttu. "Teşekkür ederim Callen. Bu hafta sonu ve benim için düşündüğün her şey için teşekkür ederim." Kirpikleri yanaklarına çarparak aşağı baktı ve kalbim yavaşça çarpmaya başladı. "Bunu asla unutmayacağım."

"Ben de yapmayacağım, Jessie." Ve daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

JESSICA

Château de la Bellefeuille'i gördüğümde kalbim biraz olsun duracak gibi oldu. Yapı ne kadar görkemli ve nefes kesici olsa da, bu muhteşem hafta sonunun ve daha da üzücü olanı, Fransa'da birlikte geçirdiğimiz zamanın azaldığının işaretiydi. Beş gün sonra Callen gitmiş olacaktı. İlişkimizi daha kalıcı hale getirmek isteyebilme ihtimali var mıydı? Ve eğer öyleyse, bu tam olarak nasıl olacaktı? Zihnimin çözüm üretmeye çalışmasına pek izin vermek istemiyordum ama bir şekilde aklım orada dolaşıp duruyordu. Her yerde olduğu gibi Fransa'da da çalışabilirdi, değil mi? Bunu yapmak için tüm hayatını değiştirmesi gerekebilirdi ama-

"İşte geldik," dedi Callen arabayı kaldırıma çekerken. Sesindeki hayal kırıklığını hayal mi ediyordum yoksa sadece kendi duygularımı mı ona aktarıyordum ve ses tonunda aslında olmayan şeyler mi duyuyordum emin değildim.

Vale kapımı açtı, ben de dışarı çıktım ve bagajdan çantalarımızı alıp valeye bahşiş verdikten sonra Callen'la kaldırımda buluştuk. Şatoya girdik ve asansöre doğru yürüdük. Ne yapacağımdan emin değildim. Burada mı ayrılacaktık, yoksa ona yemeğe gitmek isteyip istemediğini mi sormalıyım? Yarınki işime dinlenmiş olarak gidebilmek için erken yatmam gerekiyordu ama Callen'la çok az zamanımız vardı ve ben her anımdan faydalanmak istiyordum. Uykuya dalarken onun bedeninin yanımda olmasına, beni sıkıca sararken teninin kokusuna alışmışım.

Oh, Jessica, çok fazla kalp kırıklığı yaşayacaksın. "Jessie," dedi Callen, ana fuayeden içeri adım attığımızda durarak. "Yapacak işlerin olduğunu ve yarın çalışman gerektiğini biliyorum ama... bu gece benimle kal. Uyumana izin vereceğim. Söz veriyorum. I-"

"Evet." Başımı salladım ve rahatlamış bir nefes verdim. "Evet."

Callen'ın yüz ifadesindeki rahatlama kalbimi hoplattı ve ona bir öpücük verdim.

Asansöre kadar olan kısa mesafeyi yürüdükten sonra en üst kata çıkarken vücudu yanımda daha gevşek görünüyordu. Koridordaki halı ayaklarımın altında yumuşacıktı ve onun küvetini kullanıp kendimi ıslatmak için sabırsızlanıyordum.

yarım gün arabada kaldıktan sonra kaslar. Belki Callen da bana katılırdı. Dudaklarımda gizemli bir gülümseme belirdi ve Callen bana bakıp kaşlarını kaldırdı, süitinin kapısına geldiğimizde çantalarımızı yere bırakıp anahtarı cebinde aramaya başladı. "Şu anda tam olarak ne düşünüyorsun?"

Duvara yaslandım ve anahtarı kilide sokarken onu izledim. "Ben de tam senin o büyük küvetini düşünüyordum."

Gözleri parladı ve kapıyı iterek açarken sırtıttı, çantaları aldı ve süite doğru başını sallayarak ondan önce girmemi işaret etti. "Bu düşüncenin gittiği yeri sevdim. Bunun hakkında daha fazla konuşalım," dedi kapıyı arkasından kapatırken. Sadece sırtıttım, yatak odasına doğru ilerlerken aniden durdum ve şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim.

Yatağında yarı çıplak bir kadın yatıyordu.

Ayağa kalkıp ince sarı bir kaşını kaldırdığında kanım damarlarımda dondu, tam kırmızı ağız eğlenerek sırtıttı, giydiği cimri siyah sütyen ve külot hayal gücüne hiçbir şey bırakmadı.

"Odamda ne halt ediyorsun Annette?" Callen arkamdan homurdandı.

Uzuvlarım donmuş gibiydi ama yine de kalbim bir mil hızla atıyordu. Annette de kimdi? Ve neden neredeyse çıplaktı ve sanki orada olmaya hakkı varmış gibi onun yatağında yatıyordu?

Aklımdan bir düzine görüntü geçti, çünkü bu bana çok tanıdık geliyordu. Annem kaç kez yarı çıplak kadınların şok içinde oturdukları, çarşafaları üzerlerine çektikleri otel odalarına hışımla girmişti? Kardeşim ve ben kaç kez onun peşinden gitmiştik, yanaklarım alev alev yanmış, gözlerim yanmıştı?

"Fransa'da ne işin var? Odama nasıl girdin?" Callen talep etti.

Annette Callen'in yastığına yaslandı ve elini mükemmel yuvarlak göğüslerinin üzerinde gezdirerek sütyenin dantelinin arasından göğüs ucunu okşadı. Başka tarafa baktım. Yüzümün sıcak olduğunu hissettim ve şok ve aşağılanmadan dolayı kızarmış olması gerektiğini biliyordum.

"Resepsiyondaki adamın dikkatini dağıttım ve bir anahtar yürüttüm. Otellerde hâlâ *anahtar* kullanıldığını bilmiyordum. Büyüleyici. Bana öyle bakmayı kes. Beni gördüğüne genelde çok sevinirsin, Callen sevgilim. Coşkun genellikle"-kasıklarına baktı-"daha büyük. Onun yüzünden mi? O da bize katılabilir. Başka her şeyi denedik ama bunu denemedik. Ben oyun oynuyorum-"

"Kapa çeneni, Annette," diye tekrar homurdandı Callen, yatağın ucundan bir battaniye alıp ona doğru fırlattı. "Ve üstünü ört." Callen bana baktı, yanakları kızarmış, gözleri utançla dolmuştu. "Jessie... Özür dilerim..."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Neler olup bittiğini tam olarak anlayamamıştım ama bu kadın görünüşe göre bir

Los Angeles'taki hayatının düzenli bir parçasıydı. Başım dönüyordu ve kadının belli belirsiz tanıdık geldiğini fark ettim. Paris'teki o gece salonda onunla birlikte miydi? Gözlerim sadece Callen'ı görüyordu ama şimdi ona iyice bakınca onun da orada olduğunu düşündüm. Ama o Fransız sarışınla birlikte değil miydi? Ona yardımla işini bitirmesini söyleyen?

Az önce içinde bulunduğum mutluluk balonu sadece patlamakla kalmamıştı; patlamıştı da.

Annette içini çekerek bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve ayağa kalktı. Güldü. "Yüzündeki ifadeye bak Callen. Sanki beni daha önce hiç çıplak görmemişsin gibi."

Kusacakmış gibi hissederek yüzüm kızardı ve arkamda ayak sesleri duyulurken titreyen bacaklarımı sabitlemek için duvara uzandım. Annette'in de yüzünün renginin solduğunu, ağzının açılıp kapandığını fark ettim ve arkamı döndüğümde kısa boylu, kel bir adamın kapı aralığında durduğunu, gözlerinin üçümüz arasında dolaştığını gördüm.

"Aman Tanrım," dediğini duydum

Callen'ın. "Bu da ne?" diye sordu adam. "Larry..."

"*Karımı* mı beceriyorsun?" Adam Callen'a baktı, yüz ifadesi öfke ve dehşete düşmüş gibi görünen bir şaşkınlıkla gergindi.

Annette küçük bir öksürük çıkararak yatağın üzerindeki battaniyeyi kaptı ve vücuduna sardı. "Larry, sevgilim, bu sadece bir yanlış anlaşılma," diye söze başladı ama Larry zehirli bir bakışla onun sözünü kesti.

Larry sözlerini Callen'a yönelterek, "Yaptığın onca iğrenç, ahlaksız şey arasında," dedi. "Senin bile bazı standartların olduğunu sanıyordum."

Callen kısa bir an için gözlerini kapadı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Önce Larry'ye, sonra da Annette'e baktı ve yüzündeki ifadeyi tanıdım. Bunu babamda da sık sık görmüştüm. Callen yalan söyleyip söylememeye karar veriyordu. Bir elini saçlarında gezdirdi ve nefes nefese kaldı. "Evet, geçmişte Annette'le yattım. Özür dilerim. Hiçbir mazeretim yok. Artık yok." Sonunda gerçeği söylemeye karar vermişti. Babam bu yola hiç başvurmamıştı ama yine de belki de bunun bir önemi olmayacağını fark ettim. Şimdi burada dururken kendimi hâlâ hasta ve aşağılanmış hissediyordum. Annette'in gözündeki diğer kadın *ben miydim*? Hastalıklı ve çarpık bir şekilde öyle hissediyordum. Odadan kaçmak ya da daha iyisi ortadan kaybolmak istedim.

Larry başını salladı, bakışları hâlâ tiksintiyle doluydu. "Seninle birkaç gün geçirmeye geleceğimizi haber vermek için sana sesli mesaj bıraktım, bir arkadaşına ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Bana baktı. "Ama sen hiç arkadaş sıkıntısı çekmedin, değil mi? Birbiri ardına lanet olası dikkat dağınıcı şeyler."

"Yapma. O olmaz." Bana baktı, çenesi gerilmişti, gözleri boş bakıyordu. "Jessie, odana geri dön."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. *Ne oluyor be? Beni reddediyor muydu? Birlikte geçirdiğimiz o güzel hafta sonundan sonra, seviştikten sonra? Neden beni*

Onları dışarı mı atıyordun? Bir battaniyeye sarılmış Annette'e baktım, göğüsleri zar zor örtülmüştü, etrafını sıkıca saran kumaş sayesinde mükemmel vücudunun hatları kolayca görülebiliyordu.

Tanrım, bu onun hayatı.

Onun hayatı.

Yaptığın onca iğrenç, ahlaksız şey arasında... Bu onun hayatıydı.

İğrenç. Ahlaksız.

Jessie, odana geri dön.

Geçici olduğumu bir an için unutmuş olsaydım, *bu* bana açık ve acımasız bir hatırlatmaydı. Tek kelime etmeden döndüm, hala kapının yanında duran gece çantamı aldım ve neredeyse koşarak odadan çıktım. Odama dönene kadar gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. Çantamı yere bıraktım, sırtımı kapalı kapıya dayadım ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

* * *

Kapımın çalınmasıyla irkildim ve yatakta doğruldum. "Jessie?" Yavaşça seslenildiğini duydum.

Callen.

Daha önce olanlardan sonra -beni kovduktan sonra- ona gitmemeye yemin etmişim. Peşinden koşmayacaktım. Özür dilemesi için yalvarmayacaktım. Nedense peşimden gelebileceğini düşünmemişim bile. Kafamı karıştırdı, dengemi bozdu. Gözyaşlarım çoktan kurumuş olsa da parmaklarımı gözlerimin altına götürdüm ve parmak uçlarımla kapıya doğru ilerledim. Ellerimi kapının üzerine koydum ve kulağımı tahtaya dayadım, ne yapacağımdan emin değildim. Şu anda onu görmek istediğimden bile emin değildim.

"Lütfen, Jessie." Sesi doğrudan kapının diğer tarafından geliyor gibiydi, sanki o da kapıya yaslanmıştı. "Lütfen kapıyı aç. Konuşmamız gerek." Dudağımı ısırarak geri çekildim. "Lütfen," diye tekrarladı.

İçimi çektim, kilidi çevirip kapıyı açarken keskin bir tıkırtı duydum. Kapının çerçevesini kapladı, iri vücudu boşluğu dolduruyordu, yüzü yorgun ve pişmanlık doluydu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Başımı salladım, dudaklarımı birbirine bastırdım ve içeri girebilmesi için geri çekildim. Bir saniye boyunca birbirimize baktık, aramızdaki boşluk gerilim doluydu. "O insanlar, Paris'te çalıştığım salonda o gece seninle birlikteydiler."

Başını salladı. "O benim menajerim ve o da onun karısı."

"Ah." Kelime bir fısıltıydı ve hissettiğim yoğun hayal kırıklığıyla doluydu.

"Odama gelmesini ben istemedim. Fransa'ya geldiklerini bile bilmiyordum."

"Sana bir mesaj bıraktığını söyledi," dedim, kapıyı kapatıp arkama yaslandım

Buna karşı.

"Seninleydim Jessie. Bir telefonum *olduğunu* neredeyse unutmuştum..." Sözleri kayboldu.

Bir an için gözlerimi kapattım. Ben de öyle. Sanki kendi dünyamızda, sadece bizim için yaratılmış bir yerdeymişiz gibi hissetmişim. Gerçek dünyaya dönmekten korkmuştum ve şatoya ayak basmamın üzerinden on dakika geçmeden bunun nedenini anlamıştım. Eğer orada olmasaydım, teklifini kabul eder miydi? "Onunla... bir ilişki mi yaşıyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, bu değil... Bu..." Boynunun arkasına masaj yapıyor, son derece perişan görünüyordu. Bir süre sonra başını salladı. "Utanç duyduğum o kadar çok şey yaptım ki, Jessie. O şeylerden nefret ediyorum..." Sanki söyleyecek söz bulamıyormuş gibi tekrar başını salladı.

Aramızda bir an geçti. *Mazeretim yok*, demişti daha önce. En azından o bunu fark etmişti. Yine de bütün bu olay bana çok alçakça gelmişti. *Bayağı*. Ahlaksızca, tıpkı menajерinin söylediği gibi. Callen'ı bu şekilde görmek istemedim. Bir sürü kadınla yattığını biliyordum. İçki içtiğini biliyordum. Bana nedenini bile söylemişti, ben de anlamaya çalışmıştım. Ama bu... Bu beni ondan utandırdı.

-Tiksindim ve bu canımı acıttı. O her zaman benim prensim olmuştu, önce hayalimde, sonra hafızamda ve şimdi de kalbimde. Onu seviyordum. *Ama bu?* "Çocukları var mı?" Bakışlarımı başka yöne çevirerek sordum. Sesim düz çıkmıştı.

Durdu, beni inceledi, yüz ifadesi o kadar üzgündü ki kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Onun için üzölmek istemedim. Buradaki kötü adam oydu. "Hayır."

Bu onu daha iyi yapar mıydı? Bir önemi var mıydı? Yoksa bunu sadece kendim için mi yapıyordum?

Kendi acı hatıralarım hakkında mı?

"Tanrım, bana öyle bakma Jessie," diye homurdandı. "Yaşadığım hayat hakkında hiç yalan söylemedim. Sana yerine getiremeyeceğim hiçbir şeyin sözünü vermedim. Sen bunu kabul ettin. Söz vermek yok. Pişmanlık yok."

"Biliyorum," dedim usulca. "Sadece..." Omuz silktim, utangaç bir hareketti. Kendimi çok hassas ve ham hissediyordum. "Sen her zaman benim prensim oldun Callen," diye itiraf ettim, az önce aklımdan geçen düşünceyi dile getirerek onu kalbime aldım. "Seni başka bir şey olarak görmek acı veriyor. Bu hafta sonundan sonra umuyordum ki-"

"Dur. Ben senin prensin olamam Jessie. Bunu görmelisin." Callen usulca küfrederek arkasını döndü.

Kalbim acıyla kasıldı. Yukarıda yaşadıklarımın sonra bunu görebiliyor muydum? Belki de. Ama hafta sonunu birlikte geçirdiğim adamı *bu* adamdan ayırmakta çok zorlanıyordum. Sırf beni büyüleyeceğini bildiği için beni ıssız bir yerdeki boş bir kiliseye getiren adamla, ahlaktan ve vicdandan yoksun görünen, insanları bu kadar kolay ve bencilce incitebilen bu adamı birleştiremiyordum. "Sanırım

... Ben ... bu şekilde yaşamak istemediğine karar vermeni umuyordum, sığ

insanlarla çevrili olarak, kendin de onlardan biri haline gelerek, seni utandıran seçimler yaparak, şu anda gördüğüm gibi. Bu hafta sonu benim hissettiklerimi hissettiğini biliyorum,

Callen. Oradaydım. *Seni* gördüm. Birkaç dakika önce üst kattaki adam sen değildin. Ya da en azından ... öyle olmak zorunda değil. Artık değil." Ona uzandım ama o bana karşılık vermedi.

"Yanılıyorsun," dedi, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. Elimi bıraktım, acı içime yayılıyordu. "Tanrım, Jessie, eğer biri için değişebilecek olsaydım, bu sen olurdun. O adam olmak istemiyorum. Ama ben böyle biri oldum. Olmak zorunda olduğum kişi."

Geri çekildi, yüzündeki acı dolu ifadeye sadece dehşet içinde bakabildim. Eğer o da benim kadar üzgün hissediyorsa, o kişi olmak *istemiyorsa*, bunu neden yapıyordu? "Ne...? Neden? Neden nefret ettiğin biri olmak zorundasın?"

Callen benden uzaklaşıp pencereye doğru ilerlerken iç çekti, perdeyi araladı ve bahçeye baktı. Duruşu sertti, omuzları gerilmişti ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki neredeyse yanına gidecektim. Ama bir şey beni engelledi. Sanki benimle bir şey paylaşıp paylaşmaması gerektiğini tartıyormuş, sanki içsel bir güç toplamaya çalışıyormuş gibi ağır bir beklenti hissettim. Ben de zar zor nefes alarak bekledim.

"Okuyamıyorum," dedi, kelimeler o kadar sessizdi ki neredeyse doğru duyup duymadığımı sorgulayacaktım. Kalbim hızla atmaya başladı ve zihnim karmaşayla doldu. Bana döndü, gözlerinde öylesine çıplak bir kırılganlık vardı ki nefesim kesildi. "Kitapları, menüleri ya da tabelaları okuyamıyorum. Mesajları ya da e-postaları okuyamıyorum. Gençken sana tren raylarında bir not bırakamazdım çünkü lanet olası bir mektup bile yazamıyorum."

Bekle... Ne?

Şoktan donmuş gibi hissettim, zihnim bana söyleyebilecek herhangi bir ipucu toplamaya çalışmak için dönüyordu. Aklıma hiçbir şey gelmedi. "Ben... Ben bilmiyordum."

"Bunu saklamakta iyiyimdir. Bunu saklamayı diğer kariyerim haline getirdim, Jessie."

Ona doğru bir adım attım, yüzündeki acıya ve pencerenin önünde öylece dururken çok yalnız görünmesine kapıldım. Işık etrafında bir hale oluşturmuş, koyu renk saçları alnına dökülmüştü. "Ama nasıl, Callen? Anlamıyorum."

Bir an için yana baktı, ellerini ceplerine soktu ve omuz silkti, hareket zar zor fark ediliyordu. "Çocukken okulda çok zorlandım. Harfler... Onları bir türlü kavrayamıyordum. Sonunda bana öğrenme güçlüğü teşhisi kondu ama" -elini cebinden çıkardı ve saçlarını alnından geriye doğru taradı- "yine de çok zordu. Okul, eve gelmesi için bir öğretmen tuttu ama babam izliyordu ve bu beni çok geriyordu, bu yüzden denemiyordum ve sonra da yaramazlık yapıyordum." İçini çekti, sesi öyle yorgunluk doluydu ki kalbim sıkışıyordu.

"Çok geçmeden anladım ki babam yeterince sinirlenirse dersi bitiriyor ve bana fiziksel olarak saldırıyordu. Fiziksel şiddeti, harfleri anlayamamanın verdiği aşığılanmaya tercih ediyordum."

"Ah, Callen," diye nefes aldım, gözlerim yaşardı. "Yıllar önce, dayak yemeyi umursamadığını söylediğinde kastettiğin buydu."

Başını titrek bir şekilde salladı. "Evet. Vurulmak bana taktığı isimlerden daha iyiydi. *Aptal. Gerizekalı. Hayal kırıklığı.* Vurulmak, sürekli değersiz bir başarısızlık gibi hissetmekten daha iyiydi."

"Ve ... kafanızda tekrar tekrar duyduğunuz sözler, okuyamadığınız için size isimler takan o mu? Tüm övgüler, tüm övgüler, yine de sadece onu duyuyorsun." Bir an durakladım ve onun kederli yüz ifadesine baktım. "O senin sihrini çalıyor."

"Evet." Kelime bir nefes fısıltısıyla çıktı. "Bu yüzden yalnız kalamıyorum. Bu yüzden yalnız kalmamak için *her şeyi* yaparım. Çünkü yalnız olduğumda kafamın içinde duyduğum tek şey o oluyor."

Kalbimde hâlâ çok ağır bir yük olmasına rağmen kendimi tutamayarak ona gittim. Bana uzun zamandır sakladığı sırrını söyledikten sonra onu orada tek başına bırakmak dayanılmazdı. Kollarımı beline doladım, başımı göğsüne koydum ve onu kendime çektim. Elleri saçlarımın arasından geçerek yukarı çıktı ve çenesini başımın üstüne koydu. "Jessie," diye iç geçirdi.

Bir dakika sonra başını kaldırdı ve ben de ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. "Bugün için özür dilerim. Benim en kötü yanımla yüzleştiğin için üzgünüm. Çok utanıyorum. Ama anlıyor musun, ben senin prensin değilim ve asla olamayacağım. Hayatım buna bağlı olsa bile sana bir aşk mektubu yazamam. Kendi adımları bile yazamam. Sadece... seni utandırırım."

"Beni asla utandırmazsın Callen ve öğrenebilirsin. Artık bir erkeksin, babasını hayal kırıklığına uğratmaktan korkan küçük bir çocuk değilsin. İstersen özel bir öğretmen tutabilirsin. Notaları ve sembollerini okuyabiliyorsun. Eğer bunları okuyabiliyorsan, harfleri anlamlandırmayı da öğrenebilirsin."

Kollarımı belinden çekti ve başını sallayarak uzaklaştı. "Hayır. Aynı şey değil."

"Nasıl?"

"Kesin olarak bilmiyorum. Belki de sağ beyin/sol beyin meselesidir. Belki de ben bir anomaliyim. Hiçbir fikrim yok. Bu tür şeyleri araştırabileceğimden değil." Bir an için gözlerini kaçırdı. "O gün yük vagonunda bana kitabındaki müziği gösterdiğinde, sanki..." Sanki kendisine bile açıklamakta zorlanıyormuş gibi yüzü asıldı. "Sanki notaların gerçek bir ağırlığı vardı, yuvarlak, ağır alt kısımları ve üstteki hafif küçük asa ile. Şekilleri... onları kağıda sabitliyordu ve harfler ve rakamlar gibi dönüp durmuyor, uçup gitmiyorlardı. Yap." Başını iki yana salladı. "Bunu açıklayamam Jessie, ama o notları okudum. Beynimde yer ettiler ve ertesi gün onlara baktığımda bir gün öncekiyle aynı görünüyorlardı ve adlarını hatırlıyordum."

Duygular boğazımı tıkadığı için zar zor konuşabiliyordum. *Oh, Callen.*

"Bu... Yani, keşke bilseydim. Keşke o müzik kitabının senin için ne kadar önemli olduğunu anlayabilseydim. Elime geçirebildiğim her birini sana getirirdim."

Gülümsedi; yumuşak, tatlı ve biraz da hüzünlüydü. "Biliyorum yapardın. Yine de klavye daha da yardımcı oldu, özellikle de notaya bir ses verebildiğimde. Bir şekilde sembolün nasıl ses çıkardığını duymak onu beynimde pekiştirdi. Müziğe, notaların birbirine nasıl uyduğuna, birbirlerini nasıl tamamladıklarına, bir dizinin duygularını nasıl değiştirdiğine takıntılı hale geldim. I

..."

Şaşkınlıkla başımı salladım. Tanrım, herhangi birinin kendi kendine müzik okumayı, eski bir klavyede çalmayı, doğrudan insanların ruhlarına giden müzikler bestelemeyi öğrenebileceğini mi düşünüyordu? "Sen bir dahisin Callen. Sen bir müzik dehasısın."

Güldü ama bu gülüş pek eğlenceli değildi, neşeden çok acı veriyordu. "Ben bir dahi sayılmam. Ben bir-"

"Yapma." İlerledim, iki parmağımı dudaklarına dayadım ve sözlerini durdurdum. "Sakın bunu söylemeye cüret etme. Sana söylediklerini tekrarlama." Başımı sallayarak elimi bıraktım. "Kafanın içinde duyduğun onun sesi değil, değil mi? *Senin sesin*. Bu senin sesin, bir zamanlar sana söylediği sözleri tekrarlıyor, onları pekiştiriyor. Hala onların gerçek olduğuna inanıyorsun, bu yüzden hala çok fazla güce sahipler."

Ağzını açtı ve sonra kapattı, gözleri yüzümde geziniyordu. Titrek bir nefes verdi. "Bilmiyorum. Artık bilmiyorum bile."

"Bunlar yalan Callen, her zaman da öyleydi. Zalim, kalpsiz bir adam tarafından korkmuş, etkilenebilir küçük bir çocuğa söylenen yalanlar. Onların gitmesi için önce buna inanmalısın."

Bir elini saçlarında gezdirdi ve kollarını iki yanına indirmeden önce iç geçirdi. "Yine de okumayı asla öğrenemeyeceğim Jessie."

Yanıliyordu ama şimdilik boşverdim. Denemek için cesaretini bulması gerekiyordu. Bunu onun için yapamazdım. Tekrar öne çıktım, avuçlarımı göğsüne koydum ve başımı eğerek yüzüne baktım. "O zaman müziğinle bana aşk mektupları yaz. Bana kalbimi sızlatan ve ruhumu dolduran şarkılar yaz. Eğer... Eğer bana karşı hislerin varsa, onları şarkılarınla ifade et. Umurumda değil. Ama yaşamak istemediğin bir hayatı yaşama. Olmak istemediğin bir şeye dönüşme. Bana layık hissetmediğin için sahip olduklarımızı bir kenara atma."

"Ben sana layık *değilim*. Bana sürekli *bir* şeyler okumak zorunda kaldığında nasıl hissedeceksin? Tarihi ya da akşam haberlerinde gördüklerim dışında herhangi bir politikayı ya da ne dediği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için benden başka herkesin güldüğü bir meme'i bile tartışamayan bir adamla birlikte olmak senin için ne kadar sıkıcı olacak?"

İçimi çektim. "Callen, kasette kitaplar ya da belgeseller var."

Tarihle gerçekten ilgileniyorum. Sanırım bunu biliyorsunuz ve gerçekten isteseydiniz şimdiye kadar dinler ya da izlerdiniz. Eğer tarih hakkında bir şeyler öğrenmek istemiyorsanız, bunu benim için yapmayın. Bu umurumda değil. Pencеремizden giren gün batımının renkleri hakkında ne düşündüğünüzü ve kader hakkındaki fikirlerinizi duymak istiyorum. Kalbinizden geçenleri ve etrafınızdaki dünyayı nasıl gördüğünüzü duymak istiyorum."

"Ah, Jessie," diye nefes aldı, bana bakarken gözleri yumuşacıktı. Beni kendine çekti ve birkaç dakika öylece kaldık, kalbinin düzenli atışını dinlerken kulağım göğsündeydi, dudakları başımın üstündeydi.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda iç çekti. "Ben sadece... Bilmiyorum. Sen her şeyi hak ediyorsun ve ben bunu sana verebilecek adam olmak istiyorum, ama ben... ben değilim."

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. Yanılıyordu. Onu seviyordum ve okuyamamasını, bu konuda yalan söylemesini umursamıyordum. Kırık prensimi şimdi çok iyi anlıyordum. Her şey yerli yerine oturmuştu. Ama hissettiklerimin hiçbir önemi yoktu. Bildiklerim, inandıklarım, eğer kendisi inanmıyorsa zerre kadar fark etmiyordu.

"Lütfen bu kadar üzgün görünme Jessie. Hâlâ biraz zamanımız var. Boşa harcamayalım."

Biraz zaman.

Buna geri dönmüştük. Bize vermek istediği tek şey buydu ve ben daha fazlasını istiyordum. *Onu* istiyordum ama birden kafam karışmıştı. Bir şeyler yapabileceğimizi ummuştum ama şimdi resmi net göremiyordum. Pusluydu ve aniden sona eren, hiçbir yerde kaybolan yollarla doluydu. Tanrım, ben istemezken, ben onu hayatımda isterken ve o hala oraya ait olduğuna inanmazken nasıl veda edecektim?

Biraz zaman.

Bir avuç gün. Bu

yeterli değildi.

Sahip olduğum

tek şeydi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CalLEN

İçkinin yakıcılığı düşüncelerimden bir anlığına da olsa uzaklaşmamı sağlıyordu. Yeterince içersen onları tamamen köreltebilirdim ama bu da muhtemelen bayılacağım ve Jessie'yle geçireceğimiz koca bir geceyi kaçıracağım anlamına gelirdi, oysa çok az zamanımız kalmıştı: tam olarak dört.

Jessie'nin yaşadığım sefahat hayatını yakından görmesi hâlâ midemi bulandırıyor. *Annette. Lanet olsun.* O korkunç sahneye tanıklık ederek Jessie'nin saflığını lekelediğimi hissediyordum. Sadece bu da değil, bana içinde en hassas yer olduğunu söylediği noktaya bıçak saplamıştım. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum ve Jessie'ye bunu yaptığım için kendimden nefret ediyordum.

İçimi çektim, ellerimi saçlarımda gezdirdim ve bir gece önce odasında birbirimize söylediklerimizi gözden geçirdim. Jessie okuyamadığımı biliyordu ve beni hemen reddetmemişti. Bu bilgi ruhumda şarkı söylüyordu ama yine de... tanıdık utanç *hâlâ* arka planda çınlıyor, rahatlamayı bastırıyordu. O kadar uzun süre yalan söylemişim ki, gerçeği açıkça yaşayacak cesaretim olduğunu sanmıyordum, gerçekleşene kadar asla tahmin edemeyeceğim milyonlarca küçük şekilde kendimi gizlemek zorunda olmamanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum.

Aldatmada usta olmuşum, anında yalan söyleme, dikkat dağıtma, saptırma yeteneğimi geliştirmiştım. Ve bu çok yorucuydu. Bu noktada yalanlara alışmıştım, ama şimdi Jessie bildiğine göre, onun *önünde* yalan söylemek ve ne yaptığımı anladığını bilmek nasıl bir his olurdu? Bu nasıl bir utanç duygusu uyandırır? Yalan söylediğinizi *bilen* saygı duyduğunuz birinin önünde sürekli yalan söylemek? Ve eğer bunu nasıl bir beceriyle yaptığımı görseydi, anlar mıydı, yoksa sonunda bana duyabileceği güveni azaltır mıydı? Sizi en çok inciten kişiyi hatırlatan birine nasıl güvenebilirdiniz?

Alkolden bir yudum daha aldım, kendi amaçsız düşüncelerim yüzünden hüsrana uğramış ve kafam karışmıştı.

Gün boyunca odamda kalıp Jessie'yi beklemek istiyordum ama kendimi eve tıkılmış hissediyordum. Müzik kafamın içinde çalmıyordu. Hiçbir yazı

bitmişti ve bir içki içmek istemiştım. Nick'i aradım, çalışıyordu ama benimle saat beşte barda buluşacağını söyledi. Saat dörtte aşağı indim ve son kırk beş dakikadır aynı içkiyi yudumluyordum. Barın diğer tarafından biri yüksek sesle güldü ve ben de önce yaşlı çifte, sonra da Larry'nin yakınlarda olmamasını umarak etrafıma baktım.

Bir gün önce ona söyleyecek pek bir şey yoktu ve şimdi de söyleyecek bir şey yoktu. İhaneti silmedikten sonra özür dilemenin ne anlamı vardı ki? Ona gelince, anlaşılan bana ya da Annette'e bağırarak zamanını boşa harcamaya gerek olmadığına karar vermişti. Ne zaman ve ne sıklıkta olduğunu kim bilmek isterdi ki? *Hay sikeyim.*

Annette'in Fransa'dan kalkan ilk uçakla gittiğini ve Larry'nin de ertesi gün ayrılacağını biliyordum. Odamda olanlardan sonra evliliklerinin ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayatımdaki tüm iğrenç anların arasında bu en iyisi olmalıydı. Nefesimi üfledim, hatırası içimde bir başka iğrenme duygusunun yankılanmasına neden oldu.

Bu noktada hala bir menajerim olup olmadığını ya da Larry'nin temsilciliğini isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Ya da bu konuda başka birinin.

Larry yaptığı işte çok iyiydi ve bu işteki en iyi bağlantılara sahipti, ama ona da tam olarak güvenemeyeceğimi bilecek kadar çok insanı sırtından bıçakladığını görmüştüm. *Tıpkı onun da bana güvenemeyeceği gibi.* Ne yazık ki, tüm bu yaşam tarzının içine çekildim çünkü benim gibi biri için kolayca başka yöne bakan, derin sorular sormayan, çürük bahanelere ve daha çürük davranışlara gülümseyip başını sallayan insanlarla takılmak daha kolaydı. Böylece ben de onlardan biri haline geldim.

Otel odamdan çıkarken Larry bana bir Fransız TV programıyla röportaj yapacağımdan bahsetti; bu röportajdan *kaçmaya çalışmam son derece aptalca olurdu.* Son bakışındaki tiksinti bana *moronluğun* hafif kaldığını gösteriyordu. Ben tatildayken bana iş ayarlaması berbattı ama hayır diyecek durumda değildim. Larry'nin başına gelenlerden sonra olmazdı.

"Bakın kim dönmüş." Nick yanımdaki bar taburesine kaydı ve içkime bakarken kaşlarını kaldırdı. "Mutlu saatler olduğunu sanıyordum. Eğer öyleyse neden bu kadar mutsuz görünüyorsun?"

Düzgün bir gülümseme olduğunu umduğum bir şekilde dişlerimi gösterdim. "Bu nasıl?" Ürperdi. "İyi değil."

Bu gerçek bir kahkaha attı. Ama sonra inledim ve içkimden bir yudum daha aldım. Barmen geldi ve Nick tekrar bana bakmak için dönmeden önce bir bira sipariş etti.

"Sorun ne Cal? Romantik hafta sonundan adımlarında bir bahar ve yüzünde bir gülümsemeyle döneceğini umuyordum. Şarap turları, müzeler, Fransız bahçeleri ve kahvaltılık mekanlarıyla ilgili onca araştırma... Onca planlama ve her şey yolunda gitmedi mi?"

İçkime baktım, hafta sonunu yeniden yaşamak için kendime izin verdim, sadece bir süreliğine

an. Jessie ve ben planladığım şeyin yarısını yapacak kadar bile yataktan çıkamamıştık. Ve bu... inanılmazdı. "Çok iyi gitti. Her şey ... aniden karmaşıklaştı."

Nick'in içkisi önüne kondu ve o da uzun bir yudum aldı. "Ah. Anlıyorum." Başımı eğip ona yan gözle baktım. Anlamıştı. Her zaman öyleydi. Larry ve Annette gibi insanları hayatıma sokmaya başladığımda onu kendimden uzaklaştırmaya başlamamın nedeni de buydu. Cesaretimi toplayarak başımı çevirdim ve bara baktım. "Nick, neden bana hiç mesaj atmıyorsun?" Bu ve bir

Fark etmemiş gibi davrandığım yüzlerce küçük şey daha.

Sadece sessizlik vardı, ama başımı kaldırmak yerine önümdeki kokteyl peçetesini bir kez katladım ve sonra tekrar katlayarak küçük bir kare haline getirdim.

"Söylememi ister misin?" Nick usulca sordu.

Nefesimi üfledim. "Hayır." Okuyamadığımı bildiğini uzun zamandır biliyordum. Bu aramızda konuşulmayan bir gerçektir. Noktaları ilk nasıl birleştirdiğinden emin değildim ama sözleşmelerimi okuyacak insanları işe alacak kadar param olmadan, bilgisayar programları ve uygulama indirebileceğim telefonlar için param olmadan önce benimle birlikteydi. Fark etmişti ve utandığım çok açık olduğu için tek kelime etmemişti. Sadece elinden geldiğince bana yardım etti.

"Bunda utanılacak bir şey yok Callen."

Cevap vermedim ve bir süre sonra "Bu yüzden mi?" diye sordu. "Neden ne?"

"Neden işler birdenbire karıştı? Ona söyleyebilirdin, biliyorsun."

"Söyledim."

Ona baktım, yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Nasıl tepki verdi?"

Başımı salladım. "Umurunda olmadığını söylüyor. Ve şu anda muhtemelen umursamıyor ama bunun onu nasıl etkileyeceğini, hatta muhtemelen *beni* nasıl etkileyeceğini düşünmediği için." Bunun nasıl bir mücadele olduğunu bilmesine imkan yoktu, insanlara gerçeği söylemenin daha kolay olacağını biliyordu ama aynı zamanda bundan faydalanmak isteyebileceğini de anlıyordu. Okuma yazma bilmemenin beni sadece aptal hissettirmekle kalmayıp aynı zamanda savunmasız hissettirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Başkalarının bunu kolaylaştırdığına inanabileceği şeyler vardı -mesajlaşmak gibi- ama onlar da tuzaklarla doluydu. Bilmeliydim; otomatik düzeltme beni birçok kez aptal yerine koymuştu. Bu yüzden bazı teknolojileri terk ettim. Aptal gibi görünmektense hemen cevap vermediğim için kaba görünmeyi tercih ederdim.

"Tamam. Yani... ne yapacaksın? Sonsuza kadar yalnız mı kalacaksın? Çok fazla içip, yoluna çıkan her kadınla yatıp, karaciğerin iflas edene ya da sakin düşene kadar durulayıp tekrarlayacak mısın? Kulağa harika bir plan gibi geliyor."

Boğazımdan gelen kıkırdamaya engel olamadım. "Sen böyle söyleyince..."

"Aynen öyle." Nick iç çekti. "Üzgün, yalnız ve siksiz. Yaşamak için bir yol değil, ya da

öl."

"O zaman ne yapacağım? Dünyanın öbür ucunda yaşıyor."

Omuz silktili. "Bunlar ikinizin çözmesi gereken ayrıntılar. Tek bildiğim Cal, çok ama çok uzun zamandır gözlerinin sarhoşluktan başka bir şeyle parladığını görmediğim. Ve bunu bir daha asla göremeyeceğimden korkuyordum." Sesindeki hüznü duydum ve bu beni irkiltti. Bir süredir içinde bulunduğum yıkım yolunu görmüş ve beni engellemeye çalışmıştı. Onu dinlememiştin. Onu kendimden uzaklaştırmak için her şeyi yapmıştım.

İçkimden bir yudum aldım. "Bu geziye benimle gelmek için zamanın yoktu, değil mi?" Neredeyse burada bulunduğumuz süre boyunca çalışıyordu.

"Senin için her zaman vaktim var, Cal."

Ona gülümsedim. Evet, her zaman öyleydi. Gerçekten istemediği zamanlarda bile zaman *ayırırdı*. Bunu gerçekten yapan tek kişiydi. "Son zamanlarda bu kadar kötü bir arkadaş olduğum için özür dilerim, dostum."

Nick birasından bir yudum aldı. "Bir sonraki içkiyi getir, seni affedeceğim."

Güldüm ama yüzümü buruşturdum. Ona bundan çok daha fazlasını borçluydum. Hem de çok daha fazlasını. "Teşekkür ederim."

İçkilerimizi paylaştık ve sohbet ettik, ortam hafiflemeye başladı ve on beş dakika sonra yanımda birinin kaydığını hissettim ve sağıma baktım. Kız gülümsedi ve bir an için onu tanıyamadım, ama sonra onu ilk geldiğim gecedten hatırladım, Jessie'nin tam da bu barda ortaya çıktığı gecedten. Kız nazlı nazlı gülümsedi. "Tekrar merhaba."

"Nasılsın?"

"Biz iyiyiz." Arkadaşı ona doğru eğilip bize el salladı ve Nick'in yanındaki boş koltuğu görünce arkamıza geçip oraya oturdu. Elini uzattı ve kendini Nick'e tanıtmaya başladı.

"Seni bu hafta tekrar göreceğimi umuyordum," dedi kız. Kahretsin, adını hatırlayamıyordum. Barmen geldi ve ben beynimde onun adını ararken kız bir çikolatalı martini sipariş etti. Hiç aklıma gelmiş miydi?

Barmen içkisini hazırlamak için arkasını döndükten sonra "Evet," dedim. "Çok çalışıyorum ve arkadaşlarımla vakit geçiriyorum." Arkadaşlarla. Bu bana yanlış geldi. Ama Jessie bir *arkadaş* değilse, neydi?

"Çalışmak mı? Buraya sadece tatile geldiğini sanıyordum. Yeni bir şeyler mi besteliyorsun?"

"Evet. Bir film müziği üzerinde çalışıyorum." Korkunç bir yazar tıkanıklığından muzdarip bir şekilde buraya geleceğimi ve bir hafta sonra şimdiye kadar yazdığım en iyi şeylerden biri olabileceğinden şüphelendiğim -umduğum- bir eserin ortasında olacağımı kim tahmin edebilirdi ki? *Jessie yüzünden*. Jessie yüzünden.

"Bu çok heyecan verici!" dedi kız, elini koluma koyarak, istersem onu odama geri götürebileceğim anlamına geldiğini bildiğim bir işaret yaptı. Ben götürmedim.

Barmen içkisini önüne koyduğunda kolumu elinin altından çektim ve bardağını bana doğru kaldırdı. "Son şaheserinize."

Martini'sinden bir yudum aldı.

"Buna minnettarım." Bu çok garipti. Bir gündemi olduğunu biliyordum ve ilgilenmiyordum. *Ve daha önce hiç havadan sudan konuşmak zorunda kalmamıştım.* Kendimi affettirmek için ağzımı açtım ama ben konuşmadan o konuşmaya başladı.

"Arkadaşlarım ve ben bol bol geziyoruz," diye devam etti. "Loire Vadisi'nde yapılacak çok şey var. Çok güzel bir yer." Kokteylinden bir yudum daha aldı ve sonra başını eğerek çapkınca gülümsedi. "Hâlâ jakuzinin keyfini çıkarma fırsatım olmadı."

Rahatsız bir gülümsemeyle nefesimi bıraktım. "Dinle, ah-" Kafamı kaldırdığımda Jessie'nin barın kapısında durmuş, yüzünde aynı anda hem şaşkın hem de kırgın bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Yarım saat kadar daha işten çıkmasını beklemiyordum ama onu gördüğüme o kadar sevinmişim ki bir anda ayağa kalktım. Bana doğru yürümeye başladı, vücudu sanki emin değilmiş gibi kaskatı kesilmişti. "Gitmeliyim," diye mırıldandım yanımdaki kıza.

"Bir dakika? Şimdiden mi? Yapabileceğimizi umuyordum-"

"Özür dilerim." Barmene döndüm. Nick'i ve iki kızı göstererek, "Bunları odama götür," dedim. Barmen başıyla onayladı ve ben de bahşiş bıraktım. "Nick, yemekte görüşürüz?"

"Hayır. Bu gece olmaz. Kahvaltı?"

Ona başımı salladım ve bar taburelerinin arasından sıyrıldım, konuştuğum kızın suratının asıldığını fark ettim ve Jessie'ye doğru yürüdüm. Bana garip bir gülümseme verdi ve Nick'e el salladı. "Selam," dedim, "iş nasıldı?"

Jessie arkamdan bara baktı. "Eğer daha önce
-"

"Seni bekliyordum. *Sadece* seni, Jessie."

Bana kısa bir gülümseme verdi. "Tamam. O zaman gidelim mi?"

Dönerken elini tuttum. Arkamıza hızlıca bir bakış attı, gözleriyle tam olarak buluşmayan başka bir gülümsemeyi bana göstermeden önce bir anlığına sıkıntılı bir ifade takındı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

JESSICA

Rabbimizin 1429 yılında, Temmuz ayının yirmi birinci günü

Kral 7. Charles'ın taç giyme töreninden döndük, kısmen Jehanne'in askerlerimizi zafere götürürken gösterdiği cesaret sayesinde zafere ulaştık. Kutlama görülmeye değer bir manzaraydı ve aşına olduğum tüm süslemelerle kendim gibi giyinmiş olmama rağmen, bir şekilde... hiç kendim değilmişim gibi hissettim. Değiştim ve nasıl geri döneceğimden, hatta dönmek isteyip istemediğimden bile emin değilim.

Babam beni saraydaki birkaç beyefendiyle tanıştırdı ve bana evlenmem için en avantajlı teklifi beklediğini söyledi. Görevim sona erdiğinde döneceğim yerin bu olduğunu bilmek kalbimi sızlattı; sevgisiz bir evlilik ve bir ömür boyu rol yapmak.

Olivier'nin sütunların arkasına gizlendiğini ve beni birbiri ardına aristokrat beyefendilerle dans ederken izlerken çok fazla şarap içtiğini gördüm. Dans ettim ve güldüm ama kaptanla beni serbest bırakıp kampa dönmeden önce paylaştığımız öpücüğünü düşünmeden edemiyordum; bu kadar cüretkâr davrandığı için kızgındım ve öpücüğümüzün sona ermesinden bir şekilde memnuniyetsizlik duyuyordum. Bu yüzden beni bir sütunun arkasına çekip bana doğru bastırduğunda ve dudaklarını tekrar dudaklarıma yerleştirdiğinde onu durdurmadım. Hatta itiraf etmeliyim ki onu cesaretlendirdim ve öpücüğüne büyük bir şevkle karşılık verdim. Böyle bir davranışta bulunduğum ortaya çıkarsa tamamen mahvolurum, üstelik bir ordu mensubuyla, ama yine de umurumda değil gibi görünüyor. Ne yapıyorum ben? Olivier ve benim bir gelecek umudumuz yok -hiç yok- ve yine de onun ellerini üzerimde hem dehşete düşüren hem de heyecanlandıran bir şekilde arzuluyorum

Ben.

Kuralların farklı olduğu, hala bir rol oynadığım ve yine de bir şekilde daha özgür olduğum kampa geri döndüğüm için neredeyse minnettarım. Odak noktası bir kez daha savaş stratejisine ve avantajımızı zorlayıp Paris'i almanın en iyisi olup olmadığına döndü. Olivier, Jehanne'ın yapmamız gerektiği yönündeki görüşüne katıldığını söylüyor, ancak Charles tereddüt ediyor, şüphesiz sarayının görüşlerinden etkileniyor. Bazen tüm bu savaştan o kadar bıyıyorum ki, çığlık atabilirim diye düşünüyorum. Tanrı neden bizim zaferimizi önemsesin ki? Şu anda çadırlarında aynı Tanrı'ya dua eden İngiliz askerleri yok mu? Neden bazı dualara cevap verirken diğerlerine vermesin? Jehanne yanlış sorular sorduğumu söylüyor ama ben doğru soruların ne olduğunu bilmiyorum. Belki ben de onun gibi sorgulamayı bırakabilirsem zihnim huzur bulabilir. Belki de Tanrı hepimizi barışa götürmeye çalışıyor, ama Jehanne dışında kimse onun çağrısına inanmıyorsa, başarısız olmaya mahkumuz. Çünkü bir kız ne kadar dindar olursa olsun tek başına bütün bir ulusunu kurtaramaz. Aslında, bir kız hiç kimseyi kurtaramaz - ne bir ülkeyi ne de bir insanı - onun kadar güçlü bir şekilde inanmadıkları sürece.

Yine rüya görüyordu. Bu sefer ne hayal ettiğini biliyordum çünkü bir çocuğun çıkaracağı sesle hafifçe inliyor ve elleriyle çarşafı sıkıyordu.

Ben de o gün üzerinde çalıştığım çevirinin hayalini kuruyordum. Taç giyme törenlerini, gizli öpücükleri, savaş birliklerini, askeri kampları ve tüm bunların üstesinden gelmeye çalışan genç bir kızı hayal ediyordum. Ama onun çığlıkları beni uyandırdı ve şimdi rüyam sabah sisi gibi kayboldu.

"Callen," diye fısıldadım, onu hafifçe sallayarak. "Callen, uyan. Rüya görüyorsun." Hafifçe kıpırdandı, başı yanağına ani bir tokat yemiş gibi döndü, gözleri açıldı. Odamın loş ışığında bana göz kırptı, gerçeklik gün yüzüne çıktı, uzun bir nefes alıp beni kendine çekerken gözlerindeki gölgeler kayboldu.

Elimi yanağında gezdirdim, çenesindeki sertliği hissettim. Sabaha yakın olmalıydı. Yatağımın başucundaki saate bakmak için dönmem gerekecekti ve bir saniyeliğine bile olsa ondan uzaklaşmak istemiyordum. "Aynı rüyayı mı gördün?" diye sordum.

"Evet. Aynı rüya."

"Artık sana zarar veremez," diye fısıldadım. Sadece ona zarar veriyordu, değil mi? Babasının sözlerinin zihnini zehirlemesine izin vermemesi için ona nasıl yardım edebilirdim? "Onun sözleri yalan." Daha da yaklaştım, onu sıkıca çektim.

Kalbinin hızlı atışı omzuma çarpıyordu. Birkaç dakika sonra yavaşladı, vücudu gevşedi.

"Gel benimle yaşa Jessie," diye fısıldadı saçlarıma doğru. Gözlerimi kırıştırarak açtım ve başımı geriye doğru eğdim. "Seninle yaşamak mı? L.A.'de mi?"

"Evet."

İçimde bir mutluluk pırıltısı belirdi, ama aynı zamanda bir tedirginlik sarsıntısı da. Los Angeles'a taşınmak, üst kattaki odasında yüzleştiğim hayatın her yerde onun etrafında olduğu bir yere mi?

"Neden bu kadar sessizsin?" Sesinde kırılganlık vardı ve bu soruyu sormanın ne kadar zor olduğunu fark ettim. Değişeceğini mi ima ediyordu? Benim için yaşam tarzını tamamen değiştireceğini mi? Benim istediğim de buydu, değil mi? Peki neden bu kadar emin değildim? Çünkü dünkü sözleri hâlâ zihnimde çok tazeydi. *"Tanrım, Jessie, eğer biri için değişebilecek olsaydım, bu sen olurdun. O adam olmak istemiyorum. Ama ben böyle biri oldum. Olmak zorunda olduğum kişi."* Eğer değişebilseydi ...

"Sadece... benim işim burada."

"Yine de geçici, değil mi?"

"Evet. Ama bunun kalıcı bir şeye yol açacağını umuyordum."

"İşinizi ne kadar çok sevdiğinizi anlıyorum. Ama Los Angeles'ta da çalışamaz mısın? Orada çeviri işleri yok mu?"

Orada yapabileceğim şeyler olduğunu düşündüm. Belki öğretmenlik yapabilirdim ya da kitap çevirebilirdim... İçimi çektim. Bu tam olarak benim hayalim değildi. Ama Callen benim hayalimdi... Her zaman öyleydi.

"Seni Fransız çikolatasıyla beslerdim," diye fısıldadı, eğildi ve dudaklarını alnıma sürttü. Yüzündeki gülümsemeyi ve bu gülümsemenin ne zaman solduğunu hissedebiliyordum. Nefesi tenimde buğulandı. "Seninleyken müzik çalıyor."

"Ya tekrar durursa? Ben oradayken bile mi?" diye sordum. *Lütfen beni sırf bu yüzden isteme. Sev beni, Callen. Beni seversen seni her yerde takip edebilirim.*

"Ben... Ne demek istiyorsun?"

"Yani, müziğin senin için çalmaya devam etmesini sağlayamazsam başka kadınlara mı döneceksin?"

Birkaç uzun dakika sessiz kaldı. "Birlikte olduğumuzdan beri başka bir kadına bakmadım, Jessie. Başka bir kadını *düşünmedim* bile. Bir kez bile."

Bu tam olarak bir inkâr sayılmazdı. "Biliyorum," dedim usulca. İçimde bir şey sıkışıyor gibiydi, tanıdık bir sızı, o otel odası kapılarından biri her açıldığında ve annemin hıçkırık sesleri kulaklarımı doldurduğunda hissettiğim rahatsızlığın aynısı. Evet, benim de kendi hayaletlerim vardı. Belki de Callen'in tereddüdü *kendine* olan güveninin sarsılmasından kaynaklanıyordu ama o bile bana güvenemezken nasıl olur da tüm umutlarımı ona bağlayabilir, dünyanın öbür ucuna geri dönebilirdim?

onun sadakatine güvenmemi sağladı. Eğer o kendine güvenemiyorsa, benim de ona güvenmem aptallık olmaz mıydı? "Fransa'ya taşınabilirsin," dedim, sesimdeki umut açıktı. "Her yerden beste yapabilirsin."

Bir an daha sessiz kaldı. "Mesele o değil. Bu... Los Angeles'ı *biliyorum*. Sokakları, mağazaları, bir yerlere nasıl gidileceğini, bir şeyler için nereye gidileceğini biliyorum. Benim için sözleşmeleri okuyan insanlar ve ne sipariş edeceğimi bildiğim restoranlar var. Tarzımı, tuhaflıklarımı bilen ve partiyonlarımda yazmadığım şeyleri rahatça yorumlayabilen şeflerle çalışıyorum. Bu... pek çok açıdan her şeye yeniden başlamak olurdu. Bağımlı olurdum ve tek bir dil yerine okuyamadığım iki dille çalışırdım."

Orada kendini güvende hissediyor. Okuma yazma bilmediğinin keşfedilmesinden güvende. Yine de güvenlik bir tür hapisane de olabilir. Arkasına saklanılacak bir duvar. "Yine de hafta sonu için gittiğimizde harikaydın. O yerlerin hiçbirine gitmemiştin."

"İyi yaptım çünkü Nick bana yardım etti." "Nick... biliyor mu?" diye sordum. "Evet."

Şaşırmıştım. Benden başka kimseyle paylaşmadığı izlenimini edinmiştim. Ama elbette bilen birkaç kişi olmalıydı... güvendiği arkadaşları, hatta belki sekreteri, gizli kalması gerektiğini bilen işe aldığı insanlar... Yine de, kendin yerine bu kadar çok insana güvenmek zorunda kalmak, ne büyük bir yük.

"Okumayı öğrenebilirsin Callen. Baban öyle dedi diye umutsuz değilsin. Onun sözlerini tekrarlamayı bırak. Yanıldığını *kanıtla*." *Savaş. Korksan bile savaşa git.*

"Ya yapamazsam? Bu onun haklı olduğunu kanıtlar mı?" Benden uzaklaştı, sırt üstü döndü ve tavana bakmaya başladı.

Düşük ışıktaki onu izledim, profilinin güzelliğini, çenesini tutuşundaki gerginliği. Demek buydu. Sorun buydu. Denemekten korkuyordu, kafasında çınlayan tüm o kelimelerin, şu anda bile öğrenememesi tarafından doğrulanmasından korkuyordu. *Oh, Callen.*

"O yanıliyordu," diye fısıldadım. "Keşke bunu sana kanıtlayabilseydim."

İç geçirdi, tekrar bana döndü, ben de iç geçirene kadar parmakları saçlarımda gezindi. "Kendimizi neyin içine soktuk, Prenses Jessie?"

"Kendimizi tehlikeli bir diyarda bulduk," diye fısıldadım, alay ederek. Kıkırdadı ve alnını benimkine yasladı. "Bizi yutacak bataklıklar ve insanı üç dakika içinde altına çekebilecek bataklıklarla dolu."

"Ne yapacağız?"

"İnancınız olsun, Prens Callen."

Bir nefes daha verdi ve beni tekrar kendine çekti. "Bu hiçbir zaman çok iyi olamadığım bir kısımdı."

Rabbimizin 1429 yılında, Ekim ayının yirmi yedinci günü

Bunu yazarken titriyorum ve yine de içimi derin bir huzur duygusu dolduruyor.

Olivier ve ben bir süreliğine uzaklaştık ve kampa doğru geri yürürken Jehanne konusu açıldı. "Onun burada olmasından hoşlanmıyorsun," diye suçladım. Bunu reddetti ve adamlarına ilham veren her şeyden mutlu olduğunu söyledi. "Ama onun ilahi olarak yönlendirildiğine inanmıyor musun?" diye sordum.

Benimle yüzleştirdi ve dedi ki, "Hayır, bilmiyorum. Ama eğer öyleyse, bunun gerçekten bir önemi var mı?" Kalbim ağır ve sıkıntılı hissetse de buna verecek bir cevabım yoktu.

Kısa bir süre sessizce yürüdük, her birimiz kendi düşüncelerimizin derinliklerindeydik, o sırada kaptan aniden beni geri çekti ve sanki bir şey ya da birini duymuş gibi parmağını dudaklarına götürdü. Durakladık ve ikimiz de ağaçlardaki bir aralıktan baktığımızda Jehanne'yi gördük, başı arkaya eğik ve gözleri kapalıydı. Ani bir durgunluk hissine kapıldım... açıklamakta zorlandığım bir şey. Olivier'nin de bunu hissettiğini söyleyebilirdim, çünkü o da yüzünde şaşkın bir ifadeyle benzer şekilde onu izliyordu. Sanki onun durduğu alan hiçbir parlaklık, hiçbir ışıltı içermeyen bir ışıkla doluydu, sadece... dinginlik, derin, sevgi dolu bir sakinlik. Bu bir lütuf gibiydi ve bende bir adım öne çıkma, içinde yıkanma, onun bir parçası olma isteği uyandırdı. Yine de ben de anlamıyordum ve kaptanın elini sıkıca tuttum, o da benimkini sıkıca tuttu. Jehanne'nin dudakları sanki biriyle konuşuyormuş gibi hareket ediyordu ve gülümseyerek dönüp kampa doğru yürümeye başladı.

Zihnim hayretten bulanıklaşmıştı ama garip bir şekilde cevaplara ihtiyacım olduğunu hissetmiyordum. Mucizevi bir şeye tanık olduğumuzu biliyordum ama kalbimdeki inançtan başka bir kanıt yoktu. Ve bu yeterliydi.

Ertesi gün, zaman bir kaplumbağa hızında ilerliyor gibiydi. Şimdiye kadar

kendimi işimde kaybetmeyi çok kolay buldum, gözlerimin önünde gelişen hikayeden, ortaya attığı sorulardan ve uyandırdığı meraktan büyüledim. Ancak Callen ve ben birimizin diğerine daha yakın olmak için taşınması konusunda konuşmuş olsak da, ikimiz de bu adımı atacak kadar cesur görünmüyorduk. Ve böylece sadece birlikte geçirdiğimiz günlerle baş başa kaldık.

Callen gittiğinde ve biz ayrı kaldığımızda, bana karşı geliştirdiği duyguların kaybolacağından çok korkuyordum. Bu kalbimin acımasına neden oldu çünkü kendi duygularımın çok ama çok daha az geçici olacağını biliyordum. Ve yine de, eğer durum buysa, Callen'ın bana karşı hisleri çabuk sönüyorsa, bunun beni gerçekten *yeterince* önemseyip önemsemediğini cevaplayacağını tahmin ediyordum.

Son zamanlarda annem hakkında daha fazla düşünüyordum, Callen'la ilgili güvensizliklerimle boğuşurken o eski yara su yüzüne çıkıyordu. Bize kanser olduğunu söylediğinde, içindeki tümörün babamın işleri yüzünden yıllarca taşıdığı tüm bastırılmış ıstırabın ürünü olduğunu hayal ettim. Babamın tüm günahlarının fiziksel bir temsili gibiydi, ama onları sadece o taşımış ve kendi günahları olarak kabul etmişti.

Asla bu şekilde yaşamam. Bir daha asla. Benim için savaşacak, benim için ejderhaları öldürecek ve aşkının yıldızlar kadar sabit ve değişmez olacağına güvenebileceğim bir adam istiyordum.

Callen'ın o adam olması için yanıp tutuşuyordum ama acaba çok mu hasarlıydı, kendini yok etmeye çok mu kararlıydı? Eğer kendisi için, kendi savaşları için savaşmaya istekli değilse, belki benim için de savaşamazdı.

Rabbimizin 1430 yılında, Mart ayının dördüncü günü

Bugünkü savaşın kolay bir zafer olması bekleniyordu ama aslında tam bir dehşetti. Bana kampın dışında, yaralıların ve ölülerin taşındığı yerde ihtiyaç vardı - kan ve sefaletin hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir geçit töreni. Yakındaki patlamalar ve çığlıklar kulaklarımda çınlıyordu, öyle ki dehşetten delirebileceğimi düşündüm. Zafer kazanılmıştı ama savaş sona erdiğinde kalbim Olivier ve Jehanne'ın geri dönmeyeceği korkusuyla o kadar hırpalanmıştı ki buna dayanmakta güçlük çekiyordum.

Yolun kenarında onları bekledim ve Olivier'i atının üzerinde gördüğümde rahatladığımı gizleyemedim ve hıçkırarak ona doğru koştum. Beni atına bindirirken vahşice küfretti ve hemen ana yoldan ayrılan bir yan yola saptı. Ben ağlıyordum, o küfrediyordu ve ikimiz de öpüşüyorduk ve inanıyorum ki belki de bir süreliğine aklımız başımızdan gitmişti, ikimiz de diğerinin güvenliğini teyit etmek için o kadar çaresizdik ki.

"Savaş alanına çok yaklaştın," dedi öfkeyle öpücükler arasında. "Bu delilik! Senin için bu şekilde endişelenemem. Bu beni öldürtecek, anlıyor musun?"

Kollarında titriyordum, daha çok ağlıyordum, bedenlerimizi birleştirmek istiyordum, böylece onun hayatta ve zarar görmemiş olduğunu gerçekten biliyordum. "Beni bir yere götür Olivier, sadece ikimizin olduğu ve başka hiçbir şeyin olmadığı bir yere. Savaş yok, savaş alanı yok, kan yok, ölenlerin çığlıkları yok."

"Emin misin?" diye sorarken sesi çok acılı geliyordu. "Evet," diye neredeyse ağlayacaktım.

Buna ihtiyacım vardı, ona ihtiyacım vardı.

Tekrar küfretti ve ardından, "Geri dönemeyeceksin. Mahvolacaksın."

Güldüm ve sesim çılgınca geldi. "Ben zaten mahvoldum. Bu savaş beni mahvetti. Terör beni mahvetti. Cevabı olmayan sorular beni mahvetti. Beni yeniden bir bütün yap, Olivier. İstediğim şey bu."

Dörtnala uzaklaşırken bana yakın durdu, saatlerce öyle görünüyordu, ona yaslandığımda kalbim sakinleşiyordu. Bizi çok uzaklara sürdü ve bunun fikrimi değiştirmem için bana zaman vermek için olduğunu biliyordum, ama bu sadece kararımın doğruluğunu daha da netleştirdi. Onu seviyordum. Kalbim ona aitti. Ve burada Tanrı tarafından yönetilenler dışında hiçbir kural yoktu. Burada, aşkımı savaşa taşıyan bir atın üzerinde bu kır çiçekleri tarlasından geçerken, toplumun katı kuralları yoktu, sadece kalplerimizin vahşi atışı ve bir şey sevgiyle yapıldığında yanlısı olarak değerlendirilemeyeceği bilgisi vardı. Burada hiçbir güvence yoktu ama yine de cevaplar vardı.

Olivier'in atını bağladığı ve onu su içmesi ve kıyıda yetişen tatlı otlarda otlaması için bıraktığı bir dereye geldik. Oradan bir tepenin zirvesinde, neredeyse kayanın içine gizlenmiş bir mağaraya doğru yürüdük ve bana, "Eğer ayrılırsak, kaybolursan, ay yeni doğduğunda buraya gel, tıpkı bu gece olduğu gibi. Şu andan itibaren burası bizimdir."

"Evet," diye kabul ettim. "Burası bizim."

"Ne istiyorsun, Adélaïde?" diye sordu, sanki bana

onu reddetmek için son şans.

Onu öptüm ve dudaklarına fısıldadım, "Şiddetle ve pişmanlık duymadan yaşamak istiyorum. Seni istiyorum, Yüzbaşı Olivier Durand." Bu sözlerle Olivier önce beni sıkıca çekti, sonra da eyerinin üzerinde duran ince battaniyeyi ve onun üzerine de ceketini serdi. Ve bir süre için, hâlâ yıldızları görebildiğimiz o mağaranın -bizim mağaramızın- ağzında savaş durdu, savaş çılgınlıkları sustu ve sadece biz vardık. Sadece o vardı. aynı huzurlu durgunluk. Sadece sevgi vardı.

Adélaïde! Adı Adélaïde'di. Heyecandan nefesim kesilmişti, hemen Dr. Moreau'ya e-posta gönderdim ve ardından bir iş için dışarıda olan Ben'e mesaj attım. Sessizliğin içinde birkaç dakika oturdum, kafamda onun adını tekrarladım, bir şekilde kendimi ona daha da yakın hissettim. *Adélaïde.*

Kuşluk vakti, penceresiz bir odada saatler geçirdikten sonra manzara değişikliğine ve biraz temiz havaya ihtiyaç duyduğum için Ben ile genellikle öğle yemeğimizi birlikte yediğimiz avluya gittim. Daha önce çevirdiğim parçayı düşündüm. Adélaïde *sadece aşk var* diye yazmıştı ve kalbimde bir özlem duygusu yaratmıştı. Çevirilerime devam etmişim ama o satıra geri dönüp duruyordum. Ben de aynısını istiyordum. Callen'la. Yük arabamızı ya da handaki küçük odamızı, Olivier ve Adélaïde'in dünyayı geride bırakabildikleri mağaranın kendi versiyonumuzu istiyordum. Ama çalınan saatlerden ya da hafta sonlarından daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını. *İnançlı ol*, demiştim ona, ama aslında kendiminkine tutunmakta zorlanıyordum.

Henüz öğle yemeği vakti gelmemişti ama bacaklarımı esnetmeye ve kafamı boşaltmaya karar verdim. O sabah Frankie'yi aramaya çalışmışım ama çoktan işe gitmişti ve muhtemelen yaklaşan bir defileye numune hazırlamak için gece gündüz çalıştığından bütün gün meşgul olacaktı.

Elimi duvar boyunca gezdirerek mekânın çevresinde dolaşım. Şatonun kenarlarında tırmanan yaseminler büyümüşü ve bir an için gözlerimi kapatıp kuşları dinleyerek güzel kokularını içime çektim. Ayak sesleri duydum ve döndüğümde Ben'in merdivenlerden çıktığını gördüm, belli ki yeni dönmüştü. "Hey, iyi misin?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Sadece... bugün konsantre olmakta biraz zorlanıyorum." Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Şu anda çevirdiğim parçada manzarayı anlatıyor. Yavaş ilerliyor."

Ben gülümsedi. "Hey, bugün çok önemli bir gün. Onun adını biliyoruz. Sence kim olduğu hakkında daha fazla şey öğrenebilir miyiz?"

"Umarım öyledir. Dr. Moreau da bana e-posta gönderdiğinde bu konuda heyecanlı görünüyordu. O küçük kelime bir girişe gömüldü ve şimdi ne diyeceğimizi biliyoruz"

onu."

"Evet. Adélaïde," diye mırıldandı tekrar gülümsemeden önce. "Evet, ona yakışıyor gibi görünüyor."

İkimiz de bir süre sessiz kaldık ve sonra Ben başını eğerek bana daha yakından baktı. "Yani, Adélaïde'in adını keşfetmenin verdiği heyecana rağmen, şu anda çevirdiğin şey sıradan ve bir molaya ihtiyacın var. Hepsi bu kadar olduğuna emin misin? Biraz... hüzünlü görünüyorsun."

Onun endişeli gözlerine bakarken yüz ifadem parçalandığını hissettim. Arkamdaki banka ağır bir şekilde oturdum. "Haklısın, öyleyim."

"Burada kalan adam mı? Callen Hayes, değil mi? Besteci olan mı?"

"Evet. Özür dilerim. Bir iş yapmak için buradayız ve ben-"

"Hepimizin bir hayatı var Jessica. Daha uygun olacak diye onları askıya alamayız. Eminim Adélaïde ve Olivier de aynı şeyi söylerlerdi." Yanıma oturdu.

Gülümsedim. "Evet, öyle olur, değil mi? İstedığımız zaman bir süreliğine duraklatmaya basmak daha uygun olurdu." Ayrıca, bu bana bir çözüm bulmak için zaman kazandırır. Keşke hayat bu şekilde işleseydi.

Başını öne eğdi. "İyi bir dinleyiciyimdir." "Seni sıkamak istemiyorum."

"Jessica, beni o odadan birkaç dakikalığına çıkaracak her şey başımın üstünde yeri var, inan bana. Sık beni, lütfen."

Güldüm. Gerçek şu ki, son haftalarda o odada oturup Adélaïde'in hikâyesini çevirmek Ben'le aramızda bir yoldaşlık hissi yaratmıştı. Birlikte iyi çalışıyorduk ve aramızda bir rahatlık vardı. Bir nefes aldım ve ona Callen'la olan geçmişimi ve şu anki genel durumumuzu kısaca anlattım. Doğal olarak Callen'ın okuma yazma bilmediği gerçeğini atlardım; bu benim paylaşacak sırrım değildi.

"İtiraf etmeliyim ki... biriyle çıktığını öğrendiğimde şaşırdım, ah..."

"Onun gibi mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Kötü anlamda söylemiyorum. Sadece onun partici olarak bir ünü var ve sen daha çok evcimen bir tipe benziyorsun."

Yanılmamıştı. "Biliyorum. Dışarıdan bakıldığında birbirimiz için tamamen yanlış görünüyoruz."

"Sanırım yüzeyde Adélaïde ve Yüzbaşı Olivier Durand da birbirlerine uygun g ö r ü n m ü y o r l a r d ı ."

Ona baktım. "Ama bu hikâyenin nasıl biteceğini henüz bilmiyoruz." "Doğru. Kötü bir örnek."

Güldüm. Ben'in herhangi bir tavsiyede bulunması gerekmiyordu ama hikâyemi dinlemesi kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı ve içimdekilerin bir kısmını boşaltmak bile beni rahatlatmıştı. Ben gerçekten iyi bir adamdı ve birlikte bu kadar yakın çalışırken geliştirdiğimiz dostluğu takdir ediyordum.

"Neden sana kalp acısı çektiren bir kadınla birlikte *olmuyorsun*, böylece ben de bu iyiliğe karşılık verebilirim?"

Güldü. "Çünkü tozlu, penceresiz odalarda çok fazla zaman geçiriyorum."

Sırıttım. "Lafı açılmışken..."

"Evet." İç ekti. "Geri dönmeliyiz."

Banktan kalkmama yardım etti ve ben de arkadaşlığı ve beni dinlemek için zaman ayırdığı için minnettar olarak ona çabucak sarıldım. Merdivenlere doğru geri yürürken, balkonlardan birinde bir hareket gördüm ve yukarı baktım, siyah saçlı bir adamın içeri girdiğini gördüğüme yemin ettim.

* * *

Rabbimizin 1430 yılında, Mayıs ayının yirmi üçüncü günü

Yüce Tanrım. Jehanne ve Olivier'i güvenli bir yere götürmen için saatlerdir dizlerimin üzerinde yalvarıyorum ama senin isteğin bu değil gibi görünüyor. Jehanne'ın savaş sırasında atından düştüğü ve Burgonyalıların onu esir aldığı haberi geldi. Adamlar saatler süren işkenceli bekleyişin ve duaların ardından haberi getirdiler. Dönen askerler arasında Olivier'i aradım ama hiçbir yerde bulamadım ve adamlardan onu aramak için beni savaşın olduğu yere götürmelerini istediğimde, bunun güvenli olmadığını söylediler ve kampa dönmemde ısrar ettiler.

Kılık değiştirdiğimi bildiklerine inanıyorum ve Olivier bana göz kulak olmadan onların arasında kendimi güvende hissetmiyorum. Onların uyarılarına rağmen bir at bulup kasabaya doğru sürdüm, kalbim atın dörtmala koşan toynaklarının ritmiyle çarpıyordu ve hala savaş alanında kalan ölülerin ve ölmekte olanların arasında yürüdüm.

Kalbimi parçalayan acı ve boğazımı yakan sahra sadece sokakta dökülen kan için değil, taşıdığım acılı dehşet içindi. Olivier'i görmedim ve nerede olduğunu ya da cesedinin götürölüp götürölmediğini bilmiyorum. Sevgili bedeni. Yüce Tanrım, lütfen ona yardım et. Jehanne'a yardım et. Onların böyle bir tehlikede olduğunu bilmek kalbimi karanlık ve boş bir kabuğa çevirdi. Ve lütfen sevgili Tanrım, yol gösterici ışığını üzerimde parlat ki bu trajedideki rolümü bileyim ve yalnızca senin iyiliğin için hareket edeyim.

"Ve böylece başlıyor," diye mırıldandım Ben'e, içimde hissettiğim hüznün ses tonuma sinmişti.

Başını kaldırıp işine baktı. "O da ne?" "Jehanne yakalandı."

Sandalyesine geri oturdu. "Ah. Evet, gerçekten de sonun başlangıcı."

Peki ya Olivier... O neredeydi? Kalbim Adélaïde'in acısı için boş yere çarpıyordu.

Ben ve ben biraz sonra işimizi bitirdik ve yorgun, tercüme ettiklerimizden dolayı üzgün ama Callen'ı gördüğüm için de enerjik bir şekilde yukarı çıktım. Bana Larry'nin üst kattaki toplantı odalarından birinde kendisi için ayarladığı görüşmeden bahsetmişti ve buna hazırlandığını biliyordum. En fazla bir saat süreceğini, sonra da akşam yemeğine gideceğimizi söylemişti, samimi, özel bir şey. Birlikte geçirdiğimiz zamanın giderek azaldığını, kum saatinde kumun giderek daha hızlı aktığını hatırlatan bir başka şey.

Kendi odama gidip hızlıca bir duş almayı ve iş kıyafetlerimi çıkarıp biraz daha özel bir şeyler giymeyi planlamıştım.

Geniş bar/oturma salonuna açılan kapıdan geçerken adımın söylendiğini duyduğumda şaşırdım. Sonra Larry'nin pencerenin yanındaki samimi mobilya grubunun bir parçası olan döşemeli bir sandalyede oturduğunu fark ettim. Tereddüt ettim, adımlarım yavaşladı, sadece başımı sallayıp yürümeye devam mı etmeliydim yoksa salona girip merhaba mı demeliydim emin değildim. Merhaba mı? *Şey, merhaba. İlk karşılaşmamız biraz korkunçtu, karınız orada iç çamaşırlarıyla duruyordu ama sizi tekrar görmek harika.*

Larry gülümsedi ve ayağa kalkarak içeri gelmemi işaret etti. Döndüm ve yavaşça ona doğru yürüdüm. "Jessica, değil mi?" diye sordu ben oturma alanına yaklaşırken.

"Evet." Başımı salladım, utanmış görünmemeye çalışıyordum ama başarısız olduğumu hissediyordum. "Özür dilerim, Bay -"

"Larry." Mavi ipek aşk koltuğunu işaret etti ve o kendi koltuğuna otururken ben de oturdum. "Çok garip koşullar altında tanıştık," dedi ve bana pişmanlık dolu bir bakış fırlattı. Onun için üzülmekten kendimi alamayarak bir nefes verdim. Ben üzül müştüm ama o... Bütün bu sahne onu yıkmış olmalıydı. Bu tür sahnelere sayılamayacak kadar çok kez yakından tanık olduğum için bir bakıma onu anlayabiliyordum.

"Evet. Özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Callen ve ben baltaları gömdük. Bu mesele karımla benim aramda." Bir kokteyl garsonu geldi ve Larry sorgulayan gözlerle bana baktı.

"Oh, hayır," dedim. "Benim için bir şey yok."

"Bir içki mi?" diye sordu. "Kötü bir ilk buluşmayı daha iyisiyle değiştirmek için mi?" Gülümsedim. "Peki, tamam. Sadece bir tane. Bir bardak Chardonnay, lütfen."

Larry bir içki daha sipariş etti ve kokteyl garsonu siparişimizi doldurmak için döndü. "Callen'ın görüşmesine mi gidiyorsunuz?"

Başımı salladım. "Evet."

"Güzel." Bir süre beni inceledi. "Seni eskiden tanıdığından bahsetti."

Çocuk. Bunca yıl sonra tekrar karşılaşmanız kaderin garip bir cilvesi."

Yine Fate. "Evet. Komik." Kokteyl garsonu içkilerimizi getirdi ve ben de kendiminkinden bir yudum aldım, soğuk alkol damarlarıma yayıldı ve uzuvlarımı rahatlatı. Kanepeye geri oturdum.

"Uzun bir gün mü?"

"Evet, aslında. Uzun bir hafta." Gülümsedim ve ona Loire Vadisi'nde yaptığım çalışmalardan biraz bahsettim. Buluntuyu okumuştı, bu alanda çalışmayan biri için nadir bir durumdu, bu yüzden sorularını yanıtlamak keyifliydi. Tuhaflık azaldı ve şarabı yudumlarırken daha da rahatladım.

"Neden Callen'ın son ilham perisi olduğunu görebiliyorum." *Son ilham perisi. En son* kelimesinden kesinlikle hoşlanmamıştım ve *ilham perisi* kelimesinden de hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim. Onun yaratıcılığından sadece benim sorumlu olduğumu ima ediyordu ve Larry'nin sözleri Callen'ın hayatındaki yerimin geçici olacağının bir başka onayıydı. "Onun sırrını biliyorum, biliyorsun."

Kafamı kaldırdım. *Oh.* Larry içkisinden sıradan bir yudum aldı. Elbette Larry biliyor olmalıydı. Callen'ın sözleşmeleri yönetmesine, e-postaları, iş mektuplarını okumasına yardım eden kişilerden biri olmalıydı... "Ben, evet, onun için çok zor. Bundan çok utanıyor."

Larry başını salladı. "Olmamalı."

"Katılıyorum. Öğrenme güçlüğü utanılacak bir şey değildir. Çocukken okumayı öğrenememiş olması şimdi de öğrenemeyeceği anlamına gelmez. Bu alanda o kadar çok gelişme var ki..." Larry'nin yüzünde beliren şaşkın ifadeyle sözlerim kesildi. İçimden bir ses ayaklarımın üzerine düştü. "Sen ... değil miydin? Bu... değil mi?"

"Callen'ın okuma yazması yok mu?"

Yüzümü bir sıcaklık kapladı ve oturduğum yerde sallandım, neredeyse boş olan şarap bardağımı düşürmemek için masanın üzerine koydum. "Bahsettiğin şeyin bu olduğunu sanıyordum," diye fısıldadım. *Oh Tanrım. Oh hayır. Ne yaptım ben?*

Larry bir an için pencereden dışarı baktı, sanki kafasında bir şeyi gözden geçiriyordu. Bana döndüğünde gözleri aydınlanmıştı. "Evet, mantıklı," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Bu arada ben onun yazar tikanıklığından bahsediyordum."

Aman Tanrım.

"Lütfen," diye yalvardım başımı sallayarak, "lütfen bir şey söyleme Larry. O

-Bu bilgi konusunda bana güvendi ve-

"Sakin ol Jessica. Tek kelime etmeyeceğim."

Gülümsemeyi başardım ve başımı salladım. "Teşekkür ederim. "Çok üzüldü" -titrek bir nefes aldım- "çok üzüldü." *Mahcup olurdu. Kızardı. İstedigini seç.*

Larry gülümsedi ve nedense omurgamda bir rahatsızlık hissettim. Bir an yüzünü inceledim ama aşırı tepki verdiğimden endişelendim. "Gitmeliyim,"

dedim ayağa kalkarak. "Akşam yemeği için hazırlanmalıyım."
"Ve röportaj," dedi gülümseyerek ve ayağa kalktı. *Röportaj*,

Doğru.

Başımı salladım. "İçki ve sohbet için teşekkür ederim Larry. Ve anlayışınız için de teşekkür ederim-"

"Elbette. Güvenin ne kadar önemli olduğunu biliyorum Jessica."

Duraksadım, sözleri, sesindeki ton bir tedirginlik yarattı, ama o bana arkasını döndü, ben de döndüm ve bardan çıktım. Kapıya vardığımda Larry'ye dönüp baktım ama o çoktan gitmişti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

JESSICA

Koridorun sonundaki toplantı odasından gelen uğultuyu duyabiliyordum ve topuklarım taş zeminde tıkırdayarak oraya doğru ilerledim. Derin bir nefes aldım. Duş almış, lacivert bir kokteyl elbisesi giymiş ve bir çift askılı, gümüş topuklu ayakkabı giymiştim. Kendime çeki düzen vermeyi başarmıştım ama Callen'ın sırrını Larry'ye bu kadar dikkatsizce söylediğim için içimde hâlâ huzursuz bir panik hissediyordum. Yapılacak o kadar sorumsuzca şey varken. Neden öyle ağzımdan kaçırmak yerine yavaşlayıp dinleyememiştim ki?

Tamamen paniğe kapılmak yerine, daha önce işten çıkmadan önce okuduklarımı düşünmeye çalıştım. Callen ve benim gevşek dilim ile ilgili bu durum çözülebilecek bir şeydi. Zavallı Adélaïde tamamen umutsuz bir şey yaşıyordu.

Toplantı odasının ağır kapısını çekerek açtım ve içeri girdim. Yerin ortasında dört ya da beş sıra sandalye vardı, çoğu zaten doluydu ve odanın önünde Callen ve röportajcı için iki sandalye vardı. Yan tarafa yerleştirilmiş kameralara baktım, kameraman ekipmanı test ediyor gibiydi.

"Jessie." Callen'ın sesini duydum ve döndüm, bana doğru ilerlerken kocaman gülümsemesini görmek kalbimi genişletti. Yavaşladı, elbisemi incelerken başı bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. "Vay canına."

Yeni tıraş olmuştu ve saçları yüzünden geriye taranmıştı, çenesinin ve elmacık kemiklerinin açılı ve cildinin altın rengi görüntüsü tam olarak ortaya çıkmıştı. O kadar güzeldi ki nefesim kesildi ve bir an için ağlama isteği duydum. Bu duygu beni ürküttü ve duygumu bastırmak istercesine elimi göğsüme götürdüm. "Ben de sana."

Gülümsedi. "Uzun sürmez. Şehirde rezervasyon yaptırđım." Ellerimi avuçlarının arasına aldı, gözleri yumuşadı. "Seni yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de."

Nick yanımıza gelerek, "Selam çocuklar," diye selam verdi. "Hazır mısınız?" diye sordu Callen'a, kameraya doğru başını sallayarak.

Callen omuz silkti. "Ah, evet. Bunlardan binlercesini yaptım. Aynı sorular

Her seferinde." Ağzına mikrofon tutuyormuş gibi yaptı. "İlhamınızı nereden alıyorsunuz?" Başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "Bize yazma sürecinizden bahsedin."

Nick güldü. "Ağaç olsaydın nasıl bir ağaç olurdun diye sormalarını mı tercih ederdin?"

"Biraz karıştırmak için her şeyi alırım. Bu arada Japon kirazı."

Bir adam Callen'ın yanına gelip koluna dokununca Callen döndü. "Hazır mısın?"

"Evet." Nick ve bana döndü. "Daha sonra görüşürüz."

Nick'i ön tarafa yakın iki sandalyeye kadar takip ettim ve yerimize oturduk. Kameralarla son ayarlamalar yapıldı ve mikrofonların Callen'ın gömleğine ve röportajcının ceketine takılmasını izledim. Röportajı yapan kişi saçları ağarmış, gömleğinin düğmelerini zorlayan küçük, yuvarlak bir göbeği olan yaşlı bir adamdı. Son bir yıldır Paris'te yaşadığım için onu bir ya da iki kez izlediğim ama yalakalık hissi yüzünden sonlandırdığım magazin tipi bir programın sunucusu olarak tanıdım. Röportaj yaptığı kişiyi cevaplar için bocalamaya bırakan "yakalama" sorularını seviyordu. Mideme bir tuğla oturdu ve ellerim buz kesti.

Lütfen ona ağaç olmayı sor. Lütfen, lütfen.

"İyi misin?" Nick endişeyle bana bakarak sordu.

Başımı salladım. Paranoyaklaşıyordum. Daha sonra Callen'la yemeğe çıktığımızda, Larry'nin bildiğinin farkında olması için hatamı itiraf edecektim. Yapılacak en doğru şey buydu. Kızgın ve üzgün olsa bile bunun bir kaza olduğunu anlaması için dua ettim. Onu asla bilerek incitmezdim.

Röportajı yapan kişi kameraya dönerek, "*Bonsoir, mesdames et messieurs,*" dedi. "*Je m'appelle Cyril Sauvage, et voici Le Grand Soir.*" Kameraya çarpık bir sırtıma yaptı ve Callen'a başını sallayıp İngilizce kısa bir giriş yapmadan önce birkaç vuruş bekledi. Onu İngilizce konuşan bir konukla röportaj yaparken kısa bir süre izlediğimden, Fransız izleyiciler için ekranın altında altyazıların görüneceğini biliyordum.

"Callen - sana Callen diyebilir miyim?"

"Elbette." Callen arkasındaki sahne ışıklarının altında otururken çok yakışıklı görünüyordu, duruşu rahattı, yüzünde rahat bir gülümseme vardı.

"Güzel, güzel. Ve lütfen bana Cyril de." Sağ ayak bileğini sol dizinin üzerine getirerek öne doğru eğildi. "Müzik notalarınız duygusal açıdan güçlü, muzaffer ve unutulmaz olarak nitelendiriliyor. Bu röportaj için hazırlanırken, çalışmalarınızla ilgili en sevdiğim eleştiriye rastladım. Bence müziğinizin hissiyatını mükemmel bir şekilde özetliyor." Yanına uzandı ve bir kağıt parçası aldı. "Bunu konuklarımıza okur musunuz?" diye sordu ve Callen'a uzattı.

Nabzım hızlandı, kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Callen kâğıdı aldı, geri vermeden önce gülümsemesi hafifçe kırıldı ve gülümsedi

daha büyük. "Lütfen, Cyril, bu onuru sen al. Kendi övgülerimi okumayı utanç verici buluyorum."

Cyril gülerek kâğıdı Callen'a doğru geri itti. "Saçmalama. Sadece iki kısa satır."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Hastalıklı bir ürpertiyle burada neler olduğunu anladım. Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş Larry'nin durduğu yere baktım. *O yapmadı. Kesinlikle hayır.* Bana baktı ve göz kırparak gülümsedi. *Hayır, hayır, hayır. Seni sefil piç.* Sanki kelimeleri gerçekten haykırmışım gibi boğazım yandı.

Titreyerek Callen'a baktım ve nefesimi sakinleşmeye zorladım. O bunun üstesinden gelebilirdi. Daha önce de zor durumlara düşmüştü. Kimsenin şüphelenmemesi için konuyu nasıl değiştireceğini biliyordu.

Nick yanımda donup kalmış gibiydi. Callen'ın bu rahatsız edici durumdan kurtulmasını beklerken gergin olduğu her halinden belliydi. Sadece Nick, Cyril'in büyük olasılıkla bir tuzak kurduğunu bilmiyordu, çünkü sorusu Callen'ı içinde bulunduğu duruma masumca sokmamıştı. Bu planlanmıştı. Amaca yönelikti.

"Üzgünüm Cyril, okuma gözlüklerimi evde unutmuşum." Kameraya döndü ve omuzlarını silkerken çocuksu ve tatlı bir şekilde gülümsedi. Her yerdeki kadınlar -izleyicilerin yüzde sekseni- baygınlık geçiriyordu ve sorunun ne olduğunu tamamen unutmuşlardı.

Callen tekrar Cyril'e baktı ve Cyril'in yüzündeki ifade aniden kurtlaştı, gözleri kısıldı ve dişleri bir gülümseme gibi görünse de bir şekilde daha çok hırlamaya benziyordu. "Okuma gözlüğü mü? Neden Callen Hayes, asıl gerçek *okuma gözlüğüne* ihtiyacın olmadığı, çünkü hiç okuyamadığın değil mi?"

Callen kısa bir an için şaşkın görünüyordu ama sonra yüzü bembeyaz oldu, dudakları hafifçe kalktı ama sanki Cyril'in sorusuna gülmek için gülümsemeye çalışmış ama başaramamış gibi düştü. Gözleri sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi etrafına bakındı.

Kulaklarımda çok yumuşak, garip bir inleme sesi yankılandı ve bunun benden geldiğini fark ettim. Nick uzanıp elimi tuttu ve avucunun içinde sıkı. Boğazımda yükselen yumruyu geri yuttum. "Bu benim hatam," diye boğuk bir ses çıkardım, öyle ki sadece Nick duyabildi.

Nick cevap veremedi Callen, "Bilgiyi nereden aldığından emin değilim Cyril ama-" dedi.

Cyril güldü, beni ürküten gür bir sesle. "Beni çürütmek çok kolay. Sadece satırları okuyun." Hâlâ Callen'ın elinde tuttuğu kâğıt parçasını işaret etti ve sonra tekrar kıkırdarak öne doğru eğildi. "Ve eğer yapamıyorsanız, neden burada, dostlar arasında itiraf etmiyorsunuz? Fransa ve tabii ki Amerika, senin gibi tamamen eğitimsiz, okuma yazma bilmeyen bir adamın nasıl bu kadar ünlü bir müzik bestelediğini bilmek istiyor. Neden, bu ilham verici!"

Callen garip bir transa geçmiş gibi görünüyordu, kameraya bakıyordu, gözleri kocaman, vücudu kaskatı kesilmişti. Onun için ağlamak istedim. En çok koruduğu sırrının bu şekilde herkesin önünde yayınlanması... kim bilir kaç kişi programı izliyordu?

Nick elimi bıraktı ve bana doğru döndü. "Bu nasıl senin hatan oluyor?" Küçük bir inilti çıkardım. "Larry'ye söyledim."

Nick usulca küfretti ve Larry'ye baktı. Callen aniden kameradan uzaklaşıp Nick'e baktı ve sonra Nick'in bakışlarını, duvara yaslanmış sırttan Larry'ye doğru takip etti. Callen'ın gözleri sanki bir şeylerin farkına varıyormuş gibi irileşti. Ama sonra, belki de Larry'nin bunu nasıl öğrendiğini düşünerek yere bakarken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. *Aman Tanrım*. Gözleri yavaşça şimdi bana bakan Nick'e kaydı ve sonra yüzüme yerleşti. Yüz ifademden suçlu tarafın ben olduğumu anlamış olmalıydı çünkü yüz ifadesini öyle bariz bir ihanet ifadesi kapladı ki irkildim.

"Bunu nasıl yaparsın?" Nick homurdandı.

İsteyerek yapmadım. Kelimelerin ağzımdan çıkıp çıkmadığını bile bilmiyordum. Bu durumun dehşetinden başım dönüyor, pişmanlıktan sersemlemiş hissediyordum.

Callen ayağa kalktı ve mikrofonunu çıkardı, elleri gözle görülür şekilde titriyordu. Yere düşmesine izin verdi.

"Callen, gitmek için bu kadar acele etme." Cyril de ayağa kalktı ve elini Callen'ın omzuna koydu. "Okuma yazma bilmediğin için utanmamalısın. Hepimiz bu kadar uzun süre nasıl idare ettiğini bilmek istiyoruz."

Callen, Cyril'i itti ve talk show sunucusu geriye doğru düştü, nefes nefese az önce oturduğu sandalyeye çakıldı. Callen ne bana ne de Nick'e bir bakış bile atmadan yanından geçip gitti. Elmacık kemiklerindeki iki parlak kırmızı nokta dışında teni solgun, gözleri aşağılanmış bir şekilde hâlâ şaşkın görünüyordu. Sanki uzuvlarını zar zor kontrol edebiliyormuş gibi elini kolunu sallayarak odadan çıktı.

Odada bir kargaşa koptu, önlerinde olup bitenlere sessiz bir şok içinde bakan insanlar aniden komşularına dönüp şaşkınlıklarını ifade ettiler. Diğerleri not defterlerine bir şeyler karalıyordu, muhabirler şimdi Cyril'in programı yayınlanmadan önce bile hikayeyi yayacaklardı. *Aman Tanrım*. *Aman Tanrım*.

Nick ayağa kalktı, Callen'ın peşinden gitmek için hareketlendi ve ben de Nick'in gömleğine tutunarak ayağa kalktım. Döndü ve bana ters ters baktı. "Bu bir hataydı, Nick, lütfen..."

"Bunu ona söyle. Sırtına bıçak saplanmış olan o." Sanki kemiklerim aniden sıvıya dönüşmüş gibi sandalyemde geriye doğru çöktüm.

Ama Larry'nin gülümsediğini ve Cyril'le ön tarafa yakın bir yerde fısıltıyla konuştuğunu gördüğümde, beni ele geçiren öfke hızlı ve şiddetliydi, bedenimi yeniden canlandırdı ve bana yeniden ayağa kalkma, onlara doğru ilerleme gücü verdi.

tek fikirli takip.

"Sen iğrenç bir yılansın."

Larry döndü, yüz ifadesi şaşırmamıştı, ağzının bir tarafı alaycı bir gülümsemeye kalkmıştı. "Bu sadece adil bir oyun Jessica. Bir iyilik diğerini hak eder. Gerçekten kullanmayacağımı mı sandın?"

"Oyun mu? Bu muydu yani?" Bu insanları anlayamıyordum.

Larry omuz silkti. "Bir oyun mu? Elbette. Sence Callen karımı becermenin bundan daha fazlası olduğunu mu düşünüyordun?"

İrkildim. Gerçekten bilmiyordum. Yine de ona inandım. Kendini o oyunlara dahil eden adamın gerçek Callen Hayes olmadığına inanıyordum.

Başımı salladım. "Yaptığın şey... potansiyel olarak onun kariyerini ve bu süreçte kendi kariyerini mahvettin."

Güldü. "Kariyerim mi? Tek müşterimin *o olduğunu* mu sanıyorsun? Kariyerimin bununla hiçbir ilgisi yok. Callen'in cahil bir dolandırıcı olduğunu ortaya çıkaran ben değildim. Cyril Sauvage'dı. Bilgiyi nereden aldığını kimse tahmin edemez. Belki *de senden* almıştır. Ama merak etmeyin, kaynağını ifşa etmeyecektir." Gülümsemesi arttı. "Callen'in kariyerine gelince, kim bilir? Zaten onunla yollarımı ayıracaktım. Kışını kurtarmak için reklam müziği bile yazamayan bir ayyaş olmaya başlamıştı."

Tanrım, iğrenç biriydi. Yine titriyordum. "İğrençsin. Sana acıyorum," dedim ve arkamı dönüp ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaştım. Callen'a ulaşmalıyım. Ona açıklama yapmaya çalışmalı ve beni affetmesi için yalvarmalıyım.

Üst kattaki yolculuğu zar zor hatırlıyordum, aklım söyleyeceğim en iyi şeyde, kullanacağım doğru kelimelerdeydi. Odasının bulunduğu koridorun köşesini döndüğümde derin bir nefes aldım ve yüksek sesle kapısını çaldım. Kalbim hızla çarparak bekledim ama ne bir cevap ne de içeriden bir ses geldi. Kapıyı bir kez daha çaldım, geri çekilip kapının altına baktım. Kapı halıyla neredeyse tamamen aynı hizadaydı ama içeride olsaydı bir ışık görürdüm diye düşündüm. Buraya geri gelmemiş miydi? Başka nereye gitmiş olabilirdi? Nick'in odasına, belki? Ama hangisi olduğunu bilmiyordum.

Akşam çantamdan telefonumu çıkardım ve Callen'in numarasını çevirdim ama doğrudan telesekretere düştü. İç çekerek son bir kez daha kapısını çaldım ve herhangi bir ses var mı diye dikkatle dinledim. Sadece sessizlikle karşılaşıncı döndüm ve odama doğru yöneldim.

Bir süre pencereimin yanındaki sandalyede oturup duvara baktım ve olanları kafamda yeniden yaşadım. Callen'in telefonunu birkaç kez daha aradım ama her seferinde doğrudan telesekretere yönlendirildim. Belki Nick'in odasındaydı. Ya da belki Nick onu bir yere götürmüştür. Bu muhtemelen en iyisi olurdu. Destek verecek, Callen'ı güldürecek, bu işin iyi tarafını görmesine yardımcı olacak bir arkadaş.

İyi taraftan bak.

Neydi o? Artık saklanmak yok. Neredeyse gülecektim. Bunu kendim önermişim ve sonra düşünmeden onun isteği dışında gerçekleşmesini sağlamışım. Benden nefret ediyor olmalı.

Zaten ayrılmak yeterince zor olacaktı, ama şimdi... bu şekilde ayrılmak. Buna dayanamazdım. Başımı ellerimin arasına aldım ama gözyaşlarım akılmıyordu. Kendimi boşlukta hissediyordum, kendimden nefret ediyordum.

Sonunda bir saniye bile oturmaya tahammül edemeyerek odamdan çıktım ve şatoya doğru yürüdüm. Toplantı odası artık boştu, sandalyeler kaldırılmıştı ve barda insanlar olmasına rağmen Callen orada değildi. Şatonun ön kapısından çıkıp binanın etrafındaki patikadan ilerledim ve Ben'le genellikle öğle yemeği yediğimiz avlunun yanından yavaşça geçtim.

Havuzdaki insanların konuşmalarını, bardak şingirtilerini, birkaç kadın kahkahasını duyabiliyordum. Bu insanların gülecek bir şeyleri vardı. Callen orada olmayacaktı.

Bahçede dolaştım, birkaç kez kayboldum ama umursamadım. Gül bahçesini hatırladım ve hıçkırıklara boğuldum. Ana yola geri döndüğümde hızımı artırdım ve parke taşlarını takip ederek arka kapıya ulaştım.

Ana lobiye gösteren işaretler vardı, ben de onları takip ettim, sonunda tanıdık lobi alanına adım attığımda nefes nefese kalmışım, hızla asansörlere doğru ilerledim. Yukarı, yukarı, en üst kata çıktım, orada indim ve tekrar Callen'ın odasına doğru yol aldım.

Bu kez kapısının altında bir ışık huzmesi gördüm ve rahat bir nefes aldım. Kapıyı çaldım, beklerken kalbim yine küt küt atıyordu. Yürüyüş beni sakinleştirmişti ama burada dururken sinirlerim geriliyor ve ellerim nemli hissediyordu. Ellerimi kalçalarımın altına gezdirdim ve hâlâ daha önce giydiğim kokteyl elbisesini giydiğimi fark ettim. Bir ömür önceydi, ya da öyle görünüyordu.

Kapı açıldı ve Callen orada duruyordu, saçları ıslaktı, sanki duştan yeni çıkmış gibiydi. Yüz ifadesi boştu, herhangi bir sıcaklıktan yoksundu ve gözleri sanki içki içmiş gibi hafif cam gibiydi. "Callen," diye nefes aldım. "Seni arıyordum. I-"

"Şu an iyi bir zaman değil Jessie."

"Konuşmamız gerek Callen. Daha önce olanları açıklamalıyım ve-"

"Jessie," dedi, sesinin tonu beni ürküttü, öyle ki sıçradım. "Ben şirket." *Arkadaş mı?* Bir an için sözlerini anlamlandıramadım, sonra bir sarışın yatak odasından oturma odasına adım attı ve boynunu bükerek beni görmeye çalıştı. Üzerinde beyaz bir bikini ve kalçalarına bağlanmış bir havlu vardı, sanki havuzdan yeni gelmiş gibiydiler. *Havuzdan.* Kahkahalar.

Oh. Oh Tanrım.

Karnım ayaklarıma düştü ve kollarımı belime dolayarak kendime sarıldım.

"Callen?" diye seslendi kız. Onu şimdi tanıdım. Geçen gece barda yanında oturduğu kadındı, buraya geldiğim ilk gece onu birlikte gördüğüm kadındı. Buraya ilk geldiğim gece onu

sıcak küvette ona katıldı. GörünüŖe göre onunla biraz suda vakit geçirmişti.

"Bunu yapma," diye fısıldadım, sesim hissettiğim tüm ıstırapla doluydu, kalbim ağrıyordu.

"Özür dilerim." Kapıyı kapatmaya başladı ve çaresizlik içime işledi. Elimi kaldırıp pürüzsüz ahşabı ittim.

"Lütfen! *Lütfen* bunu yapmayın!" Elimi kapıya bir kez daha vurarak çaresiz bir çığlık attım.

Bir an için irkilmiş gibi göründü ama sonra soğuk bir şekilde gülümsedi. "Şimdiden annene mi dönüşüyorsun?"

Sanki bana vurmuş gibi geriye doğru tökezledim. Vurmuş gibi hissettim. Başımı salladım, bir inkar, ama ne için?

Her yerim acıyor.

Cildim.

Kemikleri

m.

Ruhum.

Callen kapıyı yüzüme kapattı ve kalbim paramparça oldu.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

CALLEN

Kapı tıkırdayarak kapandı ve dünya altımdan kayıp gitti. Gözlerimi kapattım, kendimi toparlamak için bir an düşündükten sonra gülümseyerek bana yaklaştırmaya başlayan kıza döndüm - hâlâ adını bile bilmiyordum. Ama yüzümdeki her neyse durmasına neden oldu, gülümsemesi kayboldu.

"Gitmen gerek."

Gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. "*Gitmek mi?* Daha yeni geldim. *Ondan* bir sebepten ötürü kurtulduğunu sanıyordum."

Onu.

"Evet, şey..." Konsantrasyon içinde gözlerimi kısıtım ve kullanabilmek için kızın adını hatırlamaya çalıştım. *Laura mı? Lulu?*

Ne yaptığımı anlamış olmalı çünkü "Layla" diye ısırdı. "Doğru, Layla.

Fikrimi değiştirdim. Yalnız kalmak istiyorum."

Sarhoş olup kendimden geçmek

istiyorum. Uyuşmak istiyorum.

Layla ellerini kalçalarına koydu ve ters ters baktı. "Beni dışarı atmadan önce iyi düşün Callen Hayes."

Başıma masaj yaptım. Kötü bir baş ağrısı kafatasıma vuruyordu. "Seni dışarı atmıyorum, Layla. Senden gitmeni istiyorum."

Defol git buradan.

Daha önce yalnız kalmak istememiş olsam da, şimdi bunu fena halde arzuluyordum. Onu kucağıma alıp kapıdan dışarı fırlatmak istiyordum. Tutunduğum kısıtlama, vücudumda kalan son sabır kırıntısıydı.

"İyi," diye homurdandı. "Ama buraya kadar! Yarın seni otelin etrafında görürsem, seni görmezden geleceğim."

Söz mü? "Yapılacak en iyi şey bu, güven

bana." "Bunu şimdi anlıyorum."

Havuz çantasını aşk koltuğunun yanında yere düşürdüğü yere doğru yürüdü ve çantayı alıp omzuna attı. Tek kelime etmeden kapıya doğru yürüdü ve yanımdan geçerken bana çarptı. Geriye doğru bir adım attım ve sonra kapıyı açıp arkasından çarpmasını izledim. *Tanrı'ya şükür.*

Aşk koltuğuna doğru birkaç adım yürüdüm ve koltuğa uzandım.

Başımı geriye atıp kafa derimin önündeki saçları kavradım. Gözlerimi ayırmadan tavana baktım. Şimdi yalnızdım, odamın sessizliğindeydim, alkolün etkisi azalmaya başlamıştı, ıstırap açık bir bodrum penceresinden içeri süzülen bir sinsî gibi geri geldi.

Görüşmenin anıları, bir oda dolusu yabancınn önünde, nihayetinde dünyanın önünde ifşa olmaktan duyduğum aşağılanma ve utanç bana saldırırken gözlerimi sıkıca kapattım. Ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Şu adamı dava et!" Nick beni odadan çıkarken takip etmişti. Ama ne için? İftira mı? Söyledikleri doğrudu. Hem artık ne önemi vardı ki? Ön sıradaki muhabirleri görmüştüm, not defterlerine öfkeyle bir şeyler karalıyorlardı, aptallığının her ayrıntısını, artık herkesin bildiği utancımı yazıyorlardı. Konukların o anı kaydederken gizlice tuttıkları cep telefonlarını görmüştüm. Röportajı yayınlamaması için Cyril Sauvage'a dava açmayı deneyebilirdim ama bu ne işe yarayacaktı ki? *Daha fazla basın. Daha fazla ilgi. Daha fazla aşağılanma.*

Bunu neden yaptın, Jessie? Sırrımı Larry'ye söylemesinin nedeni beni bu konuyu ele almaya zorlamak mıydı? Okumayı yeniden öğrenmemi sağlama çabalarında *onu* bir müttefik olarak mı görmüştü? Ve bunun bir önemi var mıydı? Sebebi her ne olursa olsun, bu şekilde ortaya çıkmasını istemediğini söyleyebilirdim. Yüzündeki ifade... neredeyse benim kadar dehşete düşmüştü. Neredeyse. Beni herkesin önünde incitmek istememişti ama sonuç bu olmuştu. Bu gece, onun yüzünden, bir oda dolusu yabancınn önünde, mutfak masasında oturan, okuyamadığım halde okumam *-sadece okumam-* söylenen o küçük çocuk olmuşum... *okuyamamıştım.*

Larry'ye okuma yazma bilmediğimi söylemiş. Hem de *Larry'ye*. Tam da bu odada durmuş ve Larry'nin gözlerinde bana karşı olan nefreti görmüştü. Sebebi *bu* muydu? İhanete uğramış eş Larry ile arasında çarpık bir bağ mı hissediyordu? Bu senaryoda o annesini, ben de babasını mı temsil ediyordum? Evet, o gün kötü olan bendim -bunu ben bile kabul ettim- ama Larry bir prens değildi.

Ama ben de değildim ve gerçekten de Jessie'yle aramızda dönüp dolaşıp gelen şey bu değil miydi?

Geçen hafta birlikte çalıştığı adamla güneşin altında otururken onu balkonumdan izlemiştim. Öğle yemeklerini yerken gülüşüp konuştular, bazen bir kitabı karıştırıp birbirlerine yüksek sesle okudular, içim kıskançlık ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onunla asla böyle bir şey yaşayamayacağımı bilmenin verdiği umutsuzlukla sıkıştı. Ve bugün sanki (benim için?) ağılıyormuş gibi görünüyordu ve adam onu bir anlığına kollarına almıştı. Midemi bulandırdı ve geri döndüm. Ve yine *de...* yine *de*, belki bir şeyler yapabileceğimize dair bir parça umuda tutunmuşum. Ama ne? Gerçekte, *ne?* Benden verebileceğimden fazlasını istiyordu ve daha fazlasını istemekte *haklıydı.*

Belki de yaptığı şey tamamen kasıtlı değildi, ama yara derin ve acı vericiydi ve uzun, çok uzun bir süre kanayacaktı. Söylediğine göre

Jessie'yi benim gibi bir sahtekârla aynı kefeye koymanın, onu cehaletimle ilgili kamu spotu haline gelecek bir şeyin içine sokmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak biliyordum. Bu yüzden acımasız ve gaddar olmaya özen göstermişim ve bu gece onu kovma şeklimden geri dönüş yoktu.

Jessie ve ben bitmiştik.

Burada bir gün daha kalamazdım. Doğrudum ve cebimden telefonumu çıkarıp Nick'in resminin yanındaki telefon simgesine dokundum.

"Hey, Cal." Nick'in sesi acımasız ve yorgun geliyordu.

"Bu gece çıkış yapmaya karşı mısınız?"

Bir süre sessizlik oldu. "Eğer ihtiyacın olan buysa, dostum."

"Evet, ben... Basının beni nasıl bulacağını bildiği bir yerde olmak muhtemelen iyi bir fikir değil. Yarın sabah lobide bir sürü basın mensubu olursa hiç şaşımam."

"Muhtemelen haklısın."

Tabii ki beni Los Angeles'ta nasıl bulacaklarını da biliyorlardı. Bir çukur kazmak ve korkmuş bir sincap gibi karanlığın derinliklerine gömülmek istedim. "Birkaç gün Paris'te serserilik yapabiliriz."

"İnternet erişimi bulabildiğim her yerde seninleyim dostum."

Son birkaç saattir bastırdığım duygular göğsüme doldu ve boğazımı tıkadı. "Senden faydalanmak istemiyorum, Nick. I-"

"Değilsin, Cal. Geri dönmem gerekirse sana söylerim, tamam mı? Bir araba çağıracağım."

Yarım saat sonra aşağıda görüşür müyüz?"

"Evet, tamam." Titrek bir nefes verdim. "Görüşürüz o zaman."

Birkaç dakika sonra koltuktan kalktım ve bavulumu hazırlamaya koyuldum; eşyalarımı, hatta kısa bir süre önce üzerimi değiştirirken çıkarıp banyoda yerde bıraktığım nemli mayomu bile hiçbir kaygı duymadan içine attım. Hiçbir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Kendimi bir şekilde hala acı çekebilen boş bir kabuk gibi hissediyordum.

Uzun bir süre yatağa baktım, Jessie'nin uyuyan halinin anısı içimdeki ham yaraya keskin bir acı bıçağının saplanması neden oldu. İrkildim, kendi üzerime kıvrılmak istedim ama bunun yerine bedenimi dönmeye ve kapıya yönelmeye zorladım.

Yarım kalmış bestem masanın üzerindeydi ve onu bavulumun ön tarafına tıktırdım, bir daha müzik yazmak isteyip istemeyeceğimi, geriye bir şey kalıp kalmadığını merak ediyordum. Bugünden sonra bir kariyerim olup olmadığını merak ediyordum. Bir kariyer istiyor muydum? Bir süre daha hayatta kalmama yetecek kadar param vardı.

Nick'in beklediği lobiye doğru ilerledim ve hızlı bir kontrolden sonra Nick'in ayarladığı arabaya bindik. Şoför kaldırımdan uzaklaşırken. Bir kez bile arkama bakmadım.

"Nereye beyler?" diye sordu şoför.

"Paris," diye cevap verdi Nick, bana solgun bir gülümsemeyle. "Bizi la Ville Lumière'e götür."

Pencereden dışarı baktım. Evet, Işık Şehri'ne gidiyorduk ve içimde hissettiğim tek şey karanlıktı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

JESSICA

Rabbimizin 1431 yılında, Mayıs ayının on dördüncü günü

Bu günlerde yürürken uyuşmuş durumdayım. Kalbim kırık, ruhum paramparça. Sevgili Olivier'imın hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmiyorum ve içimde, bilmemenin getirdiği ıstırapla ruhum acıdan çığlık atıyor.

Babam Compiègne kasabasındaki iyi kalpli bir dul kadının beni yanına almasını sağladı ve Jehanne'ın duruşmasını beklerken burada ikamet ettim. Babamın saraya son bir sadakat gösterisi olarak kalmamı istediğini ve sevmediğim unvanlı bir yabancıyla görücü usulü evlendirilmek de dahil olmak üzere ailemize bahşedilecek iyilikleri biliyorum; ancak ait olduğum yer burası. Babamın Olivier'den haberi yok ve babamın misillemesinden korktuğum için ne ona söylemeye ne de Olivier'in durumu hakkında bilgi toplamak için ondan yardım istemeye cesaret edebiliyorum. Varlığımın her zerresiyle Olivier'i aramak için can atıyorum ve onun yaralı olması ama ölmemesi, benim ona gelemediğim gibi onun da bana gelememesi için dua ediyorum. Şimdilik olmam gereken yerde olduğumu, Jehanne ile kalmam gerektiğini bilerek teselli buluyorum. Olivier'nin de böyle olmasını isteyeceğini ve söz verdiğim gibi Jehanne'a hizmet etmek için görevimi yapmamı tavsiye edeceğini biliyorum. Ama beni ona yakın tutan sadece zorunluluk değil, babamın direktifleri de değil, dostluk, sevgi ve onun dehşetini hafifletme arzusu.

Gardiyanların izin verdiği sıklıkta onunla görüşüyorum ve o kadar korkuyor ki onun için güçlü olmalıyım. Ölüm tehdidi altında bir itirafname imzaladı ve ilahi rehberlik aldığını inkar etti. Hissettiğim rahatlamanın çok büyük olduğunu itiraf etmeliyim.

Onu gördüğümde ve inkârın kalbini, ruhunu nasıl parçaladığına tanık olduğumda, teselli bulup bulamayacağımı sorguladım.

"Ruhun bir yalanı ölümün kendisinden daha fazla umutsuzluğa neden olmaz mı?" diye sordu bana ve ben de ona katılmadım. İtirafını geri çekeceğini, kendisini Tanrı yerine korkusunun yönlendirmesine izin verdiğini söyledi.

"Ama Tanrı'nın peşinden giderseniz ölürsünüz," dedim.

Yüzü solgundu ve elleri titreyerek, "O halde benim için biçilen şey bu," diye cevap verdi. Ben cevap veremedim ellerimi ellerinin arasına aldı ve "Bana bir söz ver. Hayatını neşe ve kahkahalarla yaşa. Bir saniyesini bile hafife alma. Şiddetle ve pişmanlık duymadan yaşa. Benim için."

"Belki Tanrı benim de ölmemi istiyordur," diye ağladım, içim acıyla dolmuştu.

Ama Jehanne o yumuşak sesiyle gülümsedi ve "Hayır, Tanrı'nın senin için başka planları var. Kendi savaşını bul ve onunla savaş. Cesur ol, o seni terk etmeyecektir. Sesi rüzgârda bir fısıltı, bir kuş civıltısı, kalbindeki derin doğruluk hissi olsa da onu dinle. Dinlemeyi bırakma sevgili Adélaïde ve asla ama asla yalnız kalmayacaksın."

Tanrı'nın mantığını bilmiyorum, yine de bana öğrettiği gibi iradesini kabul etmeye çalışıyorum. Ama Tanrım, eğer söylediği gibi geri adım atarsa, onu kazığa bağlayıp yakacaklar. Daha on dokuz yaşında bir kız. Arkadaşım. Onu zincirlerinden kurtaracak tek şeyin bu olduğunu söylese de bunun gerçekleşmesini izlemeye dayanamıyorum.

Binamın lobisinin hafif küf kokusu, Bayan Bertrand'ın dairesinden yayılan tatlı, mayalı ekmek kokusuyla birleşerek beni eve buyur etti. Bavulumu arkamda taşıyarak merdivenleri yavaşça çıktım ve daha üst katın sahanlığına varmadan dairemizin kapısı açıldı ve Frankie ciyaklayarak kollarını uzattı.

Sırttım, ama bavulumu bırakıp kollarına girdiğimde gözyaşlarım akmaya başladı ve hem gülüyor hem ağlıyordum, mutluluk ve kederin karışımı vücudumdan öyle hızlı akıyordu ki zar zor kontrol edebiliyordum.

Şatodaki son haftalarda kendimi tutmuştum, o kadar uzun süre çalışmıştım ki

ve o kadar zordu ki ancak günün sonunda yatağa düşebildim. Adélaïde'in hikâyesinin, arkadaşının idam edilmesini korkuyla beklerken sona ereceğini öğrenmek beni büyük hayal kırıklığına uğratmıştı - tarihin bana kesinlikle gerçekleştirildiğini söylediği bir idam. Bulunan tüm belgeleri tercüme etmiştik ve Adélaïde'in kaderini gösteren başka belge yoktu. Adélaïde'in mutlu bir hayat sürdüğünü bilmenin rahatlığını yaşayamayacak, Yüzbaşı Durand'la yeniden bir araya gelip gelmediğini, aşklarının devam edip etmediğini ya da başka biriyle evlenmeye zorlanıp zorlanmadığını asla öğrenemeyecektim. Bu benim için başa çıkmam gereken bir başka kayıptı. Ama sanırım hayat her zaman bir kapanış sunmuyordu. Adélaïde'in sözlerini tekrar okuyarak, öğretmesi gereken dersleri bir kez daha deneyimleyerek, tüm yazıları ikinci kez gözden geçirerek, gerektiğinde doğrulayarak ve düzelterek rahatlamıştım. Adélaïde'in dünyasında, onun sözlerinde kaybolmama izin vermiş, kendi aşk hikayemin nasıl sona erdiğine dair hissettiğim umutsuzluğu, Callen'ın son zalim sözlerini hatırladığımda hissettiğim yoğun acıyı dışarıda bırakmıştım. Ama şimdi, en iyi arkadaşımın sempatik kollarının güvenliğinde, nihayet hissetmeme izin verdim.

"Oh, Jess," diye mırıldandı, beni daha sıkı sıktı ve ikimizi de ileri geri salladı. "Benim zavallı, tatlı lahanam."

Burnumu çekip gözyaşlarımı sildim ve dairemize girecek kadar kendimi toparladım. Kanepeye uzandım ve Frankie koridora geri dönüp tamamen unuttuğum bavulu alıp içeri getirdi. "Su?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve gözyaşlarımla ıslanmış yüzümü sildim. "Hayır. Tren istasyonundan taksiye binerken bir şişe içtim."

Frankie başıyla onayladı ve burnumu silebilmem için bana bir mendil uzattı. "Projeyi tamamlamak nasıldı?"

Başımı salladım. "Güzel. Güzel. Cumartesi günü ziyafet yemeğinde hepsini göreceğim için kimseye veda etmeme gerek kalmadı."

"Sana mükemmel elbiseyi bulmak için sadece iki günüm var."

Dudaklarımın küçük bir ucunu uzattım. "Bunlar araştırmacılar ve bilim insanları, Frankie. Tahıl çuvalı giysem bile fark etmezler."

Frankie kaşlarını kaldırdı. "Clémence'ın dehasından yine şüphe ediyorsun."

Kıkırdadım. "Asla. Sadece onun dehasının onlar için boşa gidebileceğini düşünüyorum." Ayrıca, bir daha Clémence Maillard elbisesi giymek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Bana Callen'ı çok fazla hatırlatıyorlardı.

Callen.

O geceden sonra, o korkunç, korkunç geceden sonra, kalp ağrım ve mutsuzluğum onun zalimliğine karşı bir öfke tabakasının altına gömüldü, yaptıklarından tiksindim. Ona yaptıklarım için kendimden nefret ettim ve hatamdan dolayı derin bir utanç duydum. Ama benim hatam kasıtsızdı ve aramızda incinme ve yanlış anlaşılma olduğu anda Callen doğrudan eski alışkanlıklarına dönmüştü: içki ve kadınlar. Bana cevap verememek için iyi bir nedeni vardı.

güvenilir olup olmadığını sorduğumda. Bana en çok korktuğum şeyi, ona güvenemeyeceğimi kanıtlamıştı.

Ve yine de... kalbime ders vermek için elimden geleni yapmama rağmen, onu yine de sevmekte ısrar etti. Aptal, aptal, mantıksız kalp.

Frankie sanki düşüncelerimi takip etmiş gibi endişeyle bana bakıyordu. "O Paris'te, biliyorsun," dedi usulca.

Kalbim burkuldu. "Kim?" Fısıldadım ama ses tonundan Callen'dan bahsettiğini anlamıştım.

"Callen," diye onayladı.

Omuzlarım çöktü. "Ah." Bilerek televizyonu açmamış, telefonumdan internete bakmamış ya da elime herhangi bir yayın almamıştım. Frankie bana Callen ve Cyril Sauvage'ın röportajının gerçekleştiğinden beri sürekli tekrarlandığını ve dünyanın dört bir yanındaki yayınlarda yazıldığını söylemişti. Bunların hiçbirini görmek istemiyordum. Sadece düşüncesi bile beni incitiyor ve utandırıyor ve Callen'a ne yaptığını sadece hayal edebiliyordum. Öfkeme ve acıma rağmen yine de onun çektiği acıya karşı merhamet duymayı başarıyordum.

Frankie dudaklarını birbirine bastırdı. "Bilmen gerektiğini düşündüm. Bütün gazetelere, dedikodu sitelerine çıktı..." Durakladı. "Görünüşe göre parti yapıyor."

Ona bakarken gözlerim büyüdü. Parti mi yapıyordu? *Oh*. Yeni bir öfke patlaması beni canlandırdı ve ayağa kalktım. "Olanları çok zor karşılamadığını duyduğuma sevindim."

Frankie'nin kaşları çatıldı ve omuz silkti. "Çoğu fotoğrafta sarhoş görünüyor."

"Üzerinden sarkan kadınlar sanırım," diye mırıldandım. Dudağını ısırdı ve başını salladı.

"Evet."

Bir keder mızrağı kalbimi delip geçti ama içimdeki gücü -içimdeki Adélaïde'i- topladım ve yıkılmamaya *yemin* ettim. Eğer Adélaïde tüm yaşadıklarına rağmen güçlü kalabildiyse, ben de kalabilirdim. Kalabilirdim.

* * *

"Vay canına," dedi Frankie arkamdan gelip aynanın önünde dururken. "Eğer o huysuz araştırmacılar seni bu halde fark etmezlerse, onlar için gerçekten hiç umut yok demektir."

Ellerimi altın boncuklarla örülmüş, el yapımı, şampanya rengi dantel elbisenin üzerinde gezdirerek güldüm. Dantel deseninde, yerden korsaja kadar iç içe geçmiş yüzlerce gül vardı ve belimde zarif bir altın kemer vardı. Büyüleyici olmanın ötesinde gerçek bir sanat eseriymiş ve sanki sadece benim için yapılmış gibi vücudumu sarıyordu.

Frankie onu eve ilk getirdiğinde gülleri fark etmiştim.

İnceydi ve çiçek desenini ayırt edebilmek için yakından bakmak gerekiyordu; sırf bu yüzden bile reddetmek istemiştim. Ama ona baktıkça içimde bir şeyler ısındı. Güller... o hafta sonu... güzel bir anıydı ve Callen'la ilişkimiz nasıl sona ermiş olursa olsun, o anımızı kendime yakın tutmak istiyordum. O hafta sonu güller kokmuştu ve şimdi Loire Vadisi'ne ve ona resmen veda ederken güller takacaktım.

Kalp ağrımına rağmen cesur olacaktım. Hikâyesinin son parçalarını asla öğrenemeyecek olsam da, Adélaïde bana bunu öğretmişti. Jehanne'nin kendisi bana bunu öğretmişti.

Frankie aynada düşünceli bir şekilde bana baktı, gözleri altın rengi topuklu ayakkabılarımdan makyajıma ve kıvrımlı topuzuma kadar gezindi. "Bir şeyler eksik." Kaşlarımı çatarak tekrar aynaya baktım. Üzerimdeki tek takı bir çift altın gözyaşı damlası küpeydi. Elbisenin yakası takmak için çok yüksekti.

boynumdaki herhangi bir şey. "Ne?"

"Orada kal." Dönüp hızla odadan çıktı ve ben de daire kapımızın açılıp kapandığını duydum. Bir dakika sonra elinde beyaz bir gülle, merdivenleri koşarak çıktığı için nefes nefese geri dönene kadar kafam karışmış bir şekilde bekledim. "Bayan Bertrand'ın bahçesi," diye açıklama yaptıktan sonra gülü saçımın arkasına götürüp tutturdu.

Döndüm ve saçıma özenle iliştilmiş beyaz çiçeğe baktım.

"Mükemmel," dedi.

Kapı zili çaldı. "Bu Ben olmalı," diye mırıldandım, saate baktım ve kapıya doğru yöneldim. Ben diğer tarafta siyah smokiniyle yakışıklı bir şekilde duruyordu.

"Vay canına," dedi gözleri üzerimde gezinirken. "İnanılmaz görünüyorsun."

Frankie arkamdan gülerek omzumu dürttü. "Sana söylemiştim." Bir adım öne çıktı. "Ben Frankie."

Ben sıırttı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Döndüğümde uyanık olacak mısınız?" Koridorda yürürken sordum.

"Tanrım, umarım olmaz. İyi eğlenceler," dedi gülümseyerek ve göz kırparak.

Bir nefes bıraktım. "Tamam. İyi geceler,

Frankie." Frankie el salladı ve kapıyı

kapattı.

Caddenin aşağısında bir limuzin bizi bekliyordu. "Ben. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Ben istedim. Bir ay boyunca tozlu bir bodrumdaydık. Şık bir geceyi hak ettiğimizi düşünmüyor musun?"

Gülümsedim. "İyi bir noktaya değindin, teşekkür ederim."

Hiçbir masraftan kaçınılmayan ziyafet yemeği Paris'in en lüks otellerinden birinde düzenleniyordu. Sadece Loire Vadisi'nde birlikte çalıştığım ekip değil, Louvre'un üst düzey idari personeli ve projenin finansmanına yardımcı olan bağışçılar da orada olacaktı. Belki bir bağlantı bile kurabilirdim.

daimi pozisyon.

Yolculuk nispeten kısıydı ve limuzinimiz otelin önünde durduğunda, bir kapıcı kapıyı açıp dışarı çıkmama yardım etmek için elimi tuttuğunda ne kadar çökmüş hissettiğimi itiraf etmek zorundaydım.

Ben ve ben şık gece kıyafetleri giymiş insanların binaya giriş sırasını takip ettik ve yüksek tavanlardan sarkan ışıltılı avizeler ve her yerde kokulu çiçeklerle dolu devasa vazolarla altın ve mermerden ihtişamlı devasa fuayeye adım attık. Güller tabii ki. *Doğal olarak* her yer güllerle süslenmişti. Ben'in duymamasını umduğum yumuşak bir sesle iç geçirdim ve dudaklarımı gülümsemeye zorladım.

Ben beni merdivenlerden yukarı, daha da güzel dekore edilmiş balo salonuna götürdü; uzun masaların üzerinde beyaz masa örtüleri, ışığı yansıtmak için aynaların üzerine yerleştirilmiş mumlar ve güller ve sarmaşıklarla dolup taşan uzun, şeffaf tabanlı vazolar vardı. Baktığım her yerde, panelli duvarlardan yansıyan yumuşak ışıklar parlıyor ve ısıldıyordu. Tüm mekân büyüğü görünüyordu. "Çok güzel," diye nefes aldım.

Ben başını salladı. "Öyle." Barı işaret etti. "İçecek bir şey ister misin?"

"Şimdilik sadece su. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim ve Yemekten önce bir kadeh şarap içersem sarhoş olurum," dedim gülerek.

İçkilerimizi içtikten sonra, geniş bir balkona açılan yan kapıdan çıktık. Birkaç kişi etrafta dolanıyordu ama tanıdığım kimseyi görmedim.

Balkonun kenarına geldiğimizde Ben uzakları işaret etti. "Bak."

Başımı çevirdim ve Eyfel Kulesi'ni gördüm, henüz aydınlanmıştı. Zevkle iç çektim. "Bu manzara asla eskimeyecek."

Gülümsedi, balkonun pervazına yaslandı ve bana baktı. "Dünyada Paris'ten daha güzel bir şehir yok."

Gece vakti gökyüzünde parıldayan o meşhur kuleye bakarken başımla onayladım. "Buraya taşınmayı hiç düşündün mü?" Çalışırken Ben'in Güney Fransa'da bir şehir olan Marsilya'da yaşadığını öğrenmiştim. Uzmanlık alanı nedeniyle Dr. Moreau'ya tavsiye edilmişti ama onu evinde bekleyen kalıcı bir işi vardı.

Bakışları bir süre üzerimde kaldı. "Bazen. Ama aileme, kardeşlerime ve onların çocuklarına yakın yaşamayı seviyorum. Onların büyümesini izlemeyi özlerim."

"Onlara yakınsınız."

"Evet, çok."

Başımı salladım. Böyle sevgi dolu bir desteğe sahip olmak ne kadar da harikaydı. "Çok şanslısın."

Bir an için beni düşündü. "Biliyorum. Onları hafife almıyorum. Peki ya sen? Ailen hala Kaliforniya'da mı?"

"Babam ve yeni karısı ve kardeşim, evet. Ama biz ... yakın değiliz." Kardeşimle ara sıra konuşuyordum ama çoğunlukla yüzeysel şeyler hakkında. İkimiz de çocukluğumuzun büyük bir bölümünde ve ardından gençlik yıllarımızda evimizden başka bir yerde olmaya çalışmıştık. Evden uzak olmamız yakın bir ilişki kurmamızı sağlamadı.

Bazen aşkın başlangıcı sadece basit bir yakınlık meselesidir.

Callen ve ben o yağmurlu hafta sonunda hanı terk ederken Madam Leclaire'in söylediği sözler içimde keskin bir sızıya neden oldu. Yüzümü buruşturmamak için bir yudum su içtim.

"Çok üzgün görünüyorsun Jessica," dedi Ben, elini korkuluktaki elimin üzerine koyup bir adım daha yaklaşarak. Yukarı baktım, gözlerindeki gerginliği ve yüzündeki konsantrasyonu gördüm. Beni öpecekti.

Gözlerimi kırıştırdım, eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda hareketsiz kaldım. Öpücük tatlıydı, çoğunlukla iffetliydi, sadece ağzını benimkinin üzerinde tuttu, dudaklarımızı birbirine sürttü ve sonra geri çekildi.

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. "Ben..."

Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Bana karşı bir şey hissetmiyorsun, değil mi?"

Elimi çevirdim ve onun elini sıktım. "Senin için çok şey hissediyorum. Aklına saygı duyuyorum. Nezaketinize ve mizah anlayışınıza hayranım. Bence sen tanıdığım en iyi adamlardan birisin."

"Güzel. Ah, ölüm öpücüğü." Ama biraz üzgün olmasa da nazikçe gülümsedi. Başımı salladım. "Hayır. Öyle demek istemedim."

"Sorun yok Jessica. Birinden yeni ayrıldığını biliyorum. Yine de umuyordum ki ..." İç geçirdi ve elimi bıraktı. "Umarım arkadaş olabiliriz. Buna değer veriyorum."

"Ben de, Ben. Hem de çok."

Bana bir kez daha gülümseyerek başını salladı. "Sanırım gidip bir içki daha alacağım ve barda yaralarımı saracağım. Sen burada iyi olacak mısın?"

"Evet. İyi olacağım."

Elimi son bir kez sıktıktan sonra döndü ve girdiğimiz kapıya doğru ilerledi. Kapının yanında duran bir çift daha vardı ama onlar dışında yalnızdım. Yüksek sesle inlemek istedim. Ben'in bana karşı romantik bir ilgisi olduğunu hiç bilmiyordum. Arkadaşça, iş arkadaşı saygısından daha fazlasını hissettiğini ima bile etmemişti. Belki de sadece projemizin bitmesini bekliyordu, böylece benim de ilgim varsa, uygunsuzluk endişesi olmayacaktı.

Ben'i bir arkadaştan fazlası olarak görmüyordum. *Callen beni başka erkekler için mahvetti mi? Ya da daha doğrusu, beni mahvetmeye devam edecek mi?*

Yumuşak, çınlayan bir ses dikkatimi çekti ve döndüm, keskin bir nefes aldım ve donakaldım.

Callen. Bir kalça, avlunun sonuna yakın ikinci bir girişin kapısına yaslanmıştı. Elinde bir bardak kehribar rengi sıvı vardı.

buzun çınlaması tekrar duyuldu.

Parmaklığa doğru geri çekildim, ellerim arkamdaki kenara kenetlendi ve onu izledim. Kendini kapı aralığından itti ve yavaşça durduğum yere doğru yürüdü, yaklaştığında kalbim göğsümde dört nala atıyordu.

Smokin giymişti ama resmi olmaktan uzak bir hali vardı. Çenesi kirli sakalla kaplıydı, saçları dağınıktı ve biraz fazla uzundu, papyonu da sanki yakın zamanda çekiştirmiş gibi eğri büğrü ve biraz gevşekti.

"Paris'te bir çatı katında tekrar buluşuyoruz," dedi, sesi biraz bulanıktı.

Adam sarhoş. Bana doğru geldi, beni sıkıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" Nabzım hızla atarken fısıldadım. Kolonyasının kokusunu teninin tekil kokusuyla karıştırabiliyordum ve her ne kadar yıpranmış *görünse* de aynı kokuyordu. Kalbimin özlemle sızlamasına neden oldu. *Hayır, hayır, hayır.*

Başını Ben'in birkaç dakika önce çıktığı kapıya doğru eğdi. "Bakıyorum da hiç vakit kaybetmemişsin. Ufaklık için bir baba mı arıyorsun?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çattım. "Ne?"

Eğildi ama kendini tuttu. "Bu gece buraya benim için bir haberin var mı diye bakmaya geldim Jessie." Elini karnımda gezdirdi ve sonra balkonun pervazında elimin yanında duran suyuma baktı.

Kısa, inanılmaz bir kahkaha attım ve onu ittim. Tökezleyerek bir adım geri çekildi ve sanki eğleniyormuş gibi gülümsedi. "Benimle *dalga* mı geçiyorsun? Öncelikle hamile değilim ve bunu bilmek istiyorsan iş partime *sarhoş* olarak gelmene gerek yoktu. Sadece arayabilirdin. İkincisi, vaktimi kiminle geçirdiğimi sorgulamaya nasıl *cüret* edersin? Bütün magazin gazetelerine manşet *oldun*. Geceyi başka bir kadınla geçirebilmek için beni odandan kovdun." Küçük bir hıçkırık beni boğdu ve son sözüm aniden kesildi, ama onun önünde zayıf görünmeyi reddederek gözyaşlarımı yuttum. Çenemi kaldırarak titrek bir nefes aldım. Kalbim kırılmıştı ama aynı zamanda öfkeliydim de. "Oyunlarının bir parçası olmak istemiyorum Callen. Sadece git."

Kısa bir an için yüz ifadesinde acının gölgesini gördüğüme yemin edebilirim ama sonra onun yerini sarhoş bir sırıtış aldı. İçkisinden hızlı bir yudum aldı. "Eskiden oyunları severdin Jessie. Maceraları."

"Evet. Ben de eskiden senden hoşlanırdım." Sesimde yenilgi vardı. Sesim yorgun geliyordu. Yorgun *hissediyordum*. Hatta bitkin. Başımı salladım. "Özür dilerim Callen. Yaptığım şey için. Bu bir hataydı ve çok pişmanım. Bunu değiştirmek için her şeyi yapardım ama yapamam. Seni asla bilerek incitmem ve sanırım sen de bunu biliyorsun." Durakladım. Beni dikkatle izliyordu, ancak ifadesi düzgün bir şekilde boştu. "Ama bana yaptığın şey kasıtlıydı. Ve daha da kötüsü, kendine yaptığın şey de kasıtlı." Dikkatle içkisine baktım.

Güldü ve sesi soğuk geliyordu. Büzülmemek için direndim ve omuzlarımı dikleştirdim. Bardağını tekrar dudaklarına götürdü ve gördüm ki

Yüzünde boş bir yarım gülümseme vardı, eli titriyordu. Kararlılığıma rağmen içimde bir şefkat kabardı. "Seni gördüm. Kim olduğunu biliyorum. Seni bir çocukken gördüm ve güzel bir hafta sonu seni bir erkek olarak gördüm. O zaman benden saklanmadın. Kendinden de saklanmadın."

Yüzündeki eğlenen gülümseme kayboldu. "Lanet olsun Jessie, bu *gerçek* bile değildi. O hafta sonu birlikte uydurduğumuz peri masalları kadar fanteziydi."

"Kendine bunu mu söylüyordun?" Başımı salladım. "Hayır. O gerçekte Callen ve bunu sen de benim kadar biliyorsun. Yine de bunun bir önemi yok, çünkü bunu kabul etmekten çok korkuyorsun. Hayatını mahvetmekle ve Tanrı'nın sana verdiği armağanları çöpe atmakla meşgulsün."

O zaman güldü, her şeyden çok acı içeren sert bir ses. "Tanrı mı? *Tanrı mı?* Tüm bu Tanrı konuşmalarınızdan sıkıldım. Yazılarınızı, hikâyelerinizi ve sorularınızı umursayan birine götürün. Jeanne d'Arc sesler duyan deli bir kaçıktı, hepsi bu. Tanrı diye bir şey yok. Varsa bile bana bir saniye bile zaman ayırmadı. Şimdi ona dua etmeli miyim, Jessie? Dizlerimin üzerine çöküp yol göstermesi için yalvarmalı mıyım?"

Omuz silktim. "En iyi duanın minnettarlık olduğuna dair bir söz vardır. Sana bahşedilen hazineler için ona teşekkür edebilirsin. Yeteneğiniz için, sadece hayatınızı daha iyi hale getirmekle kalmayıp başkalarına sayısız şekilde yardım edebilmenizi sağladığı için, özellikle de müziğinizin insanlara *hissettirdikleri* için ona teşekkür edebilirsiniz. Dönüştürdüğü, yükselttiği ve ilham verdiği için. Ama siz bunun yerine ne yapıyorsunuz? *Boşa harcıyorsunuz*. Har vurup harman savuruyorsunuz." Başımı salladım. "Sen bir utanç kaynağısın."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyeyle yukarı kalktı ve kadehini kaldırdı. "O da hep böyle derdi."

"Yani onun bıraktığı yerden devam *ettin*." İçimi çektim. "Bir noktada herkesi suçlamak yerine kendi hayatının sorumluluğunu almak zorunda kalacaksın Callen. Bir noktada korkak olmayı bırakman gerekecek. Umarım bunu yaparsın." Balkon çıkıntısından uzaklaştım, ona sırtımı döndüm ve uzaklaştım. Adımı söylemedi ve ben de arkama bakmadım.

Onu savaşıması için orada bıraktım... *ya da bırakmadım*. Çünkü artık anlamıştım.

Bazı savaşlar sadece tek başına yapılabilir.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JESSICA

Pazartesi sabahı ılık ve boğucu bir şekilde doğdu; havada yaz vardı. Tren istasyonundan Louvre'a doğru ilerlerken Paris sokaklarının sayısız kokusu beni karşıladı: sıcak kaldırım, egzoz, taze pişmiş kruvasanlar ve bol köpüklü kahve.

Dr. Moreau bu sabah benimle görüşmek istemişti ve karnımda gergin kelebekler uçuşuyordu. Ben ve ben Loire Vadisi'ndeki son haftalarımızda onunla daha yakın çalışmıştık ve şatoda işimizi bitirdiğimizde çalışmalarımı övmüştü, bu yüzden bu görüşmenin bir işle ya da belki de başka bir geçici projeyle ilgili olması için parmaklarımı çaprazladım. Aksi takdirde yarın yine özgeçmiş gönderiyor olacaktım. İş arayacak duygusal enerjim yoktu ama bir kızın yemek yemesi gerekiyordu ve ben de yapmam gerekeni yapacaktım çünkü fazla seçeneğim yoktu.

Callen'ın yüzü gözümün önüne geldi, birkaç gece önce otelin balkonunda buruşuk smokiniyle nasıl görüldüğü aklıma geldi ama onu uzaklaştırdım. Şu anda onun üzerinde duramazdım. Düşünmezdim. Her neyse, hâlâ ezilmiş hissediyordum ama ona söyleyeceğimi söylediğim için memnundum. Kalbim kırılmıştı ama söylediklerimde ciddiydim: kendi hayatının sorumluluğunu alması gerekiyordu. Yalvarmak dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Ve bu da işe yaramazdı. Deneyimlerimden biliyordum ki insanlar yalvarıldığı için değişmezlerdi. İnsanlar ancak kendi başlarına değişmeyi seçtiklerinde değişirlerdi.

Asansörle Dr. Moreau'nun ofisine indim ve kapısına hafifçe vurdum. "*Girin*," diye seslendi ve ben de ağır, ahşap kapıyı yavaşça açtım.

Ofisi, oraya ilk gittiğimde olduğu gibi dağınıktı ve bu dağınıklık beni gülümsetti.

"Ah, Jessica, *ma chérie*, içeri gel." Ayağa kalktı ve masasının etrafında dönerek sandalyesine dönmeden önce beni her iki yanağımdan nazikçe öptü. Eteğimi düzelttim ve karşısına oturdum.

"Ziyafet yemeğinden nasıl keyif aldınız? Sadece kısa bir süre sohbet etme fırsatı bulabildiğimiz için üzgünüm."

"Çok güzeldi. Bağışçılardan birkaçıyla ve Louvre çalışanlarının çoğuyla tanıştım." "Güzel, güzel. Ben de sizinle bunun hakkında konuşmak istiyordum." Gülümsedi ve ben de oturdum.

ileri. "Bir teklif." Tuttuğum nefesi bıraktım ve Dr. Moreau kıkırdadı. "İyi haber mi?"

"Evet, çok."

"Güzel. Çalışman, Jessica, harika. Adélaïde'in sesini yorumlama şeklin sadece teknik olarak doğru değil, aynı zamanda her çevirmenin sahip olmadığı bir sezgi düzeyi de içeriyor. Kelimeler o kadar güçlü ki"-parmaklarını sanki onları elle tutulur bir şey olarak düşünüyormuş gibi birbirine sürttü-"güçlü. Ve dil, doğru tercüme edilmezse, yazarın anlamını asla mükemmel bir şekilde aktarmaz. Onların yüreklerinden geldiği gibi konuşmaz. Bize onların *özünü* vermez. Sen, Jessica, Adélaïde'in kalbinin ve dolayısıyla Jehanne'in da küçük bir parçasının açığa çıkmasına yardımcı oldun. Bir anlığına da olsa onları hayata döndürdün."

İltifatı kalbimi sevinçle çarptırdı ve vıcık vıcık bir kahkaha attım. "Teşekkür ederim, Dr. Moreau."

"Rica ederim. Şimdi, teklife gelelim. Eski belgeler departmanımızda sizin için mükemmel olacağına inandığım bir pozisyon var. Sizi bu pozisyon için önerdim ama formalite icabı bölüm başkanıyla görüşmeniz gerekecek. Tabii eğer ilgileniyorsanız."

"İlgileniyor musun?" Kekeleydim. "Evet."

Dr. Moreau güldü. "Ben de öyle umuyordum. İşte kartı. Yarın sabah dokuzda sizi bekliyor."

"Teşekkür ederim, Dr. Moreau. Gerçekten, size ne kadar teşekkür etsem azdır. Her şey için."

"Hislerimiz karşılıklı." Ayağa kalkmaya başlamıştım ki Dr. Moreau biraz muzip olduğunu düşündüğüm bir şekilde gülümsedi. "Oh, sadece küçük bir şey daha." Tekrar yerime oturdum ve çekmecesinden bir dosya çıkarırken merakla ona baktım. "Üzerinde çalışman gereken yazılardan ikisi sahada yanlış dosyalanmış." Başını iki yana salladı. "Talihsiz bir hata, gerçi farklı türde bir parşömene yazılmışlar ve farklı renkte bir mürekkep kullanılmış, bu yüzden farklı bir projeye ait oldukları varsayıldı. Bunlar kopya. Sadece kısaca göz gezdirdim. Hikayeyi tamamlayamadığınız için ne kadar hayal kırıklığına uğradığınızı biliyorum ve diğerlerini büyük bir ustalıkla çevirdiğiniz gibi bunları da çevirmenizi çok isterim. Ama lütfen tamamlanır tamamlanmaz bana gönderin."

Aman Tanrım. Dr. Moreau'nun gözleriyle karşılaştığımda irkilerek nefesimi bıraktım. Kalbim şaşkın bir sevinçle çarptı. "*Oui*," diye nefes aldım ve dosyayı alıp içine bakmak için açtım. Adélaïde'in güzel ve resmi yazısını hemen tanıdım ve kalbim sanki sokakta bana doğru gelen eski bir arkadaşı görmüş gibi çarptı. *Oh.* "Teşekkür ederim, Dr. Moreau." Gözlerimi yaşartmamak için kendimi zor tuttum. "Çok teşekkür ederim. İlkini yarın e-posta ile göndereceğim," dedim, göğsümü dolduran duygu dalgasıyla sesim nefes nefese kalmıştı.

Dr. Moreau ayağa kalktı. "*Très bien.* Ve bir fatura eklemeyi unutmayın

çalış." Masanın etrafından dolaştı ve elimi iki elinin arasına alarak beni her iki yanağımdan bir kez daha öptü. "*Bonne journée, Jessica.*"

* * *

Louvre'dan tren istasyonuna kadar yolu yarılایana kadar heyecanlı çığlığını sakladım, bir sokak köşesinde durdum ve neşeli sesimi serbest bıraktım. Kalıcı bir iş. Louvre'da. Arkamdaki binaya yaslandım, taşın sıcaklığı bluzumun içine sızıyor ve tenimi ısıtıyordu. Yüzümü güneşe doğru çevirdim ve sıcak ışınları yüzümde hissettim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Pürüzsüz manila klasörü sıkıca göğsüme bastırdım, sanki Adélaïde'in kendisiymiş ve bu anı benimle birlikte yaşıyormuş gibi ona sarıldım. İçindekileri okumak için can atıyordum ama her kelimesini özümseyebilmek için sessiz bir odada tek başıma oturmak istiyordum. Böylece Loire Vadisi'ndeki tarlalara dönebilecektim. *Kalbime.*

Şatodan ayrıldığımdan beri hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyordum. Callen'ı kaybetmenin acısını atlatmak zaman alacaktı ama eninde sonunda atlatacaktım. Aşka bir şans vermişim ve kaybetmişim. Nasıl bitmiş olursa olsun, birlikte geçirdiğimiz zamandan pişmanlık duymayacaktım. O da bir hediye idi ve bu kaybın beni daha iyi bir hale getirmesini sağlamaya çalışacaktım. Şu anda bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu bir hedefti ve hedefler hayati önem taşıyordu. *Hayaller hayati önem taşır.*

Yarım saatlik ev yolculuğu normalden daha uzun sürmüş gibiydi. Frankie işteydi ve normalde öğleden sonrayı yalnız geçirmekten hoşlanmazdım ama Adélaïde bana eşlik ediyordu ve onun tanıdık sesinin beni rahatlatacağını biliyordum.

Sokağımın köşesini dönüp yukarı baktığımda, doğrudan bana doğru yürüyen bir adamı görünce durdum. Yutkunarak nefes aldım.

Nick yavaşça bana yaklaşırken kalbim korkuyla çarpıyordu. "O iyi mi?" Ona doğru koşarak sordum, ilk düşüncem Callen'ın yaralandığı ve Nick'in kötü haberi vermek için geldiğiydi.

"Ne? Oh evet, o iyi."

Elimi kalbimin üzerine koydum ve Nick yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Buraya kötü haber getirmeye geldiğimi düşünceğini tahmin etmemiştim."

"Yaşam tarzı sağlığının durumu konusunda pek de güven vermiyor."

"Hayır, vermiyor, değil mi?"

Bir süre sessizce ona baktım. Kot pantolon ve üzerinde bir web sitesi tasarımı şirketinin logosu olan kısa kollu bir tişört giyiyordu - muhtemelen onun tişörtüydü, ancak tişörtün tasarımı solmuştu ve şirketin tam adını seçemiyordum. İyi görünüyordu, Callen'ın onu gördüğüm zamanki hali gibi değildi. "Seni gördüğüme şaşırdım."

"Evet... Biliyorum. O gün görüşmeden sonra kötü bir şekilde ayrıldığım için özür dilerim."

"Bunun için seni suçlamıyorum Nick. Bunu hak ettim."

Nick başını salladı. "Hayır, Jessica. Bunun bir kaza olduğunu söyledin ve ben de sana inanıyorum. Her ne olursa Callen'ı incitmek istediğini sanmıyorum, özellikle de herkesin önünde."

"Hayır. Ben yapmadım." Dairem sokağın sonundaydı ve ona doğru işaret ettim. "Oturup konuşmak ister misin?" diye sordum.

"Gerçekten çok kısa bir zamanım var. Callen ve ben bu öğleden sonra Kaliforniya'ya geri dönüyoruz."

"Anlıyorum," dedim usulca.

"Ama bir blok ötede bir kahve dükkânı gördüm, bir fincan içmek için bana katılabilir misin? Vitrinde lezzetli görünen bir kek gördüm."

Gülümsedim. "Elbette."

Bir blok ötedeki iyi bildiğim kafeye yürüdük, içeri girdik ve küçük bir masaya oturduk. Zengin kahve ve tatlı kokuları burnuma çarpıyor ve midemi bulandırıyor. Nick'in ziyareti belli ki sistemimi sarsmıştı. "Sana bir şey getireyim mi?" Nick sordu.

Başımı salladım ve o bir fincan kahve ve bir parça çökmekte olan çikolatalı kek sipariş ederken bekledim.

"Callen burada olduğunu biliyor mu?" Tatlının yarısını iki ısırıkta bitirdikten sonra sordum.

Arkasına yaslandı. "Hayır. Ben sadece... Neden geldiğimi bile tam olarak bilmiyorum." Ufak, mahcup bir kıkırdama çıkardı ve elini yüzüne götürdü. "Callen için uzun zamandır endişeleniyorum ve sanırım yoluna devam etmek istiyorsa kendisi için endişelenmeye başlaması gerektiği sonucuna vardım. O röportajda olanlar -ne kadar korkunç olsa da- belki de sonunda bunu gerçekleştirecek şey olacak. Tırmanmaya başlamadan önce dibe vurmanız gerektiğini söylerler." Fincanını eline aldı ve kahvesinden bir yudum aldı.

Nefes nefese kaldım. "Ben de aynı sonuca vardım Nick ve umarım Callen'ın nasıl ilerleyeceğini bulması konusunda haklısındır." *Ama ne kadar acı verse de bu artık beni ilgilendirmiyor.*

Başını eğdi, bir süre beni izledi, sonra fincanını yere bırakıp kollarını kavuşturdu. "L.A.'de amatörlerin dövüşmesine izin verdikleri bir boks ringine giderdi. Bir keresinde izlemek için gitmiştim. Bana göre değildi. Bana geçmişimi hatırlattı ve Callen'ın aksine ben dayak yemekten hiç hoşlanmadım."

Oh. Bu ifadenin her iki kısmı da içimi hüznle doldurdu ama Nick kendisi hakkında konuşmak için orada değil gibiydi ve ben de onu daha fazlasını soracak kadar iyi tanı mıyordum. "Callen'ın hoşuna gitti."

Bir an için düşünceli görünüyordu. "Zevk almak doğru kelime mi bilmiyorum ama evet, bunu aradı. Kendine zarar vermek *istiyor* Jessica. İçki içmek, kadınlar, aynı anda iki şeyi birden başarıyor - onu bir süreliğine uyuşturuyor ve canını yakıyor çünkü bunun için kendinden nefret ediyor."

"Benim de canımı yaktı."

"Biliyorum."

Ona baktım, gözlerine kazınmış kederi gördüm. Evet, biliyordu. Ama aynı şekilde değil. Ama Callen'ı bir kardeş gibi önemsiyordu ve bu yüzden Callen'ın kendi hayatını mahvetmesini izlemek ona da acı veriyor olmalıydı. "Sana sahip olduğun için çok şanslı," diye mırıldandım. "Umarım bunun farkındadır."

Bana zayıf bir gülümseme verdi ve sonra bir süre beni inceledi. "Callen bana o gece odasına gittiğinde sana ne yaptığını anlattı." *O gece*. Ona gerçeği anlatmaya çalıştığım o talihsiz gece. Duymak istemediği gerçeği.

İrkildim, gözlerimi kaçırdım, o geceyi hiç düşünmek istemiyordum. "Evet."

Kahvesinden bir yudum daha aldı ve bir an için karton bardakla oynadı, bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Bunu sana söylemek bana düşmez ama... Callen ile o kız arasında hiçbir şey olmadı. Sen gittikten hemen sonra o da gitti Jessica. Callen ve ben otuz dakika sonra ayrıldık. Seni bilerek incitti ama onunla seks yapmadı. Sadece bu konudaki gerçeği bilmen gerektiğini düşündüm."

Kaşlarımı çatarak ona göz kırptım. "O zaman neden...?"

"Seni incitmek ve kendini incitmek için. Paris'te geçirdiği son haftaları daha önce sürdürdüğü yaşam tarzına dönmeye çalışarak geçirdi ama bu onun için işe yaramıyor. Her gece otele tek başına geliyor ve balkonda oturup acınası ve tamamen perişan bir halde görünüyor." Parlak bir şekilde gülümsedi. "Bu bana umut veriyor."

Aynı anda başımı sallarken göğsümden yükselen şaşkın kahkahaya engel olamadım.

"Senin kiminle birlikte olabileceğin konusunda kıskançlıktan hasta oldu ve daha önce hiç kıskanç olmamıştı. Sanırım bu onu biraz delirtiyor. Berbat durumda, ama belki

... belki de ilk kez iyi bir şekilde. Bunu sadece zaman gösterecek."

İçimi çektim, son pastasını bitirişini izliyordum. "Nick, umarım iyiye doğru bir dönüş yapar ama umut etmeye yatırım yapamam. Kendini toparlasa bile bizim için bir gelecek yok. Ben buradayım, o L.A.'de ve hayatlarımız başka açılardan da binlerce kilometre uzakta."

Başını salladı. "Biliyorum. Umarım buraya gelmem sizi üzmemiştir. Bunu onu önemseyen iki insan arasında bir iyi niyet göstergesi olarak yaptım. Dünyada bunu gerçekten yapan tek insanlar biz olabiliriz."

Tanrım, bu çok üzücü bir düşünceydi. Ve daha da üzücü olanı, Callen'ı hâlâ seviyor olsam da, her gün kalbime bir kazık saplamadan artık onun hayatının bir parçası olamayacak olmamdı.

"İrtibatta kalmakla ilgileneneğinizi sanmıyorum."

Başımı yavaşça salladım. "Bu benim için iyi olmaz Nick. Umarım nedenini anlamışsındır."

"Evet." Soluk soluğa bir teslimiyet sesi çıkardı. "Evet."

"Ama bugün bana geldiğin için sana çok minnettarım. Mücadele ediyordum ve sanırım artık bunun bir kısmını geride bırakabilirim."

"Güzel." Başını eğerek gülümsedi. "Bence kader seni ve Callen'ı bir araya getirdiğinde ne yaptığını biliyordu."

Eşyalarımı toplayıp ayağa kalkarken içten bir şekilde gülümsedim. Kabul ettim. Sonuç ne olursa olsun, birlikte geçirdiğimiz zamanın bir amacı olduğuna inanıyordum, bu amacı uzun bir süre bilemeyecek olsam bile. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Kendine iyi bak Jessica." "Sen de Nick."

Nick'in sözlerini düşünürken döndüm ve kafeden çıkıp daireme doğru yürüdüm. Callen o gece otel odasında olan kızla yatmamıştı. Neden, emin değildim ve belki de yatıp yatmaması önemli olmamalıydı, çünkü her iki durumda da yatacağına inanmamı istemişti. Bunu yapabilecek kapasitede olduğuna. Ama bu benim için önemliydi ve hissettiğim rahatlama kalbime bir merhem gibi geldi. Artık hiçbir şeyi değiştirmiyordu ama bu bilgi bana bir nebze de olsa huzur veriyordu.

Sokağımın köşesini döndüm, geçmişimi geride bıraktım, onun yerine Adélaïde'in geçmişine girebildiğim için minnettarım. Dairemin içinde kanepeye oturup bacaklarımı altına aldım ve Adélaïde'in yazısının en üstteki kopyasını çıkardım.

Rabbimizin 1431 yılında, Haziran ayının ilk günü

Bitti artık. Ruhu meleklerle birlikte uçuyor. Onun acı çekmesini izlemek istemedim. Kalbim acıyla kanadı ve bedeninin kazığa bağlandığını, göğsüne tahta bir haç geçirildiğini görünce dehşetle titredim. Çok şey bilmiyorum ama bugün Jehanne'nin başına gelenlerin, dünyanın yasını tutacağı bir adaletsizlik olduğunu biliyorum. Bu yüzden kendimi tanıklık etmeye, onun bana öğrettiği kadar cesur olmaya, onun dünyevi sonunu soğukkanlılık ve cesaretle karşılayışını izlemeye zorladım. Ve onun yaşadığı gerçeği her zaman hatırlayacağıma söz veriyorum: insan gözlerimizle gördüğümüzden daha fazlası var, Tanrı bize yolumuzu gösteriyor ve kader bizim için hayallerini fısıldıyor, sevgi ve zarafetle rehberlik ediyor. Kimin bizden şüphe ettiği önemli değil, sadece kalbimizle dinlememiz ve inancın vizyonu ile bakacak kadar korkusuz olmamız önemli. Sonunda, tek umudum, alevler daha da yükselirken, sevginin göksel gözleriyle izlendiğini bilmenin ona küçük bir teselli vermiş olmasıdır.

Şiddetle ve pişmanlık duymadan yaşa, kendime hatırlatmaya söz veriyorum

Korktuğumda ya da kararsız kaldığımda, Jehanne'nin bana ilk kez o sessiz derede söylediği, çok uzun zaman önce gibi görünen sözleri tekrarlıyorum. Yedinci Charles'a fısıldadığı sözleri, babasının terk edişinde Charles'ı teselli eden bilge ve nazik rahibin bu dünyadan öbür dünyaya geçerken ona söylediği sözleri, Charles'ın yaşayan başka bir ruha asla tekrarlamadığı sözleri. Ama bunlar kelimelerden daha fazlasıydı. Jehanne'a bir ordu kazandıran, terk edilmiş bir krala bir taht kazandıran ve Fransa'ya bir kahraman hediye eden şeyin ta kendisiydi.

Ben de yaşamımın bütün günlerini bunlara göre geçireceğim.

Şimdi burada, denizin kenarında oturmuş, güneş doğup suyu altın tonlarına boyarken Tanrı'nın şaheserini seyrediyorum. Babamın benim için gönderdiği arabaya binmedim; bir zamanlar yaşadığım hayata, kalbimi bilmeyenlerin bana söz verdiği yabancıya da dönmeyeceğim.

Rüzgâr bana karşı esiyor, elbisemi vücuduma yapıştırıyor ve yüzümü kuzeye dönmeye zorluyor ve yemin ederim Jehanne'ın yanımda yolu gösterdiğini hissediyorum. Loire Vadisi'nde, sevgili Olivier'in kaybolursak birbirimizi tekrar bulacağımıza söz verdiği mağaraya doğru bakıyorum. Yaşıyor mu? Yaralı mı? Bana dönüş yolunu bulabilecek mi? Benim onu sevdiğim gibi o da beni seviyor mu? Bedeniyle ve ruhuyla? Hiçbir cevabım yok ama yine de inancım var. İçimde, hayatımı şiddetle ve pişmanlık duymadan sürdüreceğimi bilmenin huzurunu taşıyorum. Lütfen sevgili Tanrım, sevgili sevgili Jehanne, gitmemi istediğin yere beni yönlendir ve ben de alçakgönüllülükle onu takip edeyim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Korkmuyorum. Ben bunu yapmak için doğdum.

-Joan of Arc

BÖLÜM YIRMI BEŞ

CALLEN

Kaliforniya güneşi panjurlardaki bir aralıktan parlıyor, bir spot ışığı gibi üzerime vuruyor, inlememe ve yastığımı gözlerimin üzerine getirmeme neden oluyordu. Şafak sökmek üzereydi ve ben sadece dört ya da beş saat uyuyabilmişim. Anlaşılan dün gece yatağa girmeden önce perdelerin tamamen kapalı olduğundan emin olamamıştım.

Tekrar uyumaya çalıştım ama uyandığım için lanet ışık çok parlaktı. Yastığı bir kenara fırlatıp yuvarlandım ve tek gözümü açıp saate baktım: 12:17. Yatak odamın tanıdık tavanına baktım, depresyon istenmeyen bir ziyaretçi gibi etrafıma yerleşmişti. Bir içkinin faydası olur muydu? Burada daha öğlen olmuştu ama Paris'te gece vakti.

Paris'

e.

Jessie.

Bizi artık bir okyanusun ayırdığını hatırlayınca içim sıkıştı. Bu iyiydi, ama yine de acıtıyordu. Her şey acıtıyordu ve bu konuda her zaman yaptığımdan başka ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ancak bu Paris'te işe yaramamıştı ve artık kulağa da çekici gelmiyordu. Hiçbir şey cazip gelmiyordu.

Zihnim Paris'teki o balkona, Jessie'nin altın güllerle bezeli elbisesinin içinde nasıl görüldüğüne döndü. *Güller.* Pırıltılı ve zarif. Bir ışık feneri. O kadar inanılmaz güzeldi ki kalbimi tırmalamıştı. Galanın afişini görmüş ve hamile olup olmadığını öğrenmeye gitmişim, içten içe bunu umduğumu, hatta dua ettiğimi biliyordum, çünkü onu hâlâ çok istiyordum ve onu özlemenin acısı beni geri isteyebileceği herhangi bir nedene tutunacak kadar bencil yapmıştı. Onun olacağını bildiğim bir yerde davetsiz olarak ortaya çıkacak kadar bencildim, ama birkaç kadeh sıvı cesareten önce değil.

Ve sonra onu öptüğünü, ona dokunduğunu gördüm. Kıskanmış, incinmiş ve kızmışım ve bu yüzden zalimce davranmışım, yine.

Sen bir yüz karasıydın.

Tanrım, öyle olduğumu biliyordum. Biliyordum.

Cep telefonum odanın öbür ucunda bir yerden çaldı ve sesli mesaja geçmesine izin vererek orada uzandım. Ama birkaç saniye sonra tekrar çalmaya başladığında

Daha sonra oturdum ve bacaklarımı yataktan aşağı salladım. "Tanrım."

Sesi takip ettim ve dün gece yatağa girmeden önce bir kenara attığım kot pantolonumun cebinde telefonumu buldum. "Alo?" Sesim sert ve yeterince alamadığım uykunun etkisiyle doluydu.

"Callen,
canım?"

"Merhaba,
Myrtle."

Yumuşak bir şekilde iç çekti. "Kötü haberi verdiğim için üzgünüm canım, ama baban... vefat etti."

Yatağa doğru yürüdüm ve bir nefes çekerek oturdum. "Babam mı?" "Evet. Gazi hastanesinde çalışan bir adam seni aradı. Babanızın kayıtlarında sizin iş numaranızı bulmuş. Onu geri arayabilmeniz için bilgilerini bıraktı. Ama haberi birinden duymaktansa benden duymayı tercih edeceğini düşündüm. yabancı."

"Tamam. Teşekkürler, Myrtle."

Bir duraklama oldu. "Senin için buradayım canım. Gelip herhangi bir düzenleme için yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim. Babam ve ben, aramız açıktı."

"Oh, anlıyorum. Bunu duyduğuma üzüldüm. Bu da kolay değil."

"Hayır," diye mırıldandım. Kendimi sersemlemiş gibi hissediyordum. Myrtle bana arayan adamın numarasını verdi ve sonra bir dakika daha konuşmaya devam etti. Söylediklerinin hepsini anlamadım ama sakın tonu beni rahatlatmıştı.

Telefonu kapattıktan sonra uzun bir süre duvara bakarak oturdum.

* * *

Eski ev terk edilmişti. Buna şaşırmadım. On bir yıl önce burada yaşadığımızda burası bir bok çukuruydu ve bir on yıl daha kiracılar kaderini mühürlemişti. Görünüşe göre sahibi bile çekip gitmişti. Çimlerin üzerindeki tabelada büyük bir Kaliforniya bankasının logosu vardı. Artık sahibi onlar olmalı.

Neden oradan geçtiğimi bile bilmiyordum. Ama babam bir noktada memleketim Santa Lucinda'ya geri taşınmıştı, tam olarak ne zaman olduğunu bile bilmiyordum.

-Ve küçük, hüzünlü cenazesi sokağın yukarısında yapıldı. Onun için bir mezar taşının parasını ödemiş ve cenazeye katılmışım. Benden bundan daha fazlasını bekleyeceğini sanmıyordum, tabii beni orada isterse. Görünüşe göre birkaç eski arkadaşı vardı, kedinin sürüklediği bir şey gibi görünen ve daha sonra bir grup halinde durup sigara içen ve hangi konuda olduğunu söyleyemediğim hikayeler anlatan ordu arkadaşları.

Babam şehre geri döndüğünde bu eve taşınmamıştı, eğer o zamanlar kiralık olsaydı bile. Ama beni çeken yer burasıydı. Eğer acım fiziksel bir yerdeyse, orası burasıydı.

Ön kapı kilitliydi ama yan camı yukarı itebildim.

Sıkışıp geçebileceğim kadar.

Ne yapıyorum ben?

Hayvan pisliklerinden ve geride bırakılmış çöplerden kaçarken ayak seslerim boş odalarda yankılanıyordu.

Koridordaki döşemede büyük bir delik vardı, muhtemelen hayvanların girdiği bir yerdi.

Eski odam... klavyeyi -o çok sevdiğim klavyeyi- sakladığım, sadece babam evde yokken çıkarıp mucizevi bir şekilde okuyabildiğim müziğin içinde kendimi kaybettiğim dolap. Bu güzel bir anıydı. Banyo... babamın odası... ve sonra mutfak. Açık alanda durup etrafa baktım. Tüm alt dolaplar, aydınlatma armatürleri ve hatta süpürgeliklerle birlikte sökülüyordu. Üst dolaplar tehlikeli bir şekilde asılı duruyordu, kapakların çoğu eğilmiş ve paslanmış tek bir menteşe tarafından sarkıyordu. Yerdeki muşamba çatlamış ve soyulmuştu; bir zamanlar lavabonun olduğu yerde paslı borular açığa çıkmıştı.

Değersiz aptal! Oku! Şu satırı oku. Sadece bu lanet harfi!

Gözlerim yavaşça masanın olduğu yere, mutsuzluğumun, utancımın ve aşağılanmışlığımın olduğu yere kayarken, babamın sözlerinin yankısıyla midem bulandı. Kendimi şimdi orada, önümde bir kitap açık, okumama yardım etmesi için Tanrı'ya dua ederken hayal ettim.

Lütfen. Her şeyi yaparım. Sadece bana yardım et. Yardım edin, lütfen.

Birden içimi öyle bir öfke dalgası kapladı ki, şiddetli bir öfke çığlığı attım ve zaten gevşek olan dolap kapaklarından birini menteşesinden söküp duvara fırlattım. Kapı parçalandı ve kapının çarptığı yerden sıva uçtu, ahşap yere çarptı. Hava emerken göğsüm kabardı. Bu yeterli değildi. "Sana ihtiyacım vardı!" Çığlık attım. "Yardıma ihtiyacım vardı!" Dolabın bir bölümüyle boğuştu, sonunda onu duvardan kopardım ve onu da fırlattım. "Bana hiç yardım etmedin! Bana hiç yardım etmedin! Neden? Neden?"

Aptalın tekisin. Çok aptalsın.

Bir kapı daha yerinden söküldü, bir dolap parçası daha. Tahtalar parçalandı, sıvalar patladı, kaslarım yandı ve hissedemediğim bir yaradan yere kan sıçradı. "Neden beni sevemedin?" diye bağırdım. Çaresiz, hayvani bir ses.

Neden benim oğlum olmak zorundaydın? Neden seni almak zorundaydım?

Başka dolap kalmamıştı, bu yüzden borulara yöneldim, onlar da siyah bir su patlamasıyla gevşeyene kadar salladım ve büküldüm, fokurdadı ve sonra tekrar zeminde kayboldu. Boruları bir sopa gibi kullandım, alçıpanı kırana kadar bana en yakın duvara vurdum, homurdandım ve nefes nefese kaldım. "Neden beni sevemedin? Sadece beni sevmeni istedim."

Boruyu sallamaya devam ettim ama kollarım yorgunluktan titriyordu ve

Çıplak kollarıma sıçrayan ıslaklık kan değil, gözyaşıydı. Bir çığlık daha attım ama hıçkırıklarla son buldu ve pipoyu bıraktım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken başımı eğdim. Soğuk ve kirli zeminde önce dizlerimin üzerine sonra da yanıma düştüm. "Beni sevmeni istedim. Sana ihtiyacım vardı," diye nefes nefese kaldım. "Başka kimsem yoktu. Sana ihtiyacım vardı ve sen bana hiç yardım etmedin."

Tanrı'yla mı yoksa babamla mı, belki de her ikisiyle birden mi konuştuğumu bilmiyordum. Tek bildiğim, ruhumun derinliklerinden gelen ve serbest bırakılmayı talep eden ıstırap verici acıydı. Kemiklerimi dövüyor, kaslarımı parçalıyor, derimin içini pençeliyordu.

Teslim olurken hıçkıra hıçkıra ağladım, içimden akmasına izin verdim, çok uzun zamandır kalbime yakın tuttuğum acı ve utançla titredim. Sıkı sıkıya tutunduğum değersizlik hissi için ağladım, ona sahip çıktım çünkü bunun benim hakkım olduğuna inanıyordum. Bunu sunmayı reddeden tek kişi tarafından sevilme için duyduğum umutsuz özlem için ağladım. "Sana ihtiyacım vardı," diye tekrar boğuldum, göğsüm kabarmıştı. "Bana yardım etmene ihtiyacım vardı."

Seni kurtarmak için buradayım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bulanıklığı silkeleyerek doğruldum ve az önce kulağımın dibinde konuşan çocuğu aradım. Hızla geriye doğru çekildim, nefesimi tutmaya çalışırken omurgamı duvara yasladım. Yanaklarımdaki yaşları silmek için iki elimi de kullandım. Çocuk yoktu. Ses hafızamdan geliyordu. Ama tatlı ve netti ve kulağımın dibinde konuştuğuna yemin edebilirdim.

Jessie.

Jessie'nin sesiydi. On bir yaşındaki, çilli yüzlü prensesin sesi.

Seni kurtarmak için buradayım.

Uzun, titrete bir nefes daha aldım, kalbim yavaşladı, omuzlarım gevşerken içimde bir sükûnet damlası dolaşmaya başladı. Dizlerimi göğsüme çektim ve bir zamanlar o yük vagonunda oturduğum gibi duvara yaslandım. Ön kollarımı dizlerimin üzerine koydum, çizik içinde ve kanlı ellerimin durumuna dikkat ettim ve gözlerimi kapatıp başımı duvara yasladım.

Seni kurtarmak için buradayım, demişti, bir değil, iki kez.

Seni kurtarmak için buradayım.

Kafamın içinde çan sesi gibi yankılandı. Tanrı böyle mi çalışıyordu? Kurtarılmaya ihtiyacımız olduğunda bizi kurtarmak için *insanlar* mı gönderiyordu? İşaretler? Küçük rehberler? Ondan yardım istediğimi ve onun da bana tekrar tekrar *cevap* verdiğini göremeyecek kadar kör müydüm? Kalbim umutla çarpıyor, içimden bir merak dalgası geçiyordu. Ondan bana yardım etmesini istemiş, beni kurtarması için yalvarmışım ve o da *Jessie*'yi göndermişti, sadece en çok ihtiyacım olduğu anda dostluk ve kahkaha sağlamakla kalmamış, bana müziğin neşesini armağan etmişti. Mucizeler taşıyan bir elçi gibi onu doğrudan kollarıma teslim etmişti ve ben onun ne olduğunu bir kez bile fark etmemiştim. *Benim hediyem. Kaderim. Aşkım.*

Oh, Jessie.

O gün vagonun içine bakan hevesli yüzünü hayal ettim, elimi tuttuğunu ve beni tarlalardan ve tren raylarından geçirdiğini, bildiğim sefil dünyayı mutluluk ve *umut* dolu büyülu bir diyara dönüştürdüğünü hayal ettim. Bana kitap okuduğunu, hayal gücümü harekete geçirdiğini ve bana nasıl hayal kuracağımı öğrettiğini hayal ettim. Bana bilmem gereken dili, kanımdan - iliklerimden, ruhumdan - akan dili, sanki uzak bir yerde öğrendiğim, artık hatırlayamadığım ama hala bir şekilde içimde taşıdığım bir ana dil gibi öğretirken, parmağını her birine dokundurarak müzik notalarının üzerinden geçtiğini gördüm.

Sanki dünyadaki tüm iyi ve güzel şeyler bir anda bir araya gelmiş ve siz de bunları tek bir şarkıda ifade etmenin bir yolunu bulmuşsunuz gibiydi.

İşe yaramaz değildim. Değildim. Jessie bana bunu öğretmeye çalışmıştı. Yine de kendi babam bile beni sevememişken, Jessie gibi nazik birine bile güvenememiştim.

Issız barakada uzun süre oturdum, gözyaşlarım kuruyor, kanım sertleşiyordu. Kalp atışlarım sabit bir *güm, güm, güm* haline gelirken yıkık duvara baktım.

Tanrım, aptalın tekiydim. Görmemiştim. Fark etmemiştim.

Başımı ellerimin arasına almıştım, aklımdan bir sürü görüntü geçiyordu, sadece Jessie değil. Sadece Paris'te bir çatı katında beni kurtarmak için ikinci kez ortaya çıkışı değil, sadece Loire Vadisi'ndeki bir Fransız şatosunda üçüncü kez ortaya çıkışı da değil. Ama Nick, bir dosta en çok ihtiyaç duyduğum anda hayatıma nasıl girmişti, onu nasıl korumuştum ve o nasıl hiç durmadan arkamı kollamıştı. Myrtle'ın bile. Deli Myrtle'ın bile. Nefesim kesildi, saçlarımı tuttum.

Belki de başından beri seviliyordum... bir şey tarafından... ya da biri tarafından. Sadece dinlemiş olsaydım bana yol göstermeye çalışan sevgi dolu bir el tarafından. Muazzam bir şeyin gerçekleşmekte olduğu hissi tenimde, damarlarımda dans etti ve içime yerleşti. Bir ışık gibi sıcak ve ısıltılı hissettiriyordu. Aşk gibiydi.

Sen bir yüz karasısın, demişti Jessie. Kafamı bıraktım, yüksek sesle güldüm, kendimle alay ederek değil, sözlerinin gerçekliği ve haklı olduğunun farkına vararak. *Elbette haklıydı*. Ama *daha* da önemlisi, artık bir yüz karası olmak istemediğimi ve olmamak için gereken gücü bulmam gerektiğini anlamıştım.

Hayatımı mucizeleri reddederek geçirdim. Hayatımı kaderi küçümseyerek geçirdim. Hayatımı gemileri göndererek geçirdim. Birbiri ardına.

Yine de kader benden vazgeçmemişti. Kader Jessie'yi tekrar tekrar göndermişti ve Tanrım, ben de bu hediyeye layık olmak istiyordum.

Bir tırmalama sesi dikkatimi çekti ve kendimi ayağa kaldırdım. İhtiyacım olan son şey, terk edilmiş evde çömelmiş kuduz bir rakunla karşılaşmaktı. Ama köşeyi dönüp kısa koridora baktığımda, orta büyüklükte kahverengi beyaz bir köpek gördüm, yüz ifadesi sırtıtmakla solumak arasında gidip geliyordu. Geri çekildim ve köpek yanıma geldi.

İlerledi, mutfağa açılan kapıyı yuvarladı, şimdi orada durmuş, hafifçe inliyordum.

"Vay canına," dedim elimi kaldırarak. Köpek oturdu, gözlerini yere indirdi. Durakladım. Bir sokak köpeğine göre oldukça terbiyeli görünüyordu. Keçeleşmiş kürkünün altından kaburga kemiklerinin dış hatlarını görebiliyordum, yani belli ki aç ve evsizdi.

Ayaklarımın üzerinde kaydım. "Seni barınağa götürmeliyim," diye mırıldandım. Köpek, *barınak* kelimesini biliyor gibi görünerek yüzüstü düştü ve patileriyle gözlerini kapattı. Bu uyuz hayvanın açık zekâsı karşısında şaşkınlıkla güldüm. "Daha önce orada bulundun, ha?" İçimi çektim. "Seni götüremem. Los Angeles'ta bir apartman dairesinde yaşıyorum. Bahçem yok. Evcil hayvanlara izin yok."

Köpek sanki bir şey bekliyormuş gibi bana bakmaya devam etti. *Hareket edebilirsin*. Arkamdaki duvara yaslanarak kesik kesik bir nefes verdim. "Nereye taşınacağım? Fransa'ya mı?" Köpeğin kulakları dikildi ve başını kaldırarak bir inilti çıkardı. *Tabii ki*. Bu düşüncenin tam olarak nereden geldiğinden emin değildim ama belki de... belki de haftalardır kafamın içinde dönüp duruyordu. Belki de bunu ve bu adımı atarsam göz önünde bulundurmam gereken diğer tüm riskleri düşünemeyecek kadar korkmuştum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, hâlâ köpeğe bakıyordum. "Eğer Fransa'ya taşınısaydık, sana Pierre adını verirdim. Bu gerçekten aptalca bir isim ve sen de buna katlanmak zorunda kalırdın." Köpek ayağa fırladı ve usulca havlamaya başladı. Güldüm. "Anlaşıldı."

Tekrar iç çektim. Taşınmayı düşünmeliydim, gerçekten düşünmeliydim ama şimdilik bir köpeğim varmış gibi görünüyordu. "Hadi Pierre. Gidip sana bir hamburger alalım." Köpek mutlu bir şekilde inledi ve sonra nefes nefese kalmaya başladı, durduğum yerde bana katıldı ve ciddiyetle bana baktı. "Biliyorum. Ben de seni beklemiyordum. Sanırım mesele de bu."

Pierre arkamdan geldi ve ben de ön kapının kilidini açtım. Kapıyı açmadan önce mutfağa baktım ve o küçük çocuğu masada otururken hayal ettim, korkmuş, üzgün, kim olduğu ve yapamadıkları için utançla doluydu.

"Benim hakkımda yanılmışsın," diye fısıldadım ve sonra kapıyı açtım, Pierre önümden koşarak uzaklaştı.

* * *

"Ne düşünüyorsunuz, Mösyö Hayes? Çok mu güzel?"

Dönüp modern mutfağa bir göz attım. Her şey parlak paslanmaz çelik ve keskin kenarlardı. "Güzel, sanırım, ama ... biraz daha ... tarihi olan bir şeyiniz var mı?"

Emlakçı kaşlarını kaldırdı. "Tarih mi? Mösyö, Giverny tarih açısından zengindir. Ama emlakçılıkta bu genellikle... üzerinde çalışılması gerektiği anlamına gelir."

Kıkırdadım. "Sorun değil. Mantık çerçevesinde."

Ajan Mösyö Voclain telefonunu çıkardı ve birkaç ekranda gezinip bir tanesinde durdu. Bana baktı. "Görmek isteyebileceğiniz bir tane var. Eğer tarih seviyorsanız..." Gülümsedi.

"Evet." *Daha doğrusu, benim için özel biri öyle diyor.*

"Tamam. Eğer arkamdan gelmek isterseniz, size yolu göstereceğim."

Mösyö Voclain'in arabasını birkaç mil takip ettim ve sarmaşıklarla kaplanmış, beyaz panjurları menteşelerinden düşmüş taş bir kulübenin önünde durdum. Bir an açık arabanın kapısında durup ona baktım, içime bir ... doğruluk hissi yerleşti. Pierre havlayarak yanımdan geçti ve açık kapıdan dışarı atladı. "Hey. Arabada kalman gerekiyor," dedim. Lanet köpek beni görmezden gelerek eve doğru koşmaya başladı ve taş patikada güneş ışığı alan bir yere uzanıp başını patilerinin üzerine koydu.

Etrafıma bakındım, hâlâ sağlam görünen taş bir duvarla çevrili, aşırı büyümüş bahçeyi inceledim. Büyük ağaçlar araziye gölgeliyor, çiçekler ve sarmaşıklar yabani bir şekilde büyüyordu. Biraz ehlileştirilmeye ihtiyacı vardı, ama doğal, sınırsız güzelliği içimde bir şeyleri yakaladı.

Buradaki ışığın tanıdık bir özelliği vardı. Evin arkasında usulca parlaması ve sonra ağaçlara ve gökyüzüne doğru yavaşça dağılması. Jessie'nin o gün handa pencerenin önünde dururken ışığın arkasından nasıl görüldüğünü akla getirdi.

Başımı arkaya eğip esintiyi içime çektiğimde, ötelerde bir yerlerden gelen güllerin tatlı ve baharatlı kokusunu alabildiğime yemin edebilirim.

Mösyö Voclain yaklaştı. "Tamir edilmiş bir ev olduğuna şüphe yok. Ama arka tarafta çok güzel bir bahçesi var ve içerideki şömineler hâlâ çalışıyor. Tüm orijinal kirişleri ve ahşap döşemeleri var." Ön kapıya doğru yürümeye başladık. "Monet'nin evinin yakınlarda olduğunu biliyor musun? Buraya 1883'te taşındığında, Giverny'nin güzelliği onun için büyük bir ilham kaynağı oldu. En ünlü tablolarından birkaçını burada yaptı. Burası... sanatçılar için özel bir yer."

"Hmm," diye mırıldandım. Monet'nin evinin ve bahçelerinin yakınlarda olduğunu duymuştum. *Buna bayılırdı.*

Mösyö Voclain, kendini çoktan evinde hissetmeye başlamış olan Pierre'e bakarak kıkırdadı. "Köpeğiniz de burayı sevecektir. Yürümek için çok güzel yerler var, şu tarafta eski bir köprüsü olan bir nehir var." Sol tarafı işaret etti. "Ve ağaçların üzerinde, on birinci yüzyıldan kalma bir kilisenin çan kulesini görebilirsin."

İçimde bir melodi çınladı: yumuşak, tatlı, yalnız, her zaman özlemini duyduğum ama kendim yapmaya cesaret edemediğim şeylerden bahsediyordu.

Sevgil

er.

Evine.

"Mösyö Voclain, ben alırım."

Güldü ve az önce açtığı ön kapıya doğru döndü. "Daha içeriyi bile görmedin."

Sııttım. "Pekâlâ, resmiyete dökmek için geçelim."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

JESSICA

"Jess?" Frankie dairemize girdiğinde çorba ısıttığım ocaktan başımı çevirdim.

"Selam," diye selamladım ve ona gülümsedim. "Selam. Günün nasıl geçti?"

"İyiydi."

Mutfağa geldi, omzumun üzerinden sebze çorbası tenceresine baktı ve burnunu kırıştırdı. Tezgâhın üzerine birkaç posta attı ve en üstte duran bir dergiyi kaldırdı. "Bak." Sırıttı. "Dahi arkadaşımın tarihin en büyük gizemlerinden birinin ortaya çıkarılmasına nasıl yardım ettiğine dair yayınlanmış bir makale."

Nefesimi içime çektim ve kullandığım tahta kaşığı tezgâhın üzerine bıraktım. Frankie'den dergiyi aldım ve Joan of Arc'ın kendisine bir ordu vermesi için Yedinci Charles'a söylediği sözlerle ilgili makalenin bulunduğu sayfaya göz attım. Yazıyı zaten okumuştum ama basılı olarak görmek içimde bir heyecan yarattı. Başardığımız işle hala gurur duyuyor ve yanlış dosyalanmış yazıda yer alan bilgilerden dolayı çok seviniyordum.

Ben makaleye göz gezdirirken Frankie omzumun üzerinden baktı. "Bunu çerçeveletiyoruz, biliyorsun."

Güldüm, dergiyi tezgâhın üzerine bıraktım ve Frankie'nin bıraktığı posta yığınının üzerinde büyük, dolgulu bir zarf gördüm. "Nedir o?" Başımla yığını işaret ettim.

Frankie meyve kâsesinden bir elma aldı ve ağzına götürdü. "Bilmiyorum. Bu senin için," dedi meyveden bir ısırık alırken.

Zarfı elime aldım. Üzerinde adımın ve adresimin yazılı olduğu bir etiket vardı ama Fransa'da postalandığını gösteren posta damgası dışında herhangi bir iade bilgisi yoktu. Kaşlarımı çatarak mührü açtım ve içine baktım. Boş kapaklı bir müzik CD'si kutusu çıkardım. "Bu da ne...?" Kapağı açtığımda, üzerinde kalın siyah harflerle JESSIE'S SONG yazan bir CD gördüm. "Aman Tanrım," diye fısıldadım, destek için tezgâha yaslandım, ellerim titremeye başlamıştı.

"Nedir bu?" Frankie elimden alıp bir süre bakarak sordu. "Callen'dan mı?" diye sordu gözlerini kırıştırarak.

"Öyle olmalı." Başımı iki yana salladım. Nick'in Amerika'ya gidecekleri gün beklenmedik bir şekilde uğramasından bu yana, iki aydan fazla bir süredir ne ondan ne de hakkında tek kelime duymuştum. Frankie'den gerçekten gittiğini, magazin gazetelerinde onunla ilgili hiçbir haber olmadığını doğrulamasını istemiştım ve o da bana internette arama yaptığını ve hiçbir yerde onunla ilgili tek bir fısıltı bile olmadığını söylemişti. Sanki ortadan kaybolmuş gibiydi.

Ve şimdi ... bana bir şarkı gönderdi. "Jessie'nin Şarkısı." Ne anlama geliyordu?

Frankie yumuşak bir sesle, "Bence odana gidip bunu dinlemelisin," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım. Kalbim aniden o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki nefesimi zor tutuyordum. "Tamam."

Başını salladı, endişeli görünüyordu. "Dinlemen bittiğinde burada olacağım. Ve onu bu kadar sıkı tutmayı bırak. Kıracaksın."

CD'yi tuttuğum yerden bırakarak boşuk bir kahkaha attım. Tahta bacaklarımın üzerinde yürüyerek odama girdim ve kapıyı arkamdan kapatıp masama geçerek kulaklığımı taktım ve diski bilgisayarıma yerleştirdim.

İlk notalar çaldığında gözlerimi kapattım, Loire Vadisi'ndeyken sürekli mırıldandığı melodi kulaklarımı doldurdu, kalbimi doldurdu. Tek bir keman, güzel, ama notalar... bir şekilde *kanıyordu*. O zamanlar sadece sesinin yumuşak tınısı vardı, melodiyi mırıldanıyordu, sonra da armoniler, ama şimdi hepsi bir araya geldi, bütün bir orkestra ve inanılmaz güzeldi. Bu müziğin anlattığı hikâye karşısında göğsümden fırlamasını engellemek istercesine elimi kalbimin üzerine koydum. Özlem, umutsuzluk, yalnızlık, aşk ve neşe. Şarkının adını benim için koymuştu ama bu Callen'ın hikâyesiydi ve doğrudan onun ruhundan süzölen notalarla anlatılıyordu. Kalbi buradaydı, ince, gümüş bir diskin üzerine serilmişti. Bunu bana o vermişti.

"Jessie'nin Şarkısı" bittiğinde, bir başkası çalmaya başladı. Ve sonra bir başkası. Her biri bir hikâye anlatıyordu, bazılarını anladığımı sanıyordum, bazıları ise benim için güzel ama gizemliydi. Belki de bana hiç anlatmadığı şeylerden bahsediyordu. Belki de şimdiye kadar kendisine bile anlatmadığı şeylerden.

Eğer kalp acısı ve kefaret bir araya gelip bir film müziği oluştursaydı, bu olurdu. Ve onun acısını daha da dokunaklı bir şekilde anladım. *Ah, Callen.* Her şarkıyı dinledim, gözyaşlarım yüzümden aktı, güneş kaybolurken odamda oturdum, son şarkıyı bitirmek için seçtiği yolu nefesimi *tutarak bekledim*. Ve o an geldiğinde kalbim öyle sıkıştı ki bir nefes verdim. Müzik hafifçe yükseldi, yine tek bir kemanın sesi, notalar yükseliyor, kalbim onu takip ediyordu.

Callen... Callen.

Mutluluk dolu bir son yazmıştı. Umutla. Sevgiyle.

Rabbimizin 1431. yılında, Ekim ayının yedinci günü Bugün havanın soğuduğu şu günlerde Mağara, Loire Vadisi sonbahar ihtişamının tüm tonlarında güzel. Olivier aşağıdaki tarlada dolaşıyor, bacağını çalıştırıyor ve ben oturduğum yerden topallamasının daha az fark edildiğini görebiliyorum. Birkaç ay önce yeni ayın ışığı altında tekrar karşılaştığımız günü, atından inişini, ben koşarken bana doğru topallayarak gelişini, gözyaşları ve öpücükler, aşk ve kahkahalar arasında çarpışmamızı hatırladıkça gülümsemeden edemiyorum. "Buradasın aşkım, buradasın" sözleri ve bunları söylerkenki titreyişi sonsuza dek benimle kalacak.

Olivier, Fransa'nın uzak bir köşesinde, belki elma belki de üzüm yetiştirerek iyi bir hayat, barış dolu bir hayat süreceğimize söz veriyor. Savaş yok, korku yok, kurallar ya da kısıtlamalar yok, kalplerimiz sadece Tanrı tarafından yönetiliyor. Ve kalbimdeki tüm inançla bunun böyle olacağını biliyorum, çünkü kaderim beni buraya getirdi ve beni teselli eden sadece Olivier'in vaadi değil, aynı zamanda bunun rüzgâra yazılmış bir vaat olduğu bilgisi.

Buraya bir daha dönmeyeceğimizden, bugün Olivier'nin ve benim kalbimizin bir olduğu bu harika yere veda ettiğimizden eminim. O artık benim ailem. O ve rahmimde büyüyen çocuk. Küçük bir umut, sevgi zerresi. Hayatın alsa da geri verdiğinin kanıtı.

Hikayemi ve Jehanne'ın sevgiyle sunduğu parçalarını burada bırakacağım. Onun sadece Fransa'ya değil, bana, arkadaşına ve sırdaşına ait olan parçalarını. Belki bir gün kader bu hikâyenin paylaşılma zamanının geldiğine karar verir. Bu yazıları ilk okuyacak olan meçhul kişi için bir akrabalık hissetmekten kendimi alamıyorum, eğer gerçekleşirse, kaderin kendisinin kesinlikle düzenleyeceği bir bağlantı. Bu şekilde, belki de on yıllar boyunca, birbirimize bağlandık. Sözlerimi okuyan, kalbimi bilen sana mesajım şudur: Bir zamanlar kaderin rüzgârlarının iyiliksever mi yoksa acımasız mı olduğunu sorgulamıştım. Artık biliyorum ki -varlığımın her zerresiyle inanıyorum ki

*sadece iyi. Çünkü son nefesini verdiği ana kadar bana bunu
öğreten Jehanne oldu. Umarım, sevgili meçhul dostum, sen de
buna inanıyorsundur. Sevgilerimle, Adélaïde Durand*

BÖLÜM YIRMI YEDİ

JESSICA

Paris'te sonbahar vardı. Sıcaklık düşmüştü ve turistler çoğunlukla gitmiş, Parisliler sevgili şehirlerini geri almışlardı.

Tren tünelinden çıkıp daireme doğru yürümeye başladığımda ceketimi kendime doğru çektim, bir yandan trende okuduğum dosyaları çantama tıktırırken bir yandan da düğmeleri tutturmaya çalıştım ve başaramadım. "Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandım, dans eden yapraklardan oluşan bir girdap önümdeki kaldırımdan geçerken.

İlk yağmur damlası burnuma sıçradı ve gökyüzüne gözlerimi kırptırdım, başka bir damla doğrudan gözüme düştüğünde küçük bir gıcirtı çıkardım. Hızımı artırarak gözümü kaydırdım. Hava tahmininde yağmur görünmüyordu, bu yüzden şemsiye getirmemiştim.

Başımı eğip hızlı adımlarla yürürken, giydiğim iş topuklu ayakkabılarıyla koşmaya cesaret edemezken, yağmur hızlandı ve şimdi durmadan yağıyordu. Yağmurdan korunmak için çantamı kullandım ve başımın üzerinde tuttum. İçine dosyaları doldurmak için acele ederken fermuarını kapatmayı unutmuş olmalıyım, çünkü klasör aniden önüme düştü ve kısa süre içinde çömelip kağıtların uçmasını engellemeye çalışırken bir çığlık atmama neden oldu.

Biri yanıma eğildi ve ayağını gevşek bir kağıt parçasının üzerine koydu. Bir şemsiyenin gölgesi üzerime düştü ve yağmur, merhametli bir şekilde, engellendi. Başımı sallayarak güldüm. "*Merci beaucoup*-" Başımı kaldırdım, az önce topladığım kâğıtları yere düşürdüm, kalbim göğsümde fırlayacak gibiydi.

Callen.

Nefesim ciğerlerimden fırladı ve neredeyse geriye doğru düşüyordum. "Oha," dedi usulca, ellerini kollarıma doladı ve beni ayağa kaldırdı. "Seni kurtarmak için buradayım," dedi, sesi hafif gırtlaktan geliyordu. Dudaklarının eğimini korumaya çalıştı ama bakışlarımız kilitlenirken gülümsemesi sallanıp kaydı, gözleri yerçekimiyle doluydu.

Oh.

Öylece bakakaldım. Yüzünü görmenin, hiç beklemediğim bir anda karşımda olmasının yarattığı şok, sesimi ve tüm aklımı da çalmıştı anlaşılan.

Düşürdüğüm kağıtlara baktı, onları toplamak için hareket etti, ama ben uzandım

Elimi uzatıp onu durdurdum. "Sorun yok. Onlar sadece ... uh ..." *Bir şeyin kopyası, önemli bir şey değil.* "Yani, değiştirilebilirler."

Yine de eğildi, sudan ağırlaşmış ve kaldırıma yapışmış, kıpırdamayan sırlıklam yığını topladı. "Yine de muhtemelen çöp atmamalıyım," dedi ayağa kalkarken.

"Hayır," dedim, gözlerim sanki gerçek değilmiş gibi yüzünde geziniyordu. "Yani, evet." Başımı salladım, umutsuzca temizlemeye çalıştım. Son zamanlarda çok bulanıktı. "Evet, çöp atmak kötüdür."

Gülümsemesi genişledi ve çok güzeldi. O kadar güzeldi ki neredeyse ağlayacaktım. Biri sırtını sıvazladı ve o da bir adım öne çıkarak beni kaldırımda yürüyen insanların arasından bir binanın duvarına yaklaştırdı. Şemsiyeyi hâlâ başımızın üzerinde tutuyor, iki kişi için mükemmel, samimi bir alan yaratıyordu. Bu bana Loire Vadisi'nde paylaştığımız o küçük odayı hatırlattı ve içimden bir duygu dalgası geçti. Umut, hem geçici hem de güçlü. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Şemsiyeyi tutmayan eliyle nemli saçlarını karıştırıp geriye doğru taradı ve sonra elini kalçasından aşağıya indirerek ıslaklığı kuruladı. "Senin dairene gidiyordum. Seni görmek için."

"Öyle miydin?"

Başını salladı, bir süre bana baktı, gözlerinde o kadar büyük bir özlem vardı ki kalbim yeniden yerinden fırladı. Sanki bir şey hatırlamış gibi ceketinin cebini yokladı ve sonra içine uzanıp katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Kağıdı bana doğru tuttuğunda elinin titrediğini görebiliyordum. Boğazını temizledi. "Bu senin için. Senin için yazdım."

"Müzik mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Bir mektup. Sadece kısa bir tane."

Bir nefes çektim. *Bir mektup.* "Sen mi yazdın?" *Aman Tanrım. Oh, Callen.*

Başını salladı, yüzündeki ifade öylesine çiğ bir kırılganlıkla doluydu ki gözlerim yaşardı. "Lütfen buna gülme Jessie."

Küçük bir hıçkırık çıkarıp kâğıdı aldım. "Sana asla gülmem."

Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Biliyorum. Özür dilerim. Bu sadece... Bu sadece bir başlangıç. Henüz çok iyi değilim. Ama Madam Pelletier olacağımı söylüyor."

"Madam Pelletier?"

"Öğretmenim."

"Ah, Callen," diye nefes aldım, boğazımda beni boğmakla tehdit eden yumruyu yutkunarak bastırdım.

Nota doğru başını salladı ve beni izlerken elini cebine soktu.

Düz beyaz kâğıt parçasını açtım, kendi ellerim de biraz önce onunkiler gibi titriyordu. İçinde, çocuksu görünümlü blok harflerle, mürekkebin birkaç noktada kanadığı, sanki durmuş ve sonra tekrar başlamış gibi görünen

harika konsantrasyon, okuyun:

*Sevgili Jessie,
Özür dilerim ve seni
seviyorum. Callen*

Yeryüzündeki yaşam tarihinde yazılmış en muhteşem aşk mektubu.

Gözyaşlarım serbest kaldı, kalbimdeki aşk, onunla duyduğum gurur, son dört ayın acı veren yalnızlığı, endişeler, şüpheler, acı ve korkuyla karışarak ortaya çıkarken boğazımda hıçkırıklarla dolu bir inilti yükseldi.

"Jessie," diye mırıldandı. "Ağlamaman gerekiyor." Yüzümdeki gözyaşlarını fırçalayarak ilerledi.

Başımı salladım. "Seninle çok gurur duyuyorum. Ve bunu benim için yazmışsın.

Ve şarkılar," diye nefes nefese kaldım, "o güzel, muhteşem şarkılar."

Callen daha da yaklaşmıştı ve şimdi yanaklarımdaki gözyaşlarını öpüyordu. "Jessie," diye mırıldandı. "Sana açıklamam gereken çok şey var. O gün otel odamda, ben-"

"Bunu biliyorum," diye fısıldadım. "Nick beni görmeye geldi."

Başını salladı. "Biliyorum. Bana söyledi." Nemli yanağıma yapışmış bir tutam saçı düzeltti. "Ama yine de sana kendimi kendi kelimelerimle açıklamak istiyorum. Sana verdiğim zararı telafi etmek istiyorum. Affını kazanmak istiyorum."

"Seni affediyorum Callen. Ve senin de beni affetmeni istiyorum. Hiçbir zaman

."

Parmaklarını dudaklarımdan üzerine koyarak sözlerimi kesti. "Affedilecek bir şey yok. Bana nasıl olduğunu anlatabilirsin ama beni incitmek istemediğini biliyorum. Bana sadece hediyeler getirdin." Durakladı. "Ve bir bakıma bu da bir hediye idi Jessie. Görüldüğü kadar komik. Beni bir kez kurtardın, sonra yine kurtardın, ama benim kendimi kurtarmam gerekiyordu." Parmak eklemine yanağımda gezdirdi ve ben onun dokunuşuna doğru eğildim. "Bu konuda haklıydın. Pek çok konuda haklıydın."

Gülümsedim. "Oh, Callen, ben-" Üzerime doğru esen bir rüzgâr geri adım atmama neden olurken ceketim açıldı ve elbisem vücuduma yapıştı. Başımı rüzgâra doğru çevirdim ve rüzgâr yön değiştirdiğinde başladığım cümleye devam etmek için ağzımı açtım. Callen'a dönüp baktığımda, gözlerini kocaman açmış, ağzını hafifçe aralamış, yere bakıyordu.

Gözleri benimkilere kaydı, alnı kırıştı. "Jessie?" Uzandı ve avucunu büyüyen bebeğiyle yeni yeni yuvarlaklaşmaya başlayan şiş karnımın üzerinde gezdirdi.

"Seni aramaya çalıştım," dedim, sinirlerim tepeme çıkmıştı. "Ama numaran değişmiş."

Gözlerini kırıştırdı, hâlâ şoktaymış gibi bakıyordu. "Fransa'ya taşındığımda numaramı değiştirdim," diye mırıldandı.

Fransa mı? "Ah. Şey, size nasıl ulaşacağımı bilmiyordum ve arayacak başka kimsem de yoktu. Nick'i bulmaya çalıştım ama soyadını bilmiyordum ve Los Angeles büyük bir şehir... bir sürü web sitesi tasarımı şirketi var. Müziğini aldıktan sonra benimle temasa geçeceğini düşündüm... Bekliyordum... Şarkılarını o kadar çok çaldım ki." Boğuk bir kahkaha attım. Bu yetersiz bir ifadeydi. Tüm film müziğini, her notasını, her akorunu ezberlemiştim. "Hepsini bebeğe de dinlettim," diye fısıldadım. "Seni en başından beri tanımasını istedim... ve... kalbini orada hissettim. I ..."*Tanrım, bir şey söyle. Herhangi bir şey.*

Bir nefes verdiğinde içinde bir şeyler kırılmış gibiydi, omuzları gevşedi ve yüzünü yavaş bir gülümseme kapladı. "O hafta sonu o küçük tavan arası odasında, o küçük yatakta bir bebek yaptık." Sırtışı daha da genişledi ve neşe dolu bir sesle güldü.

"Evet. Ben... Sen... mutlu musun?"

"Jessie." Tekrar güldü, şemsiyeyi sokağa bıraktı ve bana doğru uzanarak beni kollarına çekti. "Çok mutluyum. Bu bir mucize." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi, öpüşürken güldü ve azalan yağmurun altında beni döndürdü. Sevinç beni sardı, öyle yoğun bir rahatlama hissettim ki dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu. Ama Callen beni sıkıca tuttu, düşmeme izin vermedi. *Beni kurtarıyordu.*

Birkaç dakika daha öpüştükten sonra geri çekildi. "O gece iş yemeğinde bana hamile olmadığını söylemiştin."

"Bilmiyordum. O hafta sonundan bu yana sadece iki hafta geçmişti. Ve sanırım öyle olmadığını düşündüm. Belki de... belki de öyle olmadığını umuyordum. Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Her şey çok-"

"Biliyorum. Özür dilerim. Çok özür dilerim." Callen beni tekrar öptü, bana sarıldı.

Bir dakika sonra başımı eğdim, az önceki sözleri içime işledi. "Bekle, Fransa'ya mı taşındınız? Ne zaman?"

Gülümsedi. "Evet. Birkaç ay önce. Giverny'de bir ev satın aldım. Gerçekten çok eski, tonlarca tarihi var ve arkada o kadar çok gül ağacının olduğu güzel bir özel bahçesi var ki dışarı çıktığınızda kokusunu alabiliyorsunuz." Yüz ifadesi değişti. "Bir sürü ekstra yatak odası var. Ebeveyn odasının yanında mükemmel bir çocuk odası olabilecek küçük bir oda var. Pencere kenarı var ve bol ışık alıyor..."

Yarı kahkaha, yarı hıçkırık gibi bir ses çıkardım, sevinçten gülmek mi yoksa harcanmamış duygularla ağlamak mı istediğimden emin değildim. Belki ikisi de. Yanağını avucumun içine aldım ve başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim. "Bunca aydır orada tek başına mıydın?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yani, evet. Yani, artık bir köpeğim var. Pierre.

O iyi bir arkadaş."

Kaşlarımı kaldırdım. *Pierre mi?* "Kız mı?"

Güldü. "Evet. Ona isim vermeden önce yeterince yakından bakmamışım. O zamana kadar çoktan cevap vermeye başlamıştı. Onu nasıl bulduğumu sana sonra anlatırım." Eğildi ve alnını benimkine dayadı. "Konuşacak çok şeyimiz var Jessie. Sana anlatacak çok şeyim var."

"Benim de sana anlatacak çok şeyim var," diye fısıldadım gülümseyerek.

"Ama bana tekrar söyle." "Ne?"

"Mektubunda yazdıkların." "Üzgün olduğumu mu?"

"Hayır, o kısmı değil. Diğer kısmı."

Gülümsemesi şefkat doluydu. "Seni seviyorum Jessie. Yalnızca seni. Seni çok uzun zamandır seviyorum, sanırım sonsuza dek. Seninle ve bebeğimizle bir hayat kurmak istiyorum. Sana müziğimle aşk mektupları yazmak istiyorum. Seni Fransız çikolatasıyla beslemek istiyorum." Gülümsemesi arttı ve ikimiz de tekrar ciddileşmeden önce vıcık vıcık bir kahkaha attım, yakışıklı yüzündeki hayranlık ifadesi karşısında nefesim kesildi. "İşin hakkında konuşurken sesindeki tutkuyu duymak istiyorum. Yürüyüşlere çıkmak, ateşin önünde oturmak, sevişmek, çocuk büyütmek ve birlikte yaşlanmak istiyorum. Senin prensin olmak istiyorum."

Yine ağlıyordum, yüzümden aşağı akan sessiz gözyaşları, ama içimden gülümsedim, kalbimde çok büyük bir mutluluk vardı.

"Ben de seni seviyorum," dedim, onu tekrar kendime çektim, son yağmur damlaları düşerken ve tüm Paris bir anlığına, sadece bizim için durmuş gibi görünürken dudaklarımı onunkilere dokundurdum.

EPILOG

CALLEN

Küçük çocuk kır çiçeklerinin arasında sallana sallana yürüyor, boğazından çıkan hafif ses titreşimi hafif bahar esintisiyle bana doğru süzülüyordu. Mırıldanıyordu. Kalbim sıkıştı, sevgiyle ve biraz da korkuyla sıkıştıktan sonra sakin ve istikrarlı temposuna devam etti. Müzik onun içinde de yaşıyordu, ben de bu yeteneği ona aktarmıştım. Belki ben de mücadelelerimi aktarmıştım ve belki de müziğin yaptığı buydu: beynimizi o kadar dolduruyordu ki başka şeylere çok az yer kalıyordu. Sonra tekrar, okumayı öğrenmiştim. Yazılı kelimeleri ve cümleleri, cümleleri ve dil yapısını asla Jessie gibi kavrayamayacaktım ama artık menüleri okuyabiliyordum. İşaretleri ve yol tariflerini, ürün bilgilerini, kısa mesajları ve e-postaları okuyabiliyordum. Dünya bana açılmıştı, ama en önemlisi, kendi yeteneklerime dair yenilenmiş bir his, aklıma bir şey koymanın ve onu başarmanın getirdiği gurur, korktuğumda bile yeni bir *deneme* isteğine eşlik eden öz saygı hissettim.

Ve her halükarda, kim olursa olsun oğlumla gurur duyardım. Beni düşündüğünde kafasında çınlayan sözcükler sevgi, hayranlık, gurur ve sevinç sözcükleri olacaktı. Ona baktığımda bir mucize gördüğümü her zaman bilecekti.

"Çok güzel bir gün, değil mi?" Jessie yanıma gelip kollarını belime doladı ve başını omzuma yasladı. Kolumu ona doladım ve onu kendime çektim, oğlumuzun gülüşünü ve yön değiştirmesini izlerken başının üstünü öptüm, koşuşturan Pierre'in peşinden gittim. "Bu mükemmel," dedim. Adélaïde'in mektuplarının bulunduğu mağaranın yanındaki t a r l a y a gelmiş ve piknik yaparak öğle yemeğimizi yemiştik; baharın gelişiyile birlikte muhteşem Loire Vadisi'nin tadını çıkarıyor ve aşık olduğumuz yerin tatlı anılarının tadını çıkarıyorduk. Ailemizin yaşadığı yer

başlamıştı.

Belki de bu tam olarak doğru değildi. Belki de ailemizin hikâyesi aslında yıllar önce, Kaliforniya'da bir yaz akşamı terk edilmiş bir yük vagonunda başlamıştı. Belki de kader bizim için sevgiyle çizdiği yolu görmemiz için bunca zaman beklemişti. Bu konuda sabırlı görünüyordu.

Jessie arkamızdaki mağaraya dönerek, "Onları burada hissediyorum," diye mırıldandı. "Hissedebiliyorum.

Hala bazen Adélaïde'in sesini kafamda duyuyorum. Söyleyebileceği şeyleri, vereceği tavsiyeleri hayal ediyorum."

Hayal dolu gözlerine baktım, bakışlarım güzel yüzünde, o iri ela gözlerinde, öpmekten asla bıkmayacağım o tatlı, dolgun dudaklarında gezindi. *Teşekkür ederim*, diye fısıldadım içimden. *Onun için teşekkür ederim. Onlar için.* Güneş Jessie'nin çillerini ortaya çıkarmıştı ve dayanamayarak eğilip birini öptüm. O güldü, ben de gülümsedim. "Ne diyor?"

Durduğumuz yere yakın bir yerde Austin dengesini kaybetti ve iyi doldurulmuş, bezli poposunun üzerine düştü. On sekiz aylık oğlumuz kendini ayağa kaldırıp keşiflerine devam ederken Pierre bir anda onun yanındaydı ve yüzünü yalıyordu.

"Bana kalbimi dinlememi, bana verilen tüm hediyeleri, küçük görünenleri bile fark etmemi ve mısır gevreği kasenizi durulamadan lavaboda bıraktığınızda sabırlı olmamı söylüyor."

Güldüm. "O bilge bir ruh."

Gülümsemesi dalgınlaştı. "Öyle. Çoğunlukla bana her şey için minnettar olmamı hatırlatıyor." Tam da bunu hissederek onu kendime çektim.

Bir yıl önce, tercüme edilen yazıların daha eksiksiz bir resmini oluşturmak için Dr. Moreau ve Jessie, Yüz Yıl Savaşları sırasında Fransız ordusunda görev yapmış olan Yüzbaşı Olivier Durand hakkındaki bilgilerin izini sürdüler. Eski Fransız arşivlerini araştırdılar ve sonunda Yüzbaşı Durand'ın, Joan of Arc'ın sapkınlık suçundan kazığa bağlanıp yakıldığı yıl, bir Fransız aristokratının evlatlıktan reddedilen kızı Adélaïde Beauvais ile evlendiğini gösteren kayıtları buldular. Yüzbaşı Durand ordudan emekli olmuş ve birlikte beş çocuk büyütmuşlerdi. Ömürlerini Fransa'da bir köyde geçirmişler, Olivier ve Adélaïde burada çiftçilik yapmış, ölene kadar meyve bahçeleriyle ilgilenmişlerdi. Önce Olivier, üç hafta sonra da Adélaïde vefat etti.

Nereye gömüldüklerine, mezar taşlarının hâlâ var olup olmadığına dair hiçbir bilgi yoktu ve biz de buraya saygı duruşunda bulunmak için geldik. Doğru hissettirdi. Burada yaşamışlardı. Aşklarını ilk kez burada ifade etmişlerdi ve burada yeniden bir araya gelmişlerdi.

Bizim için de aynısı oldu.

Jessie bir hafta önce Louvre'daki işinden ayrılmıştı ve serbest çevirmen olarak kendi başına çalışmaya başlayacaktı. Orada çalıştığından beri pek çok büyük projeye liderlik etmişti ama serbest çalışırsa daha çeşitli işler alabilirdi. Ayrıca kendi programına göre çalışabilecek ve isterse seyahat edebilecekti. Fransız Rıvırası'nda eski bir Fransız hapishanesinde gömülü yazılara rastlayan bir müze ve Normandiya kıyılarında, düşes olan uzak bir akrabalarını dük olan kocasını öldürmekle suçladıklarına inandıkları bir kutu mektup bulan bir aile onunla temasa geçmişti bile.

Böylece Jessie ve ben bir kez daha birlikte maceralara atılacaktık, en azından Austin gençken. Yemek yapmayı öğrenecek, dedi ve delicesine aşık olduğu Fransız kulübemizi onarmaya devam edecekti. Ve bahçemizdeki güllere bakacaktı. Güller, bize her şeyi değiştiren hafta sonunu, kaderin bizi çok yakın bir oda sağlayan bir hana getirdiği hafta sonunu hatırlatmak için... yakınlık. Kalbimi teslim ettiğim ve sonsuza dek başkaları için mutlu bir şekilde mahvolduğum oda. Bilmeden sevgili küçük oğlumuzu yarattığımız oda.

Ve elbette müziğimle Jessie'ye aşk mektupları yazmaya devam edecektim.

Jessie için yazdığım film müziği, en çılgın hayallerimin bile ötesinde bir başarıya ulaşmıştı. Hatta kariyerimi yepyeni bir alana taşıyan birkaç Akademi Ödülü bile kazanmıştım. Paranın getirdiği güvence güzeldi ama şöhret artık beni tatmin etmiyordu. Giverny'deki sakin hayatıma değer veriyordum, Paris'e sadece arada bir yeni menajerimle iş görüşmesi yapmak ya da karımla şarap içip yemek yemek için gidiyordum.

Jessie, Frankie'yi ziyaret etmek ve arkadaşları ve eski iş arkadaşlarıyla öğle yemeği yemek için biraz daha sık gitti.

Cyril Sauvage ile yaptığım o felaket röportajdan sonra, okuma yazma bilmediğimden ve okumayı sadece bir kez, o da Oscar töreninde öğrendiğimden bahsetmiştim. İlk ödülümü alırken, kendi elimle özenle yazdığım ve karıma ithaf ettiğim konuşmamı izleyicilere okudum. Medya, salondaki neredeyse herkesin gözyaşlarına boğulmuş yüzleri de dahil olmak üzere konuşmamı durmaksızın tekrarladı. Jessie bunu tekrarlamaktan asla bıkmadı. Ben sadece güldüm, hayatım boyunca gizli bir utanç olarak sakladığım bir şey için gösterilen ilgiden hala biraz utanıyordum. Ama Jessie'nin sık sık söylediği gibi, korku olmadan gerçek cesaret olmazdı.

"Eve gidelim mi?" diye sordum. Öğleden sonra akşamın ilk saatlerine doğru azalıyor ve güneş alçalıyordu. "Şimdi yola çıkarsak gün batımına kadar evde olabiliriz."

Kollarını belimden indirerek başını salladı.

Oğluma doğru yürürken Pierre için ıslık çaldım, onu kucağıma alıp havaya fırlattım ve o da kahkahalarla çığlık attı. Onu kolayca yakaladım ve onunla birlikte güldüm. Sonra onu omuzlarıma tünettim ve Jessie'ye döndüm.

Eşyalarımızı topladık ve çayırdan arabamıza doğru yürümeye başladık, parmaklarımız birbirine bağlıydı, Pierre önümüzde koşuyordu. Jessie'nin başparmağı elimin arkasında geziniyordu, dokunuşu bir tüyün fırçalanması kadar yumuşaktı. Austin mutlu bir şekilde mırıldandı, çenesini başıma yasladığında bunu hissedebiliyordum. Ve zihnimin gözünde, bir zamanlar şimdi bizim yürüdüğümüz yerde yürümüş olan iki eski aşığın gölgelerini gördüm. Onlar da bizim gibi kaderlerine doğru sevgi ve inançla yürümüşlerdi.

Müzik etrafımda, içimde kabarıyor, kalbimi umutla dolduruyordu.

kaderin önüme koyduğu yolda kendi kişisel rehberim olduğunu fark ettim. Babamın sözleri artık beni yaralama gücüne sahip değildi. Onların yerini doğruluk ve cesaret sözcükleri almıştı. Ama artık hayatın kelimelerden *daha fazlası* olduğunu da biliyordum. Kahkaha ve sevgiydi, inanç ve neşeydi. Ve en önemlisi de, hayatı pişmanlık duymadan ve şiddetle yaşamamanın verdiği derin huzurdu.

TEŞEKKÜRLER

Böylesine muhteşem, yetenekli insanlarla çalıştığım için çok şanslıyım. Onlar olmasaydı bu hikaye sadece bir gölge olurdu.

Marion Archer'a yapılandırmama, organize etmeme, yeniden düzenlememe ve düzene sokmama yardımcı olduğu için. Ve sadece editörüm değil, aynı zamanda arkadaşım olduğun için de teşekkür ederim. Altın gibi bir kalbin var ve sana çok ama çok değer veriyorum.

Kartal gözleriniz ve kocaman yüreğiniz için Karen Lawson'a teşekkür ederiz. Tessa Shapcott'a düşünceli notları ve faydalı görüşleri için minnettarım. Beta okuyucularım Elena Eckmeyer ve Cat Bracht'a minnettarım,

Ashley Brinkman, Denise Coy, Holly Michelle Downs, JoAnna Koller, Rachel Morgenthal ve Shauna Waldleitner Rogers.

Patricia Varange'a geç saatlere kadar uyumayıp yazdıklarımı Fransızcaya çevirdiği, Fransızca referanslarımı düzelttiği, aptal gibi görünmemem için Loire Vadisi'ndeki mesafelerin haritasını çıkardığı ve bana sadece Fransa'da yaşayan birinin verebileceği bilgileri verdiği için teşekkür ederim. Joan of Arc hakkındaki harika tartışmalar için, sonbaharda Paris'in nasıl koktuğunu anlattığın için ve her Fransız karakterin cümlesini *oui* ile bitirmeye çalıştığımda beni düzelttiğin için teşekkür ederim. Bir şekilde bu çılgın kitap işi sizi dünyanın öbür ucundan bana getirdi ve ben kutsandım.

Amy Pierpont'a yürekten teşekkürler. Gerçekten bu kitap üzerinde en az benim kadar çalıştığınızı hissediyorum. Editörlük çok kişisel bir deneyim olabilir çünkü hem editör hem de yazar birbirlerinin beyinlerinde inanılmaz miktarda zaman geçirirler. Böylesine hoş, hassas ve son derece zeki bir beyne sahip olduğunuz için teşekkür ederim. Hikayemi yükseltmeme, karakterlerimi derinleştirmeme ve sesimi güçlendirmeme yardımcı oldunuz.

Eğer ileride daha iyi bir yazar olacaksam, bu senin sayende olacak. Penina Lopez'e engin bilginiz ve taslağımı baştan sona gözden geçirdiğiniz için teşekkür ederim. Bu adımı her zaman çok sevmişimdir. çünkü çok şey öğreniyorum!

Bunu bir ekip çalışması gibi hissettirdikleri için tüm Forever ailesine teşekkür ederim.

Gerçek bir kahraman ve var olan en iyi ajan olan Kimberly Brower'a. Sen olmadan önce ne yaptığımı bilmiyorum. Çırpınırdım sanırım. Çok fazla çırpındığımı hatırlıyorum.

Sevgili okuyucum, beni seçtiğiniz için teşekkür ederim.

Mia'nın Mafyası'na sevginiz ve bağılılığınız için teşekkür ederiz.

Biz yazarları desteklemek için uzun saatler boyunca çalışan tüm blog yazarlarına, tweeterlara, Instagram kullanıcılarına ve kitap gruplarına. Okurlar eserlerimizi çoğu zaman sizin sayenizde buluyor ve siz dünyadaki tüm minnettarlığı hak ediyorsunuz.

Ve Kevin'a kaderin bir nefesiyle geldiği için.

YAZAR HAKKINDA

Mia Sheridan, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın çok satan yazarlarından. Tutkusu, kaderlerinde birlikte olmak olan insanlar hakkında gerçek aşk hikâyeleri örmektir. Mia kocasıyla birlikte Cincinnati, Ohio'da yaşamaktadır. Dünyada dört, cennette ise bir çocukları var.

Daha fazlasını

öğrenin:

MiaSheridan.com

Twitter, [@MSheridanAuthor](https://twitter.com/MSheridanAuthor)

Instagram, [@MiaSheridanAuthor](https://www.instagram.com/MiaSheridanAuthor)

Facebook.com/MiaSheridanAuthor

. ROMANTİZM OKUMAYI SEVİYOR MUSUN?

Piotkus'a aşık
folyo
Entice

Temptation at your fingertips

Romantik kurgunun öncülerinden
karşı konulmaz bir e-Kitap ilk listesi
[,piatkusentice.co.uk](http://piatkusentice.co.uk)

En son haberleri almak için,
yorumlar ik yarışmalar doğrudan gelen
kutunuza romantizm bültenimize kaydolun
www.piatkusbooks.net/newsletters

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.